

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARMAŞIK BAĞLAR

İçli Boş Yeminler'in New York Times Çoksatın Yazarı

LEXI RYAN

LEXI RYAN
KARMAŞIK
BAĞLAR

KARMAŞIK BAĞLAR

Özgün Adı: These Twisted Bonds

Lexi Ryan

Çeviren	: İdil Bostan
Editör	: Derya Sevim
Düzeltili	: Aslı Özge Önemli
Son Okuma	: Gülfem Çırak
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım	: Catherine San Juan
Kapak Uygulama	: Filiz Odabaş
Kapak İllüstrasyon	: © 2022 by Luisa J. Preißler
Harita Tasarım	: © 2021 Aaron Stratten

Türü: Genç Yetişkin - Fantastik

Kitap No: 2488

1. Baskı: Ocak 2023

ISBN: 978-625-448-989-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

© 2022 Lexi Ryan

Bu kitabın Türkçe yayın hakları HarperCollins Publishers LLC alt kuruluşu Clarion Books & Anatoliait Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 47939

Tel: 0212 674 85 28

LEXI RYAN
KARMAŞIK
BAĞLAR

Çeviren: İdil Bostan

Haritayı çizip ikinci kitabın kapılarını aralayan Aaron'a.

BİRİNCİ BÖLÜM

Şato duvarlarının ardında güneş doğmuştu ve kuşlar şakıyordu ama Altın Saray kapkara bir gece örtüsüyle kaplıydı. *Benim gecem. Benim karanlığım. Benim gücüm.*

Varımı yoğumu ortaya koyarak sihrimi etrafa yaydım, peşimden gelmeye cesaret edenleri hapsettim. Karanlık, tıpkı işlemeli bir gelinliğin etekleri gibi arkamdan süzülüyordu fakat ben kimsenin gelini değildim.

Tatlı dilli yalanları ve oyunları ile beni kandırmalarına izin vermeyecektim. Sebastian bana ihanet etmişti. *Hepsi* ihanet etmişti ama hiçbiri canımı Sebastian'ın ikiyüzlülüğü kadar acıtmıyordu. Beni sevmesi ve koruması gereken erkek, Nasıgli tacını çalmak için beni kullanmıştı.

Damarlarımdan taşan öfke gücümü besliyordu.

Koştum. Çıplak ayaklarımın altındaki taşlı ve sivri yola rağmen koştum. Hissettiğim acıya odaklandım, çakıl taşları topuklarıma batsa da aldırmadım. Bana o diğer hissi, âşık olduğum kişiden gelen ıstırapı ve hayal kırıklığını unutturan tek şey buydu. Sonsuza dek bağlı olduğum erkeğin duygularını hissediyordum. Bana yalan söyleyen, bana ihanet eden erkeğin.

Onu hissetmek istemiyordum. Terk edişimin onun kalbini ortadan ikiye ayırdığını ya da beni kaybedişinin ona boyun eğdirdiğini bilmek istemiyordum. Onun da sorumlulukları tarafından köşeye sıkıştığını anlamak istemiyor, hissettiği derin pişmanlığı duymak istemiyordum. Ama duyuyordum işte. Ruhlarımızın arasındaki bağ yüzünden duyuyordum.

Sebastian tacı almak için bana ihanet etmişti. Artık o istediğini almıştı, bense uzun zamandır nefret ettiğim kişiye dönüşmüştüm. *Bir periye. Bir ölümsüze.*

Koşmaya devam ederken mantığım bana pençelerini geçirdi.

Ayaklarım çıplaktı. Üstümde geceliğim vardı. Bu halde fazla uzağa gidemezdim fakat yakalanmayı da göze alamazdım.

Geri dönüp ahıra doğru yol aldım. Kapıyı itip içeri girdiğimde seyis çocuk gözlerini fal taşı gibi açtı. Bakışlarını arkamda kabaran, saldırmaya hazır karanlık dalgasına çevirmişti.

Çocuk daha gençti. Kumral saçları, parlak mavi gözleri ve sivri peri kulakları vardı. Onu daha önce, saray arazisinde binmek için bir at alırken görmüştüm. O zamanlar burada güvende olduğumu, Sebastian'ın aşkının gerçek olduğunu sanıyordum.

“Çizmelerini bana ver,” dedim çenemi kaldırarak.

“Çiz... çizme...” Çocuk kekeledi, gözlerini saraydan ve arkamda bıraktığım karanlık yıkımdan alamıyordu.

“Çizmelerin! Hemen!”

Kocaman açtığı gözlerindeki endişeli bakışlarını üzerimden hiç ayırmadı ve çizmelerini çıkarıp ayaklarımın ucuna fırlattı.

“Bir tane de at,” diye emir verdim çizmeleri ayağıma geçirirken. Bana biraz büyük geliyordu ama işimi görürdü. Çizmelerin bağcığını alıp bileğime bağladım.

Seyis gözünü tekrar saraya dikince yeni bir güç dalgası gönderdim. Arkamızdaki gece nahoş bir nabız gibi atmaya başladı. Çocuk, elleri titreyerek beyaz bir kısrak ahırından çıkardı. “Ne-neler oluyor, l-l-leydim?”

Sorusunu duymazdan gelip başımla onun belinde asılı olan siyah kılıç kayışını işaret ettim. “Onu da istiyorum.”

Kayışın kemerini çözdü ve yere bıraktı. Hızla harekete geçerek kayışı kemerinden tutup belime doladım ve sıkıca bağlayıp ayağımı savurarak ata bindim.

“Teşekkür ederim,” dedim. Seyis korkudan titriyor, onu kendi kılıcıyla öldürmemi bekliyordu sanki. Yüzündeki korku dolu ifade ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Ben böyle biri miydim artık?

Sebastian yüzünden böyle biri oldum.

Bu düşünceyi kafamdan atıp atı ahırdan dışarı çıkardım. Eyerin üstünde doğrulup oturduğumda ise göğsümün ortasında bir çekim hissettim. Saraya dönmem için bana yalvaran tatlı bir ağrı. *Sebastian’ın yanına dön.*

Dışarıda bağrıışmalar duyuldu. Yeni peri kulaklarımla şatodaki telaşın, bağrıışmaların ve bana doğru koşan ayakların çıkardığı sesleri seçebiliyordum.

Bağrıışmalar daha yakından gelmeye başladı. Sihrim kayıp gitmiş, karanlığımın ucu kaçmıştı.

Topuklarımla atın gövdesine vurdum. Dörtnala koşarak tam hız ilerlerken dizginlere elimden geldiği kadar sıkı tutunmaya çalıştım.

Geri dön. Kelimeleri duymaktan çok hissettim; göğsümü yakan sızı kemiklerime işliyordu. *Sana ihtiyacım var. Bana geri dön.*

Sebastian'la olan bağımı hatırlayınca atı daha hızlı sürmeye başladım. Bundan kaçabilir miydim bilmiyordum. Aramıza mesafe koyarak onun hayal kırıklığı ve kalp acısından uzaklaşabilir miydim bilmiyordum ama denemek zorundaydım.

*

Derme çatma bir hana girip tezgâhın arkasında duran hancı kadına, “Bu gece için kalacak bir odaya ihtiyacım var,” dedim. Sesim kırık cam parçaları gibi çıkmıştı, bedenimdeki tüm kaslar bitkinlik içinde bağırsıyordu.

Nerede olduğumu ya da ne kadar süre at sürdüğümü bilmiyordum. Tek bildiğim elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde saraydan uzaklaştığımdı. Dörtnala gittim, köylerin ve tarlaların yanından geçip artık eyerin üstünde kalamaz hale gelene kadar durmadım.

Çocukken çok sık ata binmezdim. Daha önce hiç son birkaç saat içerisinde karşılaştığım kadar dağlık bölgelerde bu kadar uzun saatler boyunca at sürmemiştim. Atın dizginlerini hancının seyisine teslim ettiğimde bacaklarım acıyla sızlıyordu.

Barın arkasındaki kadının sivri kulakları vardı, dudaklarını büzmüştü. Soğuk mavi gözleri, zor bir hayat geçirmiş insanların sahip olduğu şekilde buz kesmişti. Beni aşağıdan yukarıya süzdü. Karşısında gördüğü enkazı tahmin edebiliyordum; beyaz geceliğim artık çamurlu toprak rengine dönmüştü ve yüzümün de bir o kadar kötü görüldüğüne emindim. Çene hizasına gelen kızıl saçlarım kirli, karman çorman bir topuz halindeydi ve dudaklarım susuzluktan kurumuştur. Kadın, "Hayrına iş yapmam," diye mırıldandı ve hiç beklemeden, benden daha çok ümit vaat eden başka bir müşteriye bakmaya gitti.

Tezgâhın üstüne bir kese altın bıraktım. Eskiden gelen hırsızlık becerilerim işe yarıyordu. Bu peri altınlarını da buranın bir saat batısındaki bir handa, karşılaştığım sarhoş bir orktan yürütmüştüm. Hatta ilk başta geceyi orada geçirmeyi düşünüyordum. Ork, kalktığını görünce beni oracıkta kıstırıp ellerini üzerime koymaya yeltenmişti. Bitkin olabilirdim ama etrafını o kadar koyu bir karanlığa boğmuştum ki sonunda bebek gibi ağlayıp onu bırakmam için bana yalvarmaya başlamıştı.

Hancı keseyi açıp içine baktığında şüpheci gözleri bir an için parladı. Dudakları galip bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ama yüz ifadesini hemen düzeltti. "Bu iş görür," dedi tezgâhın üzerine bir anahtar bırakarak. "İkinci katta, soldaki son kapı. Hizmetkâra sana temiz su getirmesini söylerim."

Peri paraları hakkında hiçbir şey bilmiyordum (ne değerlerini ne de o parlak altın paralardan ne beklemem gerektiğini biliyordum) ama az önce küçük bir servet ödemiş

olmalıydım ki kadın beni enayi yerine koymaya çalışıyordu. Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. “Akşam yemeği de dahil.”

Hızlı hızlı başını salladı. “Tabii ki.”

Çocuk oyncağı. “Ayrıca kıyafet, pantolon ve gömlek. Elbise olmaz.”

Kadın buruşuk dudaklarını büzerek düşündü. “Kıyafet satmaktan anlamam, terzi de dükkânını bu gecelik kapattı.” Ona sert bir bakış atınca iç çekti. “Ama...” Beni şöyle bir süzdü. “Benimkiler sana kesinlikle uyar. Bir şeyler bulurum.”

Teşekkür anlamında başımı salladım ve bir iskemleye yığıldım. Titreyen bacaklarımın beni bir dakika daha ayakta tutabileceğinden emin değildim. “Yemeğimi burada yiyeceğim.”

Kadın para çantasını kaldırdı, ardından küçük bir çocuğa bağırıp bana akşam yemeği getirmesini söyledi. Çocuk başını eğip koşarak oradan uzaklaştı. Kadın soğuk bakışlarını yeniden üzerime çevirdiğinde bu kez gözlerinde ölçülü bir merak vardı. “Nerelisin?” diye sordu.

Güldüm ama o kadar yorgundum ki bir kahkaha yerine homurtu çıkmıştı ağzımdan. “Sen tanımazsın.”

Kaşını kaldırdı. “Çoğu yeri bilirim. Savaşta bir süre gölge sarayında bile kaldım.”

Omuz silkmekle yetindim, anlatmam için bana baskı yapmanın o paralara değmeyeceğini anlamış olmalıydı. “Özel bir yer değil.”

Kadın havayı kokladı, ne tür bir koku aldığını merak ettim. Periye dönüştükten sonra bile üzerimde insan kokusu mu vardı? Üzerimden sarayın kokusunu alabiliyor muydu?

Perilerin duyuları kusursuz olurdu. Ama dönüşümden sonra, bu bedende geçirdiğim kısacık birkaç saatte bile her sesi, görüntüyü ve kokuyu daha çok hissetmenin oldukça dikkat dağıtıcı olabileceğini anlamıştım. İşe yaramayacak kadar bunaltıcıydı.

Çocuk sessiz sedasız geri döndü. Hancı yahni tabağını ve ekmeği çocuğun elinden alıp önüme koydu. “Kapıma bela getirmediğin sürece, senin hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yok. Bazen böylesi daha iyidir.” Kadın başını eğerek benimle göz göze geldi. “Anlaşıldı mı?”

Yahniden aldığım ilk kaşığı havada tutarak duraksadım. Benim hakkımda tam olarak neyi anladığını sanıyordu? “Tabii ki.”

Kadın sertçe başını salladı, ardından barın diğer tarafına geçip başka bir müşteriye yardım etti.

İskemlede zar zor oturarak yahniyi bir çırpıda yedim. At sırtında uzun bir gün geçirsem bile bu kadar yorgun olmamalıydım ama bedenim gerçekten çok yorgundu. Guruldayan karnıma aldırmayıp odama gitmek, yatağa girip kendimi uykuya teslim etmek kulağa çok cazip gelse de bir sonraki hamlem için güç toplamam gerekiyordu.

Peki neymiş sonraki hamlen?

Bu soruyu zihnimden uzaklaştırdım. Nereye gittiğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Saraydan, Sebastian’dan uzaklaşmalıydım. Gerisini şimdilik düşünmeyecektim. Bu garip diyarda yapayalnız kalmaya hazır olmadığımı düşünmeyecektim. Sivri kulaklarım ve yeni kazandığım ölümsüzlüğüm yüzünden bir daha asla eve dönemeyeceğimi ise hiç düşünmeyecektim.

Bir daha Elora'ya dönemezdim.

Kardeşimi ziyaret edemezdim.

İri bir ork ağır ağır yürüyerek bara geldi ve yanımdaki sandalyeye oturdu. Boyu iki metreden uzundu. Yassı bir burunu, boncuk gibi siyah gözleri ve üstdudağının kenarından dışarı fırlayan, kıvrımlı iki büyük alt dişi vardı. Diğer bütün orklar gibi devasaydı, tamamen kastan ibaretti ve varlığı bile kendimi küçük ve narin hissetmeme sebep oluyordu. Başımı eğdim, gözüne ilişmemeyi umuyordum. Onun türünden biriyle bir saat önce yaşadığım karşılaşmadan sonra hiçbir orkun dikkatini çekmeye niyetim yoktu.

“Bira?” diye sordu hancı, büzülmüş dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Olur. Yemek de isterim. Zor bir gündü.”

Hancı bira musluğunu açıp içeceği doldurdu. “Öyle mi?”

“Lekeliler güçlerini geri kazanıyor.”

Lekeliler mi?

Hancı güldü. “Tabii öyledir.”

“Hayır.” Ork başını salladı. “Sahiden de öyle.”

Hancı omuz silkti. “Doğruysa onların canını yeniden yakabilirsin, bunun seni mutlu edeceğini sanırdım.” Alaycı ses tonu ona hiç inanmadığını gösteriyordu.

“Palavra değil. Çocuk kamplarındaki her şey yalnızca bir gecede oldu. Küçük şeytanlar on adamımı öldürene kadar ne olduğunu anlamadık. İğnelerin gelmesini beklediğimiz o on sekiz saat kâbus gibiydi.”

Hancı omuz silkti. “O zehri birilerine nasıl batırıyorsunuz anlamıyorum.”

“Çok basit.” Ork, şırıngayı damarına batırır gibi bir hareket yaptı.

Hancı başını salladı. “Savaşta bana da yapmışlardı. Ölüm gibi bir his.”

Jalek, Altın Saray’da hapsolmuşken ona sihrini körelten bir iğne yapmışlardı. Bundan mı bahsediyorlardı? Çocuklara da mı aynı iğneyi yapıyorlardı?

Hancı bana dönüp kaşını kaldırdınca ona baktığımı anladım. Yeniden başımı eğdim.

“Öldürmeyi tercih ederim,” dedi ork. “Ama emir verildi. Küçük pisliklerin hayatta kalmasını istiyor.”

Çocuklar. Kraliçenin kamplarındaki Nasıgli çocuklardan bahsediyordu.

Kanım öfkeyle kaynıyordu. Hepsinden nefret ediyordum. Periler yalancı ve içten pazarlıklıydı. Zalimlikleri ve politika oyunları olmasaydı şu anda burada olmak yerine evde, Jas’ın yanında olabilirdim. Yalnız ve amaçsızdım. Yaralanmışım ve istemediğim bu yeni, ölümsüz bedende sıkışıp kalmışım.

Peki ya çocuklar? Onlar da birer periydi ama hepsi masumdu. Ailelerinden ayrı düşmüş ve kilit altında tutulmuşlardı. Başından beri güçlü olan iki saray arasındaki bitmek bilmeyen mücadelenin ortasında kalmışlardı. Bu mide bulandırıcıydı.

Hiç kilit altında kalmamış olabilirdim ama çocukluğumu haksız, insanları sömüren bir sözleşmenin pençelerinde boğuşarak geçirmiştim. Yetim kalmanın nasıl olduğunu bilirdim. Bu kadar güce sahip olmalarına rağmen gözleri hırsla-

rından başka bir şey görmeyen kimselerin, senin tercihlerini elinden almasının nasıl olduğunu ise *çok iyi* bilirdim.

Hancı, orkun önüne bir tabak yahni koyup başını salladı. “O halde lanet gerçekten bozuldu mu?”

“Evet.”

Hancı iç çekti. “Gözcülerine yazık olmuş. Kalacak bir oda ister misin?”

Ork yahnisinden bir kaşık alıp ağzına tıktıktan sonra yemeği çiğnemedi yuttu ve konuşmaya devam etti. “İsterim. Dönmeden önce birkaç saat gözlerimi dinlendireyim.”

Kadın arkasındaki duvarda asılı olan anahtarlardan birini alıp orkun önüne koydu. “Bu gece dikkatli ol, duydun mu?”

Ork cevap olarak homurdandı ve yahnisini ağzına tıkmayı sürdürdü.

Çocuklara sihir karşıtı zehir verdiklerini, onları zindana attıklarını düşündükçe midem bulanıyordu. Onlara *lekeliler* demişlerdi. Mahkûmları mı yoksa Nasiğlileri mi kastetmişlerdi? Sanırım cevabı zaten biliyordum ve bu cevap, kanımın öfkeyle kaynamasına sebep oluyordu.

Kendimi zorlayıp akşam yemeğimi bitirdim, enerjiye ihtiyacım vardı ama ağzıma attığım ekmeğin tadı küle dönmüş, yahni de mideme oturmuştu.

Hancı bulaşıkları temizledi. Ben suyumu içtiğim sırada ork yemeğini bitirdi ve ikinci tabağı aldı. Kadehi kafama dikmek için onun tabağını bitirip halinden memnun sesler çıkarmasını bekledim.

“İçkimi tazeleyip yukarı çıkarmama izin verir misin?” diye sordum, boş kadehimi havada sallayarak.

Barmen başını sallayıp sürahiyi eğdi ve kadehimi doldurdu.

Ork muhafıza son bir bakış atıp merdivenlerin yolunu tuttum. Gölgelede saklandım, karanlığı etrafıma sardım ki kimse yanımdan geçerken beni görmesin. Sessizlik içinde bekledim. Gözlerim kapanırken gölgeler hassas sinirlerime dokunuyordu, bedenim dinlenmem için bana yalvarıyordu. Bekledim ve bekledim, ta ki ork nihayet merdivenlerin başında belirip yukarı doğru yol alana dek.

Mum ışığında gölgelede kalmak kolaydı, muhafızın hırıltılı nefesleri attığım adımların sesini bastırıyordu. Ork ikinci katta durup benimkinin iki yanındaki kapıya ilerledi. O içeri girdiğinde kapı odanın içine değil koridora doğru açıldı. *Mükemmel.*

Ork içeri girince ben de kendi odama döndüm. Ufak, karanlık ve küflüydü ama içinde bir yatak, söz verildiği gibi temiz kıyafetler ve yıkanmam için de sıcak su vardı. Kadehimi bitirdim ve içini sabunlu suyla doldurup koridora döndüm. Bardağı orkun kapısının tam önüne koydum ki açıldığında düşsün. Keşke sihrimi kullanarak daha karmaşık bir tuzak kurabilseydim ama yeterince becerikli değildim, uyuduğumda bozulma ihtimali vardı.

Bitkin ve sabırsızdım, sezgilerim birbiriyle çatışıyordu. Bir yanım sonsuza dek uyumak isterken, diğer yanım Nasıgli çocuklara yardım etmek için hemen şu anda harekete geçmek istiyordu. Ama nereye gideceğim ya da gittiğim yerde ne ile karşılaşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ve uyumaya ihtiyacım vardı.

Odama döndüm, kirli elbisemi çıkardım ve derim kızarana kadar vücudumu ovdum.

Yıkanmaya devam ederken göğsümün ortasında asılı olan yakutu fark ettim. Sebastian bunu bağ törenimiz için bana hediye etmişti. O zamanlar bunun çok düşünceli bir hediye, kız kardeşimin benim için tasarladığı kıyafete uygun bir mücevher olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse sadece Sebastian'ın ihanetinin acımasız bir göstergesiydi. İçimden kolyeyi boynumdan koparıp çöpe atmak geliyordu ama buna karşı koydum. Beş parasızdım ve gerektiğinde satabileceğim bir eşyaya ihtiyacım olacaktı.

Banyo lifiyle göğsümü yıkarken kalbimin tam üzerindeki yere dağlanmış olan mührü, Sebastian'la aramdaki hayat bağının işaretini görmezden geldim.

Aslında daha dün yıkanmıştım ama Sebastian ve bağ töreni için hazırlanmamın üzerinden bir ömür geçmişti sanki. O zaman içim büyük bir neşeye, heyecanla kaplıydı; şimdiyse tek hissedebildiğim şey ihanetin yakıcı acısıydı. Bağ yoluyla onun hislerini de sürekli içime çekiyordum. Yıkık dökük bir deniz seddine vuran dalgalar misali beni boğuyorlardı.

Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Beni affet.

Onu affetmem, insan diyarındaki hayatıma geri dönmem kadar uzak ve imkânsız bir ihtimaldi. Sebastian benimle bağ kurduğunda ona karşı olan son güvenimi de benden çalmıştı. Bana âşık olduğu için benimle bağ kurduğunu sanmıştım. Tacı çalmak için hayatıma son vermek isteyenlerden beni koruması uğruna, ruhumu onunkine bağlamıştım. O da buna göz yummuştu. Onunla bağ kurmama müsaade etmiş,

özenle seçtiği gerçek kırıntılarıyla minik ve cazip yalanlar söyleyerek beni ikna etmişti. Lanetin ve Nasiğli kanının beni öldüreceğini, hayatta kalmak için iksiri içip periye dönüşmek zorunda kalacağımı bile bile bu bağı kabul etmişti.

Üstelik hepsini güç uğruna yapmıştı. Finn ve Mordeus'u peşinde koştukları için hor gördüğü o taç uğruna.

Sebastian'ın diğerlerinden farkı yoktu, şimdiyse sonsuza dek ona bağlıydım. Ölümsüz hayatım boyunca da bağlı kalacaktım. Artık onu *hissedebiliyordum*, o benim bir parçamdı.

Hepsini uzaklaştırdım. Onun hislerini. Benimkileri.

Çok fazlaydı. Çok büyüktü. Ama aynı zamanda çok küçüktü de. Kamplardaki çocuklar kraliçenin kötücül amaçları için ilaçlara maruz bırakılıyor ve kilit altında tutuluyordu. Bu masum çocukların başlarına gelenler üzerinde Jas ile sokaklarda kalmayalım diye Madam V ile anlaşma yaptığımızda olduğumuzdan daha çok etkisi yoktu.

Kampları öğrendiğimde midem bulanmıştı. Altın kraliçenin muhafızlarının topraklarında gölge perisi yakaladıkları zaman çocukları ailelerinden ayırdığını, kamplara götürdüğünü ve kamplarda beyinlerini yıkadığını bana anlatan kişi Finn'di. O çocuklara Siglilerin daha iyi, hayata daha layık olduğunu ve Nasiğlilerin onlara hizmet etmek zorunda olduğunu öğretiyorlardı.

Kalbimdeki bütün sezgiler o kampların altın perilere güvenmemem gerektiğinin bir göstergesi olduğunu söylüyordu ama Sebastian'ın kamplara "karşı çıktığı" sözüne inanıp yatışmıştım. Tekrar aptal yerine konulmayacaktım. Onlara yardımım dokunabilecekken Sebastian'ın seviyesine inip

kendi sorunlarımı kafaya takmayacaktım. Onun yaptığı gibi annesinin zalim davranışlarına göz yummayacaktım. Sırf Sebastian ve annesi her ne plandıysa bozmak için dahi olsa, o çocuklara yardım etmek uğruna elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Burada kapana kısılmıştım. Artık bir periydim. Ama güçsüz değildim ve *asla* onlar gibi olmayacaktım.

O kadar bitkindim ki gittikçe içinden çıkılmaz bir hal alan düşüncelerimi susturmak hiç zor olmadı. Temiz bir bedenle direkt bu temiz çarşıların üzerine yatmak istiyordum ama kendimi zorlayıp yeni kıyafetleri üzerime geçirdim. Kurduğum tuzak çalıştığında giyinmekle vakit kaybetmek istemiyordum. Her an gitmeye hazır olmalıydım.

Yatağa girdiğimde başımı yastığa koymaya kalmadan uykuya teslim oldum.

*

Rüyamda karanlığı gördüm. Parlak yıldızlarla kaplı yumuşacık bir örtüye bakmak gibiydi. Arkamdan Finn'in sesini duydum.

Abriella, bütün yıldızlar senin için parlıyor.

Göğsümdeki kıpırdanma kanat çırpın kelebeklere dönüştü. Kendimi uçarken buldum. Tam karanlık gökyüzünde süzülüyordum ki minik bir el benimkini sıktı. Arkamı dönüp Lark'ın gümüş gözlerini ve ağzı kulaklarına varan gülümsemesini gördüğümde hiç şaşırmadım. Finn'in yege-

ni daha önce de rüyama girmişti, genelde beni uyarmak ya da gizemli bir kehanet söylemek niyetinde olurdu. İlk defa onun, artık sihrini kullandığında hayatından günler feda etmek zorunda kalmayacağını hatırladım. Altın kraliçenin laneti, oğlu Nasıgli tacını taktığı anda bozulmuştu. Artık gölge perileri de ölümsüzlüklerini feda etmeye gerek kalmadan güçlerini kullanabilirdi.

Sebastian'ın ihaneti en azından bu konuda bir işe yaramıştı.

Yıldızlarla dolu karanlık gökyüzünde süzülürken Lark'ın alnındaki gümüş rengi, örümcek ağına benzer semboller parlıyordu. Hemen ardından ani bir şekilde iniş yaptık ve huzurlu gece yok oldu. Kendimizi hastane gibi bir yerin içinde bulmuştuk. Odalar, uyuyan çocukların olduğu sıra sıra dizilmiş yataklarla doluydu.

“Ne kadar huzurlular,” diye fısıldadım.

Lark dudağını büzüp şöyle bir düşündü. “Ölümün huzurlu bir yanı vardır ama eğer sen ona izin verirsen her an huzursuzluğa dönüşebilir.”

Başımı iki yana salladım. “Anlattıklarını anlamıyorum.” Lark'ın yeteneği geleceği görmektir ama daha önce hiç bu kadar kesin bir kehanette bulunmamıştı.

“Seni arıyorlar,” dedi, gözleri parlayarak. “Eve dönmelisin. Çocuklar için. Saray için.”

Başımı salladım. “Benim bir evim yok.” Beni gerçekten önemseyen tek kişi kız kardeşimdi ve o da artık peri oldu-

ğum için ziyaret edemediğim, uzak bir diyarda kalmıştı.
“Tacı Sebastian aldı. Özür dilerim.”

Lark parmağını dudağıma koyup omzunun üzerinden karanlık gökyüzüne baktı. “Kulak ver.” Uzaklarda, başka bir diyardan çığlıklar duyuldu. “Zamanı geldi.”

İKİNCİ BÖLÜM

Yatak odamın kapısının dışında bağırlar duyulunca irkilerek uyandım. Gözlerim çapakla kaplanmıştı, kaslarım hâlâ uyuşuktu. Sebastian'a uzandım, vücudunun sıcaklığını istiyordum ve elimden geldiği kadar uzun bir süre onun rahatlığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Yakında bu yataktan kalkmam gerekecekti ve...

Yerimden zıpladım.

Birisi koridorda bağılıyor, hizmetkârı çağırıp bir beceriksizlik hakkında yüksek sesle söylenip duruyordu.

Ay ışığı ufak pencereden içeri sızıyor, her yeri gümüş bir parıltıyla yıkıyordu. Bana sesleniyordu. Eğer gözlerimi kapatırsam şarkısıyla beni yine uykuya çağıracaktı.

Zihnimin çarkları döndü, takıldı ve yerine oturdu. Sevdığım erkeğin yanında, Altın Saray'da değildim. At üstünde yolculukla doğuya doğru bir gün uzaklıkta bulunan, derme çatma bir handaydım. Sebastian'ın yanında uyumamıştım, ondan kaçıyordum.

Yataktan zıplayarak çantamı aldım ve askısını omzumdan geçirip sessizce kapıyı açtım.

Koridorda homurdanan kişi orktan başkası değildi. Is-

lak pantolonundan dert yaniyor, yere düşen kadehle birlikte önündeki su birikintisine bakıyordu. Acemi tuzağım işe yaramıştı.

Gülümsememi gizlemek için başımı eğerek merdivenlere döndüm ve ahırın yolunu tuttum. Dışarıda gece karanlık ve yıldızsızdı; bulutlar ayın önünden geçip gidiyordu. Havada yağmur kokusu vardı. Ben uyurken fırtına mı çıkmıştı, yoksa çıkmak üzere miydi?

Atım beni görünce kişnedi. Kısrağın burnunu okşayıp kulağına güzel sözler fısıldadım. Gözümü hana açılan kapıdan ayırmadan eyerini takıp kemerini bağladım.

Ork geceyi yarararak ilerledi ve hantal adımlarla ahıra girdi. Başımı eğdim, devasa atını hazırlarken orkun beni fark etmemesini umdum. Ork beygirinin üzerine bindi, çizmesiyle ona hafifçe vurdu ve dörtnala koşarak geceye karıştı.

Gizlice onun ne tarafa gittiğini izleyerek içimden otuza kadar saydım. Ardından ben de atıma bindim ve yola koyuldum. Ahırdan uzaklaşana kadar bekledikten sonra, gölgeleri kendimin ve kısrağımın üzerine örttüm. Artık yanımızdan geçen kimse bizi göremeyecekti.

Kaslarım ağrıyla bana karşı çıkıyor, dün saatlerce at üstünde kaldığımı hatırlatmayı da hiç ihmal etmiyordu. Handeda gözlerimi kapattığım birkaç saat iyileşmem için yeterli değildi ama idare etmek zorundaydım. Çapaklı ve yorgun gözlerimi ovuşturup bacaklarımdan omuriliğime, oradan da kollarıma doğru yol alan ağrıyı yok saymaya çalıştım.

Yolumuz ağaçlarla kaplandığında ork fenerini çıkarıp önünde tuttu. Geride kalıp gecenin koyu karanlığının üze-

rimi örtmesini, beni sarmalamasını ve gizlemesini sağladım. Bu sırada da bir plan yaptım.

Finn'le birlikte sihrimi kullanarak Jalek'i Altın Saray'da-ki o penceresi ya da kapısı olmayan hücreden kurtarmayı başarmıştık. Üstelik o zaman, Yaşam İksiri'ni henüz içmemiştim. Artık peri olduğum için, güçlerim sürekli dolan bir kuyu misali sonsuzdu sanki. Önceden güce ulaşmak için odaklanmak zorundaydım. Şimdiyse hepsi parmaklarımın ucundaydı ve her şey nefes almak kadar doğal geliyordu. Gizlice zindana girebilirsem güçlerimi kullanıp çocukları duvarların içinden geçirebilir, gecenin güvenli kollarına teslim edebilirdim. Bir seferde çok fazla çocuğu alma riskine giremezdim ama gerekirse buraya tekrar tekrar gelirdim.

Yarım saat kadar yol gittikten sonra ormandan çıkıp ay ışığına doğru döndük. Uzaklarda belli belirsiz bağrıışmalar duyuluyordu, burnuma dolan ateş kokusu beni hapsirtti. Son kez dik bir tepeyi tırmandığımızdaysa tam bir kaos ortamıyla karşılaştık. Yüksek sesli bir lanet okuyan ork atından inip kılıcını kınından çıkardı ve çatışmanın içine atıldı. Çayırılık alan etrafa parça parça yayılmış olan yangınlarla kaplanmıştı, her türden peri çil yavrusu gibi etrafa kaçıyordu. Bazısı kraliçenin muhafızlarına ait olan yeşil ve gri zırhı giymiş, ellerindeki ipler ve filelerle çocukların arkasından koşuyordu. Diğerleri ise ellerindeki kılıç ve hançerlerle zırhlı muhafızlara saldırıyordu.

Kısrağım kişneyip geriledi.

Ona, "Şşşt," diye fısıldayarak ağaçların arasına, arbededen uzaktaki bir yere saklandım. Zıplayarak yere indim ve atı-

mın dizginlerini gevşek olacak şekilde bir ağaca bağladım.
“Hemen dönerim.”

Alevlerin ve kaosun ötesinde, çelik bir çatısı ve parmaklıktan yapılma duvarları olan büyük bir bina uzanıyordu. *Zindan çelik bir kafesmiş. Kraliçe çocukları birer hayvan gibi kafeslere kapatmış. İliklerimde, kalbimin derinliklerinde hissediyordum. Kafesteki çocukların hissettiği yalnızlık ve dehşet, sanki onlar omzumda ağlıyormuş gibi beni de etkiliyordu. İçimdeki öfke yaşayan bir şeye dönüştü. Bana pençelerini geçiriyor ve dışarı çıkmak için içimi tırmalıyordu.*

Nasıl bir canavar, çocuklara bunu yapardı? Nasıl bir canavar öylece durup onun bunu yapmasına göz yumardı?

Kraliçeye güvenmediğimi biliyordum. O halde Sebastian'a niçin güvenmiştim?

Açıklığa yaklaşmak için karanlığın içinde gizlice ilerleyerek bir durum değerlendirmesi yaptım. Jas'ın yaşlarındaki uzun saçlı bir elf çocuğu çığlık atıp çırpınırken orklardan biri onu tuttu, bir diğeri de boynuna şıngayı sapladı. İğne aşağı indi. Çocuğun çığlığı havayı yarıp geceye yayıldı ve kalbimin derinliklerine işledi. Bu acının, hayatından ve ruhundan ayrılan birinin sesiydi. Bu sesi tanıyordum çünkü Sebastian'la bağ kurduktan sonra ben de aynısını çıkarmıştım. Bu sesi ölürken çıkarmıştım.

Öfkemin büyümesine müsaade ettim, onu düşmanlarımın üstüne salmaya hazırlandığım bir canavar gibi besledim. O masum çocuklar, altın kraliçenin laneti yüzünden hayatları sona eren bütün saray mensupları, onlara kanıp

gölge perileriyle bağ kuran ve hayatlarını kaybeden bütün ölümlüler için. Ayrıca kendim ve kırık kalbim için.

Gücüm içimde büyüdü ve öfkemle birlikte kabardı. Sihrimi dışarı gönderdiğimde çayırı o kadar yoğun ve derin bir karanlık kapladı ki gece, etrafta cızırdayan alevlerin ısıltısını bile yuttu.

Şaşkınlık ve dehşet dolu çığlıklar havayı yardı. Seslerini takip edip hedefe odaklandım. Var gücümle karanlığın içindeki Sigli muhafızlara uzandım ve onları karanlıktan oluşan zindanlara teker teker hapsettim.

Karanlığıma karşı koydular. Kendi güçlerini kullanıp kurtulmaya çalıştılar ama ben daha güçlüydüm ve onlara izin vermedim.

“Güzel numaraymış.”

İrkildim. Elimi kılıcıma götürüp çalılıkların arasında yanıma gelerek dizlerinin üzerine çökmüş olan erkeğe baktım. Muhafızlara o kadar odaklanmışım ki adamın geldiğini duymamıştım bile.

Kızıl kahverengi gözleri karanlıkta baykuşlarındaki gibi parlarken iki elini kaldırdı. “Aynı taraftayız.” Parmağını tepeye uzatıp indiğim yönü gösterdi. Alnındaki örümcek ağına benzeyen gümüş izler, ay ışığında tıpkı kırık cam parçaları gibi ışıldıyordu. Pretha ve Lark’ın da buna benzeyen izleri vardı, bu erkek de Asi Perilerden biri olabilirdi. “Kraliçe destek kuvvet yollayacak,” dedi. “Onlar gelmeden çocukları geçide götürüp buradan çıkarmalıyız. Çoğu şırınga yedi ve kendilerini savunamaz.”

“Geçit nereye açılıyor?” diye sordum. Bu sırada çocukları özgür bırakınca ne yapacağımı konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark etmiştim. Buraya onları korumaya ve onlara zarar verenleri cezalandırmaya gelmiştim ama Nasıglı çocukları Sigli topraklarından geçirmek, felakete davetiyi çıkarmak demekti.

“Asi Periler Bölgesi’nde kamplarımız var.”

Bu yabancıya güvenebilir miydim? Çocukların orada daha güvende olacağından nasıl emin olacaktım?

“Böyle kamplar değil,” dedi, düşüncelerimi okumaya sanki. “Evler var, kafesler değil. Çocukların aileleriyle yeniden birleşebileceği yerleşkeler. Eve dönene kadar yemek bulacakları ve güvende olacakları bir yer.”

Derken ağaçların arasından kampa doğru bakan, omuzlarına benzer başka gözler gördüm.

Finn’in halkının Nasıglı çocukları kraliçenin topraklarından alıp Asi Periler Bölgesi’ne götürdüğünü biliyordum. Ben erkeğin anlattığı hikâyeyle Finn’in halkından öğrendiklerimin birbiriyle uyuştugu için ona bir şans verip güvenmeye karar verdim. “Pekálá,” dedim, başımı sallayarak. “Ben muhafızları hallederim, sen de çocukları geçide götür.”

“Nasıl halledeceksin?” diye sordu.

“Güven bana.” Kampa doğru dönüp odaklandım. Gecele-ri hep diğerlerinden daha iyi görebiliyordum ama görüşüm artık daha önce hiç olmadığı kadar iyiydi. Kafesin önünde bekleyen nöbetçilere odaklandım ve aynı anda yaylarından fırlayan onlarca ok gibi gücümü parça parça serbest bıraktım. Sarı ve gri üniformalı nöbetçilere nişan almıştım. Ka-

ranlık onları yakaladı, sarıp sarmaladı ve hapsetti. Kraliçenin nöbetçilerini, onları bütünüyle yutan bir karanlığın içine teker teker hapsetmiştim.

Yanımdaki erkek kıkırdadı. “Seni sevdim.” Derken birdenbire yok oldu, ardından da bir tilki gibi hızla kafese doğru koşmaya başladı.

Kamp Sigli muhafızlarıyla kaynıyordu. Bir tanesini hapsetmeye çalıştığım sırada dikkatim dağılıyor ve bir diğerini kaybediyordum.

İçlerinden bir tanesi yeni arkadaşımın üzerine atıldı ve diğerlerini uyarmak için bağırdı.

Müttefikim onu atlattı, ben de o muhafızı yok olana dek karanlık bir örtüye boğdum. Arkadaşım bana halinden memnun bir gülümseme gönderdi ve parmaklıkları eğip açtı. Elleri kelepçeli çocuklar açıklığa doluştu. Birdenbire zincirleri açıldı ve kelepçeleri yere düştü.

Arkamda bir çalı çıtırdadı, dönüp baktığım anda gölgelerin arasından bir şeklin çıktığını gördüm. Parlak kırmızı gözleri ve kıvrık boynuzları vardı. Onu Finn’in arkadaşı Kane’e benzetince dönüp tekrar baktım ama bu her kimse, benim tanıdığım erkek değildi. Kıvrık boynuzlu bu perinin koyu renk saçları vardı ve Kane kadar uzun boylu değildi. Bir yanım çocukların onu görünce korkup kaçmasını bekliyordu. Ama adam onlara ormana gitmelerini işaret edince söylediğini hiç ikiletmeyip canları pahasına çalılara doğru -geçit orada mıydı?- koşular. *Muhtemelen gerçekten de canları pahasına koşuyorlar.*

Acı dolu bir çığlık duyunca dikkatimi yeniden kampa

verdim. Biri arkadaşımın boynuna kılıç dayamıştı, kılıcı tutan nöbetçi hırıldadı. Muhafıza odaklanıp ona en kötü kâbuslarını yaşattım. Muhafız kılıcını yere düşürdü, müttefikim elini alnına götürerek minik bir selam verdi ve hiç vakit kaybetmeden devasa mağaranın diğer tarafına doğru koştu.

Sihrimin sonu yoktu sanki, ne zaman uzansam daha fazlasını veriyordu bana. Yine de bitkinlik beni bir bataklık gibi içine çekiyor ve bilincimi yitirmekle tehdit ediyordu. Ama durmadım. Gücüm yerinde olduğu ve çocukları kurtarabildiğim sürece savaşmaya devam edecektim.

Dakikalar geçti, odağımı korumaya çalışırken alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Güçlerimle muhafız üstüne muhafızı durdurduğum sırada, giderek daha fazla çocuk telaşla kafesten kurtuluyordu ama muhafızlar onları hapsettiğim anda elimden kaçıyordu.

Büyük bir el beni ensemden yakalayıp havaya kaldırdı. “Bakalım burada ne varmış?”

Büyük bir hızla döndürüldüm, boynum arkaya gitti ve handa gördüğüm orkun çamur rengi gözleriyle göz göze geldim. Omzumda keskin bir sızı belirdi ve sıcak, ağır bir acı damarlarımı yakıp geçti. Sihrimle buna karşı koymaya çalıştım ama dipsiz bir kuyudan istediğim kadar güç çekmek yerine, kendimi boş bir sürahiyle kadeh doldurmaya çalışırken buldum. İçeride hiçbir şey yoktu.

Bir sonraki an yere yığıldım.

*

“Kızı ben buldum.”

“Crally sihrin nereden geldiğini söylemeseydi bulamazdın.”

“Eh, onu ben durdurdum. Bu yüzden onunla önce ben ilgileneceğim.”

“Sen mi? Beni cehennemin dibine gönderdi. Kanını akıtmak istiyorum.”

“Cehennemin dibine mi? Karanlıktan bu kadar korktuğunu bilmiyordum.”

“Kapa çeneni. O şekilde hiçliğe dönüşmenin nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Lanetin bozulmasının en iyi yanı hançerimi kızın kalbine saplayabilecek olmam. Nasıgli pislik.”

“Komutan onu sabah sorguya çekmeden önce, içinizden herhangi biri kıza dokunacak olursa komutana siz hesap verirsiniz.”

Yerde yatıyordum, bedenim baştan aşağı yanıyor ve eşit derecede ağrıyordu. Çelik zincirler bileklerimi kesiyordu ama yerimden kıpırdamayıp gözlerimi kapalı tuttum ve etrafımdaki adamların konuşmalarını dinledim.

“Daha önce hiç böyle saçları olan bir Nasıgli cadısı görmüş müydünüz?”

“Gölge vadisindeki Hendishi’lere benziyor.”

“Hiç benden daha kısa boylu Hendishi görmedim. Bu mümkün değil.”

“Muhtemelen saçlarının altında boynuzları vardır.”

Biri alçak sesli bir şeyler homurdandı.

Sihrime uzandım ve bir hiçlikle karşılaştım. Bu, nefes alabiliyor olmana rağmen, ciğerlerinde hiç hava olmaması gibi bir şeydi. Tekrar tekrar denedim. *Hiçlik*.

Telaşa kapılıp beni bağlayan ipleri çekmeye başladım.

“Ah, bakın. Uyandı.”

Bana bir şey yapmışlardı. Sihrimi etkisiz hale getiren bir şey.

Şiringalar.

Bacaklarımı hareket ettirmeyi denedim. İp falan yoktu. Ama bileklerime çelik kelepçeler takmışlardı ve çelik tenime değdiği her yeri yakıyordu.

Gözümü yerden ayırmadım, elimden geldiğince etrafı incelemeye koyuldum. Dallara tünemiş yalnız bir baykuşun uğultusu duyuluyor, böceklerin gece şarkısı havaya doluyordu. Üç adım ötemde bir kamp ateşi yanıyordu. İki ork ateşin yanında durmuştu ve geceyi geçirmek için bir kamp kurmuşlardı. Üçüncü bir ork tepemde dikiliyordu.

“Uyandı.” Çizmesiyle karnıma tekme atınca haykırdım. “Bu pisliğe merhaba deyin, çocuklar.”

“Otur oturduğun yerde ve onu yalnız bırak,” dedi orkun yoldaşlarından biri. “Komutan onu sorguladıktan sonra istediğini yaparsın ama o zamana dek geri çekil.”

Çakıl taşlarının hışırtısı duyuldu ve gözlerimin tam karşısına bir çift bot geldi. Çizmelerin sahibi olan erkek iyice eğilip yüzünü benimkinden iki santim öteye getirdi. Nefesi kötü ve çürük kokuyordu, kıvrık ön dişleri ateşin ışığında parlıyordu. “Komutanla tanışmaya hazır mısın? Sana bir iyilik yapayım, kızım. Kime çalıştığını, kimden yardım aldığını söylersen canını çok az yakar.”

“Ona anlatma,” dedi ateşin başındaki orklardan biri. “Bu cadının çığlık attığını görmek istiyorum.”

Komutanları buraya gelince işim bitecekti. Geldiğinde burada olmamalıydım ama şimdi bile bilincimi güçlkle açık tutabiliyordum. Bilincimi açık tutmaya uğraşıyor olmasam bile, güçlerim olmadan ve ellerim kelepçeliyken ne yapabilirdim ki?

Uyu, Abriella.

Hayır. Uyuyamazdım. Ama kafamın içinde duyduğum ses anneminkine benziyordu.

Uyu, bırak gölgeler oynasın.

Bu cazip çağrıya karşı koyamadım, bedenim çok zayıftı. Gözlerimi kapattım ve uyudum.

*

Kaçma vakti.

Gözlerimi hızla açtım. Geceki ateş yanmaya devam ediyor, günün ilk ışıkları ağaçların arasından sızıyordu. Havada tuhaf bir koku vardı. Doğrularak oturdum, kelepçeli ellerimle gözlerimi ovdu ve *donup kaldım*.

Beni esir alan orkların halini görünce midem ağzıma geldi. Hâlâ ateşin etrafında duruyorlardı ama gece olduğu gibi bana sataşmak yerine... ölmüşlerdi. Hem de kanlı ve vahşi bir şekilde. Bağırsakları yaprakların üzerine saçılmıştı. Yattığım yerin yanında ise hançerim duruyordu, bacağıma takıp gölgelerle sakladığım hançerimdi bu ama kınından çıkarılmıştı ve kanla kaplıydı.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve geriledim. Her yerde kan vardı ama benim üzerimde hiç yoktu. Hâlâ kelepçeli ve zayıf

düşmüş bir haldeydim, o halde bu muhafızları kim öldürmüştü? Beni neden öldürmemişti?

Uzaktan duyulan at toynağı sesleri gittikçe yaklaşıyordu. *Geliyorlar. Komutan geliyor.*

Ağzımdan derin bir nefes aldım, mantığım yerine geliyordu. Arkamı döndüm ve *koştum*.

Ayaklarım çıplaktı, çizmelerimi almış olmalılardı. Koşarken çakıl taşları ayaklarıma batıyordu. Ayaklarımda kanın sıcak ısını hissettim ama koşmaya devam ettim. Yaralı ayaklarım ve yırtılmak üzereymiş gibi yanan ciğerlerimle toynakların sesinden uzağa koştum.

Nefes nefeseydim. Kanlı ayaklarım yaralı ve uyuşmuştu ama yine de koşmaya devam ettim.

Çakıl taşlı yol yerini göz alabildiğince uzanan tarlalara bıraktı. Buğdayların arasında koşarken bahar otları bacaklarıma ve yüzüme batıyordu ama durmadım. Biraz ileride bir ahır olduğunu görünce kalan son gücümü de kullanıp kelepçeli ellerimle kapıyı açtım. Bir köşeye yerleşmeyi başardığımda gece karanlığının son demleri de gökyüzünden çekilmişti ve artık bilincimi açık tutacak enerjim kalmamıştı.

Duvara yaslanıp yere yığıldım. Gözlerimi kapattım ve kendimi derin bir uykunun kollarına bıraktım. Rüyamda bile koşmaya durmaksızın devam ettiğimi gördüm.

Zihnimden görüntüler geçip gidiyordu. Su yeşili gözleriyle yüzüme bakıp bana bir yuva vereceğine söz veren Sebastian'ı ve kalbimin tam üzerine mürekkeple çizilmiş, bağımızın sembolü olan mührü gördüm. Kraliçenin Nasıgli çocukları

kilit altında tuttuğu devasa kafesin demir parmaklıklarını gördüm.

Her rüyamda, gözümün önüne gelen her anıda koşuyordum. Kalbim küt küt atıyor, ciğerlerim sıkışıyor, bacaklarım ağrıyordu ama ben koşuyordum.

Artık hayatım bundan ibaret. Koşmaktan. Durmadan koşuyordum, her yanıma düşmanlar sarmıştı.

Bu düşüncelerle birlikte uyku ve uyanıklık arasında gidip geldim. Keşke zamanı geri alabilseydim. Jas satılmadan önceye, Sebastian'ın bir peri, hatta bir *prens* olduğunu öğrenmeden önceki zamana gidebilseydim. O yalnız, yorucu hayata dönmek istiyordum. Beni önemseyen çok fazla kişi yoktu ama en azından kimse önemsiyormuş numarası yapmıyordu. En azından elimdeki küçük şeylerin gerçek olduğunu biliyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Oberon’un oğullarının uğruna mücadele ettiği o efsane güzel bu mu?” diye sordu bir erkek sesi.

“Güzelliğe ihtiyacı yok ki. Alev Kız becerikli bir hırsız; mücevherleri çalabildiği gibi kalpleri de çalıyor,” diye cevapladı hayal meyal tanıdık gelen bir ses.

Bakken mi? Bakken’in burada ne işi var?

Biri *hıh* diyerek nefes verdi. “Tabii öyledir.”

Gözlerimi aralamaya çalıştım ama başarısız oldum. Gözkapaklarım tutkalla yapıştırılmış, ağzım ise kum doluymuş gibi hissediyordum.

“Kızın görünümü bu ahır kadar pis. Üstelik ahırdan çok daha kötü kokuyor,” dedi erkek.

Doğrulup oturmaya çalıştım. Kaslarım bana karşı koyarak kenetlendiğinde homurdandım.

“Uyan artık, prenses Abriella. Kurtarıcıların geldi.”

Hissettiğim tiksinti ve rahatsızlık öyle bir raddeye gelmişti ki nihayet gözlerimi açmayı başardım. Deri pantolon giymiş kaslı bacakların üzerine bağlanmış, bir çift parlak çizme tam karşımda duruyordu. Başımı kaldırıncaya çok iri ve çok *uzun boylu* olan, yanık tenli bir peri erkeğinin gözlerini

dikmiş halde sırtarak bana baktığını gördüm. Gür ve koyu renkli saçlarının arasından görünen alnında gümüş renkli kesik çizgiler parlıyordu.

“İşte uyandı,” dedi erkek, bakır rengi çekik gözlerinde muzip bir ifade vardı. “Yaşayanların diyarına tekrar hoş geldin.”

Bu gözleri tanıyorum. “Sen çocukların kaçmasına yardım eden perisin.”

Ağzı kulaklarına kadar varan bir gülümsemeyle beni ödüllendirdi. Nedense tanıdık geliyordu. Yalnızca Nasıgli zindanının önündeki çimenlerde diz çöktüğümüz anlardan değil, öncesinden tanışıyorduk sanki.

“Sen Asi Perisin,” dedim boğuk bir sesle.

Adam kahkaha attı. “Eh, herhalde. Fark ettiğin için teşekkürler. Artık gidebilir miyiz? Senin şu prensin annesi beni kendi topraklarında bulup canıma okumadan önce?”

Gözlerim adamın yanında duran gulyabaniye kaydı. Sandığımın aksine o Bakken değil, tanımadığım başka bir gulyabaniydi. Yaratık saçlarıma bakarken upuzun dişlerinden salya akıyordu.

“Nereye gideceğiz?” diye sordum. Konuşmak ağzıma sivri bıçaklar batıyormuş gibi hissettiriyordu. Peri olmanın sağlıklı ve enerjik olmak, hayat dolu olmak demek olduğunu sanıyordum ama peri kulaklarıyla uyandığımdan beri ölüme hiç olmadığım kadar yaklaşmışım.

Yabancı kıkırdadı. “Eh, dönüşümünü atlatmaya vakit bulamadan gücünün büyük kısmını harcadın. Kendini kötü hissetmen çok doğal.”

Ona kötü kötü baktım. Aklımı mı okumuştı, yoksa düşüncelerim o kadar bariz miydi?

“İkisi de. En azından iyileştin.”

Haksız sayılmazdı. Acım dinmişti. Geçen gecenin tek göstergesi, bileklerimdeki zincirler ve ayaklarımı kaplayan kurumuş kandı.

Ellerini gelişigüzel bir şekilde bana doğru salladı ve bileklerimdeki zincirler yere düştü. Ardından elini bana uzattı. “Gel benimle. Prens Ronan’ın muhafızları saniyeler içinde burada olabilir.”

“Nerede olduğumu nasıl bilebilir?”

“Bağ sayesinde tabii.” Kaşlarını kaldırarak bana hatırlattı. “Senin peşinden muhafızlarını göndermek yerine kendisi gelmeye zahmet etseydi, seni şimdiye çoktan bulmuş olurdu. Ama sen kaçmaya devam ettin, yani adamları seni bulmaya uğraşıyordu.”

İşte o anda uzaktan gelen toynak seslerini duydum. *Kaçmaktan çok yoruldum.*

Yabancı gulyabaninin elini tuttu, gulyabani de diğer elini bana uzattı.

“Sana neden güveneyim?”

Erkek kıkırdadı. “Ah, güvenmemelisin. Hatta kimseye güvenmesen iyi edersin. Güven buralarda tehlikeli bir alışkanlıktır, sen de oldukça büyük bir karışıklığa neden oldun.”

“Nasıl yani?”

Toynak sesleri giderek yaklaşıyordu. Birileri, “Dosdoğru ileri!” diye bağırdı.

Ayağa kalkıp pantolonumdaki samanları silkeledim. Ar-

kamı döndüm ve ahırın kapısından dışarı baktım. Bir yanım üzerimize doğru gelen bir at sürüsü görmeyi bekliyordu ama hiçbir şey görememiştim. “Neredeler?”

“Tepenin ardında, birkaç metre ötedeler ve gittikçe yaklaşıyorlar.”

İnanamayarak yüzümü buruşturdum.

Erkek kıkırdadı. “Hassas peri kulaklarına henüz alışamadın ama alışırsın. Artık gidelim mi?”

Kararsız kaldım. Bir yandan, gidecek hiçbir yerim olmadığı bir gerçektir ve bu erkek peri de kraliçenin işçi kamplarındaki çocukların kaçmasına yardım etmişti. Sırf bu hareketi için bile ona güvenebilirdim. Öte yandan, o haklıydı. *Kimseye güvenemezdim.*

“Fazla vaktimiz yok, prenses.”

Onu duymazdan gelip gulyabaniye döndüm. “Beni nereye götüreceksin?”

“Asi Peri topraklarına,” dedi gulyabani, sanki düşmanlar karanlık köşelerde saklanıyormuş gibi gözleri ahırda dolaşıyordu.

“Ama Sebastian’la bağ kurdum. Ben...” Yutkundum. Daha fazla düşünürsem kendimi kaybedecektim. “Onu *hissede biliyorum*,” dedim dişlerimi sıkarak. “İstese beni bulabilir.”

Gulyabani cevap vermedi ama sahibi başını salladı. “Doğru ama sana ulaşmaya çalışırsa savaş çıkar ve şu anda böyle bir şey olmasını istediğini sanmıyorum.”

Eve dönemezdim. Elora’ya nasıl döneceğimi bilsem bile bir peri olduğum için orada bir hedef haline gelirdim. Böy-

lece ya düpedüz öldürülür ya da tıpkı annem onu bulup sağlığına kavuşturmadan önce Oberon'a yaptıkları gibi saldırıya uğrar ve dövülürdüm. Sebastian iki yıl boyunca orada yaşamıştı, büyüyle insan kılığına girmişti ama ben büyü yapmayı ya da güçlerimin buna elverip elvermeyeceğini bilmiyordum.

Finn'in yanına gidebilirdim. Yaşam İksiri'ni içtiğim gece rüyama girmişti... ya da ben onun rüyasına girmiştim.

Mutlu musun?

Söyleyebileceği ya da sorabileceği onca şey varken o mutlu olup olmadığını merak etmişti. Daha sığ bir erkek, Sebastian'a güvenerek hata ettiğimi söyleyip kendiyi övünürdü.

Finn'in bana kalacak bir yer vereceğinden emindim, rüyama girdiğinde yaptığı o kısa ziyarette bunu kendi de söylemişti ama sebebini hiç anlamıyordum. Taç artık bende değildi. Bende istediği hiçbir şey yoktu, uzak bir ihtimalle gücüm hariç. Fakat lanet artık bozulduğuna göre kendi gücüne kavuşmuş olmalıydı. Üstelik, o beni korumayı kabul etse bile ben ona güvenmeye hazır mıydım? Tabii ki Sebastian'ın ihaneti daha kötüydü ama iki erkek de beni kullanmış, kandırmış ve oyun oynamaya çalışmıştı. Hepsi ne içindi? Güç mü? Taç mı? *Hepsi onların olsun.*

"Bütün gün bekleyemeyiz, prenses." Kızıl gözler dışarıdaki yola baktı.

"Ben zayıf biri değilim. Eğer beni kandırıyorsan seni o kadar derin ve geniş bir karanlığın içine hapsederim ki kâbuslarından kurtulmak için dua edersin."

Adam gulyabanisine bir gülümseme gönderdi. "Ondan

gerçekten hoşlandım.” Bir elimi o, diğer elimi ise gulyabanı tuttu.

Ardından düşmeye başladım.

Uçuyordum, süzülüyordum. Aynı anda hem sağa hem sola ve hem de hiçbir yere giderken kendimi birdenbire loş ışıkla aydınlatılmış bir yatak odasında buldum. Pencereleden, dışarıdaki sıra sıra ağaçlarla donatılmış manzarada göz alabildiğine uzanan günbatımının son demleri görünüyordu. Güneş burada yeni doğuyordu ama Siğli topraklarındayken düpedüz güneş vardı. Bir an için kapıldığım şaşkınlık, Asi Peri bölgesinin Altın Saray’ın çok uzağında ve batıda olduğunu hatırlayınca yok oldu.

“Dikkatli ol, Alev Kız,” dedi gulyabanı. Ardından başını eğerek selam verdi ve gözden kayboldu.

Gulyabaninin saniyeler önce durduğu boş yere baktım. “Neden sana çalışıyorlar?”

“Nasıl yani?”

“Gulyabaniler... her güçlü perinin en azından bir tane kendi emrine amade gulyabanisi oluyor ama senin ihtiyacın olan güce zaten sahipler. Neden sana hizmet ediyorlar?”

Kızıl kahve gözlü erkek, sanki bu soru beni onun gözünde daha ilginç biri haline getirmiş gibi çarpık bir şekilde gülümsedi. “Gulyabaniler kendi çıkarları için farklı saraylarla işbirliği yapar. Çoğu durumda amaçları bilgiye erişmektir çünkü ortak bilgi ağları onlar için bir güç kaynağıdır.”

“Ortak bilgi ağı mı?”

Çenesini kaldırdı. “Elbette. Bir gulyabaninin öğrendiği bilgiyi yakın zamanda bütün gulyabaniler öğrenir. İstedikini

yapan bir gulyabaninin sana hizmet ettiğini sanacak kadar saf olma sakın. Diyarın siyasetinde, herkesin sandığından çok daha büyük bir rol oynarlar. Hep kendi amaçları olur ve bu amaçları pek sık paylaşmazlar.”

Bu açıklama bana mantıklı geliyordu. Bakken, teyzemin evinde bir hizmetkâr olarak bulunuyor olabilirdi ama teyzemin ona gerçek anlamda söz geçirebildiğini pek sanmıyordum.

Başımı sallayarak odaya baktım. Yorgun bedenim yumuşacık çarşafarla kaplanmış, sayvanlı geniş yatağa doğru kayıyordu. Pencereden görünen dağ manzarası, Altın Saray’daki bahçeler ve onların ötesine uzanan zengin yeşil tepeler kadar hoştu.

Seçeneklerimin Altın Saray’a dönmek ya da Finn’i bulmaya çalışmak olduğunu düşününce burası en iyi karar gibi gelmişti ama tanımadığım bir erkekle yalnız kalınca kararlarımı sorgulamaya başlamıştım.

“Neredeyiz biz?” diye sordum.

Kahverengi gözlü peri kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğdi. “Evimdeyiz.”

Gözlerim yeniden yatağa ilişti. Eğer benim...

“Sakin ol, prenses. İsteksiz kadınları yatağıma almam. Hem istiyor olsaydın bile...” Burnunu buruşturup iğrenmiş gibi titredi ve beni baştan aşağı süzerek başını salladı. “Yatak arkadaşımın, babamın beni küçükken kürekle boşaltmaya zorladığı pislik yığınları gibi kokması hoşuma gitmez.”

Nefesimi tuttum. *Ne kadar da kaba biri.*

Adam kıkırdadı. “Doğruyu söylüyorum. Üzerinde bir...

koku var. Muhtemelen dün gece ahırda yattığın için ama her halükârda iki haftadır banyo yapmamış gibi görünüyorsun. Bu halinle seni cazip bulmadığım için beni bağışla.”

Beni *deli ediyordu*. “Seni *cezbetmek* istemiyorum. Tek istediğim...” Ne istiyordum? Hiçbir şey. Bu kâbustan kaçmak dışında hiçbir şey istemiyordum. O anda beni cezbeden tek şey uykuydu.

“O halde uyu,” dedi yatağa işaret ederek. “Ama önce düş almak istemez misin? Gidip hizmetkârını çağırayım.” Kapıya doğru döndü.

“Dur.”

Duraksayarak tek kaşını kaldırdı.

“Sen de kimsin?”

Yüzüne ağır bir gülümseme yayıldı ve gözleri parladı. “Adım Mishamon Nico Frendilla ama bana Misha diyebilirsin.” Beline kadar eğilip reverans yaptı. “Seninle resmi olarak tanışmak bir onur, Abriella.”

Misha. Pretha’nın ağabeyi. Bu yüzden bana böyle tanıdık gelmişti. Kız kardeşini andırıyordu. “Olmaz.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Beni başka bir yere götürmek zorundasın. Başka bir peri sarayının prensiyle daha içli dışlı olamam. *Olmaz.*”

Gözlerini fal taşı gibi açtı. “Prens mi? Leydim, ben bir *kralım*. Saygısızlık etmek istemem ama tam olarak nereye gitmeyi düşünüyorsun? Düşüncelerini toparlamak ve Prens Ronan’ın etkisinde kalmadan hislerini anlamak için biraz zaman kazanmak istiyordun. Sana bu zamanı tanıyorum.”

“Kafamın içinden çık,” diye homurdandım. Kraliyet perileriyle içli dışlı olmak bir yana, ihtiyacım olan son şey düşüncelerimin bile özel olmadığı bir yerde kalmaktı.

Misha iç çekti. “Dediğim gibi, Ronan benim iznim olmadan buraya gelemez. Gelirse fena bir savaş çıkar.”

“Yani sen elini kolunu sallayarak Güneş Sarayı’na girip, geçitler açıp kraliçenin esirlerini çalarken her şey iyi ama Sebastian beni almak için buraya gelirse bu bir savaş fermanı mı oluyor?”

“Güven bana, kraliçe ondan aldığım her şeyin hesabını sormak adına elinden geleni yapar ama soramaz. Yoksa bütün diyar onun köle alıp çocukları çalan, gözünü hırs bürümüş bir cadı olduğunu anlar.”

“Ama Sebastian...”

“Ronan’ın gücü her iki sarayda da dayanaksız,” dedi Misha. “Askerlerini bir kızı almak üzere bu dağa göndermeyi ve o çok değerli halkının gözünden düşmeyi göze alamaz.”

“Peki ya Finn?”

Omuz silkti. “Finn’in, senin burada olduğundan haberi yok.”

“Onunla işbirliği yapıp beni ona teslim etmeyeceğini nereden bileyim?”

“Neden seni almak istesin ki? Senin ne gibi bir önemin var?”

İrkildim. *Çok doğru.* Tabii ya. Neden benim için riske gireceklerdi ki? İstedikleri şey artık bende değildi. “Beni altın kraliçeye satmayacağın ne malum? Ya da belki bilgi istiyor-

sundur. Bütün bunları sırf ölümlü insanlara yardım etmek hatırıma yaptığını hiç sanmıyorum.”

Beni tekrar şöyle bir süzdü. Bakışlarında herhangi bir şekilde ilgi yoktu, sadece merak vardı. “Ölümlü insanlara yardım etmem ama sen Abriella, ne bir ölümlüsün ne de bir insan.”

“Biliyor musun ben...”

Elini kaldırdı. “Sana neden yardım ettiğime gelecek olursak, gerekçelerimin tamamen fedakâr olmadığı konusunda haksız sayılmazsın. Bu krallıktan ve burada yaşayan bütün canlılardan ben sorumluyum, istesem de istemesem de diğer sarayların yaptığı hamleler benim halkımı etkiliyor. Ve sen, bunu istesen de istemesen de her şeyin ortasında kalmışsın.”

“Yani bir piyon muyum?” *Yine.*

Gözlerinde bir ateş belirdi, bir adım öne çıktı. “Perilerin kötü davrandığı o zavallı, küçük ölümlü kız numaraları bana sökmez,” dedi. “Oberon tacını ve gücünü sana verdi, bunu yaparken de senin kaderinle o krallığın kaderini birleştirdi. Seçim sana ait değildi. Ama bu toprakları yönetmek için doğduğumda, bana da bir seçenek sunulmadı. Prens Ronan’a ya da Prens Finnian’a da. Zor durumda kalan sadece sen değilsin. Kendine acıyor olman, senin hareketlerinin ailemi, halkımı ve bütün bu diyarı etkilediği gerçeğini değiştirmiyor.”

Ağzım açık bir şekilde bu güzel, sivri dilli peri kralına bakarken ona zekice bir cevap bulmaya uğraştım ama zihnim karıncalanıyordu. “Taç artık bende değil. Artık sadece insanken periye dönüşen bir kıyım. Önemsiz biriyim.”

Gözlerimi yavaşça tizerimde gezdirdi. "Sanlı çamurlu giyilerimin, dermin içine bakıp ruhunun derinliklerini görülebiliyordu. "Çok pis ve baltımsın. İksirin etkisi hâlâ tam olarak geçmedi ve son bir günde manulmaz bir güç barıadı. Böyle devam edersen boynunda asılı olan kutsal ateş cevheri bile seni kurtaramaz."

Elim göğüslerimin arasında duran gözyaşı çeklindeki ya kut taşı gitti. "Kutsal ne?"

"Ateş cevheri," dedi elindeki değerli taşı bakarak. "Bir tılsım taktığını anlamadın mı? Hem de aşırı nadir, çok değerli bir tılsım."

Daha yakından bakınca bunun bir taş olmadığını gördüm, en azından daha önce gördüğüm taşlara benzemiyordu. "Eğer yeşilse adı neden ateş cevheri?"

"Her renkten olabilir ama sanırım ismi onu ışığa tutunca ortaya çıkan görüntüden geliyor. İçinde alevler varmış gibi."

"Ne işe yarıyor?" diye sordum. *Ve Sebastian bunu neden bana verdi?*

"Amacı muhtemelen dönüşümü tamamlaman için güç toplamayı sağlamaktı. İksiri içen her ölümlü bu törenden sağ çıkamaz."

Midem bin bir türlü duyguyla çalkalanırken sertçe yutkundum. Bu Sebastian'ın bana olan sevgisinin bir göstergesi miydi, yoksa başından beri her şeyi planladığının bir kanıtı mı? Onunla bağ kurduğumda öleceğimi biliyordu ve bu gerçeği benden saklamıştı. Nasıgıli tahtına oturabilmek için benden insan hayatımı çalmıştı.

"Üzerine fazla düşünüyorsun," dedi Misha. "Yakında hep-

sini anlatacağım ama artık uyumalısn.” Başını kapıdan dışarı uzatıp alçak sesle birilerine seslendi.

İçeri beyaz saçlı bir kadın girdi. Başını eğen kadın yanımdan geçip banyoyu andıran bir odaya girdi.

“Holly banyonu hazırlayıp sana temiz kıyafetler getirecek,” dedi Misha. “Eğer zihnin uyumana izin vermezse diye, komodinin üzerine bir uyku iksiri bıraktım.”

Onun verdiği bir şeyi alacağımı sanı...

“Zehirli değil, prenses. Daha rahat bir uyku çekebilmen için şifacımdan bitkisel bir karışım hazırlamasını rica ettim, içip içmemek tamamen sana kalmış.”

Derin bir nefes aldım. Haksız sayılmazdı. Banyo yapmaya ve uyku çekmeye ihtiyacım vardı. Bitkindim, kalbim kırılmıştı ve...

Bedenime zerk eden acıyla birlikte çığlık atıp geri çekildim. Elimi karnıma götürdüm, parmaklarımın arasından kan aktığını göreceğime emindim ama bir an sonra acı kollarımla bacaklarımı kilitledi. Yere yığıldım. “Ne...”

Gözlerimi kaldırıp Misha’yla göz göze geldim, yüzündeki şaşkın ifadenin yerini çok geçmeden anlayış aldı. “Bağ,” dedi gözlerini fal taşı gibi açarken. “Prens Ronan’ın hissettiklerini hissediyorsun.”

Karnımı ve göğsümü yakan acıyla birlikte nefesimi tuttum. İçten içe eriyordum. “Sebastian yaralı mı?”

“Sen daha iyi bilirsin.”

Haklıydı. Karnıma dokunan o elin kendime ait olduğunu bildiğim kadar iyi biliyordum bunu. Sebastian’ın acısını hissediyordum. “O... o saldırıya uğramış.”

“Sihirle mi? Kılıçla mı?” diye sordu Misha. “Ölümcül bir darbe mi almış?”

Başımı salladım. “Ben... ben bilmiyorum.”

“Odaklan,” dedi, sesi ipek kadar yumuşaktı.

Gözlerimi kapayıp odaklanınca kendime ait olmayan duygular ve hislerin içinde boğulmaya başladım. Onun vücudunu kaplayan ağrı, onun hayal kırıklığı, onun incinen hisleri. Dahası vardı. Hüsrân ve endişe. Ve... *kıskançlık mı?* Öfkesi kadar yoğun olan yapış yapış, yemyeşil kıskançlığını içimde hissediyordum.

Misha kıkırdadı. “Finn’in yanına gitmiş olmalı. Ronan, seninle bağ kurduktan sonra bile gölge prensini kışkandırıyor. Ne kadar da özgüvensiz bir çocuk.”

Ona kötü bir bakış attım. “Kes şunu.”

Omuz silkti. “Yardımcı olmaya çalışıyordum.”

Bir acı dalgası daha geldi. Bu seferki o kadar yoğun değildi ama giderken arkasında bir etki bırakmıştı. Sebastian ne kadar kötü yaralanmıştı? İyi olacak mıydı? Bu soruları zihnimden uzaklaştırdım. *Bana ihanet etti.* “Bundan nasıl kurtu...” Nefesimi tuttum. “Nasıl kurtulacağım?”

“Bağdan mı?” Misha başını salladı. “Ondan sana gelen duyguları engellemeyi öğrenebilirsin ama gardını düşürdüğün anda yine orada olurlar.”

Sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var.

Başımı avuçlarıma arasına aldım. Sözcükleri olmasaydı bile hislerinin bu yankısında Sebastian’ı duyabiliyordum.

“Onu hissettiğini biliyor,” dedi Misha. “Seninle iletişim kurmaya çalışıyor.”

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

İlüsran duygusu kalbime bir darbe gibi indi, onunkiyse benimki birbirine karıştı ve bunun karşısında tek yapabildiğim şey dizlerimin üzerine çöküp oturmak oldu. Yatağın ahşap direklerine tutunup yerden kalktım. “Bu bağ nasıl çalışıyor?” diye sordum. Bağ kabul etmeden önce daha fazla soru sormamam büyük aptallıktı. Bir periye güvenmem çok büyük aptallıktı.

Misha kaşlarını kaldırıp beni süzdü. “Bağ demek, yakınlık demektir,” dedi. “Bir tür farkındalıktır.”

“Düşüncelerimi okuyabilir mi?” *Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var.*

“Tam olarak değil.” Başını yana eğip düşünceli bakışlarla tavanı inceledi. “Buna aslında bir sezgi demek daha doğru olur. İkiniz arasındaki güçlü bir empati bağı. Yani eğer hislerin bir kelimeyle ya da ifadeyle anlatılabilirse, o kelimeyi ya da ifadeyi karşıdaki kişi kendi zihninde görebilir. Ama bu durum daha çok bir duygu olarak ortaya çıkar.”

“Peki nasıl geri alırız?”

Misha öksürür gibi güldü. “Ruh bağından söz ediyoruz, kızım. Bunu geri alamazsın.”

“Mutlaka bir yolu olmalı.”

“Olabilir ama pahalı, acı verici ve her iki tarafın da rızasının bulunması gereken bir süreç bu. Birbirinizi serbest

birakmak ikimizin birlikte verdiği bir karar olmalı. Bir ayın yapabiliriz ama kutsal ateş cevherlerimizden bir sürü gerek, boynunda asılı olan cevher bu ayının kovuğuna bile yetmez. Üstelik duyduğuma göre, bu en az Yaşam İksiri içmek kadar eziyetliymiş.”

Yaşam İksiri yüzünden bedenimde hissettiğim acıyı hatırlayınca kaslarım gerildi. Aynı şeyi tekrar yaşayabilir miydim emin değilim ama belki başka bir yolu olabilirdi. Periler ve insanlar arasındaki bağ daha farklıydı. Bir şekilde yeniden ölümlü olabilirim...

“Ölümlülüğün tek çaresi ölümdür. Yaşam İksiri’nin tersi olamaz. Artık yok. Seni şaşırtabilir ama bunu dileyen tek kişi sen değilsin.”

Yine zihnimi okuduğunu anlayınca ona kötü bir bakış attım. “Bana bağı nasıl koparacağımı söyle.”

Başını yana eğdi. “Senin durumunda sorun yalnızca bağ değil, daha derin. Sevgilinin duygularını hissetmekten çok daha fazlası var.”

“O benim sevgilim değil.”

“Demek istediğim...” dedi, karşı çıkmamı duymazdan gelmişti. “Bağınızı engelleyerek ondan kurtulamazsın.”

“Ondan kurtulmama yardım et.”

Misha başını salladı. “Çalışman gerek. Pes etmemeli ve güçlü kalmalısın. Şu anda bütün bunlar için fazlasıyla zayıfsın.”

“Bana yardım edebilir misin, edemez misin?” diye tersledim.

“Anında düzeleceğini sana garanti edemem. Temizlen,

iksiri iç ve dinlen. Halihazırda sana verebileceğim en iyi tavsiye, güzel bir uyku çekmen olur. Uyandığında görüşürüz.” Gerileyip koridora doğru yürüdü. Misha kapıyı arkasından kapayana kadar ona kötü bakışlar atarak sırtını izledim.

Acı yavaş yavaş dindi. Sebastian’ın kafamın içindeki yankısı azaldı. Hâlâ oradaydı. *Her zaman* oradaydı ama artık sessizleşmişti.

Holly banyoya girmeme yardım etti, ardından odadan ayrıldı. Ilık su taze lavanta gibi kokuyordu. Esir düştüğüm ve kaçtığım zamandan geriye kalan tüm teri ve kiri yavaşça üzerimden attım. Bu sırada, ağrıyan kaslarım da yavaş yavaş gevşedi. Pencerenin dışında sabah kuşları ötüyor, güneş ufukta yükselirken su giderek soğuyordu. Bütün bu süre boyunca aramızdaki bağın, sanki Sebastian bu odada benim yanımdaymış gibi hissettirmesini görmezden geldim. Sonunda acısı dindiğinde ve duyguları yatıştığında gelen o rahatlama hissini görmezden geldim.

O iyi. Hayatta kalacak.

Banyo suyu tamamıyla soğuyunca küvetten çıkıp kendimi kuruttum. Yatağın ucunda beni temiz bir gecelik bekliyordu. Geceliği başımın üstünden geçirip yumuşak çarşafların üzerine yattım ve kıvrılıp yan döndüm.

Onu zihnimde hissediyordum. Beni kucaklıyor, bağrına bastırıyordu. Omuzlarımı silkip onu üstümden atmak istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Şu anda, uykuyla uykusuzluk arasında gidip gelirken ve sevdiğim erkek için endişelenmekten kendimi alıkoyamazken, bu bağın rahatlatıcı bir tarafı olduğunu inkâr edemezdim.

Uykuya dalarken Sebastian’ın, benim nerede olduğumu

bilip bilmediğini merak ettim. Artık taç onda olduğuna göre, bu neden umurunda olsundu ki?

*

Rüyamda engin denizlerde dalgalarla boğuşuyordum. Kendimi yine, annemle bindiğim atın sırtında beni korkutan o adamdan kaçarken bulmuştum. Ardından başıma neyin geldiğini anlayamadan bir yaz gecesinin ortasına düştüm.

Hava sıcak ve yapış yapıştı. Madam V'nin mahzenine girmeye bacaklarım elvermiyordu, hava orada küf kokuyordu. Bu akşam, küçük kız kardeşimin gözlerinin içine bakıp bugünün ödemesini sadece sıkı çalışarak çıkarmış numarası yapamayacak kadar bitkindim.

En kötü insanlardan çalmak bile, kalbime ve zihnime bir yük binmesine neden oluyordu. Hırsız olmayı ben istemiştim. On altı yaşında, benim yaşımdaki kızların neden kendilerini perilere sattığını anlayacak kadar borca batmış olmayı ise hiç düşünmemiştim.

Yere oturup yıldızları izledim. Bu gece çok parlak değillerdi ama onları görmek bile beni rahatlatıyordu. Geceyi seviyordum. Kurbağaların vıraklaması, baykuşların uzaktan duyulan uğuldaması... Bunlar bana hayatın daha kolay olduğu zamanları hatırlatıyordu. O zamanlar kardeşime bakmanın ne anlama geldiğini bilmiyordum, o zamanlar hâlâ yıldızlara bakıp dilek dilerdim. Annem yatmadan önce bize peri masalları anlatırdı.

Bir varmış bir yokmuş, kaderinde krallığı kurtarmak olan alev saçlı küçük bir kız varmış...

“Seni burada bulacağımı nereden bildim?” diye sordu Sebastian, Büyücü Trifen’in evinin arka kapısından çıkıp yanına geldi. Ay ışığında çok yakışıklı görünüyordu, beyaza kaçan sarı saçları meltemde hafifçe dalgalanıyordu. Kalbim bu büyücü çırağına karşı özlemle doldu.

“Belki de bir hayatım olmadığı içindir, hani çalışmadığımda ya da uyumadığımda *her zaman* burada olurum ya?” dedim gülerek. Bu gece kimseyle uğraşmak istediğimi sanmıyordum ama onu görünce içime su serpilmişti. “Ben tahmin etmesi kolay bir kadını.”

Sebastian avluyu arşınladı ve yanımda dizlerinin üzerine çökerek dirseklerinin üstüne eğildi. “Bu senin en iyi özelliğin.”

Gözlerimi yıldızlardan ayırıp ona bir gülümseme gönderdim ve yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktığını gördüm. “Bash?”

“Bu, ilk kez seni öpmek istediğim gün,” dedi. “O kadar istemiştin ki.”

Kaşlarımı çatıp gizliden gizliye hoşlandığım çocuğa bakıp onun ne demek istediğini anlamaya çalıştım. “İstemiştin mi? Ne demek istiyorsun?”

Sebastian bir gölün üzerinde belirip dalga olunca kaybolan, su durgunlaşınca yeniden ortaya çıkan bir yansıma gibiydi; bir görünüp bir kayboluyordu. Bir an için, başında parlak yıldızlardan oluşan bir taç belirdi ama gözlerimi kapatınca ortadan kayboldu.

“Bu geceyi hatırlıyorsun, değil mi? Çok bitkindin, her gün bitkindin zaten ama o gece benim yanımda, dışarıda kalıp bana anneni anlatmıştın. Onu özlediğini ve bazen hâlâ onun eve döndüğünü hayal ettiğini itiraf etmiştin bana. Ardından tam yanımda uyuyakaldın.”

Başımı iki yana salladım. Bu hiç mantıklı değildi. Hangi gecedен bahsediyordu? Anlattıkları doğrudu ama bunları hiçbir zaman yüksek sesle söylememiştim.

Sertçe yutkundum. “Seni yatağa taşıdım. Uykunda bana sarıldığında ise bunu yapamayacağımı anladım. Sana ihanet etmektense annemin ölmesini izlemeyi yeğlerdim. Ama seçeneklerim artık tükenmişti.”

Neyden bahsediyordu? Yüzünü inceledim... çenesinin keskin hatlarına, düz burnuna ve yumuşak dudaklarına baktım. Kendimden beklemediğim bir cesaretle elimi kaldırıp yüzüne dokundum. Teni çok yumuşaktı. Muntazamdı. O yüzün boynuma öpücükler kondurmasının, bedenini bedene bastırmasının nasıl bir his olduğunu adım gibi biliyordum.

Eliyle yüzüme dokunup yanağımı okşadı Tam o anda bileğinin iç tarafındaki bir işaret dikkatimi çekti. Daha önce hiç görmediğim bir mühür dövmesiydi, benimkinin aynısıydı.

Elini bırakıp geri çekildim. Benim dövmem falan yoktu. Daha önce hiç Sebastian’la birlikte olmamıştım. Bu düşünceler nereden geliyordu bilmiyordum. Ama daha fazla uzaklaşmadan Sebastian beni kollarının arasına aldı, ben de ona müsaade ettim.

Geçmiş ve gelecek, rüya ve gerçek birbirine girdi, hepsi yerli yerine oturdu.

Sebastian sıcak ve güvenliydi, yanından asla ayrılmak istemiyordum. Yalnız olmaktan bıkmıştım. Ben de ona sarılıp bedeninin sıcaklığını hissettim. Kalp atışlarını yanağımda hissedebiliyordum ve ağlamak istiyordum. Ağlamak istiyordum çünkü bu yalnızca bir rüyaydı. Çünkü gerçek değildi. Ağlamak istiyordum çünkü bunun gerçek olduğunu sanacak kadar aptaldım.

Her şey değişmişti. Artık can almış ve kendi canımı vermiştim. Bir kralın kalbine hançer saplayıp pişmanlık duymamıştım. Hayatımı kaybetmiş ve kutsal bir peri iksirinin dayanılmaz acılar yaşatan sihriyle hayata geri dönmüştüm. Derinden âşık olmuş ve bu aşkın bana karşı kullanıldığına şahit olmuştum.

Yarın kaçmaya devam etmek zorundaydım. Yine yapayalnız olacaktım. Sebastian yine bana ihanet etmiş olacaktı.

“Gerçek olduğunu sandım.” Yumuşak, pamuklu gömleğine doğru fısıldadım. “Beni, bana âşık olduğuna inandırdın.”

“Sana âşığım zaten.”

Başımı salladım çünkü bu bir rüyaydı ve rüyamdaki Sebastian beni her zaman sevecekti. Her zaman koruyacaktı. O bana asla ihanet etmezdi.

Sebastian geri çekildi ve başımı yukarıya kaldırıp uzunca bir süre gözlerimin içine baktı. “Kızmak konusunda çok haklısın,” dedi. “Çok özür dilerim. Başka bir yol bulamadığım için beni affet.”

Gerildim. Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Özür dilemesi gerekmiyormuş, bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak istiyordum. Ama...

“Bizzat yanına gelmem gerekirdi ama gelemedim. Şimdi de...” Başını salladı. “Asi Peri sarayıyla arandaki ilişki nedir? Oraya seni kim götürdü?”

Tek yapabildiğim ona bir bakış atmak oldu. Bu bir rüya olabilirdi ama sıradan bir rüya değildi.

“Yanıma, Nasıgli sarayına dön. Söz veriyorum, seni güvende tutacağım. Annemin ne gibi planları var bilmiyorum ama korkarım ki...”

“Rüyama giriyorsun.”

Yüzünde ağır ve tereddütle dolu bir gülümseme belirdi. “Ne de olsa ben de yarı Nasıgliyim.”

“Burada olmanı istemiyorum.” İç çektim.

Gözlerinden hayal kırıklığı okunuyordu. Bu, çok iyi anladığım türden bir kalp acısıydı. Acıyı kemiklerimde hissediyor, benimkinin tam yanında olduğunu fısıldadığını duyuyordum. “Brie...”

“Çık dışarı.” Böylece onu ittim. Ellerimle ve zihnimle onu ittim. Ta ki o yok olana, bense tekrar yalnız kalıp başka bir rüyanın ortasına düşene dek.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Finn rüyamda belirdi ama tek kelime etmesine bile fırsat vermeden onu da ittim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saatler boyunca deliksiz bir uyku çektim, üstelik iksiri içmeme gerek bile kalmadı.

Gözlerimi açtığımda perdelerdeki boşluklardan içeri ışık sızıyordu. Avuçlarımı gözlerime bastırıp homurdandım. Başka bir Peri sarayına bulaşmak şu anda ihtiyacım olan son şey bile değildi. Üstelik Misha'nın bu durumda tamamen tarafsız olduğunu söylemek zordu. Amira ile birlikte Nasıgli firarilerini kraliçenin kamplarından kurtarmak için, Finn'le işbirliği yapmıştı. Bunu bilmek Misha'ya güvenmeyi benim için daha kolay hale getirse de onun Finn'le ve Finn'in Göl-geler Tahtı'na oturmasını destekleyenlerle müttefik olduğu da bir gerçektir.

Bu esnada Sebastian rüyalarım girip Nasıgli sarayına, onun yanına dönmemi istiyordu. Tahta oturmuş muydu? Taç artık onda olduğuna göre, artık onu neyin durdurabileceğini ya da onun dün hissettiğim türden bir acıyla karşılaşacak kadar ne yaşadığını hayal dahi edemiyordum.

Yatakta doğrularak ayaklarımı soğuk taş zemine sarkıttım. Oda etrafımda dönüyordu, bir an için gözlerimi kapatma gereği duydum. Hâlâ o kadar bitkindim ki. Misha, bunun

iksiri içmenin hemen sonrasında kendimi çok yormamdan kaynaklandığı ve dinlenmem gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Ama ben kendimi hâlâ insan olarak geçirdiğim en kötü günlerde olduğu kadar bitkin hissediyordum. Belki de perilere özgü olan o enerji ve canlılık, benim gibi Yaşam İksiri içerek peri olanlara işlemiyordu. Belki o lüksler yalnızca doğuştan peri olanlara bahşediliyordu.

Lavaboya uğradım. Yatak odasına döndüğümde tanımadığım bir kadın yatağımın ucunda bekliyordu. Bir adak gibi bana uzattığı kollarında, ağır etekleri olan gök mavisi bir elbise vardı.

“Sen de kimsin?” diye sordum.

“Ben Genny. Uyandığınızı duydum ve akşam yemeğinde giyeceğiniz elbiseyi erkenden hazırladım.” Benim uyanmam bugün başına gelmiş olan en iyi şeymiş gibi gülümsedi. “Giymenize yardım edeyim mi?” diye sordu ve bana doğru bir adım attı.

Elindeki elbiseyi işaret ettim. “O olmaz.” Artık kimsenin bana ağır etekler ve nefesimi kesen korseler giydirmesine müsaade etmeyecektim. İncecik ayakkabılar ve ipek kumaşlardan bıkmıştım. Kontrol altına alınmaktan bıkmıştım.

“Başka rengini mi tercih ederiniz? Birçok seçenek arasından tercihinizi...”

“Pantolon.” Sivri dilimi yumuşatmak için gülümsemeye çalıştım. “Lütfen.”

“Leydim nasıl isterse.” Elbiseyi yatağın üzerine fırlatıp gardırobun önüne geçti ve kapılarını ardına kadar araladı. Dolabın içi, gökkuşağının her rengine zengin kumaşlarla

dolup taşıyordu. Keşke hepsini eve, Jas'a gönderebilseydim. Elbiseleri kesip o kumaşları kendi tasarımlarında kullandığını hayal edince yüzümde bir gülümseme belirdi. Ama sonra, Jas'ın aklına yeni bir tasarım geldiğinde onun ağzı kulaklarına varana kadar gülmesini bir daha göremeyeceğimi hatırladığımda gülümsemem solup gitti.

Keşke tekrar ölümlü olabilseydim. Keşke bu diyarda yaşadığım kâbusu arkamda bırakıp Elora'ya dönebilseydim.

"Bunlar kimin kıyafetleri?" diye sordum.

Genny omzunun üzerinden meraklı bir bakış attı. "Affedersiniz?"

"Dolabın içi tıka basa elbise dolu. Onlar kimin kıyafetleri?"

"Sizin kıyafetleriniz, leydim."

Kaşlarımı çatıp yatağın üzerinde duran elbiseye baktım, bana hiç tanıdık gelmiyordu. Gerçi Altın Saray'dayken, hayatım boyunca giyebileceğimden daha fazla elbisem vardı. Kıyafetlerimi Tess ve Emma'ya seçtirir, bu konuyu fazla düşünmezdim. "Siğli Sarayı'ndakiler mi?" diye sordum.

"Hayır, leydim. Bunlar yeni kıyafetleriniz, hepsi topraklarımıza ziyaretiniz için özel olarak alındı. Majesteleri siz uyurken hepsini hazırlamamızı emretti."

Nasıl bu kadar çabuk olabilirdi? Sihirle mi? Bütün bu kıyafetleri odama getirdiklerini nasıl olmuştu da duymamıştım? Bunu sorgulamaya zahmet etmedim. Hepsi bir oyunmuş gibi geliyordu. Bu diyardaki her şey bir oyundu.

"Ayarlamalar yapacağız tabii ki," dedi Genny. "Artık elbiseler yerine pantolonları tercih ettiğinizi biliyoruz." Çekme-

celerden birini açarak içinden açık kahverengi, deri bir biniş pantolonu ve beyaz bir bluz çıkarıp yatağın üzerinde duran elbisenin yanına koydu. Ardından başka bir çekmeceyi açıp iç çamaşırı çıkardı.

O, dolaptan biniş çizmeleri çıkardığı sırada, “Kendim giyinirim,” dedim.

“Tabii ki, leydim. Nasıl arzu ederseniz. Ben koridorda bekleyip hazır olduğunuzda size akşam yemeği terasına kadar eşlik edeceğim.” Başını eğerek hafifçe selam verdi.

Rahatsız bir şekilde kımıldandım. Altın Saray’da haftalarca üzerime titreyen ve bir dediğimi iki etmeyen hizmetkârlarla yaşamıştım, buna rağmen hizmetkârlarımın olmasına hâlâ alışkın değildim. Ben hizmetkâr *olmaya* alışkındım, içimden bir ses bu ilişkinin karşı tarafında olmanın bana hep yanlış geleceğini söylüyordu. “Teşekkür ederim.”

Kapıya kadar gidip durdu, eli kapının kolunda duruyordu. “Size teşekkür eden ben olmalıyım,” diye fısıldadı.

“Ne için?”

“Laneti bozduğunuz için.” Gözlerini kapıdan ayırmıyordu. “Altın saraydan değerli bir arkadaşımı kaybettim. Kendi evinde gölge perilerinin saldırısına uğradı. O...”

“Kendini savunamadı,” diye fısıldadım, ardından bariz olanı söylediğim için kendime kızdım. Kraliçenin laneti Nasıglileri ölümlü hale getirip sihirlerini kısıtlamıştı, böylece sihirlerini kullanıp hayatlarını uzatmak için insan kurbanlar vermek zorunda kalmışlardı. Ama bu kadar büyük bir lanetin sonucunda Siğliler de Nasıglilere fiziksel olarak zarar verme kabiliyetlerini kaybetmişlerdi. Siğliler, Nasıgli-

lerin saldırılarına karşı savunmasız hale gelmiş ve iki saray arasındaki mesafe daha da büyümüştü. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Genny başını salladı. “Kraliçenin sarayındaki herkes onun gibi değil,” dedi ve ardından aceleyle kapıdan dışarı çıktı.

Giyinirken epey oyalandım. Deri pantolon yumuşaktı, belimi ve bacaklarımı tamamen sarıyordu. Bluzun kare şeklinde bir yakası ve kollarında dantelleri vardı. Elora ve Peri Diyarı’ndaki kadınlara yönelik diğer çoğu kıyafette olduğu gibi işlevden çok estetik düşünülmüştü ama yumuşacık pamuktan örülmüştü. İçinde rahatça hareket edebiliyordum, bu yüzden gereksiz dantelleri dert etmedim.

Çizmeleri ayağıma geçirmeden önce bile bana tam olacağını biliyordum. Pantolona nazaran daha koyu renkli bir deriden yapılmıştı, bacaklarımı olduğu gibi sarıyor ve dizimin hemen altında bitiyordu. Oyalanarak bağcıklarını bağladım. Eğer bunu yapmam gerekirse koşmakta zorluk yaşamayacağımı bilmek beni rahatlatıyordu. Misha’nın hizmetkârlarının ayakkabı numaramı nereden bildiğini ya da kralın neden bu kadar cömert davrandığını uzun süre boyunca sorgulamadım. Böylesine cömert davranmak için sebepleri olmalıydı elbette. Ne de olsa benim de onların bu cömertliğini kabul etmek için sebeplerim vardı.

Çünkü hiçbir şeyin ve kimsen yok. Çünkü seçim hakkın yok.

Bu olumsuz düşünceleri uzaklaştırıp giyinmeyi bitirdim ve yazı masasının üzerinde asılı olan aynaya baktım. Kendimi görünce aniden duraksadım.

Aynadaki kadın bana benziyordu ama ben değildim. Ela gözleri benimkiyle aynı renkti ama her nedense daha parlaktı. Yüzü benim yüzümdü ama teni farklı bir ışıltı saçıyordu ve kulakları...

Yutkunarak boğazımdan yükselen yeni duygu selini bastırdım ve çene hizasına gelen kızıl buklelerimi arkaya atıp elf kulaklarımı inceledim. İnce ve sivri uçları olan bu kulaklar geçirdiğim değişimin en kesin kanıtıydı. Onlar olmasaydı her türlü bir insana benzeyebilirdim ama bu kulaklar olduğu sürece asla Jas'ı görmek için Elora'ya dönemezdim.

Jas iyi miydi? İş bulabilmiş miydi? Artık borçlar olmadığı için terzilik mesleğini sürdürerek kendine bakabilirdi ve arkadaşım Nik'le kızı Fawn'un yanına kalıcı olarak taşındıysa hiç şaşırırmazdım. Böyle bir düzen kurmak üçüne de iyi gelirdi.

Ama onun iyi olduğunu bilmek, onu asla göremeyeceğim gerçeğinin acısını dindirmiyordu. Sebastian'ın benden çaldığı şeyler arasında en çok acıtan buydu. Jas'ın bana ihtiyacı olursa Elora'ya dönüp onunla ilgilenemezdim. Bir daha asla orada yaşayamazdım. Asla eve dönemezdim.

Ev. Çok yeni ve taze bir anının beni bir bıçak gibi kesen acısını hissettim. Sebastian'la bağ kurmadan önce ona Fair-scape'in yuvam olmadığını, artık bir yuvam olduğunu sanmadığımı söylemiştim. Beni öpmüştü ve dudaklarıma bakarak kulağa çok tatlı gelen sözler söylemişti.

Sana bir yuva veririm... eğer müsaade edersen.

İrkilerek bu anının üzerini karanlık bir battaniyeyle kapattım ve sanki başıboş bir alevmiş gibi onu söndürdüm.

Hepsi bir yalan mıydı? Dudaklarının her dokunuşu, fısıldadığı her yemin? Hepsi tacı ele geçirmek için oynadığı bir oyun muydu? Hiçbiri gerçek değil miydi?

Şimdi bunu düşünemezdim. Düşünmeyecektim.

Odadan ayrıldığımda Genny'nin tıpkı söylediği gibi koridorda beni beklediğini gördüm fakat koridor... *dışarıdaydı*. Karşıdaki duvarda başka kapılar da vardı ama göğe yükselen heybetli ağaçların tepelerini saymazsak ortada bir tavan yoktu. Kuşlar ötüyor, oradan oraya uçuşuyordu ve hafif bir meltem saçlarımda geziniyordu.

Genny ile birlikte parlak ışıklarla aydınlatılmış olan koridorlardan geçtik. Karşımıza ahşaptan yapılmış parlak tırazanları olan kocaman, yilankavi mermer merdivenler çıktı. Altın Saray'da baktığım her yer nasıl bulutsuz bir günün ışıltı ve parıltısını hatırlatıyorsa, Misha'nın evi de ormanın en güzel kısımlarını anımsatıyordu bana. Toprak, taşlar ve ağaçlar onu şereflendirmek için bir araya gelmişti sanki.

Damlayan suyun sesini duyunca dikkatimi o yöne verdim ve tırazandan aşağı baktığımda aşağıdaki koridordan akan minik bir nehir gördüm. Zamanın başından beri orada duruyormuş gibiydi; eski taştan fışkıran su, diğer her şeyin nehrin etrafına inşa edildiği izlenimini veriyordu.

"Burası neresi böyle?" diye sordum.

Genny gülümsedi fakat ağır adımlarla aşağı indiğimiz sırada bakışlarını basamaklara çevirmekle yetindi. "Burası Majesteleri'nin evidir. Diyardaki herkes buraya Craige Kalesi der; ismini etrafına ve içine inşa edildiği dağlardan alır. Sizce de bütün peri sarayları içinde en güzeli bu değil mi?"

“Sanırım öyle.” Gerçi Nasıgli sarayını tam anlamıyla gezdiğim söylenemezdi. Mordeus’u ziyaret etmeye gittiğimde kimse beni gezdirmemişti. Yine de o kadar kötü bir kralın sarayında böyle güzel yerler olduğunu hayal etmek çok güçtü.

Nehir, sarayın havadar koridorları boyunca kıvrılarak akıyordu. Yeşilliklerle bezeli bir vadiye bakan açık terasa varana dek bu akarsuyu takip ettik. Nehir devasa maun masanın altından geçip cam parmaklıkların altından ilerliyor, oradan da terasın kenarından aşağı akıyordu.

“Çok güzel.” Farkında olmadan nefesimi tuttum.

“Teşekkürler,” dedi Misha. Gözlerimi dik şelaleden ayırdım. Misha elinde bir şarap kadehiyle birlikte, kökleri terasın taş zeminine uzanan devasa bir sekoya ağacının dibine yaslanmıştı. Oturduğu yerden kalktı ve bana doğru bir adım attı. “Keşke ben yaptım diyebilseydim ama sarayımızı vahşi ormanlarla birleştirme fikri atalarımın, benden nesiller öncesinin fikriydi.”

“Böylesini hiç görmemiştim,” diye itiraf ettim. “Çok hoş.”

“Sen de öylesin, prenses.” Gözlerini yavaşça üzerimde gezdirdi, bana yeni bir sürprizmişim gibi attığı her bakışla kaşları biraz daha yükseliyordu. “Artık temizlendiğine göre, cazibeni anlıyorum.”

“Cazibe mi?”

Parlak kahverengi gözleri yine benimkiyle buluştu. “Biz burada durmuş konuşurken, diyarımızdaki en güçlü iki erkek senin uğruna mücadele ediyor.” Elini yukarıdan aşağıya salladı. “Artık üstün kirli olmadığı için bunun neden oldu-

ğunu anlayabiliyorum. Belki de onlar birbirlerini yerken seni kendime alırım.”

Ağzım açık kaldı. Ne *domuz* ama. “Öyle bir şey yapmayacaksın.”

Kaşını kaldırdı, dudaklarının kenarı muzip bir şekilde oynadı. “Yapmayacak mıyım?”

“Birincisi, kimse beni kendine falan almayacak. İkincisi, sen evli bir adamsın ve karın bunu duysaydı eminim ki...”

“*Karım* duysaydı gözünü bile kırpmazdı.” Sessizce kıkırdadı. “Burası ölümlü diyarı gibi değil. Evliliğin burada bazı *beklentileri* yok. Özellikle de asiller için.”

“Tabii ya. O aptal köylü ölümlüler hayatları boyunca birlikte oldukları eşlerinden *sevgi* ve *güven* bekliyor. Güç ve statüyü her şeyin üstünde tutan siz periler için bu çok saçma olmalı.”

Başını yana eğip beni izledi. “Damarına mı bastım?”

Sertçe yutkunup duygularıma hâkim oldum. Kendimi fazlasıyla açık etmişim. “Hayır. Evliliğin senin için ne anlama geldiğiyle ilgilenmiyorum.”

Misha kaşlarını çattı. “Tabii ilgilenmiyorsundur. Ama biraz rahat olabilirsin. Seninle ittifak kurmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyorum. Gidelim mi?” Elini salladı ve masanın üstünde bir ziyafet belirdi. Tepeleme dilimlenmiş taze meyveler, dumanı tüten patates kâseleri ve üzerine aromalı soslar dökülerek incecik doğranmış etler vardı.

Ağzım sulanıyordu, aniden ne kadar aç olduğumu anlamıştım. Peri Diyarı’nda geçirdiğim kısa haftalar boyunca düzenli olarak lezzetli yemekler yemeye alışmıştım ama sa-

raydan kaçtığımdan beri yalnızca bir kez yemek yemiştim. Yakında bir şeyler yemezsem midem kendi kendini kemirmeye başlayacakmış gibi hissediyordum.

Bu ana kadar Misha'ya güvenmiştim. Bundan sonra da güvenmeye devam etmenin bir zararı yoktu, böylece masaya oturdum ve onun karşıma oturmasını bekledim. Sessizce tabaklarımızı doldurduk. Yemeye başlamadan önce onun birkaç ısırık almasına dikkat ettim. Biraz ihtiyatlı olmanın kimseye zararı olmazdı.

İlk ısırığı aldığım anda neredeyse zevkten dört köşe olacaktım. Et yumuşacıktı ve mükemmel terbiye edilmişti, meyveler de ağzımda bir tat patlaması yaratacak kadar tatlıydı.

Misha'nın sandalyesinde arkaya yaslanmış beni izlediğini fark edene dek yavaşlamadım.

"Ne oldu?" Çatalımı bıraktım, yanaklarım kızarmıştı.

"Buraya geldiğinde sana yemek vermediğim için üzgünüm. Düşüp bayılacakmış gibi bir halin vardı ve iksiri içmenin üzerinden çok vakit geçmediğini düşünecek olursak, uykunun senin için en iyisi olacağını düşündüm." Tabağıma baktı, yemeğin yarısını çoktan bitirmiştim. "Yanlış bir seçim yaptım."

"Ben iyiyim."

"Değilsin ama olacaksın. Birkaç kez iyice beslenip biraz daha uyuduktan sonra, dün sabah buraya geldiğinde olduğun durumdan eser kalmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Dün mü? Bu sabah demek istedin sanırım."

Başını salladı. “Bir buçuk gün boyunca uyudun, prenses. Üstelik muhtemelen o da yeterli olmayacak. Ölümlülerin, Yaşam İksiri’ni içtikten sonra bir hafta boyunca uykuya yatıklarını duymuştum. Bedenleri değişime alışsın diye, uandıktan sonra bile birkaç gün daha yataktan çıkmamaları tembihlenir. Ama sen ikisini de yapmadın. Bir gece uyku çekip Sığlı kırsalında oradan oraya koşuşturdun. Altın Saray’dan kaçarken ve o çocuklara yardım ederken aşırı miktarda harcadığın sihir enerjisinden bahsetmiyorum bile. Saray kapılarına varamadan düşüp bayılsaydın hiç şaşırmazdım.”

“Ama buradayım işte.”

“Buradasın. Açıklayabileceğimden çok daha güçlüsün.” Gözleri yavaşça üzerimde gezindi, bakışlarından beni onayladığı belli oluyordu. Onun ilgisine karşılık gururum okşanmış gibi hissetmek kolaydı ama buna karşı koydum. Şüphesiz bu da bir tür oyundu.

Yavaşça, yaptığım hareketin fazlasıyla farkında olarak çatalımı yemeğime batırıp ufak bir lokma aldım. “Peki, halkın nerede?” diye sorup lokmayı ağzıma götürdüm.

Misha bomboş terasta etrafa bakındı. “Ciddi olmadığını varsayıyorum, eğer öyleyse biraz daha detay vermelisin.”

“Saray mensupları,” dedim çatalımı sallayarak. Sebastian’ı hatırlıyordum, o asla yalnız kalmazdı. Gelin adaylarından biri yanında değilse bile Riaan orada olurdu, yanlarındaki diğer muhafızlar ve konsey üyeleri de cabasıydı. “Danışmanlar, dostlar, sarayın sakinleri?” Duraksadım. “Karin?”

Misha kollarını masada kavuşturup öne eğildi. “Kraliçe Amira seninle tanışmak için can atıyor ama kendisi şu anda meşgul. Diğerlerine gelince...” Omuz silkti. “Bu gece sadece

benimle ol istedim. Konuşacak konularımız var, bu konular çok önemli olduğu için diğer sesler ve kulaklar bizi dinlesin istemedim.”

Homurdandım. “Benimle hangi konuda görüşmek istiyor olabilirsin ki? Ben yalnızca kötü niyetli bir prensin sözüne kanıp onunla bağ kuran aptal bir kızım.” Yine söylemem gerekenden fazlasını anlatmıştım. Görünüşe bakılırsa konuşurken kendime hâkim olamıyordum.

Misha’nın gözleri parladı ve başını yana eğdi. “Öfken ne kadar da yoğun. Hoşuma gitti.”

“Öfkemin yarısını bile görmedin ama bana oyun oynuyorsan, beni Finn’le birlik olmaya ya da Sebastian’ın yanına gitmeye ikna etmeye çalışıyorsan yakında tamamını göreceksin.”

Misha sırttı. “Prens Ronan bu saraya gelemeyeceğini, gelmeye kalkarsa kendini asla kazanamayacağı bir savaşın ortasında bulacağını biliyor. Yine de sırf onun içinde birikmiş bütün o öfkeyi dışarı vurduğunu görmek için, bir yanım onu buraya davet etmek istiyor. İzlemesi zevkli olurdu.”

Başımı eğip uzun, yavaş bir iç çektim. “Başka birinin özel düşünce ve duygularını karıştırmanın kaba bir şey olduğunu sana kimse söylemedi mi?”

“Kusura bakma,” dedi iç çekerek. “Bazen duyarsız bir hayvan gibi davranıyorum ama sana söz veriyorum iyi niyetliyim. Böylesine güçlü iki erkeğin bir kadın için kavga etmesinin üzerinden yüzyıllar geçti. İki kardeşin etmesinin üzerinden ise binlerce yıl geçti ve bu sefer de en az eskisi kadar önemli bir olaymış gibi görünüyor.” Bileğini oynattı

ve masada duran çatalımın yanında bir kadeh şarap belirdi. “Özür olarak sana en iyi şarabımdan bir kadeh sunuyorum.”

Kadehi görmezden gelip bakışlarımı kaldırdım ve onunla göz göze geldim. “İki erkeğin benim için kavga ettiğini söyleyip duruyorsun. Bu da nereden çıktı?”

“Prens Ronan ve Prens Finnian. Tanıdık geldi mi? Yoksa senin için kavga eden başka güçlü erkekler de var mı? Eğer öyleyse şimdi söyleyen iyi edersin. Sürprizlerden hoşlanmam.”

Buz kesen bakışlarla ona baktım. “Zaten bilmen gerekmez mi? Yoksa şu anda sen zihnimi okumuyormuşsun gibi numara mı yapıyoruz?”

Misha iç çekti. “Senin için kavga edenler Ronan ve Finnian tabii ki.”

“Peki bunu *nereden* öğrendin?”

“Çünkü Ay Hanesi’nde casuslarım var.”

Tabii ya. Bu diyardaki herkesin her yerde casusu vardı. Birilerinin sır saklamayı başarması bir mucizeydi. “Kavga ettikleri doğru ama bunun benimle hiç ilgisi yok. Sebastian benimle bağ kurdu çünkü bu bağın beni öldüreceğini biliyordu. Lanet yüzünden ben ölecektim, öldükten sonra da taç onun olacaktı. Her şeyi taç için yaptı. Gölgeler Tahtı’nın asıl vârisi olmak için, benim için değil.”

“Bundan emin misin peki?” diye sordu Misha şarap kadehini kaldırarak.

“Evet, eminim tabii. Beni ne kadar rahatlattı anlatamam. Artık piyon olmaktan bıktım. O lanet saray için istedikleri kadar kavga edebilirler. Artık benimle bir ilgisi yok.”

Misha kıkırdadı. “Keşke öyle olsaydı.”

“Öyle zaten.” Elimi başımın üstüne doğru salladım. “Gördün mü? Taç falan yok.”

Başını yana eğdi. “Belki de kendin görmek istersin?” Islık çalmasıyla birlikte büyük, kahverengi benekli bir şahin sekoya ağacının dallarından aşağı süzülüp Misha’nın omzuna kondu. “Adı Storm, kendisi benim uysalım.”

Kaşlarımı çatarak şahine baktım. “Uysalın ne demek olduğunu bilmiyorum.”

“Zihnimin bağlı olduğu bir hayvan. Bana itaat eder. Emirlerimi yerine getirir.”

Aklıma birdenbire bu diyara ilk geldiğimde bana saldıran devasa kurt canavarı Barghest geldi. Sebastian, Nasıgli perilerin bazen onları evcilleştirdiğini söylemişti. Bana yapılan saldırının tesadüf olmadığını ima etmişti.

“Ölüm köpeğiyle hiçbir ilgim yok,” dedi Misha. “Benim yaratıklarım saldırmaz, en azından ilk saldıran taraf onlar olmaz. Önce başkası saldırırsa başka...” Omuz silkti.

“Peki kuşunla ilgili olarak neyi göstereceksin?” diye sordum.

“Storm bu sabah Ay Hanesi’nden döndü. Gözlerinin içine bakarsan sana orada gördüklerini gösterir.”

“Bilmek istemiyorum. Benimle bir ilgisi yok.”

Misha’nın dudakları muzipçe kıvrıldı. “Benim için yap lütfen?”

Kuşun gözleri de tıpkı Misha’nınki gibi kahverengi ve parlaktı. Gözbebekleri büyüdü, gözlerinin içine bakınca da bakışlarını kısıtı.

“Hiçbir şey görmü...”

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama bilincim bedenimden sökülüp alınmış gibi hissedince hazırlıksız yakalandım. Aniden kendimi uçarken buldum, yırtıcı bir kuş gibi göklerde süzülüyordum. Kale kulelerinin etrafından uçup yüksekteki bir cama doğru inişe geçtim ve pencerenin taş pervazına kondum.

Aşağı baktığımda Finn’i pencerenin önünde durmuş, dışarıdaki güneşli günü izlerken gördüm. Kristal şamdanlarla süslenmiş parlak mermer zeminli bu yerin, tahtın yanında gülümseyen Mordeus olmadan dahi Nasıgli taht odası olduğunu hemen anlamıştım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu odaya son gelişimde, sahte kralın göğsüne bir hançer saplamıştım. Onunla bağ kurmayı reddettiğimde, beni cezalandırmak için öldürdüğü masum kızın yanına kendi cansız bedeninin de yığıldığını görmüştüm.

Şimdiyse odada bir zamanlar dost sandığım kişiler vardı: Finn, hemen arkasında keskin gözlü kurtları Dara ve Luna, onun Sigli ajanı Jalek, Finn'in abisinin eşi Pretha ve onun kızı Lark. Lark, annesinin elini sıkıp gözlerini kaldırarak şahine baktı. Acaba izlendiklerini anlamış mıydı, gelecekte bu sahneyi benim de yaşayacağımı biliyor muydu?

Finn bir şeyler söylüyordu ama ağzından çıkan sesler bana anlamsız geliyordu. Şahinin sesleri anlamadığını, yalnızca sahibi dinlesin diye aklında tuttuğunu fark ettim. Konuşanların ağızlarına bakıp odaklandım.

“Herkesin her an gitmeye hazır olmasını istiyorum,” diyordu Finn, dikkati hâlâ pencerenin dışındaki manzaradaydı. Ne gördüğünü seçemiyordum ama endişesini ve kederini hissedebiliyordum. Ne kadar bitkin olduğunu da.

Pretha, “Ne?” diye sordu sert bakışlarla. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne zamandır buraya dönmeyi bekliyo-

ruz, şimdiyse kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıştırıp kaçmamızı mı istiyorsun?”

Finn topuklarının üzerinde sallandı ve pencere pervazına tutundu. Evcil kurtları Dara ve Luna, Finn’in ellerini dürtüp hafifçe inlediler.

“Sebastian tacı ele geçirdi,” dedi Jalek, koyu yeşil gözlerinde keskin bakışlar vardı. “Finn haklı. Artık an meselesi.”

“Yani öylece pes mi edeceğiz?” diye sordu Pretha.

Finn’in gözkapakları titreyerek kapandı. Alnı boncuk boncuk terle kaplıydı. “Lanet artık bozuldu. Prens Ronan tahta oturmak için buraya geliyor. Geldiğinde onun gücüne karşı koyamayacağız.”

“Eğer yoldaysa, o halde adamlarımızı onu karşılamaya gönderebiliriz,” diye araya girdi Pretha.

“Sence ön kapıdan elini kolunu sallayarak girecek kadar akılsız biri mi o?” diye sordu Jalek. “Yanında gulyabanisiyle birlikte taht odasının tam ortasında, hatta tahtın üstünde belirecek.”

“O halde kılıçlarımızı çekip onun gelmesini bekleriz,” dedi Pretha. Gözlerindeki hüznün ve çaresizliği görünce kalbimin ikiye ayrıldığını hissettim. Şimdiye dek bu insanları ne kadar özlediğimi fark etmemiş, bunu düşünmek için kendime müsaade etmemiştim.

“*Tacı ele geçirdi* cümlesinin nesini anlamıyorsun?” Finn şakaklarını ovdu. “Seninle tartışırdım ama çok yorgunum.”

Pretha başını salladı. “Yorgun değilsin. Hastasın. Dinlenmen gerek. Kendi yatağında, kendi *evinde* dinlenmelisin.”

Finn pencereye arkasını dönüp başını kaldırdı ve kafasını cama dayadı. Pretha haklıydı. Gerçekten de hastaymış gibi görünüyordu. Açık kumral teninde endişe verici bir solgunluk, duruşunda ise görmeye alışık olmadığım bir bitkinlik vardı. "Sebastian'ın adamları her an gulyabanileriyle birlikte buraya gelebilir," dedi. "Hızlıca gelecekler, silahlı ve öldürmeye hazır olacaklar. Lanetli Ordu'nun gelip bizi kurtaracağını düşünürken dayanmak kolaydı ama o ordu olmadan burada kalmak sadece intihar anlamına gelir."

"Yakında burada olacaklar," dedi Pretha. "Kumandan Hargova seni yüzüstü bırakmaz."

Finn başını salladı. "Artık her şey için çok geç, bir dakika ya da binlerce yıl gecikmiş olsalar da fark etmez. Gidiyoruz."

"Peki ya sarayın?" diye sordu Pretha.

"Taht olmasa da elimizden geleni yapmalıyız," dedi Finn.

Gözlerindeki acıyı görünce göğsüme bir darbe yemiş gibi oldum. Muhtemelen Finn ve çetesi, Mordeus'u öldürdüğüm günden beri Ay Hanesi'nde kalıyordu. Taç olmadan, Finn'in taht üzerindeki hakkı sahte kralinki kadar geçersizdi. Taç bende olduğu sürece kimse taht üzerinde hak iddia edemezdi ama benim yüzümden taç artık Sebastian'ın elindeydi ve Finn asla Gölge Tahtı'na oturamayacaktı.

Beni kandırmak için yaptığı onca şeye rağmen, Finn'in iyi bir kral olacağına hâlâ inanıyordum.

"Pretha, bu çatışmayı kaybetmiş olabiliriz ama savaşı kaybetmeyeceğiz."

Pretha'nın yüzünden yaşlar akarken kalbim gördüğüm bu kedere dayanamıyordu. Pretha kocasını, Finn de ağabe-

yini bu savaş uğruna kaybetmişti ve şimdi benim yüzümden hepsi boşa gitmişti.

“Sonsuza dek kaybetmedik,” dedi Finn, kendini zorlayıp doğruldu. “Sadece şimdilik.”

“Bana çok fazla geliyor.” Pretha başını eğdi.

“Finn.” Kane kapıyı iterek taht odasına girdi ve Pretha’nın yanına yerleşti. Bir zamanlar onun kırmızı benekli siyah gözleri beni korkuturdu ama zamanla onu ve Finn’in çetesini tanıyınca fikrim değişmişti. Onun arkadaşları benim de arkadaşlarım olmuştu. Ya da en azından arkadaşım olduklarını sanmıştım. Anlaşılan hepsinin kendi amaçları vardı. *Tıpkı Sebastian gibi.*

Finn, “Buradan gidiyoruz,” dedi Kane’e. “Az önce bunu Pretha’ya anlatıyordum.”

Kane başını salladı. “Gitmek zorunda olmayabiliriz. Altın Saray’da bir çatışma çıkmış.”

Finn kaşını kaldırıp bekledi.

“Abriella,” dedi Pretha gülümseyerek. “Lütfen onun Sebastian’ın kalbine demir bir hançer sapladığını söyle, bunu hak ediyor.”

Kane, Pretha az önce edepsiz bir şey söylemiş gibi göz kırptı. “Ne yazık ki öyle olmamış ama düşünme şeklini beğendim.”

“Haberler ne peki?” diye sordu Finn.

“Prenses uyanmış ve sevgili prensinin onu kandırmasını hiç hoş karşılamamış.”

Şimdi bile bana *prenses* diyorlardı. Gerçi beni uyarmalarına rağmen Sebastian’la bağ kurmayı kabul ederek onları haklı çıkarmış sayılırdım. *Ben bir aptalım.*

“Ne yapmış?” diye sordu Finn.

Kane’in yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. “Bütün sarayı karanlığa boğmuş. Prensın adamlarının yarısını kafese kapatmış. Abriella şatodan kaçarken kimse ona ulaşamamış ve hiçbir şey görememişler.”

Pretha hafifçe gülümsedi. “Akıllı kız,” diye mırıldandı.

Jalek homurdandı. “Eğer o kadar akıllı olsaydı daha en başından o çocukla bağ kurmazdı.”

“Bu konuda artık bir şey yapamayız,” dedi Finn, gözlerini Kane’den ayırmamıştı. “Sebastian’ın tahtı ele geçirmesiyle bunun ne ilgisi var?”

Kane’in gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Casuslarım, taç giyme törenini kız olmadan yapmayı reddettiğini söyledi. Kız dönene kadar beklemek istiyormuş, ona olan bağlılığını kanıtlamak için.”

“Dönmesini mi bekliyormuş?” Pretha bir *hıh* yapıp yanaklarındaki yaşları sildi. “Duyan da kız gezintiye çıktı sanır, eminim bir yerde oturmuş uğradığı ihanet karşısında öfkeden köpürüyordur.”

Lark annesine bakıp gülümsedi. “Sebastian tahtı alamaz. Taht onu kabul etmez.”

Odadaki bütün gözler Lark’a döndü. Pretha kızını kucağına aldı. “Ne demek istediğini söyle, bebeğim.”

“Lark...” Finn öne doğru bir adım attı. Ardından geriye sendeledi ve duvara tutunarak doğruldu.

Kane ona doğru bir hamle yaptı ve düşmeden önce onu yakaladı. “Neyin var?”

“O *hasta*,” dedi Pretha.

Kane başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Lanet bozuldu. Kendimi yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Sen de öyle olmalısın."

Finn derin bir nefes aldı. "İyileşeceğim." Pretha'ya döndü. "Birini eve gönder ve Abriella'nın bizi aradığına dair bir iz var mı diye bakmasını söyle. Eğer orada ortaya çıkarsa, ona ne istiyorsa verin."

"Neden?" diye sordu Jalek. "Taç artık preseste değil. Bizim için bir değeri kalmadı."

Finn dönerek adamın üzerine yürüdü ve gözlerini kısarak ona baktı. Jalek doğruldu, geriye doğru bir adım atarken pişman bir ifadeyle Finn'e bakıyordu.

"Affedin beni, Majesteleri." Jalek başını eğdi.

Bizim için bir değeri kalmadı.

O haksız sayılmazdı. Sebastian artık tacı eline geçirdiğine göre, *kimse* için hiçbir değerim kalmamıştı. Bunun bu kadar dürüstçe söylendiğini duyunca içimde bir boşluk hissi oluşmuştu.

"Lark," dedi Finn, bu kez ona doğru bir adım atmaya başlamıştı. "Taht, Prens Ronan'ı neden kabul etmiyor?"

"Kraliçe Mab tahtı kendi sihriyle birleştirdi. Sihir bedelsiz değildir. Kuralları var," dedi Lark. "Sebastian kurallara uymuyor."

Pretha ve Finn birbirlerine baktı.

"Ne kuralı?" diye sordu Kane.

"Mab'in kuralları. Bunca zamandır tahtını koruyordu." Lark gülümsedi. "Abriella'nın güçleri olmadan Sebastian tahtı ele geçiremez."

“Anlamıyorum.” Pretha başını salladı. “Abriella bağ kurma esnasında tahtı Sebastian’a verdi zaten.”

Lark yanağını annesinin göğsüne koydu. “Biliyorum. Ölmek istemiyordu,” diye fısıldadı.

“Önemli değil.” Pretha kızının saçını okşadı. “Abriella artık iyi.”

“Ona her şeyi kaybedeceğini söylemiştim,” dedi Lark. Annesi onu okşarken gözkapakları gittikçe ağırlaştı ve kapandı. “Kraliçe olmak istemiyordu, ben de ona sorun olmayacağını çünkü her şeyi kaybedeceğini söyledim.”

Konuşmamızı hatırlayınca kalbim sızladı. Lark bir gece rüyama girip bana gelecekle ilgili gördüğü hayallerin bazılarında öldüğümü, bazılarında ise kraliçe olduğumu anlatmıştı. Ona kraliçe olup diğerleri yokluk içinde yaşarken bollukla dolu bir hayat yaşamak istemediğimi söylemiştim. O da bunun bir öneminin olmadığını çünkü her şeyi kaybedeceğimi söylemişti.

Lark haklıydı. Sebastian bana ihanet ettiği an her şeyimi kaybetmiştim. Ölümlü hayatımı, kız kardeşimin yanına dönme şansımı ve sevdiğim adamı kaybetmiştim. Zaten kaybedecek bir şeyim kalmamıştı ama eğer Sebastian tahtı ele geçirdiği sırada onun yanında duracağımı sanıyorsa yanıliyordu. *Asla*. Bana yaptığı onca şeyden sonra asla olmazdı.

Pretha ve Finn konuşuyordu; kendimi odaklanmaya zorlayıp şahinin zihninden bu sözcükleri anlamaya çalıştım.

“Sebastian’ın tahtı almak için bir şekilde Abriella’ya ihtiyacı varsa,” dedi Pretha. “O halde onu önce biz bulmalıyız.”

Bu düşünceyi zihnimde oturtmaya fırsat bulamadan

önümde başka bir görüntü belirdi. Şahin farklı bir yere tüne-
mişti ama bu kez taht odasında yalnızca Finn ve Kane vardı.

Finn yorgun görünüyordu ama önceki görüntüde olduğu
kadar yorgun değildi. Yanaklarına biraz renk gelmişti ve ar-
tık belinin iki yanında asılı olan kılıçları kullanma olasılığı
varmış gibi, daha dik bir duruşa sahipti.

“Eski evde Abriella’dan hiç iz yok,” dedi Kane. “Adamları-
mız onun Altın Saray’a da dönmediğini söyledi.”

Finn başını salladı ve bakışlarını pencerenin dışındaki
manzaraya dikti. “Ona hâlâ güvenmiyor. Bize de.” Uzun bir
iç çekti. “Yine de nerede olduğunu merak ediyorum. Sebasti-
an bağları sayesinde onu istediği zaman takip edebilir.”

“Tanrılara şükür ki etmedi,” dedi Kane. “Tahmin ettiği-
miz gibi Abriella’ya gerçekten ihtiyacı varsa bu bize biraz za-
man kazandırır.”

“Hiçbiri Lark’ın gördüklerini açıklamıyor. Peki ya Lark
haklıysa ve taht Sebastian’ı kabul etmezse? Ya taç Abriel-
la’dan ona geçtikten sonra, ihtiyacı olan diğer gücü kendine
alamadıysa?”

Kane gözlerini kırıştırıp Finn’e baktı. “Bu mümkün mü?
Taç ve getirdiği güç birbirinden ayrılabilir mi?”

Finn derin bir iç çekti. “Abriella, Altın Saray’dan kaçarken
olağanüstü bir güç gösterdi.”

“Yaşam İksiri’nin periye dönüşen bir ölümlüye vereceğin-
den çok daha fazla bir güç,” dedi Kane düşünerek. “Sence Se-
bastian tahtın kendisini kabul etmeyeceğini biliyor mudur?”

“Bunun doğruluğundan *ben de* emin değilim,” dedi Finn.
Onlara yetişmeye çalışırken başım dönmeye başlamıştı.

Tam olarak ne demek istiyorlardı? Güçlerimin Sebastian'ın tahtı ele geçirmesiyle ne ilgisi vardı?"

"Eğer haklıysan," dedi Kane. "Onu geri isteyecektir. Bu Abriella için ne anlama geliyor?"

"İyi bir anlama gelmediği kesin," dedi Finn, elini siyah buklelerinde gezdirdi. "Sebastian'dan her şeyi beklerim. Tah-tın istediği güç olsa da olmasa da yakında yeni hamlesini yapacak."

"Sarayın etrafında kalkanlar var ve biz de bu sırada askerlerimizi dağlarda topluyoruz. Hargova'nın muhafızları olmasa bile, elimizden gelen..."

"Finn!" Jalek'in sesi devasa odada yankılandı. "Lark bir ziyaretçimizin olduğunu söyledi."

Kane başını pencereye çevirdi ve gözleriyle uçuğu inceledi. "Ben kimseyi gör..."

"Merhaba, kardeşim," dedi Finn kısık bir sesle.

Odanın karşı tarafındaki daha önce kimsenin bulunmadığı kürsüde, gümüş detayları olan parlak siyah bir gömlek giymiş Sebastian ve yanındaki gulyabanisi duruyordu. Onu Güneş Hanesi'nin renkleri olan gri ve sarı kıyafetlerle görmeye o kadar alışmışım ki giydiği koyu renkler gözüme garip gelmişti. Anne babasının giysilerini giyen bir çocuk gibi.

Sebastian gözlerini fal taşı gibi açarak Finn'i süzdü. Parmaklarını kılıcının kabzasına götürmüştü. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Bu yüzden mi kılıcını çektin?" Kane, Finn'e doğru bir adım atıp ona yaklaştı. Eli kendi silahındaydı.

"Muhafızlarım yolda," dedi Sebastian. "Kalkanınız onları

yavaşlatmış olabilir ama bu tahta oturduğum anda o kalkanı yok edebileceğimi unutma. Bu yeri bana bağlılık yemini edenlerle doldurabilirim.”

Finn, “O halde neden yapmıyorsun, Ronan?” diye sordu kollarını kavuşturarak. Başını yana eğmişti. “Üzgünüm, yoksa sana Abriella’nın dediği gibi *Bash* dememi mi tercih edersin? Gerçi artık sana bunu söyleyeceğini hiç sanmıyorum.”

Sebastian öne doğru atıldı ama Jalek elini kaldırıncı Sebastian görünmez bir duvara çarpmış gibi geri savruldu. “Onu Misha’nın sarayında sakladığını biliyorum.”

Finn gülümsedi. Onunla daha önce saatlerce antrenman yapmamış olsam, gülümsemesinin ardındaki öfke ve sabırsızlığı muhtemelen hiç fark etmezdim. “O halde güvende olduğunu da biliyorsun,” dedi. Bunu duyan da az önce Kane benim nerede olduğum konusunda hiçbir fikri olmadığını söylemediğini sanırdı.

Birbirlerini kandırmak için hâlâ beni kullanıyorlardı.

Sebastian’ın gözleri öfkeyle parladı. “Bırak da onu göreyim. Gulyabanımı gönderirim. Onu...”

“Seni görmek isteseydi şu anda yanında olurdu,” diye hırladı Finn.

“Lanet olsun, Finn,” diye karşı çıktı Sebastian. “Sana zarar vermek istemiyorum.”

“Akıllıca bir hareket,” dedi Kane, Finn’e doğru bir adım atarak. “Çünkü Brie seni zaten affetmeyecek ama Finn’e zarar verirken sonsuza dek senden nefret eder.”

“Beni seçtiği için kızdınız sadece,” diye tısladı Sebastian.

“Hah, kızgın olduğum doğru.” Finn’in gözleri parladı.

"Ama o seni seçmedi. Onun için yarattığın kurguyu, kalbini kazanmak için anlattığın o tatlı küçük peri masalını seçti. Annesi ölüm döşeginde yatan ve yüzyıllardır ayrı kalmış olan bu iki krallığı birleştirme hayaliyle yanıp tutuşan, zavallı altın prens."

"Kurgu değil," dedi Sebastian. "Sen de kehaneti benim kadar iyi biliyorsun. Görünürde yabancı olan bir kral gölge ve güneşi dengeleyecek, Mab'in halkını kurtaracak ve savaşı bitirecek. O kral benim işte."

Kane öksürürken homurdandı. "Saçmalık."

Finn esrarengiz bir kahkaha attı. "Sigli ve Nasigli krallıklarını birleştirmenin ne kadar... *karmaşık* olacağını ona anlatmamış olman nasıl da komik." Parmağını dudaklarına götürüp tavanı izledi. "Yo, hayır. Karmaşık doğru kelime değil. *İmkânsız* bu duruma daha uygun. Saraylarımız birbirini dengelemek için var. Mab'in soyu olmadan birleşemezler ve senin halkın, onun soyunun kurduğundan emin oldu."

"Sen de ona doğruları söylemedin," dedi Sebastian.

"Evet ama ben bu kadar saçma planlar yapmadım." Finn'in yüzündeki muzip ifade soldu. "Sen bir aptalsın, *Sebastian*," dedi, onun ismini bir hakaretmiş gibi vurgulamıştı. "Diyarın tek bir hükümdarın altında daha mutlu olacağına inanıyorsan aptalsın. Yaşın genç olabilir ama tarihte yaşananları biliyorsun. Bu kadar büyük bir gücün soyluları bozabileceğini biliyorsun."

"Ne yani, Mab'in lanetinin bizi *kurtardığına* mı inanıyorsun?" diye tersledi Sebastian.

“Evet,” dedi Finn. “Öyle. Gölgele güneşi, karanlık aydınlığı dengeler.”

“Ve savaş hepimizi öldürür,” dedi Sebastian.

Finn iç çekerek ağır adımlarla kürsüye yürüdü ve duvarda asılı olan Keşif Aynası’nı aldı. “Ona anlattığın herhangi bir şey doğru muydu?” diye sordu aynayı elinde çevirirken. “Ona bu kadar değerli bir eşya verdin ama yaptığın hatalardan hiç bahsetmedin.”

Finn homurdandığı sırada Sebastian ona doğru bir adım atıp kendini durdurdu ve ellerini yumruk haline getirdi.

Finn, “Ama her şey planlarına uyuyordu, öyle değil mi?” diye sürdürdü sözlerini. “Brie kız kardeşinin mutlu ve sağlıklı olduğunu, kötü kalpli amcamızın burada kaldığı süre boyunca ona ne isterse verdiğini sandı.” Bakışları bir anlığına Sebastian’ın üzerinde gezinip yeniden aynaya kaydı. “Onun bu aynada sadece görmeyi umduğu şeyi göreceğini biliyordun. Hâlâ umutla dolu olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordun onu. Ama yine de onu uyarmak için hiçbir şey yapmadın.”

“Yalan söyleyen sadece ben değilim.”

“Bu doğru,” dedi Finn. Sakince aynayı yerine asıp Sebastian’a döndü ve prensin gömleğinin üstünden görünen dövmelere baktı. “Ama ben bu kadarını ondan saklamadım.”

Sebastian kılıcını çekerken odada çeliğin sesi duyuldu ama Jalek takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket edip Finn ve Sebastian’ın arasına geçmişti. Gözlerini altın prensten ayırmıyordu.

“Jalek,” dedi Sebastian, sanki daha önce onun orada durduğunu görmemiş gibi. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle

kıvrıldı. "Seni son gördüğümde hak ettiğin yerde, zindanlardaki bir hücredeydin. Ben kral olunca belki oraya dönersin. Prensin ve bütün arkadaşların benim önümde diz çökerken, sen de parmaklıklar ardından onları izleyebilirsin."

"Finn'den başka kimseye diz çökmeyiz," diye hırladı Jalek.

Finn öne çıkıp elini Jalek'in koluna koydu. "Sakin ol, arkadaşım. Kardeşim buraya babamızın tahtını almaya geldi." Elini önce Sebastian'a ardından tahta doğru salladı. "Lütfen, biz seni tutmayalım."

Jalek gözlerini fal taşı gibi açarak Finn'e döndü.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye homurdandı Kane.

Sebastian'ın bakışları Finn'in ve cilalı siyah tahtın arasında gidip geldi. "Tahta ne yaptın?"

Finn kıkırdadı ve kürsüye doğru bir adım attı. "İstesem de tahtı rahatsız edemeyeceğimi gayet iyi biliyorsun. Mab'in büyüü onu koruyor."

Sebastian'ın bakışları alev aldı. "Tahta benim geçmemi istediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Finn bacaklarını açıp kollarını göğsünde kavuşturdu, duruşu şüpheli bir şekilde sakindi. "Öyle bir şey demedim. Ama tacı sen takıyorsun, neden tahta oturmayasın ki?"

Sebastian ve Finn bakışırken kalbim küt küt atıyordu, havada keskin bir gerginlik vardı. Bu adamlar beni kandırıp kendi oyunlarına alet etmişlerdi. Yine de birbirlerini yok ettiklerini görmek istemiyordum.

Sebastian çenesini kaldırdı. "Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok, Finnian. Bu taht bana, ben doğmadan önce bahşedildi."

Finn kaşlarını kaldırdı. “İlginç. Babamız bana da aynı sözü vermişti.”

“Oberon *benim* tahta geçmemi istedi. Güneşle ayı, ışıkla gölgeyi birleştirmek istiyordu.”

“Bunu o mu söyledi yoksa annen mi?”

“Bu benim doğuştan hakkım. Benim kaderim.”

Finn kaşını kaldırdı. “Doğuştan hakkın mı? Babam bu yüzden mi *senin* tacını ölümlü bir kıza verdi?”

Sebastian, Finn’e bir bakış attı ve neredeyse göremeyeceğim kadar hızlı bir hareketle Gölgeler Tahtı’na oturdu.

Oda, ayın gözükmediği bir gecenin zifiri karanlığına büründü. Duvarlar titredi. Yer sallandı. İçimi bir korku sardı ama etrafımızdaki saray yok olmak üzereyken ben olduğum yerde, bu bedende sıkışıp kalmıştım.

Odaya tekrar ışık vurmaya başlar başlamaz Sebastian tahtın üzerinden savrulup kürsünün basamaklarından aşağı yuvarlandı. Nefes nefese kalmış haldeydi, gözleri irice açılmıştı ama onu yere fırlatan tahtı incelerken, buna o kadar da şaşırmış gibi görünmüyordu.

Jalek gözlerini Sebastian’dan ayırmadan kürsüden uzaklaştı. Hemen ardından da bakışlarını Finn’e çevirip, “Neler oluyor?” diye sordu.

“Gölgeler Tahtı, tacın gücüne sahip olmayan birini kabul etmedi,” dedi Finn. Ağır adımlarla kürsüye doğru yürüdü.

“Ama... taç onda zaten,” dedi Jalek.

“Bunun olacağını biliyordun,” dedi Sebastian dişlerini sıkarak. Doğrulamaya çalıştı ama yerinden kalkamadı.

Dün bağ sayesinde hissettiğim şey buydu. Taht onu öldürmeye çalışmıştı.

Finn omuz silkti. “Bu fikir aklıma, Abriella’nın seninle bağ kurduktan sonra rüyamda belirmesiyle birlikte geldi. Tacı sen takıyordun ama Nasıgli Sarayı’na özgü güçlere sahip olan kişi hâlâ oydu. Ayrıca kulağıma Brie’nin, annenin o değerli Altın Sarayı’nı karanlığa boğduğuna dair dedikodular geldi. Böylece ben de merak ettim. Ne de olsa sıradan bir peri, Brie’nin yaptıklarını yapıp oradan öylece çıkmayı başaramazdı. Üstelik iksiri içtikten sonra henüz iyileşememişken bile bütün bunları yapacak gücü buldu.”

“Buradan gitmiyorum,” dedi Sebastian. “Bu saray sana olduğu kadar bana da ait ve muhafızlarım şu anda başkente doğru yola çıktı. Yakında burada olacaklar.”

Finn omuz silkti. “Keyfine bak.”

Kane ağzı açık bir halde ona baktı. “Ciddi olamazsın.”

“Bu çatının altında uyuman, kral olduğun anlamına gelmez. Bunu Mordeus’ta gördük.”

Jalek, Sebastian’a ve Finn’e baktı. “Kimse neler olduğunu açıklamayacak mı?”

Finn çenesini yukarı kaldırdı. “Sebastian tacı Abriella’dan almış olabilir ama tacın güçleri hâlâ ona ait.”

ALTINCI BÖLÜM

Bir rüyadan uyanırmış gibi birdenbire kendi bedenime, Misha'yla birlikte terasta oturduğum masaya döndüm. Midem bulanıyor, yediklerim hızla ağzıma geliyordu. Sandalyemi geri itip ayağa kalktım ve tırabzanların başına gittim. Uçurumu gördüğüm anda, artık kendi bedenimde olduğumu anladım ve derin bir nefes aldım.

“Anlamıyorum. Sebastian neden tahta geçemedi? Asil Nasıgli kanını taşıyor ve tacı takıyor. Peki tacın gücüne neden sahip değil?”

“Çünkü buna sen sahipsin,” dedi Misha sakince. “Sebastian’la bağ kurduğunda bu bağ seni öldürdü. Ölürken sihir yoluyla sıradaki vârisinin kim olacağını seçmediğin için, taç bağı takip edip Sebastian’ı buldu.”

“O halde sorun nedir?”

“Sebastian, Yıldız Işığı Tacı’nı ele geçirdi,” dedi Misha. “Yalnızca seninle bağ kurmakla kalsaydı, tacın gücünü de ele geçirecekti. Ama bununla durmadı. Sana Yaşam İksiri içirip seni bir peri yaptı. Bu sayede, tacın sihri kendisine gelemenden önce her şeyi sana geçirmiş oldu.”

Sihri benim *ölümsüz* hayatıma geçirmişti. “Sihir hayattır,” diye fısıldadım Finn’in bana öğrettiği kelimeleri hatırlayarak. Üstünden bir ömür geçmiş gibi geliyordu ama periler hakkındaki bu bilgiyi öğreneli sadece birkaç hafta olmuştu.

“Sebastian hem taca hem de onun gücüne sahip olmadan, tahtı ele geçiremez.”

Henüz bitmedi. Başımı sallayıp bu düşünceyi uzaklaştırdım. “Oberon’un gücüne sahip olamam. Ben alt tarafı ölümlü bir kıyım.” Misha’nın beni düzeltmesine fırsat vermeden başımı iki yana salladım. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet, biliyorum ama sen periye dönüştürülen bir insandan daha fazlasısın. Kaçarken bütün sarayı karanlığa boğduğunu fark etmedin mi? Firari kampındaki muhafızları hiçliğin ortasındaki kafeslere hapsettin sen.”

“Evet ama sandım ki...” Yutkundum. *Sihir hayattır.* Periye dönüştüğümde güçlerimin bir şekilde bende kaldığını biliyordum ama bunun tacı etkileyeceğini hiç düşünmemiştim.

“Kimse ne olacağını bilmiyordu,” dedi Misha.

“*Sen* bunu biliyor gibiydin.”

“Tacın bir ölümlüden Ay Hanesi’nin prensine geçince ne olacağı konusunda hepimizin bazı fikirleri vardı. Ama kimse, eğer tahta oturması mümkün olmayan biriyle bağ kursaydın sihrin nasıl işleyeceğini ya da neler olacağını tam olarak kestiremiyordu. Örneğin eğer Nasıgli kanı taşımayan bir altın periyle bağ kurmuş olsaydın, sen öldüğünde taç ona mı geçecekti? Buna pek ihtimal vermiyorum; çünkü tacı almak ve tahta oturmak için Nasıgli kanına sahip olmalısın. Ama Oberon senin hayatını kurtarmayı başardığında, yani ken-

dini feda edip tacını bir ölümlüye verdiğinde... anladığımızı zı sandığımız bütün kurallar bozuldu. Tabii bir de kimseyle bağ kurmadan ölürsen taca ne olacağı konusu vardı. Bu olasılığı değerlendiren birçok fikir ortaya atıldı ama kimse, sen bir Nasıgli ile bağ kurduktan hemen sonra Yaşam İksiri'ni içersen neler olacağını sorgulamadı."

Herkesin bir araya gelip rahatça ölümümün hesabını yaptığını hayal etmek oldukça kolaydı. Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden ona baktım.

Misha bir kahkaha attı. "Sorun nedir?"

"*Biliyordun. Beni bu yüzden buraya getirdin. Bunu herkesten önce fark ettin.*"

"Casuslarım bana Altın Saray'da yaptığın güç gösterisinden bahsetti, sonra seni o kampta kendi gözlerimle gördüm. Elbette bundan tam emin olamadım ama kampta tanıştığımız gece yeğenim rüyama girdi. Kendisi bildiğin gibi bir kâhin."

"Lark," diye fısıldadım. Bu geniş yeni diyar ne kadar da küçük olabiliyordu. Misha'nın, Lark'ın dayısı olduğunu unutmuştum.

Başını salladı. "Evet. Sebastian'ın tahtı ele geçirmek için ihtiyacı olanı alamadığını ve senin ondan kaçtığını söyledi. Gücünü toplayana dek sana saklanacak bir yer vermemi söyledi. Sende gördüğüm büyük güç ve yeğenimin kehaneti sayesinde, sonuç barizdi. Storm, tahtın Sebastian'ı reddettiğini gösterdiğinde ise tüm şüphelerim doğrulanmış oldu."

"Yani Finn ve Sebastian'ın benim için mücadele ettiğini söylerken *bunu* kastediyordun. Gücüme ihtiyaçları var." Tıp-

kı tacı taktığım zamanlarda, güvenimi kazanmak için birbirleriyle mücadele ettikleri gibi. *Asla bitmeyecek.*

“Sanırım durum bundan daha karmaşık ama temelde, bu doğru. Taht Sebastian’i kabul etmedi çünkü güce sahip değildi, Finn’i de kabul etmeyecek çünkü ne taca ne de güce sahip. Tabii seni de kabul etmeyecek çünkü...”

“Çünkü bırak asil peri olmayı, bir peri bile sayılmam.”

“Eh, evet.” Omuz silkti. “Öyle olsaydın bile tacı hâlâ Sebastian takıyor. Bu işin sonu nereye varırsa varsın, eğer Nasıgli Sarayı’nı yeniden birleştirmek istiyorlarsa o kardeşlerin sana ihtiyacı var.”

“Beni tekrar öldürmeleri mi gerekiyor?” Arkamı dönüp ağır hareketlerle masaya döndüm, dudaklarımdan isterik bir kahkaha döküldü. “Bir kere öldürmeleri yetmedi mi?”

Misha şarap kadehini tazeledi. “Kesinlikle bunu kastetmiyorum.”

“Bunların hiçbirini ben istemedim.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Bunu konuşmuştuk. Kimse bu yükleri taşımayı istemez ama yükleri nasıl taşıdığımız yine de önemlidir.”

“Sadece yeni bir taht yapsalar olmaz mı?”

Misha homurdandı. “Taht dediğin yalnızca bir *oturak* değildir, prenses. Bu sadece bir metafor. Üstelik sihri, senin hayal edebileceğinden çok daha güçlü.”

Hayal kırıklığıyla, “Bana bu yüzden yardım ediyorsun,” dedim kısık bir sesle. Şarap şişesine uzanıp kendi kadehimi doldurdum. Belki zehirliydi. Belki de bir şekilde gücümü ele geçirip Finn’e vermek niyetiyle beni öldürmek için yaptığı

kötü planın bir parçasıydı. Ne de olsa Misha'nın kız kardeşi Finn'in kardeşiyle evliydi. Aileden sayılırlardı. Ya da belki de Misha bu gücü kendisi ele geçirmek istiyordu. Gözlerinin içine bakarken kadehi dudaklarıma götürdüm, bir anlığına tereddüt etmiştim.

“Zehirli değil. Seni öldürmek istemiyorum. Sana anlattım, burada bilinmez sularda yüzüyoruz. Ölürsen neler olacağını kimse bilmiyor.”

Gözlerimi devirerek kadehimden bir yudum aldım. “Ciddeden çok rahatladım.”

“Sana ihtiyacım var. Sebastian taca ve gücün kendisine sahip olsaydı, şu anda o tahtta oturan kişi olsaydı bile yine de sana ihtiyacım olurdu. Nasıgıli diyarı ikiye ayrılmış bir yer. Mordeus'un halkı ona değil, krallığına sadıktı. Mordeus'un koyduğu adil olmayan yasalar ve cezalar seçkin tabakayı kolluyordu, istediği şey tam olarak buydu.”

“Seçkin tabaka mı?” Kaşlarımı çattım. “Halkın Mordeus'un arkasında olduğunu, Oberon ölümlü diyarından döndüğü zaman tahtı bu yüzden geri alamadığını okumuştum.”

Misha, “Halk Mordeus'un arkasında falan değildi,” dedi alınarak. “*Halk* o lanet olası savaşta can vermekle meşguldü. Ama sesi çıkan küçük bir grup onu destekliyordu, kendilerince güçlü ve nüfuzluydular. Mordeus tahtı Oberon'dan çaldığında onu desteklediler çünkü Finn'in halkı koruduğunu biliyorlardı. Tahta o geçerse saraydaki güç ve ayrıcalık dengeleri değişirdi. Mordeus'un destekçileri bunun olmaması

için iç savaş çıkarmaya razıydı, eminim hâlâ öylelerdir, şu anda her neredeseler. Sebastian buna bile sahip değil.”

Kaşlarımı çattım ve bir soru sormamak için dilimi ısır-dım. Gulyabani dostum Bakken’den öğrendiğim tek bir şey varsa, o da bilginin güç olduğuydu. “Hâlâ mı? Ne demek istiyorsun?”

Misha omuz silkti. “Saklanıyorlar demek istiyorum. Sen sahte kralı öldürdükten sonra, kralın destekçileri Finn’in gizli ordusunu sarayın üstüne salmasından korkarak kaçtı. Şu anda neredeler bilmiyorum ama geri dönecekler.”

“Finn’in gizli bir ordusu mu var? Yani askerler gibi mi?” Şahinin gözünden gördüğüm o hayalde bahsettikleri Lanetli Ordu bu muydu?

Misha sandalyesinde arkaya yaslanıp beni inceledi. “Finn son yirmi senedir neyle uğraşıyor sanıyorsun? Askerlerini dağa topluyor, onları eğitiyor. Tacın sonsuza dek yitirilmesi ve Mordeus’un taç olmadan tahta oturması ihtimaline karşı sürekli hazırlık yapıyor.”

Kadehime baktım. Finn’le ilk tanıştığımda, onu halkı sefalet içinde yaşarken rahat bir hayat sürmekle suçlamıştım. Ama sonra, onu tanımaya başladıkça halkı için her şeyi yapacağını anlamıştım. Her şeye rağmen, şu anda bile o zamanki zalim davranışımдан utanıyordum.

“Yani Mordeus’un destekçileri var,” dedi Misha açıklamasına devam ederek. “Bir de Finn’in destekçileri var. Aynı zamanda Prens Ronan’ın tahta geçmesini isteyenler de mevcut. Büyük Peri Savaşı’nda savaşmış olanlar, diyarı birleştirip çocuklarını bu hiç bitmeyen savaştan kurtarabilecek tek ki-

şinin, hem güneşin hem de gölgenin kanını taşıyan bir hükümdar olduğuna inanıyorlar.”

Başımı sallarken şahinin gözünden gördüğüm tartışmayı hatırladım. “Finn böyle bir şeyin mümkün olmadığını söyledi; Sebastian’ın her iki saraya birden hükmetmesi imkânsızmış.” Kaşlarımı çattım.

“Finn haklı ama Sebastian’ın tahta geçmesi için olan istek onun iki saraya birden hükmetmesinden kaynaklanmıyor. Halk, Kraliçe Arya’nın oğlunun kendi krallığıyla savaşa girmeyeceğini umuyor.”

“Hah. Peki gerçekten girmez mi?”

Misha dudak büzdü. “Ben onun güç uğruna her şeyi yapabileceğini düşünüyorum, yani bana kalırsa buna güvenenler olaya biraz fazla olumlu bakıyor. Öyle olsun ya da olmasın buradaki asıl gerçek, gölge sarayının daha önce hiç olmadığı kadar bölünmüş bir halde olması. Böyle olduğu sürece, zayıf kalmaya devam edecek.”

“Tamam ama sen Asi Perilerin kralısın. Nasıgli Sarayı’nı neden bu kadar önemsiyorsun?”

Gözleri parlarken burnundan solumaya başladı. Öfkesi bir an için ortaya çıkmıştı ama Misha kendini tuttu. “Bunu onlarca Nasıgli çocuğuna yardım etmek için kendini feda eden eski bir ölümlü söylüyor.”

“Benim yerimde kim olsa yardım ederdi.”

Misha mırıldandı. “Bundan çok emin değilim ama atlattığın onca badireden sonra buna inanman çok hoş.”

Gözlerimi kaçırdım, yüzüm utançla yanıyordu. Misha’nın saf bir kız olduğumu sanmasını istemiyordum ama yardım

etme isteğini kurcalamasını da istediğim söylenemezdi. Gerçekler beni savunmasız hale getiriyordu.

Misha bir iç çekti. “Önemişiyorum çünkü sarayların arasında geçen olaylar benim topraklarımı ve halkımı da etkiliyor. Önemişiyorum çünkü gölge sarayı zayıf düştüğü sürece, altın kraliçenin bu zayıflıktan faydalanacağını biliyorum.”

“Nasıl yani?”

“Savaş yaklaşıyor,” dedi. “Ama bu kez, eşit derecede güçlü iki saray arasında yüzyıllarca süren bir mücadele olmayacak çünkü Sigliler galip gelecek. Altın kraliçe savaşı kazanacak ve bu zafer yalnızca Nasıgli Sarayı için değil, benim halkım ve ölümlü diyarı için de felaketle sonuçlanacak.”

“Kraliçe binlerce masumun hayatını feda etmeye degecek neyi bu kadar istiyor olabilir?”

Misha avuçlarını açtı. “Bütün savaşlar ne için çıkar? Kaynaklar, toprak, güç.”

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Tam olarak ne için?”

“Sarayları birbirinden ayıran Gulyabani Dağları’nın tam ortasından Buz Nehri akar. Nehrin doğu kıyısında yükselen dağlar Nasıgli Sarayı’nın, batısında yükselen dağlar da Sigli Sarayı’nın parçasıdır. Büyük Peri Savaşı, altın perilerin bütün sıradağları ele geçirmeye çalışmasıyla başladı.”

“Sıradağlarda bunca askeri feda etmeye degecek ne var ki?”

“İlk bakışta hiçbir şey yok. O zalim dağlar o kadar kutsal ki, gulyabaniler bile sihirlerini kullanıp perileri dağın eteklerine götürmez. Ama bu dağların altında, en büyük hazine-miz gizlenir.” Başını sallayıp göğsümü işaret etti, Sebastian’ın

verdiği kolye hâlâ boynumda asılıydı. Onu neden çıkarmak istemediğini düşünmemeye çalıştım. “Ateş cevheri.”

Kolyeyi gömleğimin altından çıkarıp hafifçe parlayan cevhere baktım. “Ne işe yarıyor?”

“Her şeyi... daha iyi hale getiriyor. Daha güçlü yapıyor. Ateş cevheri sihirli bir yükseltici gibi.” Elini uzatıp orta parmağını salladı, avucunda beliren kanarya sarısı taş gecenin karanlığında parlıyordu. “Cevheri takan kişinin sihir kapsamı ve gücü kat kat artar.”

Dudağımı büzdüm. “Periler sihri o kadar çok seviyor ki baştan aşağı ateş cevheriyle bezeli olmamanıza şaşırdım.”

Misha omuz silkti ve kederli bakışlarla konuştu. “Birden fazla taş takmanın bir faydası olsaydı sanırım onlarla bezendirirdik ama kişinin bir ateş cevheri ya da bin ateş cevheri takması bir fark yaratmaz, güçleri aynı şekilde artar.”

“Peki sorun ne? Herkese yetecek kadar yok mu? Bu yüzden mi onun uğruna bir savaş veriyorlar?”

“Dağların altında bulunan ateş cevheri kaynağı çok zengin değil, üstelik sınırsız da sayılmaz. Bir kişi için çok değerli olabilirler ama ateş cevheri büyük oranlarda kullanıldığında, bireysel kullanım dışında birçok farklı işe yarar. Atalarımız cevherleri toplar, rahibelerine hediye ederdi; ateş cevherlerini sınırları güçlendirmek ve onlar olmadan yapılamayan bazı iksirler yapmak için kullanırdı.”

“Ne gibi?” diye sorarken kolyeyi tekrar gömleğimin içine sakladım.

“Yaşam İksiri gibi ya da altın kraliçenin lanetin yan etki-

sinden sağ kurtulmak için içtiği şifa iksiri gibi. Güçlerini çalmak için o çocukların kanlarına enjekte ettikleri zehir gibi. Güçlendirici olarak kullanıldığında bir ateş cevheri yüzyıllar boyunca işe yarar. Ancak bu iksirlerle tonikleri yapmak için yüzlerce cevher gerekir ve yalnızca bir defa kullanılırlar. Kraliçenin rezervleri nereden baksan yirmi yıl önce bitmiş olmalıydı ama o daha fazlasını çıkarmak için canını dişine takmış durumda.” Gözlerinde öfkeli bir bakış belirdi. “Dağların ona ait olan tarafının eteklerindeki cevherle yetinmiyor. Bu yüzden de Büyük Peri Savaşı’nı çıkaran büyükbabasının izinden gidip Gulyabani Dağlarının Nasıglilere ait olan tarafını ele geçirmeye niyetli.”

“Gölge perilerinin ateş cevherine erişmesini istemedi.”

Misha başını salladı. Gözleri koyulaşırken başını çevirip parlak, güneşli güne baktı. “Nesiller boyunca, Sigli hükümdarları ordularını dağları ortadan ikiye ayıran Buz Nehri’nin doğusuna gönderdi. O toprakları ele geçirebileceklerine inanıyorlardı. Sayısız altın peri bu görev uğruna öldü ve sayısız gölge perisi de bu toprakları korurken hayatlarını feda etti. Şimdiyse casuslarım bana tarihin tekerrür edeceğini söylüyor. Korkarım ki bu kez, Ay Divanı topraklarını koruyamayacak kadar zayıf kalacak.”

Kraliçe Arya hep böyle miydi, böyle soğuk ve acımasız mıydı? Yoksa Oberon tarafından reddedilmek onu kırmış mıydı?

“Belki de ikisi birden,” dedi Misha, sözlü sormadığım soruya cevap vermişti. Bu kez beynimin içine girdiği için şikâ-

yet bile etmedim. “Krallığa hükmeden en genç kraliçe. Onun o yaşta tahta geçmesine izin vermemeleri gerekirdi.”

Başımı salladım. “Savaş, ateş cevherleri... bütün bunlar benim için ne anlama geliyor?”

“Hem Sebastian’a hem de Finn’e söz geçirebilen tek kişi sensin. Nasiqli tahtının gücüne sahip olan tek kişi sensin. Sarayları birleştirip gelecek nesillere yardım etmenin anahtarı sende olabilir. Bana yardım edebilirsen, *onlara* yardım edebilirsen biz...”

“*Olmaz.*” Sandalyemi gıcırdatarak geriye çektim ve hızla ayağa kalktım. “Beni tekrar kandırmana izin vermeyeceğim.”

“Kimsenin seni kandırdığı falan yok. Bize yardım etmeni *rica ediyorum*. Bütün bunların gücünle alakalı olduğunu sanıyorsun. Yaptığın hiçbir şey senin gibilere, hayat şartlarının kurbanı olan perilere yardımcı olamaz sanıyorsun.”

“Beynimin içinden çık,” diye hırladım. O kadar öfkeliydim ki titriyordum. Sinirliydim, hayal kırıklığına uğramıştım ve bu şımarık erkeklerin, çarpık saraylarını o çok istedikleri güce ulaştırmak için beni kullanmasından *bıkmıştım*.

“Sana göstermek istediğim başka şeyler de var, Abriella.” Misha kolunu uzattığında başka bir şahin kanatlarını açıp koluna iniş yaptı. “Görecek çok şey var. Taht, Sebastian’ı reddettikten sonra neler olduğunu bilmek istemiyor musun?”

Başımı salladım. “Hayır. Görmek istemiyorum. Umu- rumda değil. Peri politikalarıyla işim bitti. İsterlerse bütün diyarı yok etsinler. Bensiz ne yaparlarsa yapsınlar.”

Topuğumun üzerinde dönüp ayaklarımı yere vurarak odama gittim, gerçi burası tam olarak benim odam sayıl-

mazdı. Hiçbir şey bana ait değildi ve gidecek hiçbir yerim yoktu.

*

Misha'ya yalan söylemiştim.

Ona umurumda değil demiştim ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Benim sorunum güvenmemkti. Misha'ya, Finn'e, hatta Sebastian'la olan bağım yüzünden kendi duygularıma bile güvenmiyordum. Artık kimseye güvenmiyordum ve bunu yakın zaman içerisinde değiştirmek gibi bir düşüncem de yoktu.

Ne yazık ki Misha gibi, insanların düşüncelerini okuyup gerçek niyetlerini öğrenme gücüne sahip değildim.

Misha'nın gücünün nasıl işlediğinden emin olmadığım için gölgelerimi kullanıp onu gözetleyemezdim. Kim bilir, belki düşüncelerimi sezip odada olduğumu anlardı ve böylece gölgelerde saklanma gücümün de bir anlamı kalmazdı.

Nasıgli diyarındaki halka yardım etmeyi asıl isteyen kişinin Finn olduğunu duyduğum anda yumuşadığımı hissetmiş ve Misha'yı can kulağıyla dinlemeye başlamıştım. Ama hemen sonrasında bana gelecek nesilleri korumaktan bahsetmişti ve onun beni kandırdığını anlamıştım. Misha da aynı diğerleri gibiydi, bana duymak istediklerimi söyleyerek nasıl isterse öyle davranmamı sağlıyordu.

Ama yine oyuna gelmeyecektim. Güvendiğim tek şey, artık kimseye güvenemeyeceğimdi.

Yatağıma yığıldım, çizmelerimi çıkarmaya tenezzül bile

etmeden düşünmeye çalıştım. Misha'nın planına kulak vermeyi dileyen bir yanım vardı. O yanım Finn ve Sebastian'a yardım edip zorlu bir savaşın daha çıkmasını engellemek istiyordu. Kraliçenin daha fazla gücü ele geçirmesini engellemek için tam olarak ne yapmam gerektiğini öğrenmek istiyordu. O korkunç "kampta" olanlar gözümün önünden gitmiyordu, kafeslere kapatılmış çocukları hatırladıkça öfkem harlanıyordu.

Yüzümü yastığa gömüp boğuk bir çığlık attım. Gidecek bir yerim yoktu, yani burada kalmaya devam etmek için Misha'ya yardım etmek zorundaysam ne yapardım bilmiyordum. Tek ihtiyacım olan... *zamandı*. Daha fazla bilgi edinmek için zaman. Kendi kararlarımı vermek için zaman.

Misha'yı istesem de gözetleyemezdim ama Sebastian'ın öyle güçleri yoktu. Onun yanında gölgelere karışırsam, ihtiyacım olan bilgilerin bazılarını elde edebilirdim.

Zıplayarak yataktan kalkıp hızla kapıya koştum. Kapıyı çekip açtığımda ise karşıma kapının öbür tarafında durmuş ve kapıyı çalmak üzere kolunu kaldırmış olan Misha çıktı.

Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verip kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kapıyı neden çalıyorsun? Buraya geldiğimi anlamadın mı?"

Elleri yana düştü, sonra onları cebine koydu. "Ben kâhin değilim."

"Bunun beni rahatlatması mı gerek?"

"Düşüncelerini isteyerek okumuyorum. Eh, hep öyle olmuyor en azından. Ama bazen onları doğruca önüme koyuyorsun." İç çekti. "Seni zorladığım için özür dilemeye geldim.

Karım bana bir iyilik yapıp davranışlarımın yanlış olduğunu hatırlattı. Zor zamanlar atlattın. Amira'nın da dediği gibi, senin yerindeki kim olursa olsun kökleri yüzyıllar önce yaşanmış olaylara dayanan bir sorunu çözmek konusunda kendini hazır hissetmezdi."

Omuzlarımı düşürdüm. "Teşekkür ederim." Amira'yla hiç tanışmamış olmama rağmen ondan şimdiden hoşlanmıştım. Sözlerine güvendiğimden değildi, ben kime güvenebileceğimi anlayana dek biraz daha zaman kazanabilmem için ortaya bir bahane sunduğu içindi. "Kraliçe nerede? Onunla tanışmayı isterim."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, karısına duyduğum ilgi hoşuna gitmiş gibiydi ama sonra başını iki yana salladı. "Kor-karım o da çıkmaya hazırlanıyordu. Bu akşam vadideki Nasıgli yerleşkesine gidecek."

"Ah." Misha'ya henüz güvenmiyor olabilirdim ama bu, onun ve Amira'nın firari Nasıgli perilerini buraya getirerek onlara büyük bir iyilik yaptığı gerçeğini değiştirmiyordu. "Orada çok sık zaman geçirir mi?"

"Öyle sayılır." Omuz silktilti. "Sen de az önce çıkmak üzereydin. Bir şeye mi ihtiyacın var? Seni istediğin yere bırakabilirim ya da bu gece benim yüzümü görmekten bıktıysan nedimene seni istediğin yere götürmesini söyleyebilirim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Şüpheli ve katı yürekli olabilirdim ama Misha'nın cazibesine kapılmadan edememiştim. "Sarayda bir gulyabanın var mı? Sebastian'ı görmeye gitmek istiyorum."

Misha kaşlarını kaldırdı, şaşırdığı başka türlü belli olmuyordu. “Neden?”

“Eh, yapmak istediğim...” Dudağımı ısırđım ve ondan elimden geldiğince çok bilgi edinmek için bir bahane uydurmaya çalıştım.

“Ah,” dedi Misha, dudaklarında çarpık bir gülümseme belirmişti. “Biz buna *casusluk* deriz.”

Ona kötü kötü baktım.

Misha kıkırdadı. “Lütfen beni yanlış anlama. Sana kesinlikle katılıyorum.”

“İyi. Casusluk yapmak istiyorum. Artık tahta oturamayacağını anladığına göre, onun şu anda ne yaptığını görmek istiyorum.”

“Nasiğli sarayında konuşlandı. O içeriye çok sayıda muhafız sokunca Finn ve adamları şimdilik... ortamı boşaltmak durumunda kaldı.”

“İyi. Ama onu duyamadığımı düşündüğü zamanlarda neler söylediğini duymak istiyorum.”

Misha başını salladı. “Storm’u yollayayım.”

Başımı salladım. “Kendim görmeliyim.”

Misha kollarını birleştirdi. “Sebastian’la olan bağını unutun mu? O hislerinle ilgili bir farkındalığa sahip ve nerede olduğunu *her zaman* biliyor.”

“Hayır. Unutmadım. Bunu unutamam.” Parmak uçlarımla şakaklarıma dokundum. “O burada.” Avuçlarımı göğsüme bastırdım. “Ve burada.” *Uyumak için kıvrılıp yattığım zamanlarda onu hissediyorum.* Ama bu kısmı ona itiraf etmeye içim elvermedi. “Bana onu engellemeyi öğretebileceğini...”

“Çalışman gerek. Ayrıca sabretmelisin, enerji harcamalısın ama şu anda pek enerjin olduğu söylenemez. Sabah ilk iş, sana ders vereceğime söz veriyorum.”

Haksız sayılmazdı. Yataktan kalkalı daha birkaç saat geçmişti ama şimdiden bitkindim ve yorganların arasına girmek için sabırsızlanıyordum. Ama uyumak, rüya görmek anlamına geliyordu ve rüyalarda Finn’i ya da Sebastian’i görme riskim vardı.

“Yarın,” dedi Misha. “Sen uykunu aldıktan ve bugün konuştuklarımızı sindirdikten sonra, Sebastian’i engelleme üzerinde çalışırız. Yine de şunu bilmelisin, aralarında bağ olan çiftlerin çoğu birbirlerine ne kadar yakınlarsa duygularını o kadar çok hissederler. Yıllar boyunca eğitim alsan bile, bağlı olduğun eşine fark ettirmeden yaklaşman mümkün olmayabilir.”

Başımı salladım. “Olsun.” Casusluk yapıp gizlice Sebastian’i dinleyemeyebilirdim ama yine de Misha’nın bana öğretebileceklerini öğrenmek istiyordum. Sebastian’ın duygularını sanki o her an yanı başımdaymış gibi hissetmek beni güçten düşürmüştü. Eğer şu anda kapıdan içeri girseydi, kollarına atlamaktan kendimi alamayabilirdim.

“Bu gece için...” dedi Misha. “Sana sarayı gezdirmemi ister misin?”

İsterdim. Craige Kalesi’nin şimdiye dek gördüğüm yerleri tam anlamıyla nefes kesiciydi. Ama bu akşam için daha farklı planlarım vardı. “Amira ile gidebilir miyim? Kamplara?” Dudağımı ısırdım. Misha’nın iyi bir erkek olduğuna güvenmek istiyordum ama bunu kendi adıma mı yoksa kurtarmak

istediğim savunmasızlar adına mı istediğimi hiç bilmiyordum.

“Ah, emin değilim,” dedi Misha. Uzun bir süre sessiz kaldı, bakışları uzaklara dalmıştı. Acaba gitmek zorunda olmadığımı söyleyip beni bundan vazgeçirmeye mi çalışacaktı?

“Eğer bir şey saklamak istiyorsan...”

Birdenbire başını salladı ve gülümseyerek bana baktı. “Amira hâlâ ahırlarda. Bekleyeceğini söyledi, hep birlikte gidebiliriz.”

Kaşlarımı çatıp etrafa baktım. “Az önce... onunla mı konuştun sen?”

Ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. “Aynen öyle.” Bu her şeyi açıklıyormuş gibi şakaklarına dokundu ve ardından, “Ata bu halde binebilir misin, yoksa üzerini değiştirmek ister misin?” diye sordu.

Az önce üzerime geçirdiğim deri pantolona ve çizmelere baktım. “Bu iş görür.”

“Güzel.” Başını salladı, çoktan dönüp basamaklara yönelmişti bile. “Amira yanına pelerin almanı söyledi. Döndüğümüzde hava kararmış olacak ve buralarda güneş battıktan sonra hava soğur.”

Kapının yanına asılmış siyah bir pelerin olduğunu fark edip pelerini aldım ve Misha’nın arkasından koştum. Bacakları o kadar uzundu ki ona yetiştiğimde çoktan merdivenlerin tepesine ulaşmıştı. “Ben de Sebastian’la bunu yapabilir miyim?”

Bu nasıl bir his olurdu emin değildim. Bir yandan, onun durmaksızın uğuldayan duygularının bilincimi kemirmesini

zar zor önleyebiliyordum. Ama diğer yandan, seninle aynı çatı altında olmayan biriyle zihinden konuşabilmek, bu kim olursa olsun epey inanılmaz bir şey olurdu.

Misha başını salladı. "Altın prensin güçlerine detaylı olarak hâkim değilim. Senin güçlerini de iyi bildiğim söylenemez ama bildiğim kadarıyla, ikiniz telepati yoluyla konuşamazsınız."

"Yani iki kişi arasındaki bağ o kişilerin güçlerine bağlı olarak değişir mi?"

Merdivenlerin sonuna vardığında durup sola döndü ve beni saraydan dışarı çıkardıktan sonra bir merdivenden daha indirdi. Etrafımızın merdivenlerle çevrili olduğunu fark ettim, dağın taşlarına oyulmuş basamaklar vardı. Craige Kalesi, Asi Peri Bölgesi'nin en yüksek noktasına inşa edilmişti ve kale dışındaki bir yere gitmek istediğinizde, burası neresi olursa olsun aşağı inmek zorundaydınız.

Misha bana bir bakış atıp başını yana eğdi. Zihnimin içinde *Bunun bağ ile ilgisi yok*, dediğini duydum, sesi benimle sesli konuşuyormuş gibi berraktı. *Benim yeteneğim bu. Senin karşılığını duymak da öyle.*

"Ah. Bu..." Aklıma ilk gelen kelime *ürkünç* oldu ama kabalık etmemek için bunu söylemedim.

Misha kıkırdadı, söylememiş olmama rağmen düşünce mi duymuştu. "Merak ettiğim bir şey var," dedi. "Dün Sebastian'la arandaki tüm duygusal farkındalığı bozmak istiyordun, şimdiyse bağınızı daha... kesin bir hâle getirip onunla iletişim kurmak istediğini söylüyorsun."

Omuz silktim. "Merak ettiğim için beni suçlayamazsın."

“Peki ne istiyorsun? Onu engellemek mi, onunla özgürce konuşabilmek mi?”

İçgüdüsel olarak, onu tamamen engellemek istediğimi söylemek istiyordum. Artık düşüncelerini ve duygularını bilmek istemiyordum, onu bir daha görmek ya da yüzünü düşünmek istemiyordum. Ama bu düşüncelerin kırık kalbimin bir sonucu olduğunu fark etmiştim. “Sanırım ikisi birden,” dedim dalgınca. “Onu istediğim zaman engellemek isterdim ama biriyle konuşmadan iletişim kurma olasılığının ilgimi çektiğini de itiraf etmeliyim. Sorun seçeneğim olup olmamasında. Zihnimin ve duygularımın kontrolünün ben-de olmasını istiyorum.”

“Haklısın,” derken başını salladı.

Doğrudum ve aklıma bir fikir geldiğinde gülümsemek için kendimi zor tuttum. “Gücünü ne kadar uzaklarda kullanabiliyorsun?”

“Değişir. İçine girdiğim zihin zayıfsa ya da o kişi zihinsel bağımızı isteyerek güçlendirmeye çalışmışsa bir saraydan diğerine kadar zihin gücüyle konuşabilirim, daha önce bunu yaptığım oldu. Ama kapalı bir zihnin düşüncelerini okumaya çalışıyorsam onunla aynı odada olmalıyım, o kişi iyi eğitimliyse bu da işe yaramaz.”

“Peki ya ölümlülerle nasıl oluyor?”

Misha sırttı. “İnsan zihinlerini okuması kolaydır.”

“Acaba... merak ediyorum da kız kardeşime bakman mümkün mü? Durumunu kontrol etmek için?”

Başını iki yana salladı. “Maalesef güçlerim diyarlar arasında işe yaramıyor.”

“Ah. Tabii ya.” Çizmelerimdeki ince toz tabakasına baktım.

“İstersen kendi gözlerinle görebilmen için Storm’u gönderebilirim.”

Onun yaratıklarının kız kardeşimi gözetlemesi fikri hoşuma gitmiyordu. Güvensizliğim yüzümden okunmuş olacak ki Misha araya girdi. “Onun gözünden gördüklerine güvenmiyorsan, gulyabanim aracılığıyla ona bir mektup gönderebilirsin.”

“Gerçekten mi?”

“Benim için bir zevk. Küçük kardeşinden uzak kalmak nasıldır bilirim.” Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi.

“Çok teşekkür ederim. Aslına bakarsan onun iyi olduğunu biliyorum ama artık peri olduğuma göre...” Ona açıklamaya çalıştım ama gözlerim yanıyordu. Bir anda gözyaşlarına boğulmak istemediğim için yutkundum. “Sebastian’la birlikte kız kardeşimi ziyarete gittiğimde, bunun onu son görüşüm olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.”

“Onu buraya getirmek ister misin?”

Evet, lütfen. Kelimeler ağzımdan dökülmek için can atıyordu ama kendimi tuttum. Jas’ın yanımda olmasını her şeyden çok istiyordum ama bunu yapamazdım. Benimle Peri Diyarı’na dönmesini önerdiğimde gözlerinde beliren dehşet ifadesini hiç unutamıyordum. Mordeus’un zindanındayken başına gelenler onun üzerinde büyük bir etki bırakmıştı. O neşeli, herkese güvenen kardeşim bütün perilerden korkar olmuştu. Tıpkı Sebastian’ın benden aldığı gibi, bu tercihi Jas’ın elinden alamazdım.

“Hayır,” dedim sonunda. “Olmaz. O olmak istediği yerde. Mektup göndermekle yetineceğim.” Mektupta ne yazacağım konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu ama benim için endişelenmesine sebep olmadan ona ulaşmanın bir yolunu bulacaktım.

Misha yavaşladı, ardından yürümeyi bırakıp durduk. Arkasını dönüp beni incelediğinde yüzünde o kadar saf bir şefkat ifadesi vardı ki, kendimi toparlamak için bir anlığına arkamı döndüm.

“Hep böyle olmayacak,” dedi hafifçe. “Yalnızlığa alışkın sayılırsın ama bir gün... Söz veriyorum ki bir gün, buna alışman gerekmeyecek.”

Başımı eğip çizmelerime baktım. “Kâhin olmadığını sa-
nıyordum.”

“Değilim. Ama çok, gerçekten de *çok* yaşıyım. Tanıştığım kişilerin iyi bir ruhu olduğunu anlarım ve iyi ruhlu kişiler uzun süre yalnızlık çekmez.” Omzumu sıktı, o yanımdan uzaklaşırken çizmelerinin hışırtısını duydum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sessiz adımlarla Misha'yı takip ettim, duygularıma yenik düştüğüm için utanıyordum. Ahırlara varana kadar, omuzlarımı geriye atmış ve çenemi yukarı kaldırarak kendime gelmiştim.

“Amira ile tanış,” dedi Misha. Ardından elini sallayarak atına eyer takan uzun boylu kadını gösterdi.

Omzunun üzerinden gülümseyen Amira eyerin kayışlarını sıkıp doğruca bana döndü. Hangisi beni daha çok şaşırtmıştı bilmiyordum; kadının içten gülümsemesi mi, yoksa atının eyerini kendi başına bağlaması mı?

Uzun boyluydu, Misha'yla aynı boydaydı. Nazik bakışlı kahverengi gözleri vardı ve teni gece kadar koyuydu. Siyah saçlarının diplerine yakın bir şekilde kısa kesilmiş olması, büyük gözlerini ve zarif sivri kulaklarını süsleyen parlak ametist taşını ortaya çıkarıyordu.

Öne doğru bir adım atarak elimi uzattım. “Ben Abriella. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Amira iki eliyle elimi tutarken, “Asıl ben memnun oldum,” dedi. Kalın ve melodik bir sesi vardı. “Finn ve Pretha bana senden bahsetti.”

O, Finn'in evini ziyarete geldiğinde olanları düşününce gerildim. O zamanlar laneti anlamıyordum ve Finn'le Sebastian, taktığımın farkında bile olmadığım bir tacın peşindeydi.

"İyi olduğunu gördüğüme sevindim," derken beni şaşırtan bir saygıyla başını eğdi. Ne de olsa o Asi Perilerin *kraliçesi*ydi. Bense bütün diyarın geleceğini tehlikeye atan, periye dönüşmüş bir insandım. Oberon beni kurtarmamış olsaydı...

Misha boğazını temizledi, yeteneğini hatırlayınca irkil-dim. Bütün perişanlığımı gözler önüne seriyordum.

"Bu gece size eşlik etmemin sorun olmayacağına emin misin?"

Amira'nın gözleri parladı. "Tabii ki! Seni götürmeyi çok isterim, üstelik diyarımızın bir kısmını görme şansın olur."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bir at seç, Abriella," dedi Misha. İki elini birden kaldırıp avuçlarını göstererek ahırları işaret etti. "Seyislerimiz yemek molası verdi ama eğer ihtiyacın olursa atını eyerlemene yardım edebiliriz."

Ahırda onlarca at vardı ama siyah bir kısrağ, ben yanından geçerken sanki dikkatimi çekmek istiyormuşçasına ipeksi ve gümüş çizgili yelesini sallamıştı.

"Onun ismi Çift Yıldız," dedi Amira, omuzlarına bir eyer atarak yanıma gelirken.

"Çok güzelmiş," dedim kısrağın burnunu okşayarak.

"O özel bir at, bunun da farkında," dedi Misha. Kestane rengi beygirini eyerledi, onun atına binebilmem için bir merdivene tırmanmam gerekirdi.

Amira kilidi açıp ahırın kapısını araladı. “İsmi arkasında bulunan gümüş izlerden aldı. Onun gibi çok az kısrak var, hepsi de aynı soydan geliyor. Kraliçe Mab’in atının soyundan.”

Efsanelerde yer alan eski peri kraliçesinin adını bu akşam ikinci kez duyuyordum. “Kraliçe Mab... gerçek miydi?” diye sordum. Bir yandan da Amira’nın eyeri ve dizginleri koymasına yardım ediyordum. Sebastian’ın ahırlarında bunu yapıldığını binlerce kez görmüştüm ve şu anda tek yaptığım gördüklerimi taklit etmektir ama Amira beni sakince, adım adım yönlendirdi.

“Ah, gayet gerçekti ve halkı onu çok severdi,” dedi Misha. Kendi atının eyerini, bunu daha önce binlerce defa yapmış biri gibi bilinçsiz hareketlerle taktı. İkisinin de ne kadar kadim olduğunu düşününce, muhtemelen gerçekten de binlerce kez yapmışlardı. “Finn’in büyükbabası araya girmeden önce, Mab’in soyu Gölgeler Tahtı’yla diyara hükmediyordu.”

“Finn’in ailesi... onları tahttan mı indirdi?” diye sordum.

Amira dudaklarını büzüp başını salladı. Kahverengi gözlerindeki hüznü bakışlarla, “Finn’in büyükbabası Kairyn, Mab’in yaşayan son torunu Kraliçe Reé’nin sağ koluydu ve kraliçe suikasta kurban gidince tahta o geçti,” dedi.

Onun için ne kadar da kolay bir durum.

“Kairyn kraliçesine derinden bağlıydı,” dedi Misha, atını ahırdan çıkarırken. “Onun ruh eşiydi ve Kraliçe Reé için ya da onun herhangi bir vârisi için ölümü dahi göze alırdı.”

Başımı eğdim, az önceki önyargılı tavrımdan utanmıştım.

“Sorun değil,” dedi Amira, eliyle hafifçe elime dokund. Nazik gülümsemesi beni rahatlatmıştı ama içimden bir şey sahip olduğu yetenekler sayesinde onun duygularıma eriştiğini bildiğini söylüyordu. “Türümüzle yaşadığın deneyimleri düşünenecek olursak, bu durumda en kötü olasılığı varsaydığın için seni kimse suçlayamaz. Ancak Mab’in soyunun kaybedilmesi, Güneş Divanı’nın kendi sınırları dışına çıkıp diğer topraklara hükmetmesini istemeyen herkes için kahrediciydi.”

“Periler bu yüzden mi insanlardan çocuk yapmaya başladı?” diye sordum. “Daha çok vâris elde etmek için mi? Soyların böyle kolay tükenmesini engellemek için mi?”

“Mab’in birçok çocuğu vardı. Bazıları insanlardan, bazıları perilerdendi,” dedi Misha. “Çocuklarının da çocukları oldu, bu böyle devam etti. Onun soyu doğurganlıkla kutsanmıştı.”

Kaşlarımı çattım. “Peki onlara ne oldu?”

Amira uzun bir an için benimle göz göze geldi ve sonra hüznü bakışlarla, “Altın periler hepsini öldürdü. Bebekleri bile,” dedi.

*

Sarayın metrelerce ötesindeki taşlı, ağaçlık ve dik dağ yolunda atlarımızı sürerek ilerledik. Eyerimin üzerinde kalmak için harcadığım çaba bacaklarımı ve karnımı ağrıtıyordu. Bitkinlik hissi dalgalar halinde beni buldukça neden sarayda kalıp yatağымda dinlenmediğimi kendime soruyordum. Bu

diyarda kime güvenebileceğimi bilmiyordum ama birinin ondan daha zayıf olan ve kendisine bir faydası dokunmayan kişilere nasıl davrandığını gördüğünüzde, o kişi hakkında çok şey öğrenebilirdiniz. Bu gece göreceklerim ev sahipleri-mi daha yakından tanımamı sağlayacaktı.

Dağdan inerken kral ve kraliçe gölge perilerinin yaşadığı kamplara “yerleşke” deyip durdu. Oraya vardığımızda ise neden böyle dediklerini anladım. Nasıgli firariler için inşa ettikleri yer geçici bir kamptan çok, küçük bir köyü andırıyordu.

Daha ilkel koşullar beklemiştim ama yolun iki yanına düzenli aralıklarla yerleştirilmiş ufak hasır çatılı kulübeler, Misha'nın “yeterli” dediği koşullardan çok daha iyi gözüküyordu.

Yolumuz bir T harfi çizdiğinde Misha atından inip önce karısına, sonra da bana atlarımızdan inme konusunda yardım etti. Minik boynuzları ve uzun siyah saçları olan, güler yüzlü iki oğlan atlarımızı götürdü ve kendimizi yerleşkenin meydanında bulduk. Karşımızda masa ve sandalyelerle bezeli bir çardak vardı. Burası muhtemelen ortak yemek alanıydı ve yanında da çocukların birbirlerine top atıp oyun oynadığı bir park vardı.

“Okulumuz orada,” dedi Misha. Beni çardaktan geçirip meydanın diğer tarafındaki binalara götürdü. Binalar taştan yapılmıştı ve çok eski görünüyordu. “Revir de şurada. Yeni gelenlerin kaydını orada yapıyoruz, çoğunun önce şifacıyı görmesi gerekiyor.”

“Çocuklar anne babalarıyla burada mı birleşiyor?” diye sordum.

Misha'nın yüzünden üzüntüyü andıran bir ifade geçti. “Sadece şanslı olduğumuz durumlarda.”

“Burası topraklarımıza yayılan birçok yerleşkeden yalnızca biri,” diye açıkladı arkamda duran Amira. Dönüp ona baktığımda önünde çocukların sıraya dizildiğini gördüm, o da eğilmiş hepsine teker teker sarılıyordu. Bu manzara bana yangından önce, ailemiz hâlâ bir aradayken Elora'da olan ilk öğretmenimi hatırlattı. Bayan Bennett sıcakkanlı ve nazikti, arkadaşlarımla onu okulun dışında ne zaman görsek bize sarılsın diye peşinden koşardık.

Bu yolculukta gördüklerimden yola çıkarak bu çifte ne kadar güvenilebileceğimi anlamak istiyordum. Amira bunu fark etmiş ve bir plan yapmışsa daha güzel bir sahne kurgulayamazdı. Ama bu planlı bir sahne değildi. Bu çocuklar rol yapmıyordu. Asi Perilerin kraliçesinin burada sık sık vakit geçirdiği belliydi, çocuklar onu gördüğü için gerçekten mutluydu. Onları zorlamıyordu ama her birine bekledikleri o anı yaşatmayı da ihmal etmiyordu.

Misha adım atarak yanıma geldi. “Firarileri buraya getirmek için geçit açtığımızda amacımız onları Siğli topraklarından almak oluyor,” dedi. “Onlar güvende olmadan aileleri birleştirme işine girişmiyoruz. Bu zaman alıyor ve çocuklar hemen seyahat edemeyecek kadar hasta oluyor.”

“Neden bütün firarileri tek bir yerleşkede tutmuyorsunuz?”

Misha başını salladı. “Bu aptallık olur.”

Amira son çocuğa da sarılıp kocasının sert cevabını yumuşatmak istermiş gibi bana bir gülümseme gönderdi. “Bu her açıdan daha kolay olurdu,” dedi ve ayağa kalkıp yanımıza geldi. “Ama altın kraliçenin saldırmasını da bir o kadar kolay hale getirirdi. Muhafızlarımızdan bazılarını, yerleşkeler arasındaki iletişimi sağlamak ve yerleşkelerdeki sakinlerin kaydını tutmakla görevlendirdik. Amacımız herkesi birleştirmek ama bu her zaman mümkün olmuyor.”

Az önce Amira’nın sarıldığını gördüm küçük bir oğlan bizim durduğumuz yer ile çardak arasında volta atıyordu, kaşları çatıktı ve yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Ailelerden bazıları sağ çıkamadı,” diye alçak sesle açıkladı Misha. “Üstelik yetişkinlerin çoğu sahte isim verdi. Mordeus’un pençesinde yıllar geçirdikleri için kolay kolay kimseye güvenemez oldular. Zorluklar hiç bitmiyor.”

Anne babalarının hayatta olup olmadığını bilmeyen onca yetimi düşününce sertçe yutkundum. Bunun nasıl bir his olduğunu iyi biliyordum.

“Orada bir çarşı var,” dedi Misha. Uzaktaki tezgâhları gösteriyordu. “Her sabah açılır ve günbatımında kapanır. İçerisinde sağlıklı bir ticaret oluyor ve tezgâh kiralari sayesinde yerleşkenin sorunsuz bir şekilde yürümesi için gereken masrafların bir kısmını ödeyebiliyoruz.”

“Bir dahaki sefere çarşıya gelmelisin,” dedi Amira. “İster sanat ve zanaat meraklısı ol istersen de lezzetli yemekleri tat, burada herkes için bir şeyler var.”

Altın rengi bir tene ve kısa kesimli beyaz saçlara sahip olan bir kadın yanımıza gelip Misha ile Amira’nın önünde yerlere kadar eğildi. “Majesteleri.”

“Leta. Bu misafirimiz Abriella,” dedi Misha. “Abriella, Leta ile tanışmanı istiyorum.”

“Onur duyduğum,” dedi Leta başını eğerek.

“O onur bana ait,” derken yerimde rahatsızca kıpırdandım. Hayatımın büyük çoğunluğunu gölgelerin içinde yaşayıp kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak geçirmiştım. Altın Saray’daki hizmetçilerin bana riayet etmesi beni hep rahatsız etmişti, bu da ondan farksız sayılmazdı.

“Leta reviri işletir,” diye açıkladı Amira. “Çoğu peri Arya’nın kamplarından yaralı olarak gelir, Leta da onları iyileştirir. Ona sahip olduğumuz için şanslıyız.”

Leta’nın yanakları kızardı. “Teşekkür ederim, Majesteleri. Size hizmet etmek bir onur.” Yutkundu. “Leydi Abriella’nın turunu böldüğüm için bağışlayın ama vaktiniz varsa görmeyiz gereken bir şey var.”

Misha ve Amira baktı, ardından Misha başını salladı. “Önden git.”

Leta bizi revire götürdü. Onu taş binanın içine doğru takip edince kendimizi arkadaki bir odada bulduk. Oda sıra sıra dizili yataklarda uyuyan çocuklarla doluydu.

Misha kaşlarını çatarak odadaki manzaraya baktı. “Yavruların çoğu hasta mı oldu?” diye sordu.

Leta başını salladı. “Ne olduğunu bilmiyoruz. Uyuyor gibi görünüyorlar ama...”

Misha ona bakıp devam etmesini bekledi, Leta da ellerini açarak konuştu. “Uyanmıyorlar. Kesik kesik nefes alıyorlar ve vücut ısıları çok düşük. Sanki tuhaf bir tür kış uykusuna yatmış gibiler.”

“Bulaşıcı mı?” diye sordu Misha. “Yayıyor mu?”

“Yalnızca çocuklar arasında. İlki dün geldi, bu sabah iki tane daha geldi. Yetişkinlerden hiçbiri belirti göstermiyor.”

Amira sıranın ortasındaki yataklardan birinin başına gitti ve yan dönmüş bir şekilde uyuyan, kısa siyah saçlı bir çocuğa baktı. Eğer Leta’nın anlattıkları olmasaydı onun ve diğerlerinin şekerleme yaptığını sanırdım.

Bu çocuklar Lark’ın bana rüyamda gösterdiklerinden farklıydı ama benzerlikleri görmezden gelemezdim ve bana ne anlatmaya çalıştığını hâlâ anlamıyordum.

Seni arıyorlar. Eve dönmelisin.

Buranın evim olacağını mı kastetmişti? Bu çocuklara yardım etmek için yapabileceğim bir şey mi vardı? O halde gösterdiği görüntüler neden bu kadar değişiyordu?

Amira çocuğun alnına düşen saçlarını okşadı. “Merhaba, küçüğüm.”

“Adı Cail,” dedi Leta. “Üç yaşında. Yerleşkeye yaklaşık bir ay önce ablasıyla birlikte geldi.”

“Ablasının durumu nasıl?” diye sordu Misha.

“Gayet iyi durumda. Kardeşini merak ediyor elbette ama hastalık belirtileri göstermedi.”

Amira dizlerinin üzerinde eğilerek yüzünü uyuyan çocuğun yüzüne yaklaştırdı. “Cail? Orada mısın?”

“Her şeyi denedik,” dedi hemşire. “Tuhaf bir hastalık gibi, çocukların bu kadar derin uyuduğunu hiç görmemiştim.”

Amira çocuğun saçlarını son bir defa okşayıp ayağa kalktı. “Orada olduğunu hissediyorum,” dedi. “Acı çekmiyor ama

garip bir his var. Daha önce böylesini hiç görmemiştim. Bizi durumlarından haberdar et, olur mu?”

Leta başını salladı. “Tabii ki. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

Amira, “Hiç sorun değil,” derken Leta’nın elini tuttu.

Leta’nın omuzlarının düştüğünü gördüm, nefesi sakinleşiyordu. “Teşekkür ederim,” dedi soluk soluğa.

Dışarıda biri çığlık atmaya başladı.

Misha ve Amira telaşla revirden çıkınca peşlerinden gittim. Az önce gördüğüm kaşları çatık küçük çocuk sokağın ortasında tek başına durmuştu. Sanki saldırıya uğramış gibi çığlık çığlığa bağıyordu. Onu gördüğüm anda, hissettiği dehşeti sanki benim içimdeymiş gibi hissettim.

Amira çocuğun önünde dizlerinin üstüne çöktü ve onu kollarına aldı. Çocuk çığlık atmayı sürdürdü ama sanki onu rahatlatmasını istermiş gibi, yüzünü Amira’nın göğsüne gömmüştü.

Etrafımızdaki insanlar bir iki defa onlara baktı ama çocuğun bağıırışı onları pek de telaşlandırmamış gibiydi.

Amira çocuğu kucağına almadı, ona sessiz olmasını söylemedi. O nazikçe sırtını sıvazlarken çocuk çığlık çığlığa bağııp yaygara koparmaya devam etti.

Korku etrafımı sarıyor, beni kafese kapatıyordu. Kendimi... çaresiz hissettim. Bu çocuğun iç parçalayıcı çığlıklarının sesine karşı tümüyle çaresizdim. “Ne yapabilirim?” diye sordum Misha’ya.

Misha elini koluma koydu, Amira da benimle göz göze gelip belli belirsiz başını salladı.

Hiçbir şey. Hiçbir şey yapamazdım. Her zamanki gibi.

Yana doğru kaydım. Bir şey yapamıyor olsam da en azından yoldan çekilebilirdim.

Çocuk sonunda çığlık atmayı bıraktı ve ortama bir sessizlik çözerken kanımda gezinen korku sanki hiç orada olmamış gibi yok olup gitti. Amira çocuğu kollarına aldı, ayağa kalkarken çocuk başını onun omzuna koydu.

Ardından bana sessizce, “Hemen dönerim,” dedi.

Başımı sallayıp çocuğu birkaç kapı ötedeki kulübeye taşımasını izledim. “Çocuğun nesi var?” diye sordum.

“Çocuklardan bazılarını kamplara gitmeden önce kurtarmayı başardık,” dedi Misha, Amira’nın arkasından bakarak. “Niyetimiz her zaman buydu. Sınırdan geçenleri bulmayı ve Arya’nın muhafızları onları yakalayamadan bir geçit açarak onları güvenli bir yere götürmeyi istedik. Ama hem Mordeus’un hem de kraliçenin gözü üzerimizdeydi. Mordeus halkının kaçmasına izin vermedi. Kraliçe ise kendi topraklarında yakaladığı bütün gölge perilerinin kamplarında çalışmasını ya da öldürülmesini istiyordu. Organize olma çabalarımız, atılan her adımda gizli kalma zorunluluğumuz yüzünden sekteye uğradı.” Başını sallayıp Amira’nın çocuğu götürdüğü evi gösterdi. “Çocukların büyük çoğunluğu biz onları bulamadan önce kampta haftalar geçirdi, bazıları o günleri atlatamadı.”

“Kraliçe onlara ne yaptı?” diye sordum.

Misha başını salladı. “Her şeyi bilmiyoruz ama kraliçenin onları madene gönderdiğini biliyorum.”

“Madene mi?”

Uzun bir an için bana baktı. Sanki bütün düşüncelerimi okuyor, ailelerin parçalandığı gerçeğinin kalbimi ne kadar kırdığını anlıyor gibiydi. “Gulyabani Dağları’nın altında ne olduğunu sana söylemiştim.

“Ateş cevheri,” diye fısıldadım.

Misha topuklarının üzerinde sallandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kraliçe yirmi yıldır Nasiğli çocukları o madenlere gönderiyor. Eğer cevher tedarikini sağlayamıyor olsaydı, sen laneti bozmadan çok önce lanetin bedeli onu öldürürdü. Herkese Nasiğlileri bir uyarı olarak hapsettiğini, onları kendi halkını korumak için topraklarına almak istemediğini iddia etti. Ama aslında, lanetten sağ çıkabilmesi için o çocukların topladığı cevherlere ihtiyacı vardı.”

“Neden Nasiğli çocukları?” diye sordum. “Küçük oldukları için mi? Savunmasızlar, öyle değil mi?”

“Yalnızca küçük oldukları için değil, gerçi bu da bir etken. Küçük çocuklar dağın altında gizlenen ateş cevherlerini doğuştan hissedebilir. Bu farkındalık yıllar geçtikçe solar. Peki neden Nasiğli? Belki onların karanlığa dair güçleri olduğu için, belki de kraliçenin kalbi habis bir nefretle dolu olduğu için. Madenlere girenlerden bazıları çıkamadı, çıkmayı başaranlar da...” Başını iki yana salladı, cümlenin geri kalanı zihnimde yankılandı. *Çoğu yetişkin o dağların ardında yaşanan dehşetin karşısında hayatta kalamazdı.*

Sormaya neredeyse çekiniyordum ama o çocuğun korkusunun bıraktığı etki hâlâ üzerimdeydi. “Nedir peki? Karanlıkta bekleyen nedir?”

“Gulyabani Dağları’nın altında yaşayan canavarlar... Eh, kimse büyük dehşetlerle yüzleşmeden büyük güce ulaşamaz.”

“Ama dehşetlerle o yüzleşmedi. Çocukları göndermeyi tercih etti,” dedim ciddiyetle. Kanım öfkeyle kaynıyordu. Ölümlü diyarında çocukları kandırıp onlara hayatları boyunca birine hizmet etmelerine sebep olan sözleşmeler imzalatan insanlar vardı. Burada ise çocukları, onların akla hayale gelmeyen canavarlarla karşı karşıya geldikleri bir yere gönderiyorlardı. Gücü elinde tutan kişilerin en savunmasız olanları *koruması* gerektiğine inanmak bu kadar mantıksız mıydı?

Belki de Misha kendi siyasi çıkarları için beni kandırıyordu. Belki de bu diyarda gerçekten kimseye güvenmemeliydim. Ama o çocuğun korkusu gerçektir ve ben altın kraliçenin daha fazla güç kazanıp daha fazla çocuğu sömürmesini engellemek için her şeyi yapardım. Ölümlü diyarında olduğum zamanlarda, zayıf ve savunmasızları korumanın bir yolunu bulmayı dilerdim. Creighton Gorst’un kasasındaki sözleşme tomarları hâlâ gözümün önünden gitmiyordu. Burada ise bunu gerçekten yapmamın bir yolu vardı ve sırf kendi kalbime söz geçiremediğim için bu olanağı harcamaya niyetim yoktu.

“Çocukları tehlikeye attı,” diye tekrarladım. “Çocukları kurban etti.”

“Evet,” dedi Misha ciddiyetle.

“Ölüm ona az gelir,” dedim nefes nefese. Kelimeler düşünmeden ağızımdan çıkıvermişti.

Misha gülümseyerek karşılık verdi. “Kesinlikle öyle.” Derin bir nefes verip gözünün önünde beliren korkunç görüntüleri atarmış gibi başını salladı.

Eğer kraliçe topraklarını Nasıgli diyarına kadar genişletmeyi başarırsa kim bilir daha neler yapacaktı? Onun açgözlülüğüne kimse dur demezse o topraklardaki çocukların başına neler gelecekti?

Kaşlarımı çattım. “Anlaşılan herkes kraliçenin kendi anne babasını öldürdüğünden şüpheleniyor. Bunun sebebini hiç anlamadım.”

“Hmm.” Misha gözlerini kocaman açtı. Bir anlığına bu konu ilgisini çeker gibi olmuştu ama yanıtı bu ihtiyatlı sestem öteye geçemedi.

“Bu doğru olamaz, öyle değil mi?” diye sordum. “Tacı alan vâris cinayet işlerse tacın güçlerinin ona geçmediğini söylemişlerdi. Eğer bu doğruysa, Arya tacı nasıl aldı?”

“Asıl soru da bu,” dedi Misha. “Çoğu insan eğer bunun cevabını bulmayı başarırsak, Arya’nın zayıflığını da ortaya çıkaracağımıza inanıyor. Ama cevabı bilmiyoruz.” Omuz silkti. “Nedense onun sadece şanslı olduğuna inanasım gelmiyor.”

Sertçe yutkundum. “Fırsatım varken onu öldürmeliydim.”

Misha başını salladı. “Hiç fırsatın olmadı, Abriella. Ona olan kısa süreli yakınlığının seni yanıltmasına izin verme. Kraliçe, kendisine körü körüne bağlı olan en güçlü muhafızlarından en az on kişi olmadan hiçbir yere gitmez. Onu öldürmeye kalksaydın, özellikle de bir ölümlü olduğun zamanlarda, başarısız olurdun.”

İç çektim. Bunu rahatlatıcı bulmamalıydım belki ama yine de rahatlamıştım.

“Benimle gel.” Misha beni birkaç kapının önünden geçirip önceden gösterdiği okula götürdü. Okulun kapıları ardına kadar açıktı, çocuklar binanın önündeki küçük çiçek tarhında oynuyordu.

İçeride on tane sıra ve geniş bir kara tahta vardı. Köşedeki, bütün odayı gören masada gümüş saçlı bir kadın oturuyordu. Misha’yı görünce ayağa kalkıp el salladı.

“Merhaba Della. Çocukların yaptığı sanat eserlerine bakmaya gelmiştik.”

“Tabii, ne zaman isterseniz.” Kadının yanakları pespembe kesildi, Misha’nın varlığı bile onun için hem heyecan verici hem de utandırıcıydı sanki. Onunla göz göze gelemiyordu ama bunu izni olmadığı için yaptığını sanmıyordum. İçimden bir ses, bunun Asi Perilerin kralına duyduğu hayranlıktan dolayı olduğunu söylüyordu.

Misha başını sallayıp sıraların arkasındaki duvarı gösterdi. Duvara her türden ve boyuttan resimler asılmıştı. Öne doğru bir adım attım, gördüklerim beni büyülemişti. Resimlerde aileler, yıldızlı gökyüzü, dağlar, nehirler ve çiçekler vardı. Ama gözlerimi alamadığım resimler canavar resimleriydi. Sivri dişli, boş gözlü yaratıkların çizimleri hem çok ilkeldi hem de kâğıttan fırlayacaklarmış gibi görünüyordu.

“Bu Abriella,” dedi Misha, gözlerimi resimlerden zorla ayırıp selam vermek için döndüm.

Kadın öne doğru bir adım atıp elini uzattı. “Misha’nın arkadaşlarıyla tanışmak hep hoşuma gider.”

“O yalnızca arkadaşım değil,” dedi Misha. “Mordeus’u öldüren kız.”

Öğretmen gözlerini fal taşı gibi açtı. “Ah Tanrılar! Bilmiyordum...” Tek dizinin üzerine çöktü, elimi sıkarak alnına götürdü. “Bu büyük bir onur. Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Halkım için yaptıklarını hiç unutmayacağım. Sana borcumuzu nasıl öderiz bilmiyorum. Lütfen bana, bugün ve bundan sonraki günler boyunca seni şereflendirmek için ne yapabileceğimi söyle.”

“Ben...” Misha’ya bakakaldım, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Leta ile tanışmanın rahatsızlık verici olduğunu sanırdım ama bu...

Misha bu utandırıcı duruma beni sokan kişi kendisi değilmiş gibi omuz silkti.

“Lütfen ayağa kalk,” dedim. “Bana borçlu değilsin.”

“Sana her şeyi borçluyum. Mordeus annemle babamı öldürdü, kardeşlerimi, bağlandığım eşimi ve benim...” Gerisini getiremedi ama söylemesine gerek kalmadan onun ne demek istediğini anlamıştım. Mordeus yalnızca onu evinden etmekle kalmamıştı. Çocuğunu da öldürmüştü.

Çatışmaların devam edeceğini bilse böyle diz çöker miydi? Şu anda burada olmamı sağlayan seçimleri yaparak, halkını aynı kadere mahkûm ettiğimi bilse bana teşekkür eder miydi? Bu defa kötü adam başkası olabilirdi ama Gölgeler Tahtı’na kimse oturmadiğı sürece, Nasıgli Sarayı’nın kraliçeye karşı hiç şansı yoktu.

“Mordeus bir canavardı,” diye fısıldadı.

“Bu dünyada bir sürü canavar var,” dedim. O dağların

altındaki yaratıkları ve kraliçeyi düşündüm. “Ben yalnızca birini öldürdüm. Öldüğü için memnun olsam da o bunların sonuncusu değildi. Lütfen ayağa kalk.”

Söylediğimi yaptı ama başını eğmeyi sürdürdü. “Kehanet bize geleceğini söylemişti ama bunu görecektense kadar uzun yaşayacağımı sanmıyordum.”

Gözlerimi Misha’ya çevirdim. *Ne kehaneti?*

Neyden bahsettiğini bilmiyorum. Zalim kralları katletmek için doğan ölümlülerle ilgili olan farklı birçok hikâyeden bahsediyor olabilir.

Hah. Misha’nın sihri ürkünç olabilirdi ama işe yarıyordu.

Değil mi? Misha’nın derin sesini tekrar zihnimde duydum.

Amira dersliğe adımını attı ve bizi görünce gülümsedi. “İşte buradasınız.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Misha karısına.

Amira başını salladı. Ortamdaki sessizlik uzayınca aralarında sözsüz bir konuşma geçtiğini fark ettim.

Della nihayet elimi bırakıp geri çekildi, başını hâlâ kaldırmamıştı.

“Burada hiç yardıma ihtiyacın olduğu oluyor mu?” Beceriksizce kıpırdandım, neyi önerdiğimden emin değildim.

Della sonunda başını kaldırdı. “Yardım mı... Ne demek istiyorsunuz, leydim?”

Misha ve Amira bana bakıyordu. Kendimi aptal gibi hissediyordum ama konuşmaya devam ettim. “Sınıfta yani. Eğer birine ihtiyacın varsa, çocuklara kitap okumak için ya da...”

“Ah, bunu yapmana gerek yok,” dedi Della. Aynı anda da

Misha, “Bu harika olurdu, Abriella. Yarın buraya tekrar gelmeye ne dersin?” diye sormuştu.

Della’nın yanakları pespembe kesilmişti ama sadece başını sallamakla yetindi. “Onur duyarım.”

Amira, “Gel, Abriella,” dedi beni binadan uzaklaştırırken. “Sana yerleşkenin geri kalanını gezdirelim.”

Omzumun üzerinden Della’ya seslendim. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Bu memnuniyet bana ait, leydim.”

Elimden geldiğince hızlı adımlarla oradan uzaklaştım.

Misha, “Sınıfta hep yardıma ihtiyaçları oluyor,” dedi bizim yanımıza gelerek.

Üçümüz birlikte yürürken nefes almaya çalıştım ama ben ne kadar düşünürsem ciğerlerim de o kadar sıkıştıyordu. Gökyüzü, batan güneşi takip eden pastel tonlarındaki gökkuşağının canlı renklerine bürünmüştü ama gün ne kadar güzel olursa olsun, şu anda gece olmasını diliyordum. Keşke yıldızları görebilseydim.

Okuldan iyice uzağa yürüdükten sonra, “Onu kurtardığımı sanıyor,” diye ağzımdan kaçırdım. “Ama onun henüz eve dönememesi benim suçum. Tahtlarının, hatta bütün o lanet olası krallığın yıkılması tamamen benim hatam.”

Amira önümde durup bana döndü ve elimi tuttu. “Abriella.” Onun sesiyle, dokunuşuyla birlikte öfkem ve kendime olan nefretim azaldı, yerini sıcaklık ve... *huzur* aldı.

Gözlerimi kocaman açıp ona baktım, Amira ise gülümsedi.

Harika bir yetenek, öyle değil mi? Misha'nın sesi zihnimde duyuldu, bunun dışarıdan ne kadar tuhaf gözüktüğüne al-dırmadan başımı salladım.

"Mordeus'un yaşamasına izin verseydin sence bu insanlar daha iyi bir durumda mı olurdu?" diye sordu Amira. "Kız kardeşini aramak için diyarımıza hiç gelmeseydin, şu anda daha iyi mi olurduk?"

Başımı salladım. Jas'ı düşünmeye dayanamıyordum. Onu kurtarmak benim için bir seçenek sayılmazdı. Yapmak zorundaydım. Ama sonra olanlar...

Amira gözlerini benden ayırmadı. "Kimse ne olacağını bilmiyordu. Bu senin hatan değil."

"Evlerine dönmek istiyorlar. Hissedemiyor musun?" Sertçe yutkundum, ne söylediğimden tam olarak emin değildim. Bu hissi anlamıyordum. Az önceye kadar, bunu hissettiğimi bile anlamıyordum.

"Hissedebiliyorum," dedi başını yana eğerek. "Ama benim yeteneğim bu. Ben bir empatım. Yoksa sen de mi hissedebiliyorsun?"

"Havada uçuşuyor, tıpkı bir yardım çağrısı gibi."

Amira dönüp Misha'ya baktı. İkisinin arasında uzun bir bakışma geçtikten sonra kraliçe tekrar bana döndü. "Peki şu anda ben ne hissediyorum?" Gözlerimin içine baktı. Ben başımı iki yana sallayınca elimi tuttu ve avuçlarımı göğsüne bastırdı. "Beni hissedebiliyor musun?"

"Hayır." Başımı yine olumsuzca salladım. "Üzgünüm. Ben..."

“Oberon’un gücünden kaynaklanıyor,” dedi Misha. “Tacın gücü sayesinde onlarla bir bağlantı kuruyor olmalı.”

“Bu sadece bir teori,” dedi Amira. Bakışlarını bir an için batan güneşe çevirdi. “Artık geri dönmeliyiz. Yakında hava soğuyacak.”

Atlarımızı toparlarken, havadaki duyguları hissetmek için kendime izin verdim. Kalp acısı ve yalnızlık vardı, yuva hasreti ama aynı zamanda neşe vardı. Bir güvenlik hissi. *Güvendeler*. Bu da bana Misha ve Amira hakkında, aramızda geçen her türlü konuşmadan daha çok şey anlatıyordu.

Ahırdaki seyis çocuk atıma binmeme yardım ederken kendimi Finn’i düşünürken buldum. Artık onu da hissedebilecek miydim?

Bunu hiç öğrenebilecek miyim diye merak ettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Misha, saraydaki odanın kapısında durarak yumuşak dudaklarını elime bastırdı. “İyi uykular, prenses,” derken yavaşça elimi bıraktı.

Bu hareketine karşılık hissettiğim utancı görmezden gelerek başımı salladım. “İyi uyuyabilir miyim emin değilim. Zihnimde çok fazla şey dönüyor.” Yerleşkedeki Nasıgli perilerinin hislerini hissedebilmemin yanında, kendi duygularım ve Sebastian’dan sürekli aldığım duygular yüzünden dönüş yolu boyunca kendimi zor tutmuştum. “Bu çok bunaltıcı, kendi düşüncelerime bile güvenemiyorum. Sen... Oberon’un gücü sayesinde Nasıgli perilerinin hislerini *anlayabildiğimi* biliyor muydun?”

Misha ellerini ceplerine koydu. “Bir bilgim yoktu ama güçlerinle ilgili anlamadığım çok şey var. Şunu biliyorum, sen farkına vardığından çok daha güçlüsün. Tahmin ettiğimden daha güçlüsün.”

Ona bir bakış attım. “Herhalde yani.”

Misha kahkaha attı. “Ne kadar da mütevazısın.”

Başımı salladım. “Kastettiğim bu değildi. Güçlerim doğrudan Oberon’dan, yani Nasıgli tahtından geliyor. Kendimi

beğenmiş gibi davranmak için söylemiyorum. Yalnızca, bu gücün şiddeti ve kapsamı hakkında bir bilgim olmadığı konusunda sana katılıyorum.” Bu akşama dek empati güçlerim olduğunu bile bilmiyordum. Gerçi kraliçenin kampında bir şekilde onları kullandığıma emindim.

“Hmm.” Misha geriye doğru bir adım atıp beni inceledi. “İlginç bir varsayım.”

“Doğru bir varsayım. Başka nereden gelecekti?”

“Doğrusunu istersen...” Misha derin bir nefes aldı. “Bilmiyorum. Ama öğrenmeye çalışıyorum. Finn de bunu merak ediyordu.”

Bu ismi duyunca doğruldum. Gölgeler prensini kalbim karmaşık hislerle dolmadan düşünemiyordum. “Ama o biliyordu,” diye fısıldadım. “Güçlerimin nereden geldiğini biliyordu.”

“Babasının güçlerini biliyordu. Hatta yakından tanıyordu. Bu yüzden de sendeki gücün farklı olduğunu ilk fark eden o oldu. Sende daha... fazlası olduğunu.”

Nedense bundan şüpheliydim. Bence insanları şaşırtmanın asıl nedeni, ölümlü kızların herhangi bir güce sahip olduğunu tahmin etmemeleriydi ama şu anda bunu tartışacak gücüm yoktu. “Yorgunum.”

Başını salladı. “Genny’ye banyonu hazırlattım. Seni bekliyor.”

“Teşekkür ederim. Banyo için de, bugün beni götürdüğün için de.”

“Benim için bir zevkti.”

“Bana kalacak bir yer verdiğin için sana doğru dürüst te-

~~şükür~~ ettiğimi sanmıyorum.” Başımı eğdim. “Benim için ~~beni~~ bile kışkırtmana gerek yoktu ama yine de yaptın.”

Misha kıkırdadı. “Kendime göre sebeplerim var.”

Eminim ki öyleydi. Hepsinin kendine göre sebepleri vardı.

“İyi uykular, prenses.”

Odama girdim ama kapıyı kapatmadan önce duraksadım. “Bana neden öyle dedin?”

Misha’nın gözleri parlarken sırtıttı. “Sana kraliçe demek doğru olmazdı da ondan.” Ardından döndü ve koridora doğru gözden kayboldu.

“Saçmalık,” diye mırıldanarak odamın içine doğru ilerledim. Yatağın üzerinde temiz bir gecelik beni bekliyordu. Havada, yatak odasının yanındaki odada bekleyen sıcak sudan gelen bir nem vardı.

Hızlıca kıyafetlerimi çıkarıp küvete girdim. Sıcak suyun içine batarken suyun ağrıyan kaslarımı sarmalamasıyla inledim. Etrafımdaki her şey sessizleştğinde Sebastian’ı, onun kederini ve hüznünü derinden hissedip ağlamak istedim. Onu özlüyordum. Beni sevdiğine, ona güvenebileceğime inanmayı özlüyordum.

Saçımı ıslatmamaya çalışarak elimden geldiği kadar topladım ama birkaç bukle çok kısa olduğu için durmadı, yüzüme ve boynuma düştü. Buklelerim banyodan yükselen buharda sıkışmıştı. Vücudumun geri kalanını bu küvetten çıkınca bütün bu duygulardan ve bu yorucu yorgunluktan kaçacakmışım gibi hızlı hızlı yıkadım.

Geceliğimi üzerime geçirip yatak örtüsünün altına girdi-

ğimde, yükselen ayın ışığı yatak odasının penceresinden içeri sızıyordu. Bitkin hissediyordum ama ne zaman gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalışsam sokağın ortasında çığlık çığlığa bağırان o küçük çocuk gözümün önüne geliyordu. Kendi damarlarımda aktığını hissettiğim dehşeti hatırlıyordum.

Misha'nın neden diğer herkesin içinde yalnızca benim bölünmüş divanları bir araya getirmeyi başarabileceğimi düşündüğünü bilmiyordum. Sebastian ve Finn'in bana duyduğu herhangi bir bağlılık, bende ikisinin de istediği bir şeyin olduğu gerçeğini lekeliyordu. Bu, onları birlikte çalışmaya ikna edebileceğim ya da bunu nasıl yapacağım konusuna bir fikrim olduğu anlamına gelmiyordu. Ama kraliçenin yaptıkları cezasız kalmamalıydı. O kampları gördükten sonra buna göz yumamazdım. Bu akşam o küçük çocuğun dehşet dolu çığlıklarını duyduktan sonra olmazdı.

Yani belki her şeyi yapamazdım. Belki yıkılmış toprakları iyileştiremez ya da güç mücadelelerini bitiremezdim ama nerede olduklarını bilirsem, o kamplarla ilgili bir şeyler yapabilirdim. İşte *bu* Sebastian'ın yardımını istemeye değerdı.

Şakaklarıma düşen bir bukle saçı parmağıma sardım ve ışık, Bakken'in verdiği gulyabani bilekliğinin ipliklerini aydınlatırken gülümsedim. Sadece benim görebildiğim onlarca ve onlarca ince gümüş iplik, ay ışığında yanardöner bir ışıltıyla parlıyordu. Yataktan zıplayarak çıktım ve hançerimi aldım. Hançerin sivri ucunu ustura gibi tutarak başımın arkasına dayadım ve kısa bir tutam saç kesip gulyabani bilekliğinden bir iplik kopardım.

Bakken neredeyse anında ortaya çıktı. Nasıgli sarayında-

ki o geceden beri onu ilk kez görüyordum. O gece Mordeus'u öldürdükten sonra, hâlâ kanlı olan ellerimle saçlarımı çene hizasına kadar çekmiş ve beni Finn'in yeraltı mezarlarına götürmesi için gulyabaniye yalvarmıştım.

Umarım bu akşam daha azına çalışırdı.

"Alev Kız," dedi sırtarak. "Bana ne getirdin bakalım?"

Avucumu açıp başımın arkasından kestiğim kısa tutamları ona gösterdim.

Bakken burun kıvırdı. "Bana hakaret etme, Alev Kız."

"Seni gücendirmek istemem," diye söz verdim. "Ama elimde sadece bunlar var ve Nasiqli sarayına gitmeliyim."

"Bedavaya çalışmam."

"Depozito olarak kabul et," deyiverdim. Ardından yutkundum ve o anda bir plan oluşturdum. "Dönüş yolu için Prens Ronan'ın saçının bir buklesini istemez misin?"

Bakken şişkin gözlerini kısıp bana baktı. Önerdiğim şeyi istiyordu. "Prensin saçını nasıl almayı düşünüyorsun peki?"

"Sen onu bana bırak," dedim nefes nefese. Sanırım işe yarayacaktı. "Lütfen?"

Bakken bileğimi kavrayana kadar üzerimde sadece geceliğim olduğunu fark etmedim.

*

Bakken beni doğruca loş bir yatak odasına bıraktı ve tamamen somutlaşmaya fırsat bulamadan yok oldu. Burası kraliçenin dolabındaki geçitten geçtiğimde belirtdiğim, o lüks döşenmiş yatak odası değildi. Bu oda bir dağ geçidin-

den güröl güröl akan nehre bakıyordu ama gözüme çarpan bu manzara değildi. *Oydu.*

Sebastian'ın güçlü ruhu bana çarptı.

“Abriella!”

Sebastian'ın sesini duyunca döndüm. Yataktan hızla fırladı. Ben daha tek kelime etmeye ya da kendimi toparlamaya fırsat bulamadan beni kollarına alıp yukarı kaldırdı. Üstü çıplaktı ve sıcacıktı, ona sarılıp erimek öyle kolaydı ki. Yalnızca sıcaklığını ve sevgisini özlediğim için değildi bu. Tek başıma olduğum ve bu korkunç diyarda onsuz yaşamak istemediğim için değildi.

Ona karşı erimek istiyordum çünkü burada, aynı odadayken aramızdaki bu bağ duygusal bir kanaldan fazlasıydı. O benim diğer yarımdaydı sanki ve hissettiği acıyı duymaya dayanamıyordum. Bana yedi sene önceki halimi, yangından sağ çıktıktan sonraki günlerde hissettiğim kederi hatırlatıyordu. Ölümle burun buruna gelmişim. Babam o gece hayatını kaybetmişti. Bu kaybın ağırlığı göğsüme ve omuzlarıma sürekli baskı uyguluyor, ciğerlerimi bir mengene gibi sıkıp derin bir nefes almamı imkânsız hale getiriyordu.

Bu hisleri şimdi hissedince, Sebastian'ın acısını bu şekilde bilince tek istediğim şey; onun acısını bir şekilde dindirmekti. Öpüşümle. Bedenimle. Affedişimle. Bütün kederinin, suçluluğunun ve endişesinin altından kıvrılıp çıkabilmek için ne gerekiyorsa yapardım.

Ama yapamazdım. Bunun yerine elimi göğsüne bastırdım ve onu ittirdim. “Yere indir beni.”

“Cennet ve cehennemdeki tanrılar, bana döndün,” dedi yüzünü boynuma gömerek. Dudakları tenime değdi, bu harika bir histi... hem kendi bedenimden hem de onun bedeninden bir farkındalık çarpıntısı geliyordu içime. “Döneceğini biliyordum.”

Böyle devam ederse kollarında eriyip gitmem işten bile değildi. Kendimi toplamak için çabaladım. “Beni hemen yere indir, Sebastian.” Karanlık sağır edici bir patlamayla odayı kapladı.

Sebastian söylediğimi yaparak beni yavaşça yere indirdi, karanlık yok olurken dahi sihrimi kontrol etmeye çabalıyordum. “Özür dilerim,” dedi yüzümü inceleyerek. “Ben sadece... Çok endişeliydim ve seni o kadar özledim ki. Rüyalarına girmeye çalıştım ama beni uzaklaştırdın.”

“Biliyorum. Seni orada istemiyorum.”

Damarına bastığımı anlamak için yüzündeki acı ifadeyi görmeme gerek yoktu. *Hissediyordum*. Ağzımdan çıkan her kelimeyle birlikte kendi kalbim de kırılıyordu. Sebastian başını salladı ve acısı birdenbire geçiverdi. Sanki üzerini kapatmış ya da araya bir duvar örmüş gibi *bütün* duyguları zayıfladı.

“Neden kızgın olduğunu anlıyorum,” dedi. “Bunu hak ediyorum ama...”

“Buraya bizi konuşmaya gelmedim. Seni affetmiyorum, seninle yeniden bir araya gelme niyetim de yok.”

Yüzü soldu. O güzel su yeşili gözlerindeki ışıltı sönmüştü. “Böyle olsun istemedim,” dedi.

Çenemi sıktım. Onunla yüzleşmeye hazır olduğumu, görevime odaklanabileceğimi sanıyordum ama bu düşümden daha zordu. “Senin kararındı. Bana söyleyebilirdin.”

“Söyleyebilir miydim?” diye sordu. “Söyleseydim buna karşılık sen ne söylerdin?”

Elimde olsaydı ona tacı seve seve verirdim. Ancak... tacı ona verebilmem için ya ölmem ya da hayatta kalmak için periye dönüşmem şarttı. Gerçek şuydu ki, onun benden ne istediğini bilsem bile kaçmayı tercih ederdim.

“Beni hiç sevdin mi?” diye sordum.

“Sen bağlandığım eşimsin,” dedi başını yana eğerek.

İç çektim. “Kollarındaki dövmelere bakacak olursak önüne gelen herkesle bağlanmışsın. Bu yüzden de bağı, bana olan aşkının bir nişanesi olarak göremediğim için beni suçlayamazsın.”

Sebastian’ın gözlerinde soğuk bir bakış belirdi. “Demek istediğim şey, bağ kurduğumuz andan itibaren senin bu soruyu sormana gerek kalmadı. Hakkında ne hissettiğimi zaten biliyorsun.”

Çünkü onu kanımda hissediyordum. Kalbinin acısını, özlemini ve aşkını onun bu duyguları yumuşatmak için koyduğu engellere rağmen hissedebiliyordum. “Âşık olduğun birine bunu nasıl yaparsın?” Derin bir nefes aldım. Ağlamayacaktım. “Ne olmasını bekliyordun, bir gün uyanıp her şeyi kabullenecek miydim? Her şeyi anladıktan sonra mutlu mesut bir şekilde taç giyme törenine gelmemi beklemiş olamazsın.”

“Bana açıklamam için bir fırsat tanıman gerekiyordu. Bi-

rini seviyorsan yapman gereken budur. Ama sen kaçtın. Her zaman yaptığın gibi.”

İrkildim çünkü haklıydı. Aramızdaki ilişki ne zaman zorlansa kaçmıştım ama bu onun, kendi verdiği kararlardan sorumlu olmadığı anlamına gelmiyordu. “Suçu benim üzerime atamazsın. Tacı hayatımı kurtarmaya tercih eden sensin. Bir de bütün bunların üstüne, seninle oturup sohbet etmedim diye bana kızıyor musun?”

Sebastian başını salladı. “Sana neden Peri Diyarı’na gelmemeni söyledim, bunu hiç düşündün mü? Fairscape’te, yani olduğun yerde kalmanı söyledim. Bir yıla daha ihtiyacım vardı.”

“Bir yıl daha bekleseydin ne olacaktı...”

Gözleri öfkeyle parladı. “O ölecekti!”

“Kraliçe.” Sebastian’ın annesi. Ölüm döşeginde olmasına üzülüyordu. O ölene dek beni gizlemeyi umuyordu. Kesik kesik nefesler aldım, rüyama girdiğinde söylediklerini hatırladım.

Yapamayacağımı anlamıştım. Sana ihanet etmektense annemin ölmesini izlemeyi yeğlerdim. Ama seçeneklerim artık tükenmişti.

“On dokuz yaşına girdiğimde annem seni, yani babamın tacını bulmam için beni ölümlü diyarına yolladı. Aslında kendisi giderdi ama çok zayıftı. Lanet onu harap ediyordu. Böylece beni, yapmak için doğduğum görevi yerine getirmeye gönderdi. Oberon’un, çocuklarına vereceğine söz verdiği tacı almaya.” Yutkundum. “Sonra seninle tanıştım. Seni yok edeceğine biliyordum ama bunun olmasına göz yumamaz-

dım. Tek yapabildiğim şey gerçeği gizlemek oldu. Lanet son nefesini alana kadar doğru anı kollamak. Ancak o zaman güvende olacaktın.”

Ne kadar da gösterişli sözlerdi. Bana hep böyle sözler söylerdi.

“Tek istediğim seni güvende tutmaktı.”

“Beni mi, tacı mı?”

“*Seni,*” diye hırladı. Gözleri ateş saçıyordu, öfkesi benimle duyguları arasına koyduğu kalkanı aşarak beni sarstı. “Ama beni dinlemedin ve yine de buraya geldin.” Başını salladı. “Elimden geleni yapmak zorundaydım. Elimden gelen tek şey buydu.”

Bir adım ileri attı ve büyük eliyle yüzümü tutup başparmağıyla yanağımı okşadı.

Gözlerimi kapatıp onun büyüsüne kapılmamaya çalıştım. Nasırlı parmağının nazik dokunuşunu ve ona sarılırsam beni ısıtacakmış gibi gelen sıcaklığını hissettikçe zayıf düşüyordum. Bana olan aşkı ihtiyacım olan tek şeydi. Bütün korkularımdan daha büyük, bütün düşmanlarımdan daha güçlüydü. Onu kabul edersem bir daha asla yalnız olmazdım. Ben...

Dişlerimi sıktım. “Kes şunu.”

“Neyi keseyim?”

“Bunları hissetmemi *sen* sağlıyorsun... bu çekimi. Kendi kararlarımı vermeyeyim diye hislerimi yönlendiriyorsun.”

“Sana kendi duygularımı hissettiriyorum. Biz *bağlıyız*. İstesen de istemesen de. Bağ sayesinde hissettiğin her şey gerçek. Hepsi benim bir parçam.”

“Ama duygularının bir kısmını gizliyorsun,” dedim. “Bazı duyguları gösterip bazılarını saklıyorsun.”

Sebastian bu gayet normal bir davranışmış gibi omuz silkti. Belki de öyleydi. Belki bağlı olan çiftler aynı anda bu kadar duyguyu hissetmenin ağırlığıyla böyle başa çıkıyordu. Ya da belki de Sebastian her şeye rağmen ona güvenmemi hak etmeyen kurnaz piçin tekiydi.

“Kraliçe öldükten sonra ne olurdu?” diye sordum, mantığa tutunup duygularımı bir kenara bırakmaya çalışarak. “Bu neyi değiştirdi?”

“Neyi mi değiştirdi? Sana karşı olan tehditlerden biri azalmış olurdu. O tacı ve onun gücünü ne pahasına olursa olsun almak isteyen perilerden biri eksilirdi.” Sertçe yutkundu. “Zamana ihtiyacım vardı.”

“Ne için?”

“Kehanetin yerine gelmesi için, beni bunların hiçbirini istemediğimi anlayacak kadar çok sevmem için. Âşık olmak üzereydik.” Elini yumruk yapıp göğsüne bastırdı. “Seni kandırarak elinden bir şey almak istemedim. Doğruyu söylemenin bir yolunu bulmak istedim. Seni buna zorlamama gerek kalmadan, iksiri içmeyi kendin isteyecek kadar beni sevmeni istedim.”

“Kimse sana, bunları bana anlatmamamı söylemedi.”

Burnundan soludu. “Ona âşık oluyordun. Finn seni kandırıp tacı alma fırsatını bulduğu sürece güvende olmayacaktın. Bağlanmaya bu yüzden ihtiyacımız vardı. Seni bu yüzden kandırdım çünkü seni korumanın tek yolu tacı benim takmamdı ve gerçekleri gizlemediğim sürece benimle bağ kurmayı kabul etmeyecektin.”

Ne kadar da güzel bir açıklamaydı. O kadar güzeldi ki bu sözcükleri yalayıp yutmak, birbirimize tekrar güvenirsek her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyordum. Ama yapamazdım. “Öleceğimi biliyordun. Bağ töreninin ölümümle sonuçlanacağını biliyordun.”

“Öleceğini biliyordum ama iksiri içeceğini de biliyordum. Sorun etmedim çünkü...”

“Sorun etmedin mi?” dedim öfkeyle. Bencil perilerin kibri gerçekten de bir başkaydı.

Sebastian’ın gözleri parladı. “Evet. Çünkü periye dönüşecektin ve daha da önemlisi, bunca kişinin uğruna savaş çıkarmaya razı olduğu o tacı artık takmıyor olacaktın. Eğer annem gerçeği öğrenirse onun neler yapacağını ve Finn’in, senin güvenini kazanmaya ne kadar yaklaştığını düşünmekten gözüme uyku girmiyordu.”

“Anlamıyor musun?” diye fısıldadım. “Sadece tacı almakla kalmazdın. Hayatımı da aldın sen. Beni öldürdün.”

Sebastian gözlerini sıkı sıkı kapattı. “Seni seviyorum.”

Başımı salladım. Çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Onun buna gerçekten inandığını biliyordum. “Güven olmadığı sürece sevginin bir anlamı yok.”

Sebastian yutkundu. “Şu anda canının yandığını biliyorum ama sen beni terk ettiğinde, benim ne kadar canımın yandığından haberin var mı? Üstelik onun yanına gittin. Hem de olan her şeyden sonra.”

Kaşlarımı çattım. “Kimin? Misha’nın mı?”

“Finn,” diye hırladı Sebastian. “Beni neden affedemeyeceğini anlamamı bekliyorsun ama benimle aynı şeyi yapmasına rağmen onu affettin.”

“Finn’in bununla bir ilgisi yok. Onu yeraltı mezarlarında-ki o gecedan beri görmedim.”

“Ama... Asi Periler diyarında kalıyorsun.” O bunu engellemeden önce bağda bir kafa karışıklığı hissettim. “Pret-ha’nın ağabeyiyle kalıyorsun...”

“Misha, bana ihtiyacım olduğunda kalabileceğim güvenli bir yer verdi. Hem senden hem de Finn’den kaçabileceğim bir yer.” Başımı salladım. “Olayı saptırıp sana ihanet eden benmişim gibi davranma. Buna hakkın yok.”

Sebastian kaşlarını çatı. “Güvenini kazanmak için ne yapmam gerektiğini söyle. Seni sevdiğimi biliyorsun, tekrar nasıl güvenebileceğini söyle bana.”

İşte zamanı gelmişti. Beklediğim fırsat. Buraya gelme sebebim buydu işte. “Güvenimi kazanmak mı istiyorsun? Annenin *kamplarını* dağıtmama yardım et. Sigli Sarayı’nda esir kalan Nasıglileri serbest bırak ve onları eve gönder.”

Sebastian iki kez gözlerini kırıştırdı, ardından başını salladı. “Yaptım bile. Mordeus ölünce annem Nasıglileri serbest bırakıp eve gönderdi.”

Buna gerçekten inanıyor muydu? “Çocukları göndermedi. Onları hâlâ elinde tutuyor. Kendi gözlerimle gördüm. Sihirlerini köreltmek için çocuklara ilaç veriyor ve sınırdaki madenlere götürmek için onları hayatta tutuyor. Ateş cevheri toplamak için kullanıyor o çocukları.”

Sebastian gözlerini sıkı sıkı kapatıp lanet okudu. “Söz vermişti,” diye fısıldadı başını sallarken.

Yüzündeki hayal kırıklığını görünce gözlerimi kapattım ama duygularını kalbimin derinliklerinde hissederken bunu yapmak hiç kolay değildi. “Neye söz vermişti?”

Camdan dışarı baktı, yüz hatlarından onlarca farklı duygu okunuyordu. "Sen saraya geldikten kısa bir süre sonra, kraliçenin kamplarından birini ziyaret ettim ve madenlere götürülen çocuklardan ikisiyle tanıştım. Onlar çok..." Sebastian yutkunarak başını iki yana salladı. "Anneme karşı çıktığımda oraya sadece iki çocuk gönderdiğini söyledi. Onları ateş cevherlerini almaya gönderdiğini çünkü şifacının onu hayatta tutmak için o cevherlere ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Yalnızca bir kere yaptığını mı söyledi? Sen de ona inandın mı?"

"Ölüm döşeginde olduğunu ve çaresiz kaldığını biliyordum ama umdum ki..."

"Artık ölüm döşeginde değil ve çocukları hâlâ tutuyor, hem de binlercesini. Onları kullanarak ateş cevherlerini toplayıp daha da güçlü hale geliyor. Onun verdiği sözlere güvenemezsin. Bunu yaparsan sana bir daha asla güvenmem."

Gözleri benimkini buldu ve yüzümü inceledi. O anda bana ne istersem vereceğini biliyordum. Kendi düşüncelerim kadar emindim buna. "Kampları dağıtacağım," dedi. "Olmuş bil. Sabah ilk iş bir ekip kurarım."

"Hazırlanayım."

Başını sallayarak yutkundu. "Onlarla gitmene göz yumamam. Hayatını tehlikeye atamam."

"Beni kontrol edemezsin. Artık bir insan değilim. Elimde bir güç var ve bu gücü kullanacağım."

"Ama eğer annem gücün sende olduğunu öğrenirse..."

"Ne olur? Güç sana geçsin diye beni öldürür mü? İstedi-

ğın bu değil mi zaten?” Gözlerimi bile kırpmadan yüzüne baktım ve yalan söylemesi için ona meydan okudum.

Gözleri alev aldı. Duyguları üzerinde kurduğu hâkimiyeti bırakarak üzerime güçlü bir acı ve hayal kırıklığı dalgası gönderdi. “Buna inanıyor olamazsın.” Bu bir soru değildi. İstesem de kendimi buna inanmaya zorlayamayacağımı biliyordu. Bakışlarını tekrar tekrar yüzümde gezdirdi, sanki hislerimi bağın getirdiğinin de ötesinde hissetmek ister gibiydi. “Ne yapacağını bilmiyorum ama bunu riske atamam. Hem de hiçbir şey için.”

“Riski alan sen değilsin. Bu *benim* hayatım, benim için tek yol...” *Kendimle yaşayabilmemin tek yolu bu.*

Hayır. Bunu dile getirmeyecektim. Bu zayıflığı göstermeyecektim. Onun karşısında olmazdı.

Hepsi üst üste gelmişti. Oberon beni kurtarmak için kendini, dolayısıyla da bütün krallığının geleceğini feda etmişti. Sonrasında Yaşam İksiri’ni içtiğim için tacın gücü bende kalmıştı ve gölge sarayının sakinleri yine, yeniden tehlikedeydi.

Hepsi de benim yüzümdendi, *hayatım* yüzünden. Perilerden nefret ediyordum. Bu yeni peri bedeninde mahsur kalmaktan tiksiniyordum ama hiçbir şartla, kendi hayatımın diğer perilerin hayatından daha önemli olduğunu düşünmeyecektim.

Bu çocuklar için, bu *masumlar* için mücadele etmezsem kendimle nasıl yaşardım?

Ama bende Sebastian’ın becerileri yoktu. Bağımızdan her ne hissediyorsa, onun bu gizli gerçeği öğrenmesini önleyecek bir kalkanım yoktu. Sebastian gözlerini irice açtı; şu

anda neyi anladığını merak ettim. Kendimden nefret ettiğimi mi? Zavallı hayatım uğruna feda ettiğim kişiler için duyduğum kederi mi? Yoksa hak etmediğim bu ölümsüzlüğün gereksizliğini mi?

“Brie,” dedi nazikçe.

“Nasıl olduğunu bilirim, Sebastian. Açıgözlü bir alacaklının keyfine hizmet ederek yaşadım ben. Kapana kısıldım, yere yığılana kadar çalışmaya zorlandım ama yine de gündен güne özgürlüğümü kazanmaktan daha da uzaklaştığımı fark ettim.”

“Ama sen türümüzden nefret edersin.”

Çenemi kaldırdım. “Asla *onun* gibi olmayacağım. Kendi hayatımın *binlerce* perinin hayatından daha önemli olduğunu düşünecek kadar bağınaz ve bencil olmayacağım. O çocukların peri olmasının bir önemi yok. Onlar daha *çocuk*, o kadın ise bir canavar.”

Sebastian yutkundu, kırılan kalbinin sesi kulaklarımda yankılanırken, “Sana böyle çaresizce âşık olduğum için beni suçlayabilir misin?” dedi.

Duruşumu dikleştirdim. “Yani yarın sana yardım edebilir miyim?”

“Çocukların hayatını tehlikeye atmak mı istiyorsun?”

“Nasıl yani?”

“Brie, bağ törenimizden beri annemle tek kelime konuşmadım. Onun ne ile meşgul olduğunu, neyi bildiğini ya da ne planladığını bilmiyorum.”

“Seninle neden konuşmuyor?”

Sebastian'ın çenesi seğirdi, sert bakışlarını duvara çevirerek, "Sırlar. Yalanlar. Bilmiyorum ama sebebi her ne ise iyi bir şey olamaz. Olacaklardan korkuyorum," dedi.

"Korkmalısın. Annene güvenilmez."

"Bunu zaten biliyorum ama ortada bu kadar bilinmez varken, eğer annem seni kendi topraklarında yakalarsa ne yapacağı konusunda endişeliyim. Senin gücüne erişmek için gözünü bile kırpmadan koca bir firari kampını yok edebilir."

Bunun için mücadele etmeye hazırdım ama söylediklerini duyunca duraksamadan edemedim. Benim varlığım onları tehlikeye atacaksa neden bir kurtarma operasyonu yapacaktım ki? "Bensiz gitmene izin verirsem, onları eve sağ salim götürmeye söz verir misin?"

Sebastian omuzlarını indirdi ve hissettiği rahatlık soğuk su gibi üzerime aktı. "Bana güvenirsen çocuklar sağ salim ait oldukları yere, yani gölge sarayına döndüğünde seni onları görmeye götürürüm. Söz veriyorum."

Nefesimi vererek başımı salladım. "Bu sözünü unutma ve hızlı davran. Ne yaparsan yap Bash, sakın annenin seni yavaşlığına çevirmeye ikna etmesine izin verme."

Başını salladı. "Bana güvenebilirsin."

"Teşekkür ederim." Öne çıktım, aramızdaki mesafeyi kapattım ve parmaklarımı uzatıp ensesindeki saçları okşadım. Saçlarını topladığı deri kayış yere düştü, Sebastian nefesini tuttu.

Gözlerini indirerek ağızma baktı. "Abriella," diye fısıldarken dudaklarını dudaklarıma indirdi.

Asla fark etmeyeceği hızlı bir hareketle hançerimi çıkarak beyaz-sarı saçlarından bir tutam kopardım ve o dudaklarını bana değdiremeden önce kaçtım.

Sebastian gözlerini kırıştırdı. Ardından gözlerini kısarak yumruk yaptığım elimde duran saç tutamına baktı. “Bu ne için?”

“Craig Kalesi’ne dönüş biletim.”

Gözlerini fal taşı gibi açtı ama o daha cevap bile veremeden bilekliğimden bir iplik daha koparıp elimdeki tutamı Bakken’e uzattım.

Sebastian, “Abriella,” diye seslendi ama çoktan gitmiştik.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Sizin için başka bir şey yapmamı istemediğinizden emin misiniz?” diye sordu Holly. Bu sırada kahve bardağını ikinci defa dolduruyordu. Bunu yapmayı kesmesini söylesem iyi olacaktı, yoksa gün boyunca gergin olacaktım. Ama ayakta uyumaktansa gergin olmayı tercih ederdim.

Dün gece Bakken beni odama bıraktığında dağılmış haldeydim. Yine de kendimi zorlayıp yatağa girmeyi başarmış ve yüzlerce farklı yöne dağılan düşüncelerime aldırmadan başımı yastığa koyar koymaz uyuyakalmıştım. Sabaha kadar hiç uyanmadım, uyandığımda ise öfke ve ihanet beni öyle bir güçle sarstı ki yataktan fırlayıp kendimi dövüşmeye hazırlandım. Ve tam o anda, Sebastian’ın duygularını hissettiğimi anladım, kendiminkileri değil.

Kapı hafifçe çalındı. Ben daha onun kahvaltı için hazırladığı küçük masadan kalkamadan Holly kapıyı açmaya koştu.

“Majesteleri,” dedi yerlere kadar eğilerek. “Günaydın. Sizin için ne yapabilirim?”

“Günaydın, Holly,” dedi Misha. Başını sallayarak ona selam verdi. Üzerinde deri bir pantolon ve bol, beyaz bir gömlek vardı. Belinde bir kılıç asılıydı, Storm omzuna tünemişti.

“Buraya Abriella’yla birkaç dakikalığına konuşmak için gelmiştim. Bize biraz izin verir misin?”

Holly yine reverans yaptı. “Tabii ki, Majesteleri. İhtiyacınız olursa koridorda bekliyorum.”

“Teşekkürler.” Misha kızın arkasından baktı, ardından kapıyı hafifçe kapatıp bana döndü. “İyi uyudun mu?”

“Taş kadar sağlam bir uyku çektim.” Kahvemden bir yudum daha alıp bardağı kenara ittim. “Dinlendikten sonra bana zihinsel engellemeyi öğreteceğini söylemiştin.”

Misha başını salladı. “Gücünü yeterince topladığına emin misin?”

“Öğrenmeye niyetliyim.”

“Bu çok zor bir şeydir. Üstelik bağ en saf şekliyle uygulandığı zaman onu *asla* engellemek istemezsin.”

“*Asla* mı?” diye sordum. Başkasının duygularını sürekli hissetmek istemeyi hayal bile edemiyordum.

“Bu, ruhun derinliklerine inen, hayat boyu süren bir bağıdır. Asıl mesele sonsuz ve sürekli olması. Hatta bazı çiftlere bağ kurmak bile yetmez.”

“Daha ne istiyorlar?” Sesimdeki dehşeti gizleme gereği duymadım.

“Sonsuzluk istiyorlar. Bağın asla bozulmayacağına ve birbirlerinden ayrılmayacaklarına dair güvence almak istiyorlar. Bu çiftler Gulyabani Dağları’nın altındaki Buz Nehri’ne gider ve nehrin sularında yüzerek hayatlarını sonsuza dek birleştirir.”

“Ama neden?”

Misha dudağını büzdü. “Bakıyorum da pek romantik bir insansın.”

“Hiç yalnız kalmayı istediğin olmuyor mu?”

Misha kaşını kaldırdı. “Yalnız kalmak istersem, yalnız kalabilirim.”

Başımı iki yana salladım. Sormak istediğim şeyi anlamamıştı. “Yani hayatını Amira’nın hislerinin tamamen, sürekli farkında olarak mı geçiriyorsun?”

Yüzünden hiç düşmeyen alaycı gülümseme yok oldu. “Amira’yla bağ kurduğumu neden düşündün?”

Ah. Ah. “O senin karın. Düşündüm ki...”

“Bizim evliliğimiz siyasi bir avantajdı, aşk evliliği değil,” dedi. “Onun karım olmasına ihtiyacım vardı. Çoğu kişi ona bağlı olduğumu düşünebilir, ne de olsa divanıma hükmeden evli çiftlerin yaptığı bu ama bir zorunluluk değil. Gelinimi bu kadar samimi bir ritüele katılması için zorlamaya niyetim yoktu.”

Yutkunarak bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. Bu karmaşık ilişkide kaybeden tarafın Pretha olduğunu düşünmek kolaydı. Kardeşinin nişanlısına âşık olmuştu ve ailesi bunu öğrendiğinde onu sürgüne göndermişti. Öte yandan durumun Misha için nasıl olduğunu hiç düşünmemiştim. Ne de olsa onu istemeyen, kız kardeşine âşık olan bir kadınla evliydi. “Üzgünüm,” dedim ama başımı kaldırıp ona bakınca muzip ifadesinin yüzüne geri döndüğünü gördüm.

“Neden?”

“Ben sadece... Bütün bu durumu diyorum. Âşık olduğun biriyle evlenemediğin için üzüldüm.”

“Onu seviyorum, Abriella.” Kendine bir bardak kahve doldurdu. “Senin dünyandaki kocaların eşlerini sevdiği gibi sevmiyor olabilirim ama ona çok değer veriyorum. Siz insanların deyimiyle, o benim en iyi arkadaşım.”

“İkinizin çocuğu olacak mı?” Bu soru ben kendimi duramadan ağzımdan fırlayıvermişti. Haddimi aşıyordum. Bu kadar kişisel bir soru sormak tamamıyla uygunsuzdu, üstelik beni hiç ilgilendirmezdi.

“Amira’nın sevgilileri var,” dedi omuz silkerek. “Benim de öyle. Belki bir gün bir çocukla kutsanırız ama olmasa da ailemde marifetli hükümdarlar olarak hizmet edecek birçok kişi var.”

İkisinin de sevgilileri vardı ama sevgili değiller miydi? Şansımı zaten yeterince zorlamıştım, bu yüzden bunu sormaya kalkışmadım. Pretha için durum her iki şekilde de değişmiyordu. Yine de arkadaşımın, sevdiği kadınla birlikte olabilmesini dilerdim.

Arkadaşım mı? Hâlâ öyle miydi? Şimdi bile?

“Senin için bir anlam ifade eder mi bilmiyorum ama kız kardeşimin seni dostu olarak gördüğüne eminim,” dedi Misha hüzünlü bir gülümsemeyle. “Tek yapman gereken senin de arkadaşın olmasını isteyip istemediğine karar vermek.”

Çenemi sıktım ama duygularımı okuduğu için ona kızmak yerine başımı sallamakla yetindim. “Bana engellemeyi göster.”

Misha iç çekti, beni yine kız kardeşine tekrar güvenmek konusunda ikna mı etmeyi düşünüyordu? “Senin için doğru yolun hangisi olduğunu bulmaya çalışıyorum.” Başpar-

mağını dudağına dokundurdu. “Şuna ne dersin? Ölümlü ve ölümsüz olmak arasındaki farkı düşünmeni istiyorum.”

“Farkı mı?” diye sordum.

“Bunun senin için ne anlama geldiğini anlamakta zorlanıyorum. Ne de olsa ölümsüz olmadan önce de güçlerin vardı. Öyle olsa dahi, sihirle arandaki bağ artık değişti değil mi?”

Başımı salladım. “Tamamen farklı.” Eskiden sihri kullanabiliyordum ama her defasında bilinçli bir şekilde seçim yapmam gerekiyordu. Karar alıyordum. Şimdiyse sadece *vardı*. Her zaman. Artık neredeyse, onu bilinçli olarak *kullanmamayı* seçecek duruma gelmiştim.

“Anlat bana,” dedi.

Omuz silktim. “Artık sadece *var*.”

“Biraz daha açıkla. Öncesini. Ne oldu da artık var?”

“Artık sihrin hepsi parmaklarımın ucunda gibi. Her zaman etrafımı sarmış durumda. Orada olduğunu hissetmek için onu aramam, hatta gözlerimi açmam bile gerekmiyor. Oysa öncesinde, sihri kullanmak biraz şey gibiydi...” Açıklayacak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Tam önündeki manzaraya normal olarak bakmakla, aynı manzaraya kirli bir camın ardından bakmak gibi.”

Misha’nın gözleri parladı. “Harika. İşe bununla başlayalım.”

“Nasıl yani?”

Dünyanın bütün vaktine sahipmişiz gibi uzaklara baktı. “Hayal ettiğin şeyi kullanarak prensle aranızdaki bağın arasına bir duvar öreceğiz. Tek yapman gereken, senin deyiminle şu kirli pencereyi gözünün önüne getirmek. O pencereyi

al ve camı karart. Şimdi de pencerenin seninle sihrin arasında değil, sen ve Sebastian'ın duyguları arasında olduğunu hayal et."

Başımı salladım. "İçimdeler," dedim elimi göğsüme bastırarak. "Sanki bana aitlermiş gibi hissediyorum."

"Kapa gözlerini," dedi. İstemeyerek de olsa söylediğini yaptım. "Şu anda ne hissediyor?"

Bu kadar basit değildi. Onun duyguları benimkilere karıştığında, zihnimde beni yorgun ve bitkin hissettiren bulanık bir karmaşa çıkıyordu.

"Şşşt. *Odaklan.*"

Sessizce nefes verip Altın Saray'dan kaçtığımdan beri göz ardı etmeye çalıştığım şeye odaklandım. Hislerime. Onun hislerine. "Üzgün. Aynı zamanda... endişeli de. Bir şey için çok endişeli." Aynı zamanda umutlu. Bu sabah topladığı ekibin başarılı olacağından ve güvenimi geri kazanacağından emin.

Gözlerimi kaldırıp Misha'ya baktım, aklımı okuyarak dün gece Sebastian'ın yanına gittiğimi öğrenmesinden çekinmiştim ama düşüncelere dalmış gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Misha. "Şimdi de gözlerini kapat ve o duyguların peşinden git. Onları içinde hisset. Göğsünde birbirine giren ipleri takip ediyormuşsun gibi köklerine kadar in. O ipin sonunu bulmanı ve yavaşça çekmeni istiyorum. Yavaş yavaş."

Üzüntüyü çekiştirmeye başladım, yavaş yavaş.

"Çekmeye devam et," dedi. "Hepsi zihninin gözü önünde toplanana kadar."

Üzüntü, tıpkı pençelerini çekerek üzerimden kalkan bir kedi gibi yok olunca gözlerimi kocaman açtım. “İşe yaradı.”

“Gözlerini kapa,” dedi Misha. “Bitir işini.”

Söylediği gibi yaptım ve sanki onu göğsümden fiziksel olarak çekip atıyormuşum gibi üzüntünün geri kalanını çektişirdim. Rahatlatıcıydı, aynı zamanda bana ne kadar yalnız olduğumu hatırlatmıştı. Sebastian’ın hisleri yalnızlık çekmemi sağlıyordu ama şimdi, yalnızlık duygusu istenmeyen eski bir ev arkadaşı gibi tüm gücüyle geri dönmüştü. Durmadım. Sebastian’ın endişesini, içini kemiren bir acıya dönüşmüş olan o endişeyi de aynı şekilde defettim. Bu sefer daha zor oldu ama zihnimin derinliklerindeki ipleri elimde tutana dek onu çekmeye devam ettim.

“Güzel.” Anlaşılan Misha sona ulaştığımı hissetmişti. “Şimdi ipleri pencerenin öbür tarafına koy.” Gözlerimi tekrar açtım ama Misha, “Odaklan. Bu senin zihnin. İçeri neyin gireceğine ve neyin kalacağına sen karar ver. Onları karartılmış pencerenin öbür tarafına koy ve orada kalsınlar,” dedi.

Odaklanarak karanlık pencereyi açtım ve ip yumaklarını içeri attım. Camı hızla kapatır kapatmaz bedenim birdenbire hafifledi. Gözlerimi aralarken gülümsedim ama tam o anda, Sebastian yine *oradaydı*. Tüm endişesi ve üzüntüsü, tıpkı eskisi gibi güçlü bir şekilde geri gelmişti.

Başımı salladım. “İşe yaramıyor.”

“Odaklanmıyorsun,” dedi Misha. “Tekrar dene.”

Gözlerimi kapatıp adımları tekrarladım. İp yumaklarını ve karartılmış pencereyi gözümün önüne getirdim. Bu kez

bağ koptuğunda duvarı örmeye odaklandım ama gözlerimi açınca Sebastian'ın duyguları yine eskisi gibi benimkiyle birleşti.

“Çok kolaymış gibi davranıyorsun,” dedi Misha. “Bağı yumuşakmış gibi değil, hareket ettirilemezmiş gibi düşünmeye çalış. Bağ orada, sen istesen de istemesen de. Tek yaptığın, bu bağın arasına içeriği görmeyi zorlaştıran ağır bir perde çekmek. Tekrar dene.”

Denedim. Tekrar ve tekrar. Karartılmış pencereyi gözümün önüne getirmemle birlikte dumana dönmesi bir oldu. Diğer seferlerde ise pencerenin camı yoğun dikkatimin altında kırılıverdi.

“Pencereyi neyle karartıyorsun?” diye sordu Misha. Önümde volta atıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu ufak antrenman saatinin daha kolay olmasını bekliyordu.

Omuz silktim. “Siyaha boyuyorum.”

Misha volta atmayı bırakıp bana döndü ve gülümsedi. “Boya değil. *Gece*. Prens ve senin arana en derin, en karanlık gölgelerini yerleştir.”

Bitkindim. Bunu tekrar yapmak için gereken zihinsel enerji yüzünden titriyordum ama yine de denedim. Bu kez gözlerimi açtığımda kalkan yok olmadı. Sebastian'ın duyguları hâlâ oradaydı ama etkisi azalmıştı. Mesafeliydi. Karanlığı kaldırıp camı açabilir ve onları alabilirdim; ya da istersem öbür tarafta bırakırdım.

Derin, rahat bir nefes aldım. “İşe yaradı.”

Misha, “Şimdilik,” dedi. Kaşlarını çatarak ona baktım. “Herhangi bir şekilde direnç kazanmak istiyorsan pratik yapmalısın. Sabırlı ol.”

Omuz silktim. "Zamandan bol bir şey yok."

Misha'nın yüzü büyük bir gülümsemeyle aydınlandı. "İyi iş çıkardın, prenses," dedi. "Bu çözümün, aranızdaki bağı tamamen koparacağını sanma sakın. Sen ne kadar güçlenirsen aranızdaki kalkan da zamanla o kadar gelişir ama duygusal, yoğun ya da acı dolu anlarda bu bağı engellemek hiç kolay olmayacaktır."

Başımı salladım. "Anladım." Ardından derin bir nefes aldım. "Peki aynı teknikle *seni* engelleyebilir miyim?"

Misha kıkırdadı. "Engelleyebilirsin. Ama tekrar ediyorum, çalışman gerekir. Kendine zaman tanı ve beni engellen bile, *ürkütücü* yeteneklerimi istediğinde benimle iletişim kurmak için kullanabileceğini unutma."

"Seni engellesem bile mi? Nasıl?"

Düşünceli bakışlarını tavana çevirdi. "Şöyle düşün... Seninle ben bağ kurduk ve zihinsel enerjimin bir kısmını sana odaklamayı tercih ettim. Buna odaklandığım için sen de bundan faydalanabilirsin. Aramızda ince bir enerji tüneli olduğunu ve bu tünel sayesinde senin zihninle konuşabileceğimi düşün."

Odaklanıp söylediği gibi tüneli gözümün önüne getirdim. *Böyle mi?* diye sordum.

Misha gülümsedi. *Tam olarak böyle. Aferin sana. Şimdi beni engellemeyi dene.*

Zihnime gecedен bir duvar örüp var gücümle odaklandım.

Ben kendi halimde takılırken düşüncelerinin üstüme sıçramasını engellemeye yeter ama beni engellemeye yetmez.

Homurdandım. Misha'nın dudakları seğirdi. "Çalışmaya devam et," dedi. "Diğer her şey gibi, bu da bir kas."

"Kimsenin benim iznim olmadan zihnime girmesini istemiyorum."

"O zaman pratik yap. Hem de her gün. Zihnini de bedenini çalıştırır gibi çalıştır, işte o zaman gelişirsin."

Sormaya utanıyordum ama... "Yeterince gelişirsem, güçlerim yerleşkedeyken de işe yarar mı? Çocukların duygularını hissettiğimde yani?"

Misha avuçlarını açtı. "Bu konuda bir fikrim yok. Daha önce kimsenin, koca bir sarayın duygularına hâkim olduğu bir beceriye sahip olduğunu duymamıştım."

Altdudağımı ısırdım. Böyle söyleyince kulağa çok büyük geliyordu. Çok önemli. Kendimi yine Oberon'un nasıl bir kral olduğunu merak ederken buldum. Annemi seviyordu, evet. İlk bakışta beni kesin ölümden kurtarmak kulağa iyi ve nazik olan seçenek gibi geliyordu. Ama tacıyla gücünü bana vermesi pervasız ve sorumsuz bir hareketti. Bunun bir bedeli olacağına dair annemi uyarmıştı ama içimden bir ses Oberon'un hayatından çok daha büyük sonuçları olacağını, sevgisinden yaptığı bu hareketin bütün sarayı tehdit edebileceğini düşünmediklerini söylüyordu.

Tercihlerini yargılamak kolay değildi, ne de olsa bu tercihler sayesinde hâlâ nefes alabiliyordum. Ama yine de...

Misha elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Tıpkı dün gece odama kadar bana eşlik ettiğinde yaptığı gibi, elimin üstüne yumuşak bir öpücük kondurdu. "İstesen de istemesen de sen bu saray için bir lütufsun. Kendini bir lanet olarak görme."

Sonraki iki hafta boyunca Asi Peri bölgesinde kolay bir rutin yakaladım. Sabahları Nasıgli yerleşkesindeki okula yardım ediyor, ara sıra da revirdeki işlere el atıp sonrasında atımla tekrar dağa tırmanıyordum. Akşamları Misha ve Amira'yla birlikte, bazen de ikisinden biriyle yemek yiyordum. Kalan zamanda da şatoyu keşfediyor, Çift Yıldız'a biniyor ya da kütüphaneye kapanıp kitap okuyordum. Sebastian'a karşı korunmadığım zaman başıma üşüşen duygularla başa çıkamadığım için, onu engellemek adına elimden gelen her şeyi yapıyordum. Başarılı olduğumda peşimi bırakmayan yalnızlığı ise hep göz ardı etmeye çalışıyordum.

Misha tahmininden daha hızlı gelişim gösterdiğimi söylemişti, hatta artık çoğu zaman onu da engelleyebiliyordum.

Hayatımda hiç uyumadığım kadar çok uyudum. Geceleri on iki saat ya da daha fazla uyuyor, akşamüstü de şekerleme yapıyordum. Misha değişimi hâlâ atlatamadığım için bunun normal olduğunu, zamanla düzeleceğini söylemişti. Uyuma-yı sorun etmiyordum. Bilincimi kapatınca düşüncelerimden biraz uzaklaşma fırsatı buluyordum. Bazen Lark rüyalarım giriyordu. O parlak gümüş gözleriyle bana bakıyor ve acele edip eve dönmemi söylüyordu. En azından bunun o olduğunu düşünüyordum. Belki de bilinçaltım bana, beni rahatlatacak görüntüler gösteriyordu. Sebastian ya da Finn rüyalarımda belirlediğinde ise onları doğrudan dışarı atıyordum.

Kütüphane, Craige Kalesi'ndeki en sevdiğim yer haline gelmişti. Daire şeklinde bir odaydı, yedi metrelik duvarlar

baştan sona kitaplarla kaplıydı ve cam tavan içeriye bolca güneş ışığı alıyordu. Daire şeklindeki kitaplıkların ortasında çalışmak ve oturmak için yapılmış çeşitli alanlar vardı. Çalışmak için fazlasıyla geniş olan masalar, sedirli kanepeler, birbirine bakacak şekilde yerleştirilmiş, ortama sıcaklık katan koltuklar vardı. Burada gece oturmak hoşuma gidiyordu. Kucağımda açık bir kitapla otururken yıldızları izlemek huzur vericiydi ama bu sabah, içeriye dolan güneş ışığının keyfini çıkarıyordum.

“Seni burada bulacağımı nereden bildim?” diye sordu Misha. Koridora açılan kemerli kapıdan ağır adımlarla içeri girdi.

“Uyanık olduğum zamanın çoğunu burada geçiriyorum da ondan.”

“Evet. O da doğru.” Sırıtarak karşımdaki koltuğa kuruldu. “Nasıl hissediyorsun?”

Omuz silktim. Zihinsel ve fiziksel olarak her geçen gün daha iyiye gidiyordum ama kalbimin bu yaz yaşadıklarını tam olarak atlattığını söyleyemezdim. Kız kardeşimi özliyordum, Sebastian’ı özliyordum ve her ne kadar Misha’yla Amira harika ev sahipleri olsa da burada yalnızdım. “Ben... iyiyim.”

Misha anlayışla yüzünü buruşturdu. Düşüncelerimi okumuş ya da kendi fark etmiş olsa bile, yalan söylediğimi anlamıştı. “Daha birkaç hafta oldu. Perilerin kalplerinin bile iyileşmek için zamana ihtiyacı vardır.”

İç çekerek konuyu değiştirdim. “Sen nasılsın?”

“İyiyim. Haberlerim var.” Cebinden bir mektup çıkarıp bana uzattı. “Gulyabanim mektubunu kardeşine ulaştırmış, o da cevap olarak bunu göndermiş. Gulyabani onun iyi göründüğünü söyledi. Gündüzleri elbise dikeyor, akşamları da bir çocuğa bakıcılık yapıyormuş. Mutlu ve sağlıklıymış.”

Kalbim ağrırken parmağımla zarfın üzerindeki yumuşak pembe mührü dokundum. Onu çok özleyordum ama dönüşümümü anlatmaya içim elvermemişti. Kendim hakkındaki haberleri basitçe anlatmıştım. Onu özlediğimi ve bir gün ziyaretine gelmek istediğimi yazmıştım, ikisi de doğrudu. Genel olarak onun iyi olup olmadığına dair sorular sormayı tercih etmiştim. Cevabını hemen okuyup kendi eliyle yazdığı kelimeleri görmek için sabırsızlanıyordum ama yalnız kalana dek bekleyecektim.

“Başka haberlerim de var,” dedi Misha. “Kız kardeşim, Finn ve çetesinin topraklarıma vardığını haber verdi. Saraya doğru yola çıkmışlar, yarın sabaha dek burada olurlar.”

Bir zamanlar dostum olduğumu sandığım insanların isimlerini duyunca gerildim. *Saklanacak güvenli bir yer buraya kadarmış.* “Onları buraya hangi rüzgâr attı? Finn’in dağlarda askerleri var, üstelik Nasıgli Divanı’nda kime sorsa ona kalacak bir yer verir.”

Misha başını salladı. “Doğru. Buraya onun için gelmiyorlar. Kraliçenin saldırısı için plan yapmalıyız.”

“Saldıracağına emin misin?”

“Muhafızları Gulyabani Dağları’ndan doğuya doğru giderken görülmüş.”

“Yani Finn senin yardımını istemeye mi geliyor? Ve sen de... ona yardım mı edeceksin?”

Misha kaşlarını kaldırdı. “O canavarın zaten sahip olduğundan daha fazla nüfuza sahip olmasına izin vermek ister gibi bir halim mi var?”

“Hayır ama...”

“Kraliçenin bu kısa hayatında etrafa saldıgı dehşeti umursamıyor olsaydım bile, kendi halkımı düşünmek zorundayım. Kraliçe, topraklarını Gulyabani Dağları’nın diğer tarafına kadar büyütmeyle yetinmeyecek. Artık Nasıgıli Divanı’nın hepsine sahip olmak istiyor ve eğer bu gerçekleşirse sıra benim topraklarıma gelecek. Kralları olarak, Asi Perileri korumak benim görevim. Kraliçenin birazcık bile güç kazanmasına engel olmak için elimden geleni yapmak ise bir peri olarak görevim. Sen bize yardım etsen de etmesen de, Nasıgıli Sarayı’nın müttefikliği olsa da olmasa da niyetim bu, Abriella.”

Kaşlarımı çattım. “Finn ile zaten bir ittifak yaptığını sanıyordum.”

Misha koyu renk kaşlarını kaldırdı. “Evet ama bahsettiğim gibi; Finn o sarayı şu anda ancak Mordeus’un mezardan yönettiği kadar yönetiyor.”

Misha’nın bana ihtiyacı olmasının sebebi buydu. Buraya geldiğimde soylu perilerden başka biriyle işbirliği yapacağımı hayal bile edemezdim. Ama artık kraliçeyle ilgili daha çok bilgi edindikten, kampları ve Misha’nın yerleşkelerini gördükten, onun mağaralara gönderdiği çocuklardan birinin dehşet verici çığlıklarını duyduktan sonra her şey değişmişti.

“Senin burada olduğunu bilmiyorlar,” dedi Misha. “Ama şüphelendiklerine eminim. Sebastian seni buraya getirdiği için Finn’i suçlamasaydı haberleri bile olmazdı. Sonrasında ne olacağı ise sana kalmış. İstersen toplantılarımıza katılır, bildiklerini paylaşıırken onları dinler ve plan yapmamıza yardım edersin. Eğer tartışmalarımızda rol oynamaya hazır değilsen, geçici olarak seni gizleyebilirim. Gücünü ve bakış açını düşünecek olursak toplantılarımızda önemli bir rol oynayabilirsin. İki şekilde de Finn ve diğerlerinin uzun kalacağını sanmıyorum. Lunastal Bayramı çok yakında başlıyor, Finn son yirmi yıldır ilk kez ana vatanına dönecek.”

“Neden?” diye sordum.

Misha kaşını kaldırdı. “Ne neden? Korkarım sorunu anlamadım. Eklemeden geçemeyeceğim, kalkanın bugün epey işe yarıyor.”

İltifatını duyunca gülümseyerek karşılık verdim. “Neden bu tercihi bana bırakıyorsun? Sebastian ve Finn’in birlikte çalışması için benden yardımımı istemenin üzerinden iki hafta geçti ama ben hiçbir şeye evet demedim. Neden bana bu kadar nazik davranıyorsun? Neden benim için kız kardeşlerini ve müttefiklerini kandırıyorsun?”

Çenesini kaldırdı. “Ah, doğru.” İç çekerek geri çıktı, kol tuğun yumuşak yastıklarına kendini bırakırken bile asil görünmeyi başarıyordu. Uzun bir süre sessiz kaldı. Cevap vermeyeceğini sandığım bir anda ise nihayet, “Senin ittifakına da tıpkı Finn’inkine olduğum gibi ihtiyacım var. Kraliçenin ne planladığını bilmiyorum ama sonucunda, onun daha çok güç kazandığı her senaryo krallığıma zarar verir. Yanımda

ona karşı mücadele edecek insanlara ihtiyacım var ve ister şimdi ister aylar sonra olsun, senin mücadele etmek için bunun bir parçası olacağını biliyorum,” dedi.

Başımı yana eğip onu inceledim. “Peki bunu nereden biliyorsun? Beni tanımıyorsun bile.”

“Söylediğin gibi, hepimizin bir amacı var.” Nazik bir gülümseme gönderdi. “Üstelik buraya geldiğin ilk günlerde düşüncelerini okuyabildiğimi unutma.”

“Bazı zamanlarda hâlâ okuyabiliyorsun,” dedim. İkimiz de benim hâlâ bir şeyleri öğrendiğimi ve engellemede o kadar becerikli olmadığımı biliyorduk.

“Bazı zamanlarda hâlâ okuyorum,” diye itiraf etti omuz silkerek. “Birinin kalbinin içini bilmekle aynı şey değil ama idare eder.” Bu sözüyle birlikte kendini itip koltuktan kalktı. “Kararını şimdi vermek zorunda değilsin. İstersen sabah söyleyebilirsin.”

Misha’nın adımları uzaklaşırken kitabımda yazan sözcüklere baktım ama hepsi birbirine giriyordu. “Kararımı çoktan verdim,” dedim. Ardından beni duyup duymadığını görmek için dönüp baktım.

Misha kütüphanenin kemerli kapısında durdu ve yavaşça bana doğru yürüdü. “Beni merakta bırakma, prenses.”

“Toplantılara katılmak istiyorum.”

“Geçmişte seni kandıran insanlara güvenmen gerekse bile mi?” Misha ellerini cebine koydu. “Finn’i affedeceğini sanmıyordum.”

“Finn beni kullandı ama kalbimi kıran o değildi.”

Misha tek kaşını kaldırdı. Kendimi onunla yine tartışma-

ya hazırladım ama o beklenmedik bir şekilde, “Akşam yemeğinde toplantı için plan yapalım mı? Aklımda bazı fikirler var,” dedi.

Başımı sallayıp arkasından baktım. Jas’ın mektubunu okumak için sabırsızlanıyordum.

Mektubu okumaya başladığım anda, kardeşimin sesini sanki o benimle konuşuyormuş gibi zihnimde duyabiliyordum. Bu hem bir rahatlık hem de ev özlemimden bile daha derinde hissettiğim bir acıydı.

ONUNCU BÖLÜM

Herkes Misha'nın kişisel toplantı odasında toplanmıştı. Koridordan boğuk fısıltılar duyuluyordu. Oraya girmek için iyi bir zaman mı, yoksa korkunç bir zaman mı seçtiğimi bilmiyordum. Misha yanımda olsaydı bu ikisinin aynı olduğunu söylerdi. Finn'le müttefik olabilirlerdi ama Misha ona, benim de kendisinin bir müttefiki olduğumu göstermeye kararlıydı.

Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim, kapıyı ardına kadar açıp ağır adımlarla içeriye girdim. Finn'in kurtları odanın iki ucunda uzanmıştı. Geldiğimi görünce kulaklarını kaldırıp baktılar ve ardından başlarını yere eğdiler.

Cilalı, devasa, oval masanın etrafında sadece sekiz sandalye vardı; masada çok daha fazla yer olmasına rağmen. Misha'yla Amira masanın iki yanına oturmuştu. Pretha ve Finn'in ise arkası bana dönüktü. Tynan, Kane ve Jalek de onların karşısında oturuyordu. Tek boş sandalye Finn'in sağındaydı, içimden bir ses bunun Misha'nın planı olduğunu söylüyordu. Finn'i hazırlıksız yakalamak için toplantıya geç katılmamı söylemişti. Peki ya beni gölge prensinin yanına oturtmak isterken Finn'i mi, yoksa *beni* mi etkilemek istiyordu?

Beni ilk gören Jalek oldu; yeşil gözleri kocaman açıldı. Ardından Kane sandalyesini gıcırdatarak çekti ve ayağa kalktı. Odaya bir sessizlik çökerken yedi kişi birdenbire bana doğru döndü.

Pretha'nın ağzı açık kaldı. Beni karşısında görmek bile onu fazlasıyla rahatlatmıştı sanki. "Brie."

Beni asıl sarsan şey Finn'in tepkisi oldu, ilk bakışta hiçbir şeyi ele vermiyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı, keskin bakışlarıyla beni inceliyordu. Çizmelerime, pantolonuma, belimde asılı olan kılıç ve hançere baktı. Gücüm onun varlığında şarkı söylemeye başladı, bu kez bunu dizginlemekle uğraşmadım. Gölge sapları parmak uçlarımdan çıkıp bileklerime dolandı, ardından yılan gibi sürünerek kollarıma doğru ilerledi. Finn ilgisiz bir ifadeyle gölgeleri izledi.

"Ah," dedi Misha. Sesindeki neşeyi saklamaya bile çalışmamıştı. "Misafirim de bize katıldı."

"Prensesin artık burada olmadığını söylemiştin," dedi Finn soğuk bir sesle. Hâlâ beni karşılamak için ayağa kalkmıyordu ama gözlerini de üzerimden ayıramıyordu. Gümüş bakışlarını gölgelerimden ayırmıştı, artık yüzümü inceliyordu. Ne düşündüğünü, rüyalarıma girdiğinde onu uzaklaştırdığım için kızgın olup olmadığını merak ettim.

"Öyle mi dedim?" dedi Misha omuz silkerek. "Yanıldığımı kabul ediyorum. Kendisi burada."

Finn'in gözleri parladı. Bakışlarını Misha'ya çevirdiğinde yeni arkadaşım için kötü hissetmekten kendimi alamadım.

Pretha, "Senin için endişelendik," dedi ayağa kalkıp yanıma gelirken.

Kaşımı kaldırdım. “Benim için mi yoksa hâlâ elimde olan güçler için mi?”

Pretha olduğu yerde dikleşti. “Sihrinden fazlasını önemsiyorum, Abriella.”

“Öyle mi?” Başımı yana eğdim. “Önemsediğin herkesi öldürmeye çalışır mısın yoksa kendimi özel mi hissetmeliyim?”

Gözlerini kapatıp iç çekti. “Brie...”

“Yapma. Hiçbir önemi yok.”

“Benim için var,” dedi Pretha. “Bizim hakkımızda, aldığımız kararlar hakkında ne düşündüğünün... benim için çok önemi var.”

Sertçe yutkunurken iksiri içtikten sonra gördüğüm rüyada Finn’in bana söylediklerini düşündüm. Beni iki yıl önce ölümlü diyarında bulduğunu söylemişti ve gücümü almak için beni kandırmak yerine, başka bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Gerçi artık fark etmezdi.

“Bunun olacağını biliyor muydun?” diye sordum Finn’e. “Sebastian’ın Yaşam İksiri’ni bana içirdiğinde sonunun böyle biteceğini biliyor muydunuz?” Misha bunu açıklamıştı zaten ama cevabı Finn’den de duymak istiyordum.

“Bilmiyorduk,” dedi Finn. “Kimse bir şey bilmiyordu. Hepsi sadece söylentiydi. Ama şimdi mantıklı geliyor... İksir hayatını kurtardı, bu sayede hayatını sihrine bağladı.” Omuz silkti, sanki kendi diyarındaki yıkımla ilgili bir konudan değil de son kahveyi kimin içtiğinden bahsediyor gibiydi.

Finn’in yanındaki boş sandalye kendi kendine masanın

altından çıktı. Misha, “Lütfen katıl bize, prenses. Burada sarayının geleceğinden bahsediyoruz,” dedi.

Kane hızla dönüp Misha’ya bir bakış attı. “*Onun sarayı mı?*”

Misha omuz silkti. “Üzgünüm. *Prens Ronan’ın sarayı* dememi mi isterdin?”

“*Finn’in sarayı,*” dedi Kane.

Finn dirseklerini masaya koyup parmaklarıyla ritim tuttu. “Tacın ve tahtın gücü ayrı olduğu sürece kimsenin sarayı değil. Otur, prenses. Anlaşılan bu küçük planlama toplantısına sen de katılacaksın. Otur da başlayalım.”

Sırf ona inat ayakta kalmak kulağa cazip geliyordu ama bu kendi çocuksu inadımdan başka bir şey değildi. Bu yüzden yerime oturdum.

Masanın öbür tarafındaki Tynan benimle göz göze gelip nazıkçe gülümsedi. “İyi olduğunu görmek güzel, Abriella.”

Sertçe yutkundum. “Teşekkürler. Senin de, Tynan.” Tynan içlerinde en sessiz olanıydı, ondan hep hoşlanmıştım. O ve Pretha, Asi Perilerdendi ama Pretha, Nasıgli Sarayı’ndan biriyle evlenmişti, Tynan’ın ise Finn’le olan arkadaşlığı dışında gölge divanıyla bir bağlantısı yoktu. Artık Misha’yı tanıdığıma göre, Tynan’ın asıl görevinin Finn’e yardım etmekten çok, Finn ile Asi Perilerin Kralı arasında elçilik yapmak olduğunu düşünmeden edemedim.

Tabii ki, dedi Misha zihnimin içinde. *Finn’e güvenirim ama kendi halkının iyiliği için bütün planlarımı yok etmeyeceğini düşünecek kadar da saf değilim. Hepimizin öncelikleri var, prenses.*

Misha'ya zihnime girdiği için bir bakış attım, o ise bana göz kırptı.

Ne kadar kıskandı baksana. Onu kıskançlıktan delirtmek istersen yardım etmekten memnun olurum.

Boşuna ümitlenme. Düşüncemi vurgulamak için sert bir bakış attım, Misha buna sadece gülümsemekle yetindi.

Yanımda oturan Finn homurdandı ve Misha'ya doğru bir bakış attı. "İkinizin sohbeti bittiyse, asıl konuya dönmek isterim."

Misha gülümsemesini Finn'e yöneltti, gölge prensinden çekinmiş gibi görünmüyordu. "Prensese olanları anlatsak iyi olur."

Pretha ellerini masaya koyup birleştirdi ve öne eğildi. Ardından bakışlarını Finn'den ayırarak benimle göz göze geldi. "Sigli Sarayı'ndaki askerlerimiz kraliçenin kamplarını dağıtıp Nasigli firarileri güvenli bir yere götürmeye çalışıyor ama bulduğumuz son birkaç kamp, daha biz oraya varamadan dağılmıştı."

Sebastian. Gülümsememek için kendimi zor tuttum, göğsüme bir sıcaklık yayılıyordu.

"Kraliçenin o küçük kara kalbinin, sırf iyiliğinden kampları dağıttığını sanmayın çünkü yalnızca dağıtmakla kalmadı," dedi Jalek. Gözlerini kısarak bana baktı. Bana hiçbir zaman güvenmemişti, asla tamamen emin olmamıştı. Gerçi onu altın kraliçenin zindanından kurtardığımdan beri bana daha kibar davrandığı kesindi. "Bu kamplar kuşatma altındaydı. Her yer altın muhafızların cesetleriyle doluydu."

“Anlaşılan biri yardım etmeye karar vermiş,” dedim masum bir ifadeyle. “Kim olduğunu biliyor musunuz?”

Bunun arkasında sen mi varsın? diye sordu Misha zihnimde. Bilmeliydim. Bak şu işe, artık sen de sır saklar olmuştun.

“Şaşırtıcı gelebilir ama o kişi Sebastian,” dedi Finn başını sallayarak. “Nasiqli sarayına gelmeden önce Altın Ordu’nun ona bağlılık yemini eden birliklerini toplamayı başarmış. Kraliçenin kamplarına karşı çıkmayan herkesle mücadele ediyor. Söylenene göre, Güneş Divanı’ndaki esirleri kurtarmak için birliklerinin çoğunu göndermiş ve gölge sarayında sadece bir avuç asker kalmış.”

Firarileri kurtarmak için kendini savunmasız hale getirdi. Sertçe yutkundum. Sebastian birden fazla kez bana ihanet etmişti ama onun içten içe, hâlâ olduğuna inandığım erkek olduğunu görmek beni rahatlatmıştı. Hâlâ sevdiğim erkekti. “Meğer o kampları hiç desteklememiş.”

“Evet,” dedi Finn, gözlerini kısarak beni inceledi. “Artık kanıtlamış oldu. Üstelik bunu yaparken bir yandan da yandaş topluyor. Saraydaki Nasiqli halkı artık onun tarafını tutmaya başladı.”

Pretha, “Sebastian muhtemelen bu yaptıklarının, onların uzun zamandır bekledikleri kral olduğunu kanıtlayacağını sanıyor,” dedi.

Bu yüzden mi yaptın? diye sordu Misha zihnimde. Annesinin ona söz verdiği gibi, saraydakilerin gözüne girsin diye mi?

Başımı salladım. “O, kral olamaz. Taht onu kabul etmedi.”

“Mordeus ne tahtı ne de tacı olmadan saraya hükmetme-

yi başardı,” dedi Finn. “Ama amcama bağlılık yemini etmek gibi bir niyetimiz yoktu.”

“Altın prensle işbirliği yapmak da niyetimiz değildi,” diye tersledi Jalek. Çenesini sıkıp Finn’e baktı. “Ona güvenmenin cadı kraliçeye güvenmekten farkı yok. Bunu asla yapmayacağım.”

Amira, “Kraliçe Arya da tam olarak bunu istiyor,” derken sandalyesinde arkaya yaslandı. O kadar sessizdi ki onun burada olduğunu neredeyse unutuyordum. Diğerleri kendisinin orada olduğunu unuttuğu için bu toplantıdan ne kadar çok bilgi ediniyordu kim bilir?

Pretha ellerini önündeki masaya koydu ve Amira’ya dönmek yerine dikkatini onlara verdi. “Jalek ihtiyatlı davranmakta haklı,” dedi. “Sebastian kampları dağıtmış olabilir ama işler kızıştığında Ay Divanı yerine annesini tercih etmeyeceğini garanti edemeyiz. Gerçek niyetini bilmiyoruz.”

Amira bana doğru başını salladı. “Abriella bir şeyler biliyor olabilir.”

Masadaki bütün gözler bana döndü. Başımı salladım. “Kraliçe, Sebastian’ı iki sarayı birleştirip ikisine birden hükmedebileceğine inandırarak yetiştirmiş. İki saraya da ait olduğu için, binlerce masumu başka bir savaşta ölmekten kurtarabileceğine inanıyor.”

“Seçilmiş çocuk olduğunu sanıyor,” diye hırladı Kane.

“Annesi onu yalanlar ve kulağa hoş gelen hikâyelerle büyüttmüş,” dedi Jalek. “Divanlar tek bir yerden yönetilebilecek olsa bile -ki bunun mümkün olduğunu hiç sanmıyorum- Sebastian iki saraya da hükmederse annesi kendi gücünü ona

vermek zorunda kalır. Onun böyle bir şeye kalkışmayacağını hepimiz biliyoruz.”

Fazla iyimser yaklaşıyordum belki, kraliçenin gücünü başkasına verdiğini görmeyi kimse benden daha fazla dilemezdi ama yine de sordum. “Bundan kesin olarak emin miyiz?”

“Eminiz,” dedi Finn nazikçe. “Yoksa birliklerini Gulyabani Dağları’na göndermezdi.”

Tabii ya. Eğer oğluna iki sarayın gücünü birden vermeyi planlıyor olsaydı, savaş hazırlığı yapmazdı. “Tahtta kimse oturmamasına rağmen onu durdurma umudumuz var mı?”

“Yok,” dedi Jalek karamsarca.

“O tacı Finn takmalı,” dedi Kane.

“*Takmalı* diyerek bir yere varamayız,” dedi Pretha.

“Sebastian tacı ona verse olmaz mı?” Yutkundum. “Sebastian, Nasıgli Sarayı’nın sakinlerini önemsiyor, firarilere yardım ederek bunu kanıtlamış oldu. Tacı Finn’e verirse...”

“Tacı vermesi için hayatını da vermesi gerekir,” dedi Jalek. “Yani tacı Finn takabilsin diye onun kendisini feda etmesini istersen...”

“Kulağa gayet hoş geliyor,” dedi Kane.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Kralın tacı vârisine vermesiyle aynı şey değil mi?”

Misha başını olumsuzca salladı. “Burada işler ölümlü diyarındaki gibi yürümüyor. İster altın saray olsun, ister gölge sarayı ya da kendi sarayım, herhangi bir peri sarayının hükümdarı tacı devrettiğinde; önceki hükümdar bu diyardaki hayatına son verip Alacakaranlık’a doğru yol alır. Güçleriyle

hayatları birbirine bağılı olduğı için, bu gücü devretmelerinin tek yolu hayatlarını feda etmektir.”

Finn başını yana eğip beni inceledi. “Bunu biliyorsun. Babam hayatını bu sayede kurtardı.”

“Evet ama ben...” Benim durumumun farklı olduğunu sanmıştım. Oberon’un benim için yaptığıının tuhaf ve alışılmışın dışında bir tür sihir olduğunu sanmıştım, nesiller boyu süregelen hükümdarların bir geleneğı değıl. “Şimdi anladım.”

“Bunları düşünmek çok anlamsız,” dedi Jalek. “Prens Ronan, tahtın kendisine ait olduğuna inanarak büyüdü. Finn tahta oturabilsin diye kendi hayatını kısa keseceğini sanıyorsanız...”

Finn benimle göz göze geldi. “Zaten bir önemi olmazdı. Gücüm olmadan taht beni reddederdi, tıpkı Sebastian’ı reddettiğı gibi.”

Jalek bana baktı. “Gücünü vermek için hayatını feda etmeye razı mısın?”

“Ben...” Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir hayata karşılık binlercesi. Hayır diyemezdim ama...

“Bu bir tercih değıl,” diye tersledi Finn. “Sizin de bahsettiğiniz gibi, Abriella’da Nasıgli kanı yok, yani bunun nasıl olacağını bilmiyoruz. Tahtın gücünü sonsuza dek kaybedebiliriz.”

“Taht konusunda Sebastian’a güvenebileceğimizi sanmıyorum,” diye mırıldandı Kane. “İstediğı kadar gölge perilelerinin iyiliğini düşündüğünü söylesin. O canavara yakın olan kimseye güvenmiyorum.”

Finn yutkundu. “Tercih şansımız olmayabilir, Kane. Ku-

surları olan bir çocuğun tahta oturmasına göz yummak ve krallığının ölmesini izlemek arasında bir tercih yapmam gerekirse... bunun pek de tercih olduğu söylenemez.”

“O halde bunca zamandır ne için mücadele ediyoruz?” diye sordu Jalek. Aynı anda Kane de, “Divanın geleceğini düşün. Bunu...” dedi.

“Sebastian iyi biri,” dedim herkesin sözünü keserek.

“Yaptığı onca şeyden sonra, onu savunmasını beklediğim son kişisin,” dedi Pretha.

“Herkesin içinde, asıl senin Sebastian’ın yaptıklarını *neden* yaptığını anlamayı beklerdim.” Başımı salladım. “Verdiği kararları savunmuyorum ama bana kalırsa, onun pozisyonunda olsan sen de aynısını yapardın.”

“*Ben* sana iksiri içirmezdim,” dedi Jalek, sesinde ölümcül bir nezaket vardı. Onunla göz göze geldiğimde, “Beni kraliçenin pençelerinden kurtardığın için sana minnettar olmadığımı sanma prenses, saygısızlık etmek istemem ama ortada kırılan kalbinden daha önemli şeyler var,” diye devam etti.

“Pislik gibi davranma, Jalek,” dedi Pretha.

Jalek omuz silkti. “Sırf kızın kırılğan olduğunu düşünüyorsunuz diye kim olduğumu ya da neyi feda etmeye hazır olduğumu değiştirmeyeceğim.”

“Kırılğan falan değilim,” dedim hızla doğrularak. Finn’in sert bakışlarını üzerimde hissediyordum. “Kırılğan değilim, kalbimi önemsedğim de yok.” Kalbimin kırılmasının tek nedeninin Sebastian’ın ihaneti olmadığını anlamıyorlar mıydı? “Burada bulunmam bile koca bir sarayı yok edebilir. Kraliçeye karşı savunmasız olan her çocuk ben nefes aldığım için

tehlikede. Vermeye zorlandığımı bir karar yüzünden. İnan bana, riski anlıyorum.”

*

Finn ve arkadaşlarıyla olan toplantıdan çıktıktan sonra başım dönüyordu ve bunalmıştım. Herkes masadan kalkarken Pretha bana döndü ama onu atlatarak odadan ayrıldım ve doğruca odama gittim.

Konu çeşitli askeri birliklerin konumlarından müttefiklere dönerken Finn ve Kane'i de yerleşkedeki Nasıgli çocukları hissettiğim gibi hissedebilecek miyim diye kalkanı kaldırmıştım ama başarabildiğim tek şey Sebastian'ı hissetmek oldu. Başı dertteydi. Nedenini bilmiyordum. Üstelik bağın nasıl işlediğini bilmediğim için nerede olduğunu da seçemiyordum, tek bildiğim *uzakta* olduğuydu ama üzerime inkâr edilemez bir dehşet duygusu çökmüştü. Artık onu düşünmekten, onun için endişe etmekten kendimi alamıyordum. Ama onun için endişelenmek istemiyordum. Gün boyu onu izleyebilmek için kalkanı tamamen kaldırmayı göze alamazdım.

Yatak odama vardığımda Holly'nin kapının tam önünde beklediğini gördüm. Beni görünce gözleri parladı. “Taze kahve getirmemi ister misiniz, leydim?”

Başımı iki yana salladım, yanımda her dakika bana hizmet eden biri olmasının hayatımın olağan bir parçası haline gelmesini şaşkınlıkla karşılıyordum. “Hayır, teşekkür ederim,” dedim ona. “Sadece biraz dinlenip yerleşkeye gideceğim.”

“Yanınızda götürmeniz için öğle yemeği sepeti hazırlayayım.”

Gereği olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama sonra vazgeçip kapattım. Her ne kadar rahatsız olsam da onun işini yapmasına müsaade etmeliydim. “Teşekkür ederim, Holly. Bu harika olur.”

Odama adımımı attığım anda omuzlarımdan bir yük kalktı ve uzun bir iç çektim. Kapıyı arkamdan kapatıp yere yığılmamak için ona yaslandım.

“Zor bir sabah mıydı?” diye sordu çok iyi tanıdığım derin bir ses.

Yerimden doğrulmaya ya da gözlerimi açmaya yeltenmedim. Aslında, konu o olduğunda görmesem daha iyi olurdu. “Odamda ne işin var, Finn?”

“Yalnızca yolunu gözlüyordum, prenses.”

Gözlerimi açıp iyice kıсарak ona baktım. Pencerenin önünde durmuştu. Elleri ceplerindeydi, dışarıdaki manzarayı izliyordu. Bakışlarım istemsizce onun geniş omuzlarında gezindi. Toplantımızdan sonra geçen zamanda pelerinini çıkarmış ve siyah buklelerini toplamıştı. Çalışmaya ya da savaşmaya hazırlanır gibi bir hali vardı. “Buraya nasıl benden önce geldin?”

“Sanırım buna *sihir* deniyor.”

Gözlerimi kocaman açtım, alaycılığından rahatsız olamayacak kadar şaşkındım. “Gulyabani gibi seyahat edebiliyor musun?”

Finn homurdanıp bana döndü. “Gulyabaniler bunu duysa çok alınırdı. Odanın içinde bir yerden bir yere ya da bir

kattan başka bir kata gidebilirim. Ancak sihirle seni buradan kaçırıp sevgilini görmek için Nasıgli sarayına götürmemi istersen, maalesef bunu yapamam.”

Çenemi sıktım, bu yemi yutmamaya kararlıydım. “Saraydan neden ayrıldın? Orayı neden Sebastian’a bıraktın?”

Finn ağır adımlarla bana doğru yürüdü. Oda birdenbire ikimiz için dar bir hale gelmişti. Eğer rüyaları saymazsak Finn’le yan yana olduğumuz son gün, Mordeus’u öldürdüğüm hançeri tutuyor ve kendimi bu hançeri Finn üzerinde de kullanmak konusunda ikna etmeye çalışıyordum. Fakat yapamamıştım. O zaman bile, bir yanımda onun kötü biri olmadığını biliyordu.

“Saray, Nasıgli topraklarından başka kimseye ait değil, orada kalmak kişiyi önemli kılmaz. Tıpkı cadının bodrumunda uyumanın o kişiyi önemsiz biri kılmadığı gibi.” Omuz silkti ve gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. “Sen daha iyi bilirsin.”

Göğsümde koruyucu bir his belirdi. “Sebastian... önemsiz biri değil,” diye tersledim.

Finn sahte bir masumiyetle gözlerini açarak bana baktı. “Önemsiz olduğunu söylemedim.”

Homurdanarak ayaklarımı vura vura dolabıma yürüdüm. Olanları sindirmek için birkaç dakika huzura ihtiyacım vardı. Toplantıda öğrendiklerimi düşünmenin yanı sıra, Sebastian’ın kalkanı indirdiğimde hissettiğim duygularını düşünmeliydim ama sanırım bu pek mümkün olmayacaktı.

Pelerinimi çıkardım. Güneş battıktan sonra yerleşkede kalacaksam buna ihtiyacım olacaktı, artık yola koyulsam hiç

fena olmazdı. “Buradan ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?” diye sordum. Dolabın kapısını gereğinden hızlı çarparak kapatmıştım.

Arkamı dönüp baktığımda, Finn’in kapının önünde durup önümü kapattığını fark ettim. Başını yana çevirdi. “Şimdiden özledin mi beni?”

“Alakasız bile yok.” Ama bu kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez onların doğru olmadığını anlamıştım. Tanrılar aşkına, konu Finn olduğunda duygularım ne kadar karmaşıktı. Arkadaşlığımızı, peri çetesiyle birlikte antrenman yaparken hissettiğim aidiyeti özlüyordum ama bu gerçek değildi. En başından beri, onun bana iyi davranmasının ve buradaki herkesin beni dikkate almasının tek sebebi o lanet olası taçtı. Bense öfkemin bu kadar çabuk geçmesine müsaade etmeyecek kadar gururluydum.

Ama şimdi çok yakınımda olduğu için güçlerimin onun yanında nasıl uyandığını hatırladım. Güçlerimin ve... başka şeylerin de.

Belki de ona duyduğum fiziksel çekim hiç gerçek olmamıştı. Belki de Oberon’un güçleri Nasıgıli prensinin varlığıyla birleşince kafam karışmıştı ve aramızda bir çekim olduğunu sanmıştım, oysa asıl hissettiğim hâlâ kontrol edemediğim o engin sihirdi.

“Misha’nın fırsatı kaçırmayıp seni kapacağını bilmeliydim.” Gülümsedi, ilk defa dudakları artık çok iyi tanıdığım o alaycılıkla kıvrılmamıştı. “Her zaman çok zekiydi.”

“Gidecek başka yerim yoktu,” derken kollarımı göğsümde

kavuşturdum. “Bu ittifaka doğrudan dahil olduğum söylemez. Bu hatayı bir daha yapmam.”

“Senin için bu muyum?” diye sordu yakına doğru adım atarak. “Bir hata mı?”

Uzun boylu ve genişti. O bu kadar yakınımdayken ve başını eğmiş nazik bakışlarla bana bakarken kendimi... *güvende* hissediyordum.

Bunların hiçbirisi gerçek değil. Oberon’un gücüne ihtiyaçları var. Hiçbir şey değişmedi.

“Affedersin,” dedim. Onunla yatak arasında hareket edecek yerim olmamasına rağmen yana doğru bir adım attım. “Geç kalıyorum.”

“Ben de seninle geliyorum.”

“Ne?” Başımı salladım. “Olmaz. Yerleşkeye her gün giderim. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Finn kaşını kaldırdı. “Buna hiç şüphem yok ama bugün zaten oraya gitmeyi planlıyordum ve birlikte gideriz diye düşündüm.” Nihayet yana kayıp geçmeme izin verdi. “Önden buyur, prenses.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Yirmi dakikadan daha az bir süre sonra Çift Yıldız'la dörtnala koşuyor ve Finn'in at üzerinde önümden gidişini izlememeye çalışıyordum. İşe yaramıyordu. Gerçek şuydu ki Finn at üzerinde kelimenin tam anlamıyla *asil* gözüküyordu. At üstünde olmak için doğmuştu sanki, hayvanı dörtnala koşturmak onun için en doğal şeydi. Olması gereken kral gibi görünüyordu.

Finn, "Orada oturmuş kara kara ne düşünüyorsun?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

"Çocukları," diye yalan söyledim. Gerçi onları zihnimden atamadığım da bir gerçektir. "Yerleşkedeki çocuklar hâlâ anne babalarından ayrı yaşıyor."

Finn başını eğdi, sanki sözlerimi duyunca kendi başarısızlığını hatırlamıştı. "Misha yaptıklarını bana anlattı," dedi sonunda.

Kaşlarımı çatarak Çift Yıldız'ı öne getirdim ve Finn'in yanında ilerlemeye başladım. Misha'nın ona beni anlatması fikri hoşuma gitmemişti. Kralın en özel düşüncelerimi dahi sık sık duyabildiğini düşünürsek, bu gerçekten hiç hoş değildi. "Ne yapmışım?"

Finn gözünü öndeki yoldan ayırmadı. “Altın Saray’dan kaçarken durup kraliçenin kampından firarilerin kaçmasına yardım etmişsin. Perilerden nefret etmene ve Sebastian’a kızgın olmana rağmen o çocukları kurtarmışsın. Ayrıca bana da yaptıklarım yüzünden, seni aldattığım için ve... planlarım için kızgındın.”

“Çocukların bir suçu yok,” dedim. “Hem de hiç.”

“Bunu biliyorum ama...”

“Sence onları suçlar mıyım? Peri olarak dünyaya gelmeyi onlar istemedi, onlardan önceki neslin yaptığı tercihlerin suçunu onlara atamam.”

Finn kaşını kaldırdı, cevabımı ilginç bulmuş gibiydi.

“Böyle çaresiz olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Ölümlü dünyasında çocukları kandırıp acımasız sözleşmeler imzalattıyor ve onları hayatları boyunca hizmet etmeye zorluyorlar. Kendime her zaman, eğer elimde olsaydı onları serbest bırakacağımı söyledim. Yıllar boyunca gecenin karanlığına bakıp yıldızlara dilek tuttum ama kapana kısılmış ve çaresiz bir halde kalınca buna inanmayı bıraktım.”

“Hayır bırakmadın,” dedi Finn nazikçe. “Kendine inanmayı bıraktığını söyledin çünkü o umut seni zayıflatıyordu ama inanmayı hiçbir zaman bırakmadın.”

Omuz silktim. Muhtemelen haklıydı ama Elora’da yaşadığım sırada, hayatta kalma telaşından bunu pek düşünmemiştim. “Yardım ettim çünkü edebilecek durumdaydım. Peri olmaları hiç önemli değil. Onlar masum çocuklar ve birinin onlar için mücadele etmesini hak ediyorlar.”

“Jas ve senin de hak ettiğiniz gibi mi?” diye sordu.

Sertçe yutkundum. “Bizim için *ben* mücadele ettim. İyi durumdaydık.”

“Yaptıkların için *minnettarım*.” Atlarımız uygun adım ilerlerken başını çevirip beni süzdü. “Ama şaşırmadım. Nasıl biri olduğunu biliyorum, prenses.”

Gözlerimi devirdim. “Bana *prenses* diyorsan pek de bildiğin söylenemez.”

“Sana ne dememi tercih edersin?”

“İsmime ne dersin?”

“Evet, çok hoş bir isim,” dedi. “Ama sana bir unvan vermekten kendimi alamadım. Halkım için yaptığın onca fedakârlığı düşünürsek bundan daha da iyilerine layıksın.”

Güldüm. “Ne demezsin. Halkın için yarattığım karmaşa desek daha doğru.”

Aramızdaki sessizlik uzayıp giderken kalbim ağır bir tempoyla atıyordu. En sonunda Finn, “Kampları dağıtmak Sebastian’ın fikriymiş gibi davranmamı ister misin? Bu kahramanlık örneğinde resmen senin adın var,” dedi.

Sertçe yutkundum. “Ben bir şey yapmadım. Sadece sorunu ortaya koyup ondan yardım istedim.”

Finn homurdandı. “Evet ama bu kararın bütün övgüsünü o alıyor.”

Eyerimde kıpırdandım. “Bu seni rahatsız mı etti?”

“Evet... hayır.” Başını salladı. “İlk önceliğim her zaman halkımdır ve Sebastian onlara faydalı olacak tercihler yaptığı sürece gerisi pek de umurumda değil.”

“Ama...” diye üsteledim. Cevap vermediğindeyse, “Duygular her zaman neyi hissedip neyi hissetmememiz gerektiği kadar basit değildir,” diye ekledim.

Başını çevirip gözlerime baktığında bakışları bana sarı-lır gibiydi. Ya da belki, bir türlü üzerimden atamadığım bu lanet çekim yüzünden bana öyle geliyordu. Finn boğuk bir sesle konuştu. “Hiçbir şey o kadar basit değil.”

Buna verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden cevap ver-mek yerine Çift Yıldız’ın koyu yelelerini okşadım.

Finn beni izledi. “Bakıyorum da hemen bir arkadaş edin-mişsin.”

“Ne kadar güzel, değil mi?”

“Evet,” dedi biraz bitkin bir sesle. “Sana yakışmış.”

Böyle sözler söyleyince ona bakmaya dayanamadığım için başımı eğdim ama yerleşkeye doğru yol alırken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Asi Peri Diyarı’na geldiğimden beri bu yoldan çok kez geçmiştım, sürekli manzaraya dalıp gittiğim için zaman çabuk geçiyordu. Bugün ise yolculuk sürekli uzuyor gibiydi, aramızdaki sessizlik de öyle. Finn’in yoğun bakışlarla beni izlediğinin, dikkatinin uzun süre bo-yunca benden ayrılmadığının farkındaydım.

“Tuhaf bir peri mi olmuştum?” diye sordum dayanamayıp.

Finn sessizce kıkırdadı. “Hiç de bile.”

“O halde neden bana bakıyorsun?”

“Ben...” Başını salladı. “İyi olmana seviniyorum. Sebasti-an’la bağ kurduğunu öğrendiğimde çok korktum...”

“Onun beni ölüme terk edeceğini sandın.” Belki de terk etse daha iyi olurdu. İşin buraya varmasından nefret ediyor-dum ama Sebastian tahtı alabilmiş olsaydı her şeyin daha kolay olacağını kimse inkâr edemezdi.

“Ne düşüneceğimi bilemedim,” dedi Finn sakince.

“Sebastian bazı hatalar yaptı ama senden hiç farkı yok. İkiniz de aynı şeyi istediniz ve aynı şekilde almaya kalkıştınız.”

Finn burnundan soludu. “Onunla hiçbir ortak yanımda yok.”

“Demek böyle söyleyince kendini daha iyi hissediyorsun.”

“Ben...” Önümüzdeki ağaçların arasından bir açıklık göründü, orman yolu genişleyerek yerleşkeye doğru uzanıyordu. Finn başını salladı. “Bunu sonra konuşuruz.” Ardından atında öne eğilip dörtnala ilerlemeye başladı.

Onu yol boyunca takip edip ahırlara ilerledim, atlarımızı ahırda çalışan genç sevislere emanet ettik.

Ana meydana doğru ilerlerken, “Buraya ilk gelişin miydi?” diye sordum. Çarşı bugünlük kapanıyordu ama yanlarından geçtiğimiz tezgâhtarlardan bazıları nazikçe el salladı ve başlarını eğip bize selam verdiler.

“Birkaç defa,” dedi Finn. “Yıllardır gelirim, kampların her birini elimden geldiğince ziyaret etmeyi adet haline getirdim.”

“Zor olmalı. Misha kampların bütün bölgeye yayıldığını ve gulyabani eşliğinde gidilmediğini söyledi.”

“Buna değer,” dedi Finn. “Halkıma unutulmadıklarını hissettirmek için ne yapsam azdır.”

Kalbim sızladı. Bana karşı olan niyetlerine rağmen, Finn’in halkına olan sevgisi gerçektir. “Hızlıca revire uğrayacağım, ardından günün çoğunu okulda yardım ederek geçireceğim,” dedim. “Gitme vakti geldiğinde beni beklemek zorundaymış gibi hissetme. Bu yolu sık sık gidip gelirim.”

Finn homurdandı. “Dağdan iniş çıkışlarını başka zaman konuşuruz.”

Gözlerimi devirdim. Benim güvenliğımdense taşıdığım gücün güvenliğini daha çok önemsedığınden emindim ama bu tartışmayı şu anda yapmak yersizdi.

“Revirde neler yaptığını anlat bakalım. Baktığın çok sayıda hasta var mı?”

Başımı salladım. “Bana ihtiyaçları yok ama elimden geldiğince yardım etmek hoşuma gidiyor. Yerleşkede tuhaf bir hastalık baş gösterdi. Ne olduğundan tam olarak emin değiliz ama şifacıların işleri başlarından aşkın. O yüzden elimden geldiğince onlara yardım ediyorum.”

Kiremit binaya adım attığımızda kapıda karşılandık.

“Prensım,” dedi Leta nefes nefese. Aşağılara kadar eğilerek selam verdi, başını eğdi. “Sizi tekrar görmek bir onur, Majesteleri.”

“Lütfen ayağa kalk, Leta,” dedi Finn.

Yüzündeki rahatsız ifadeye baktım. Bu unvan ellerinden alınmışken insanların ona lider demesi moralini bozuyor olmalıydı.

“Duyduğuma göre hasta çocuklar varmış.”

Leta başını salladı. “Bu sabah yedi tane daha geldi,” dedi.

Nefesimi tutup olduğum yerde donakaldım. Hasta çocukların sayısı bir gecede iki katına çıkmıştı.

Finn kaşlarını çatarak bana baktı. “İyi misin?”

“Evet. İyiyim.” Omuzlarımı geri attım. Elimden geldiğince uzun süre yardım etmeye kararlıydım ama buna rağmen kendimi çaresiz hissetmişim.

“Bu taraftan,” dedi Leta, bizi arka tarafa götürdü.

Revire kadar onu takip ettik. Sonunda uyku odasının önüne geldiğimizde donup kalma sırası Finn’deydi.

“Açıklayın,” dedi.

Leta başını salladı. “Çocuklar... uykuya dalıyor ve uyanmıyorlar. Uykuya dalmadan öncesinde herhangi bir belirti yok. Sadece uykuya dalıyorlar. Anne ve babalar çocukları geceleri yatağa yatırmaktan çekinir oldu.”

“Çocukları karantinaya almak zorunda kalabiliriz,” dedim, yeni gelen çocukların yüzlerine bakarak. “Belki uykuya dalmadan önce bulaşıyordur, bir şekilde eğer...”

“Öyle olsaydı bile fark etmezdi,” dedi Finn. Yanımda dururken yüzünün bembeyaz kesildiğini fark ettim. “Hastalık bulaşıcı değil.”

Hemşire kaşlarını çattı. “Emin misiniz?”

“Bunu daha önce de gördüm,” dedi Finn. “Gerekli ayarlamaları yapıp uyuyan çocukları Nasiğli Sarayı’na geri götürmeliyiz. Daha fazla bilgi edinince size ulaşıyorum.”

“Çocukları götürmenin akıllıca olacağından emin misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi Finn. “Şu anda bu çocuklar için yapabileceğimiz en büyük iyilik onları doğdukları topraklara geri götürmek. Anne ve babalarıyla, eğer onlar yoksa bu yetimlerle hangi yetişkin ilgileniyorsa onunla görüşün. Yarın sabah ilk iş yola çıkmaya hazırlansınlar.”

“Emredersiniz Majesteleri,” dedi Leta.

Finn dönüp bana baktı. “Gitmeliyiz. Çocukları Ay Di-

vanı'na ne kadar çabuk ulaştırırsak o kadar iyi." Bu emrini uygulamamı bile beklemeden arkasını dönüp revirden çıktı.

"Finn," diye arkasından seslendim. Leta gözlerini irice açtı, muhtemelen ona ismiyle hitap etmemi tuhaf karşılamıştı. Buna aldırmayıp Finn'in arkasından koştum. Ona yettiğimde ahırlara varmıştı bile. "Finn, yavaşla biraz."

Çift Yıldız'ın dizginlerini uzattı. "Gitmeliyiz."

"Bu ne acele? Aklından neler geçiyor, ne biliyorsun anlat bana."

"Uykuya dalan çocuklar, ölmeye yüz tutmuş bir sarayın ilk belirtisidir. Onları kurtarmak istiyorsak, zaman kazanmak için onları eve götürmeli ve sonra da o lanet tahta birini oturtmalıyız."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama sonra kapattım.

"Tacı, gücü ve tahtı birleştirmek *zorundayız*. Elimizden geldiğince hızlı davranmalıyız. Vaktimiz daralıyor."

"Nasıl?" diye sordum.

Finn uzun, kesik bir nefes aldı. "Bunun cevabını bilmiyorum ama bilen birini tanıyorum."

*

Döndüğümüzde diğerlerini akşam yemeği terasında bulduk. Masayı kaplayan boş tabaklara bakılırsa öğle yemeği az önce bitmiş olmalıydı.

Misha, "Bu kadar çabuk mu geldiniz?" diye sordu koyu kırmızı şarabından yudumlayarak.

Finn ellerini cebine koydu ve topuklarının üzerinde sallandı. Çenesini sıkıyordu, gümüş gözleri öfkeyle parlıyordu. “Hasta çocuklardan bana bahsetmedin.”

“Hasta çocuklar mı var?” diye sordu Pretha. Dudaklarını endişeyle büzmüştü.

“Evet,” dedi Finn.

Misha gözlerini kocaman açtı. “Yerleşkelerde neler olup bittiğine dair detaylı bir raporlama istediğini fark etmedim, Finnian. Yanımıza gelen çocukların çoğu kötü durumdadır, ayrıca çocuklar zaman zaman hastalanır. İstersen Leta’dan senin için günlük tutmasını isteyebilirim.”

“Aynı şey değil,” diye karşı çıktı Finn. “Bu durumun bahsetmeye degecek kadar olağandışı olduğunu düşünmüş olmalısın.”

“Birisi açıklama yapabilir mi?” diye sordu Pretha.

Misha iç çekti. “Olağandışı, evet ama gizli değil. Çocukların sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Dışarıdan bakınca uyuyor gibi görünüyorlar ama uyanmıyorlar. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

“Ben gördüm,” dedi Finn.

Misha gözlerini Finn’e çevirdi. “Ne zaman?”

“Yirmi sene önce, Oberon ölümlü diyarında esirdi ve Mordeus kendini Nasıgli Sarayı’nın kralı ilan etmişti. Çocuklar teker teker... Bitmeyen Uyku denilen bir hastalığa yakalandı.”

“Hatırladım,” dedi Pretha. “Çok huzurlu görünüyorlardı ama hareketsiz duruyorlardı.”

“Bunu daha önce hiç duymadım,” dedi Misha.

Finn, “Bundan kimseye bahsetmedik,” dedi alçak sesle. “Sessiz sedasız hallettik.”

Öne doğru bir adım atıp Finn’le göz göze geldim. “Daha önce bunu yaşadıysan, o halde çocuklara nasıl yardım edeceğini biliyorsundur.”

Finn başını iki yana salladı. “O kadar basit değil. Çocuklar sarayımızın geleceği. Onlar geleceğin taşıdığı bütün güzel olayların habercisi. Bu yüzden de bir saray ölmeye yüz tuttuğu zaman önce çocuklar etkilenir.” Pretha’ya döndü. “Sebastian’ın tahta oturamamasını kutlamakla o kadar meşguldük ki tahtın boş kalmasının bedelini durup düşünmedik bile.”

“Mordeus yirmi bir sene boyunca tahtta kaldı,” dedim. “Bütün bu süre içerisinde kimse tahta oturmadı. Bu neden şimdi oluyor?”

“Babamın ölümlü diyarında esir kalmasından beri tahtın boş kaldığı doğru,” dedi Finn, gözlerini uzaklara dikmişti. “Ama Mordeus’un tahtı ele geçirmesiyle, altın kraliçenin Nasiqli perileri lanetlemesinin arasında bir yıldan az zaman vardı. Bu süre boyunca sarayımız soldu, güç kaybetti ve çocuklar teker teker Bitmeyen Uyku’ya daldı. Sonra kraliçenin laneti tuhaf bir şekilde işin gidişatını değiştirdi. Bu lanet *onu* zayıf düşürdü, bu zayıflık da saraylar arasında hastalıklı bir dengesizlik oluşmasına neden oldu.”

Başımı salladım. “Bunun birbiriyle ne ilgisi var anlamıyorum.”

Misha elini kaldırdı ve elinde parlak kum taneleri olan bir kum saati belirdi. Kum saatini ters çevirdi ve avucunda dengeledi. Kum taneleri kendi bölmelerinin dibine çöktü. “Bu

kum saatinin Sigli ve Nasigli sarayları olduğunu düşünelim. İki taraftaki taneler sarayların gücünü simgeler. Her iki taraf da dengede olduğunda, işte o zaman huzur ve sükunet olur.” Elini iki yana salladı ve cam hareket ederken kumlar bir taraftan diğerine kaydı. “Dengeler geçici olarak bozulursa bir şey olmaz ama dengeler çok bozulduğunda...” Saati daha sertçe sallayınca kumlar öbür tarafa üşüştü. “Bir taraf her şeyi alırken diğer tarafın elinde hiçbir şey kalmaz.”

“Sen laneti bozduğunda,” diye açıkladı Finn. “Kraliçenin gücü geri döndü. Onun sarayı artık güçsüz değil ama şu anda kimse Nasigli tahtına oturamayacağı için güç dengeleri tekrar değişti. Bu halde daha uzun süre kalırsa daha çok çocuk hasta olur ve bir daha uyanmama ihtimalleri artar. Hızlı hareket etmezsek bütün saray ölüme sürüklenir.”

“O halde kraliçeyi öldürelim,” dedi Kane. Finn ona bir bakış attı, Kane de omuz silkti. “Denemeye değer. Prens Ronan tacı elinden alıp tahtına oturmadiğı sürece, altın tahtın boş kalması bize biraz zaman kazandırır.”

“Fazla hayalperestsin,” dedi Finn. “Ayrıca, lanetin onu zayıflattığı yirmi yıl boyunca kraliçeyi öldüremediysek şimdi öldürebileceğimizi sana düşündüren nedir?”

“Bırak da hayal kurayım,” diye mırıldandı Kane.

“İşin özü şu,” dedi Finn ciddiyetle. “Gölgeler Tahtı başıboş kalmamalı. Güçle tacı birleştirmenin bir yolunu bulmalıyız ki *birileri* tahta oturabilsin.”

Kane elini salladı. “Prenses güce sahip ve Prens Ronan ile bağlı. Prens vârisini ilan etmedi. Yani belki de bir yolunu

bulup onun zamansız bir şekilde ölmesini sağlayabilirsek taç Brie'ye geçer.”

İrkildim. “Onu öldüremezsiniz.” Misha’yla göz göze geldim. “Değil mi? Çünkü tacın gücü, uğruna cinayet işlenmesini engelliyor.”

“Biz de daha zeki davranırız,” dedi Kane, Misha ağzını bile açamadan.

“Her şeyden önce,” dedi Finn. “Bu riski göze alamayız.”

“İşe yarasaydı bile, Brie tahta oturamaz ki,” dedi Pretha. “O Nasıgli değil.”

Misha sırtıttı ve bir an için gözlerime baktı. Ardından sallanarak Finn’e döndü. “Ama kız tahta oturdu ve taht onu reddetmedi.”

“İmkansız,” dedi Kane.

Pretha başını iki yana sallarken, “Sen *tahta* mı oturdun?” diye sordu.

Gözlerimi devirdim. Alelade bir insanın onların değerli tahtlarına oturması fikri hoşlarına gitmemişti.

Kane başını salladı. “Mümkün değil. Bu sihir Mab kadar eski ve bir o kadar da güçlü. Taht buna izin vermezdi.”

Omuz silktim. “Tacı takıyordum, bu sayede tahta oturdum.”

Finn’in yüzü soldu ama ağzını açmadı.

“Ne demek *oturdun*?” diye sordu Kane. “Yanına mı yaklaştın, yoksa...”

“Hayır. Oturdum. Anlaşmayı yerine getirip kız kardeşimi kurtarmak için tacı ait olduğu yere götürmeliydim. Ben de öyle yaptım.”

"Peki sen üstüne oturunca taht ne yaptı?" diye sordu Pretha. Kahkaha attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki uzun süre oturmamıştır," dedi Finn. Beni ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. "Ya da tam olarak oturmamıştır."

Zihnim o günün anılarına takıldı. Mordeus'un beni cezalandırmak, anlaşma bitmiş ve Jas eve dönmüş olsa da beni hâlâ kontrol edebileceğini göstermek için öldürdüğü kadını düşündüm. "Fazla oturmadım," dedim. "Yalnızca kız kardeşimi kurtarana dek."

"Taht onu ele geçirme niyetin olmadığını anlamıştır," dedi Kane.

Finn hâlâ beni izliyordu. Çok sessizdi, gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. "Bu gayet mümkün. Ne olursa olsun, sorunumuzu çözmeye yaramıyor."

Herkes uzun bir süre sessiz kaldı. Misha şarap kadehini inceliyor, Pretha elindeki portakalla oynuyor, Kane de hançerinin sivri ucuna dokunuyordu.

Finn herkesi izledi ve nihayet sessizliği bozan o oldu. "Bu karışıklığı çözmesini bilen biri varsa o da Mab'dir. Gölgeler Tahtı'nı o yarattı, bir çözüm bulmak için tek umudumuz o."

Kane homurdandı. "Sana iyi şanslar."

"Ben ciddiym," dedi Finn.

Pretha lanet okudu. "Canına mı susadın sen?"

"Tabii ki susamadım. Ama burada oturup Arya'nın sarayını ya da halkımı yok etmesini izlemeyeceğim," dedi Finn. "Yeraltı Diyarı'na gitmem gerekse bile." Misha'ya döndü. "Bu sırada, uyuyan çocukları Nasigli topraklarına geri götürme-

liyiz. Kendi topraklarında olurlarsa tamamen iyileşme ihtimalleri artar. Ayarlamaları yapmama yardım edersin diye tahmin ediyorum.”

Misha başını salladı. “Tabii ki.”

Konuşma farklı yerlere gitmişti, artık takip edebildiğimi sanmıyordum. “Yeraltı Diyarı mı?” Açıklamayı birinin gözlerinde görebilmeyi umarak masanın etrafına bakındım. Yeraltı Diyarı’nı hikâyelerde ve efsanelerde duymuştum ama Finn oraya gitmek istediğini söylemişti. “Orası gerçek mi?”

Pretha masaya koyduğu ellerini yumruk yaptı ama başını kaldırmadı. “Orası hükümdarlarımızın hayatlarının sonunda gittiği, araftaki bir yer.”

“Hayatlarının sonunda...” Kafama dank edince nefesimi tuttum. “Yani öteki dünya gerçek bir yer mi?”

Finn başını salladı. “Önceki hükümdarlarımız Yeraltı Diyarı’nda yaşamıyor. Alacakaranlık’ta yaşıyorlar ama oraya gidemeyiz. Fakat duruma göre Yeraltı Diyarı’na gidebiliriz, onlar da öyle. Mab’le konuşmamızın tek yolu bu.”

“Bu intihar demek olur,” dedi Pretha.

Finn ellerini ceplerine soktu. “Daha önce yaptılar. Birden fazla kez.”

Pretha sandalyesini çekip ayağa kalktı. “Birden fazla kişi denedi ve başarısız oldu... Denediler ve öldüler.”

Yaşayanların ölülerin dünyasına gidebilmesi fikrini hâlâ sindirememiştim ama yine de, “Oraya gidenler neden ölüyor?” diye sordum.

“Hepsi dengeyle alakalı,” dedi Misha. Kum saatini sağa sola salladı. “Eğer artık aramızda olmayan öncü liderlerimiz

Yeraltı Diyarı'nı ziyaret edebiliyorsa, bu dünyadan uzaklaştığımız feci yaratıklar da gelebilir."

Finn, Misha'ya bakıp başını yana çevirdi ama gözlerindeki sert parıltının muzip bir yanı yoktu. "Neyse ki prenses laneti bozdu, böylece yirmi senedir korumak zorunda kaldığınız işe yaramaz bir yer israfı değilim artık. Ben Gölge Tahtı'nın vârisiyim. Benim sihrim yaşam ve ölüm arasındaki o çizgide yürür. Bu iş için en iyi aday benim. Mab sarayı nasıl kurtaracağımızı bilir. Amacım ondan bu cevapları almak."

"Yeraltı Diyarı'na açılan geçitleri nereden bulacağımızı bilmiyoruz ki," dedi Pretha. "Yüce Rahibe'ye geçidi açmasını söylemeye çalıştığında seninle konuşmadı bile."

Finn başını salladı. "Bunu unutmadım ama bir planım var." Bana dönüp uzun, gergin bir an boyunca benimle göz göze geldi. "Tabii prenses bir iyilik yapar ve Lunastal'da bana dağlara kadar eşlik ederse."

"Bana ihtiyacın varsa gelirim," dedim. Başımı salladım ama hâlâ konuşmanın çok uzağındaydım. "Dağlarda ne var? Lunastal nedir?"

Finn gülümsedi. "Yüce Rahibe orada yaşar. Önemli törenlerde derin meditasyonu bırakıp birkaç günlüğüne ortaya çıkar. Ona ihtiyacım olacak çünkü Yeraltı Diyarı'na giden geçidi açabilen tek kişi o."

"Ondan seni ölümüne götürmesini mi isteyeceksin?" diye sordu Kane.

Pretha başını salladı. "Bu çok riskli."

"Yeter." Finn'in emri keskin ve kesindi, odadaki herkesi susturmayı başarmıştı. "Abriella'yla birlikte Yüce Rahibe'yi

görmeye gideceğiz, eğer geçidi açmayı kabul ederse Yeraltı Diyarı'na gidip Mab'le konuşacağım." Gözlerini herkesin üzerinde gezdirip ona karşı koymaları için meydan okudu, ardından bakışları Amira'da durdu. "Lunastal'a dört gün kaldı. Elimizi çabuk tutmalıyız."

"Gereken hazırlıkları yapmaya vakit yok," dedi Pretha. "Prens kutlamaya katıldığında bazı geleneklerin yerine getirilmesi gerekir. Juliana'yı hazırlamak için zaman gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Yanında Abriella'yla oraya gidersen ve Juliana tacın gücünün onda olduğunu anlarsa burnumuzdan getirir."

"Ne kadar da kötü."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bir iki haftalık yolculuk için yanıma yalnızca gerekli olan eşyaları almam tembihlenmişti. Pretha ve Misha, yerleşke-
den Nasıgli Sarayı'na giden geçidi açmak için birlikte çalış-
caktı. Şafaktan önce gitmeye hazır olmam gerektiğini söyle-
diler.

Finn'in rahibeyi görmeye neden benimle gitmek istediği-
ni kimse söylememişti. Yeraltı Diyarı'na yapacağı yolculuğun
neler getireceğini de anlatmadılar. Artık ekibin bir parçasıy-
mışım gibi davranıyor olsalar da aslında bana hâlâ tamamen
güvenmiyorlardı. Bu, güçlerime ve ölümsüz yeni bir bedene
sahip olmama rağmen gerçekte buraya ait olmadığımın bir
göstergesiydi. Buna katlanabilirdim. Yüce Rahibe'yi görmeye
gitmek için kendi sebeplerim vardı. Eğer rahibe, Yeraltı Di-
yarı'na geçit açabiliyorsa, Misha'nın bir keresinde bahsettiği
"Tersine Yaşam İksiri" hakkında da bir şeyler biliyor olabi-
lirdi. İksir artık yoksa bile, yeniden ölümlü olmamın başka
bir yolu olabilirdi.

Finn ya da onun çetesinden biri, şatonun kendilerine ait
olan kanatlarına mühürler yerleştirmişti ama tıpkı dağlar-
daki çatlaklardan akan su gibi, mühürlerin arasından sıvışıp

geçtim. Gölgelere gizlendim, karanlıkla birleştım ve çıt dahi çıkarmadan seslerin geldiğı yöne doğru ilerledim.

Pretha ve Finn, şatonun onlarca farklı terasından birindeydiler. Finn kollarını tırabzana koymuş halde duruyordu, elinde gevşekçe tuttuğı bir şarap bardağı vardı. Pretha ise onun arkasında volta atmakla meşguldü.

“... önemli bir kısmı kaçırıyoruz,” diyordu Finn. “Bu hiç mantıklı gelmiyor ama almamız gereken cevapları, sırf ben bundan korktuğum için alamamamız ihtimali düşünülemez bile.”

“Başka bir yolu olmalı.” Pretha avucunun içiyle göğsünün ortasını ovdu. “Buna başka kim çözüm bulabilir?”

“Kimse.” Finn’in sesi dalgın denebilecek kadar sakindi ama endişesini anlıyordum. Aramızdaki açıklaması olmayan bu bağın altında, endişesini titreşen bir sarsıntı gibi hissedebiliyordum. “Başka kimse yok, Pretha. Bunu yapacağım.”

Pretha bir şişe şarap getirdi ve kadehine bolca doldurdu. Koyu renkli, kadifemsi kırmızı sıvı etraftaki tüm ışığı yutuyordu sanki. Tek yudumda kadehin yarısını içip vakit kaybetmeden tazeledi. “Peki halkına karşı olan sorumluluğun ne olacak? Onlara önderlik etmen için son yirmi yıl boyunca seni kolladık. Şimdi de...”

“Şimdi böyle bir lüksümüz kalmadı. Tacı takan ben değilim ve artık halkımızı korumak için başka bir yol bulmalıyız.” İç çekerek Pretha’ya döndü. “Başka seçeneğim yok. Kızı ona geri götürmeyi benim de iple çektiğim söylenemez. Çok geçmeden onu parmağında oynatır.”

“Bunun olacağını hiç sanmıyorum.” Pretha şarabından

bir yudum daha aldı. “Peki ya Mab bunu yapmanın tek yolunun Brie’nin hayatını feda etmek ve Sebastian’ın tahta geçmesine izin vermek olduğunu söylerse?”

“Başka bir yolu olmak zorunda,” dedi Finn ama kendi kendine konuşuyordu.

“Nedense Brie’nin ölmesine, Sebastian’ın tahta çıkmasından daha fazla itiraz ediyormuşsun gibi hissediyorum.”

Finn geniş elini alnına koyup şakaklarını ovdu. “Egomun, ölmeye yüz tutan sarayımı kurtarmanın önüne geçmesi, şu anda ihtiyacımız olan son şey.”

Pretha yüksek sesle iç çekti. “Bir yolunu buluruz. Buna inanmak zorundayım.”

Finn arkasına dönüp tırabzana yaslandı ve bakışlarını ona çevirdi. “Bütün bunların arasında kendini nasıl hissediyorsun?”

“Diyarın yıkılmak üzere olmasını mı diyorsun?” dedi Pretha tek kaşını kaldırarak. Kadehini havaya kaldırdı. “Ah, harika durumdayım.”

Finn başını iki yana salladı. “Bu, ailen seni uzaklaştırdığından beri Craige Kalesi’ne ilk gelişin. Eve dönmek nasıl bir his?”

Kalbim parçalandı. Pretha, Finn’in çetesindeki en dişli ve en becerikli kişiydi. Onun bir zamanlar kardeşinin nişanlısına âşık olan kız olduğunu unutmak çok kolaydı.

“Ben... iyiyim. İyi. Fena değil.” Terasın ötesinde uzanan vadiyi izlerken Pretha’nın yüzündeki ifade mesafeli bir hal aldı. “Bu yeri özlüyordum ama saraya adım atana dek tam olarak ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.” Altdudağını

ısırdı ve büyük kahverengi gözleri yaşlarla doldu. “Burada çok güzel anılarım var.”

Finn onun bileğini tutup nazikçe sıktı. Gölge prensinin nadir de olsa birine fiziksel ilgi gösterdiğini görmek kalbime dokunmuştu ama aynı zamanda, kalbimi rahatsızlık verici bir his kaplıyordu. Bunu kıskançlık olduğunu fark ettim. İlk tanıştığımız günden beri Pretha’nın Finn’le olan ilişkisini kıskanıyordum. Öncesinde romantik bir ilişkileri olduğunu düşündüğüm için kıskanmıştım. Şimdiyse aralarındaki bağı kıskanıyordum. Sırtlarını birbirlerine yashıyorlardı. Benimse etrafımda arkadaşım olduğunu söyleyen onca insan vardı ama elimdeki güce, bana verdiklerinden daha fazla değer verdikleri sürece onlara nasıl güvenebilirdim?

Bu gücü istenmeyen bir palto gibi üzerimden atabilseydim, kimse beni umursar mıydı? Kalacak bir yerim olur muydu yoksa yine kaçmak zorunda mı kalırdım?

“Ağabeyin ve Amira’nın romantik bir ilişkisi yok,” dedi Finn, Pretha’nın bileğini bırakırken. “Onun aile soyunu devam ettirmek için nedimelerinden çocuk yapmaya çalıştığına dair söylentiler var.”

Pretha burun kıvırdı. “Ergenliğinden beri bunu denediğine yemin edebilirim.”

Finn homurdandı ve o nadir gülümsemelerinden birini takındı. “Misha’yı o zamanlar da tanıyordum ve bunu ciddiye söylemek istemezdim ama bütün o kadınları yatağa götürürken vâris yapma peşinde değildi.”

“Güven bana. Söylentileri duydum.” Pretha kıkırdayarak şarap kadehini inceledi. “Hazır ol. Galiba sırada Brie var.”

Misha onun... nedimesi olmamı mı istiyordu? Yoksa onların böyle düşünmesini mi istiyordu? İçimden bir ses ikinci seçeneğin geçerli olduğunu söylüyordu. Misha, kibar ve göz kamaştırıcıydı ama büyük ihtimalle ya bu güce ulaşmak istiyordu ya da benimle bir ilişkisi varmış gibi davranarak peris sarayındaki nüfuzunu arttırmaya çalışıyordu.

Finn kaşını kaldırdı. "Peki bunun benimle ne ilgisi var?"

"Kızı koruyorsun. Bunu herkes biliyor."

"Bari bu kadarını yapayım." Finn yüzünü manzaraya çevirdi ve kollarını tırabzana yasladı. "Her şeyden sonra."

"Tekrar rüyana girdi mi? Ne zaman..."

Finn başını salladı. "Hayır. Geçen sefer de isteyerek yaptığını sanmıyorum. Dönüşüm geçirdiğinde sihri aniden kopardı ve zihni olanlara anlam verebilmek için bana tutundu." Elini buklelerine götürüp şöyle bir dağıttı. "Ortada bir aldatmaca olsun ya da olmasın, Sebastian onu gerçekten seviyor."

"Evet... Eh, aşk planlarımızı bozmaktan başka neye yaradı ki zaten?" diye sordu Pretha, Finn de homurdanarak ona katıldı. Ardından, "Gitmeliyim," dedi Pretha. "Sevdiğim kadına veda etmeli ve onunla aynı çatı altındayken tek başıma uyumak hoşuma gidiyormuş gibi davranmalıyım."

Finn kaşını kaldırdı. "Yalnız uyumak zorunda değilsin," dedi nazikçe. "Amira kendi odasında kalıyor. Yatağında sana seve seve yer açacağını buradaki herkes biliyor."

Pretha gözlerini kapatıp sertçe yutkundu. "Uzun zaman önce, onun gizli sevgilisi olmaktansa yalnız ve zavallı olmayı tercih ettiğime karar verdim. Farklı düşünen olursa onu bu yüzden suçlayamam ama benim için... bu yeterli olmaz.

Eninde sonunda ona ve ağabeyime karşı öfkelenip nefret dolacağım bir anlaşmaya varmak bana hiç adil gelmedi.”

Finn son kez onun bileğini sıktı. “İyi uykular.”

Pretha ayrıldıktan sonra kendimi yine koridorda buldum ve birkaç dakika bekledikten sonra gölgelerimden sıyrıldım. Derin bir nefes alırken yeniden kendi bedenime döndüm. Sonrasında da terasta Finn’in yanına gittim. Attığım her adımla birlikte çizmelerimin sesi taş zeminde yankılanıyordu.

Neden burada olduğumu ya da mühürleri nasıl atlattığımı açıklamaya fırsat bulamadan, “Bu diyarın gecelerinin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum,” dedi Finn. Gerçi sorsaydı bile iyi bir açıklamam yoktu.

Tırabzana gidip yanında durdum. “Göz kamaştırıcı bir manzara. Evdekinden daha mı güzel?”

Dudaklarında ufak, hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Hayır. Hiçbir manzara evdekinden daha güzel olamaz.”

“Eminim geri dönmek için sabırsızlanıyorsundur.”

Gözleri benimkiyle buluştu, bakışlarında gördüğüm bitkinlik mideme koca bir kaya gibi çökmüştü. “Bir an önce bizi çözüme yaklaştıracak bir şeyler yapmak istiyorum. Sarayın kendisi...” Başını salladı. “Eve dönmenin duygusal açıdan bir kördüğüm olacağı belliydi, bunun için sabırsızlandığımı söylenemez.”

“Neden peki?”

Finn’in dudakları hüznle kıvrıldı. “Önemi yok. Artık önemli olan tek şey cevaplar.”

“Neyle ilgili cevaplar?”

“Çocuklarla ilgili. Halkımızla ilgili. Şimdi ne yapacağımızla ilgili. Artık dağınık bir sarayız.”

Ve hepsi benim suçum. Bu sözleri sindirdim, her biri mideme taş gibi oturuyordu. “Sence Mab gerçekten buna bir çözüm bulabilir mi?”

Finn başını salladı. “Yüce Kraliçe’nin sarayını korumak uğruna yapmayacağı şey yoktur, özellikle de onu Sigli hükümünden korumak için.”

“Peki, çözümün tahta başka birinin oturması olduğunu söylerse bunu kabul edecek misin? Hem de... olan her şeyden sonra?”

Finn yutkundu. “İster inan ister inanma, ben kendi iyiliğimi değil halkımın iyiliğini düşünüyorum. Şu anda halkımın iyiliği, yalnızca krallık hayatta kalırsa mümkün olabilir.” Başını salladı. “Benim hayatım koca bir sarayın kaderinden daha önemli değil. Bunu bilmiyor olsaydım, tahta geçebileceğimi düşünmeyi aklımdan geçirmekten bile utanırdım.”

“O halde benden nefret ediyor olmalısın,” dedim alçak sesle.

Finn doğrularak yavaşça bana doğru döndü. “Biraz bile etmiyorum, prenses.”

“Etmelisin. Hayatım seninkinden daha önemli değil ama sarayın, senin deyimle dağılmış olmasının sebebi şu anda atan kalbim.”

“Ben öyle düşünmüyorum.” Başını kaldırarak dikkatini karanlık gökyüzüne verdi, sessizlik ağır bir yük misali aramıza oturuyordu. “Onu tekrar görmeye hazır mısın?” diye sordu.

“Bir kere gördüm zaten.”

Finn kaşını kaldırdı. “Dur tahmin edeyim... kampları dağıtmasını söylemeye mi gitmiştin?”

Başımı sallayarak tırabzana yaslandım ve uzakta daireler çizen yarasayı izledim. “Hiç kolaylaştığı oluyor mu? Birine böyle bağlanmanın yani?”

Finn gözlerini kıstı, sanki aradığı cevap karanlıkta saklanıyordu ve yeterince odaklanırsa onu görebilecekti. “Sana zor mu geliyor?”

İç çektim. “Kendimi sürekli onun duygularından uzaklaştırmak zorundayım. Onun hislerini hissetmek dikkatimi dağıtıyor ve engellemek için sürekli bir kalkan koymam gerekiyor.” İç çektim. “Bu zor. Bitkin hissediyorum. Yani, evet.”

“Hmm.” Finn ensesini ovdu. “Bağ kurduğun eşine karşı kalkan mı koydun? Bu ilginç.”

Ona o kadar kötü bir bakış attım ki, bakışlarımın gücüyle olduğu yere sinmemiş olmasına inanamadım. “Seni ilgilen-dirmez.”

“Bana kalırsa bu kadar zor olmamalı. İdeal durumda, bu rahatlatıcı bir unsur olmalı ama ikiniz...”

“En başından beri lanetli miydik?”

Finn nefes vererek bir kahkaha attı. “Sanırım bu biraz karmaşık bir durum.” Gözlerini indirip kollarına baktı. Siyah gömleğinin kollarını yukarı kıvrırmıştı, güçlü kolları ve derisini kaplayan mühür dövmeleri görünüyordu. “Gerçi ben ne bilirim ki?”

Kollarındaki dövmelere baktım, ardından bakışlarım boynuna doğru uzanan mühürlere kaydı. Onu çıplak gördü-

ğum için bundan çok ama çok daha fazla dövmesi olduğunu biliyordum ve her biri özel bir bağı gösteriyordu. “Aralarında hayatta olan var mı?” diye sordum. “Yoksa hepsi lanetin zamanından kalma haraçlar mıydı?”

Derin bir iç çekti. “Hizmetçilerimle bağ kurmayı anlamsız buluyorum. Öte yandan haraçlarla bağ kurduğum an...”

“Ölüyorlar.” Sözüünü onun yerine bitirdim.

Finn başını salladı.

“Peki ya Isabel?”

İrkildi. “O, öldürdüğüm ilk insandı.” O kadar alçak sesle konuşuyordu ki kelimeleri zar zor seçebiliyordum. “Yaşam gücünün damarlarımda aktığını hissettiğim ilk ölümlüydü.”

Ondan iğrenmeliydim ama yüzündeki ifadeyi görünce içten içe ona acımadan edemedim. “Ama onu seviyor muydun?”

Göz göze geldik. Yüzünde mesafeli bir ifade vardı. “Seviyordum,” dedi. “Yani sakın kendini kandırıp aşkın yeterli olduğunu sanma, prenses. Belki geldiğin yerde öyledir ama bu lanetli diyarda, gerçekler bundan daha uzak olamaz.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Kane telaşla terasa koşup araya girdi. “Nasıgli sarayından haber var.”

Gözlerimi sıkıca kapattım, onun araya girmesinden nefret etmiştim ama bir yandan da buna minnettardım. Keşke Finn’e karşı olan duygularım bu kadar karmaşık olmasaydı. Keşke tıpkı Mordeus’a yaptığım gibi, onu zihnimdeki “düşman” çekmecesine atıp yoluma devam edebilseydim. Ama her ne kadar kendimi, Finn’in kötü kalpli amcasından farklı

olmadığına ikna etmeye çalışsam da kalbim buna inanmayı reddediyordu.

“Sarayın dışında isyan çıkmış,” dedi Kane.

Finn kaşlarını çattı. “Neye karşı?”

“Prens Ronan, Gece Yarısı Süvarileri’ne dağlara doğru ilerlemelerini söylemiş. Altın prensin otoritesini konuşturması ordunun pek hoşuna gitmedi diyelim. Onu sallandırmak istediklerine dair raporlar aldık.”

“Eh, bu hiç de fena olmazdı,” diye mırıldandı Finn.

Ağzım açık bir halde Finn’e döndüm. “Sen ciddi misin?”

Kane o korkunç kırmızı gözleriyle bana baktı. “Altın prensten nefret ettiğini sanıyordum. O seni kandırmamış mıydı?”

“Bu, ölmesini istediğim anlamına gelmiyor,” diye tersledim.

“Eğer ölseydi bu kaosun içinde olmazdık,” diye mırıldandı Kane. Ona kötü bir bakış attım. Dikkatini yeniden Finn’e çevirdi. “Şimdilik altın prensin muhafızları askerleri uzakta tutuyor ama kalabalık gittikçe artıyor. Gerçek kralı görmeyi talep ediyorlar.”

En azından Sebastian’ın önceki duygularının sebebi belli olmuştu. Bu endişe hiç şüphesiz ki isyanlara karşı olan bir tepkiydi.

Finn kaşlarını çattı. “Artık o her kimse,” diye mırıldandı.

“Tahta senin geçmeni istiyorlar,” dedi Kane.

“Ne yapabiliriz?” diye sordum.

“Biz mi?” diye sordu Finn.

Avuçlarımı açtım. "Sana ait olan sarayın kaosa dönmesini izlemek... istediğin şey bu olamaz."

"İstedğim şey, prenses, Mordeus'un son yirmi yıldır yuvarma yaptığı hasarı düzeltmek. İstedğim şey, uyuyan çocukların ailelerinin, gözlerinin içinin güldüğünü görmesi. Başka çocukları da Bitmeyen Uyku'ya kaybetmeden ve sarayımın bir sonraki neslinin bütün sakinleri uykuya dalmadan önce bu işi düzeltmenin yolunu bulmak istiyorum."

"Seni istiyorlar," dedim alçak sesle. "Misha böyle söyledi. Mordeus hükmederken sarayın mensupları gizlice seni desteklemiş. Sebastian ile işbirliği yaparsan, yani birlikte çalışırsanız sarayın büyük bir kısmı birleşir."

"Misha fazla konuşuyor." Finn iç çekti. "O insanların tek istediği, yanlarında güvenebilecekleri birinin olması. Prens Ronan hakkında, onun annesi ve annesinin kendilerine yaptıkları dışında hiçbir şey bilmiyorlar. Onu prensleri ya da kralları olarak kabul etmelerini nasıl beklersin? Ağzından çıkanlara nasıl güvenecekler?"

"Onu öldürmelerine izin verme," diye fısıldadım.

Finn'in gözleri parladı, burnundan soluyordu. "Kulağa cazip geldiğini söylemeliyim." Bakışlarını üzerimde gezdirdi, ardından başını salladı. "Ama daha önce de belirttiğim gibi, Sebastian ölürse taca ne olacağını bilmiyoruz. Her ne kadar bu oldukça tatmin edici olsa da onun linç edilmesine izin vermek gibi bir niyetim yok."

"Ne kadar da asil bir davranış," diye tersledim.

Kane boğazını temizledi ve koridora doğru özlem dolu bir bakış attı. "İsterseniz gidebilirim."

“Kal.” Finn’le aynı anda bağırdık, ikimiz de gözlerimizi birbirimizin üzerinden ayırmıyorduk.

Finn çenesini kaldırdı. “Benden ne istiyorsun, prenses?”

Kane, Finn’in arkasından homurdandı. Sanki patlamaya hazır birer bombaymışız gibi bir ona bir bana baktı.

“Gitmeni istiyorum,” diye karşılık verdim. “O kişi ol. Onlara hükmeden ve koruyan kişi. Sebastian’la ittifak kurup onlar için en iyisini istediğini herkese kanıtla. Bu, saraydaki işleri düzeltmeyebilir ama daha uzun vadeli bir seçenek aradığımız sırada bizi daha güçlü kılar.”

Finn kollarını göğsünde kavuşturdu. “Prensini ittifak kurmak istediği ne malum?”

Omuz silktim. “İstemediği ne malum?” Sebastian’ın bana anlattıklarından sonra, bu konuda ne düşüneceğimi kestiremiyordum. Neyin doğru, neyin hile olduğunu bilmek zordu ama kalbimin derinliklerinde hâlâ onun iyi kalpli olduğuna, babasının halkının iyiliğini istediğine inanıyordum. Peri sarayları arasındaki huzurun devam etmesi için kalbinde umut taşıyordu, öyle bir umuttu ki bunu gerçekleştirmek için bana ihanet etmişti. O ve Finn birbirlerinden pek de farklı sayılmazlardı.

“Yine de seninle gideceğim,” dedim. “Oradayken onu ikna etmene yardım edebilirim. Bu işi birlikte çözeceğiz.”

“Yanımda olmanın yapacağı tek şey, senin yatağına sürünerek girmek istediğini ona hatırlatmak olur.”

“Öyle bile olsa,” dedi Kane. “Abriella yanımızda olursa avantajımız olur.”

Finn kaşlarını çatarak ona baktı.

"Prenslerle arasının iyi olduğunu inkâr edemezsin." Kane avuçlarını iki yana açtı. "Anlaşılan krallarla da. Misha'yı bile parmağında oynatıyor."

Önce Pretha, şimdi de Kane mi? Ona bir bakış attım. "Oynatmıyorum!"

Kane kıkırdadı. "Endişelenme. Henüz onun bunu fark ettiğini sanmıyorum."

"Misha benim *arkadaşım*."

"Artık gidebilirsin, Kane," diye hırladı Finn. Kane bir an bile vakit kaybetmeden sarayın derinliklerinde gözden kayboldu.

Bir kez daha yalnız kaldığımızda Finn'e döndüm. "İzin ver de Sebastian'ı ikna etmek için elimden geleni yapayım."

"Sen konuşursan kendisinin bize iyilik yaptığını düşünür. Bırak da ben halledeyim."

"Bir keresinde onun düşmanın olmadığını söylemiştin. Ne değişti? Neden artık onun kötülüğünü istiyorsun?"

"Verdiği pervasız kararlarla sarayımı yok etmeden önceydi o," diye tersledi beni.

"Yani benim hayatımı kurtarmadan önce."

Gözlerini kapattı. "Öyle olduğunu söylemedim.

Çenemi yukarıya kaldırdım. "Sarayın tehlikede çünkü Sebastian hayatımı kurtardı ve tacın gücünü benim varlığıma bağladı. Nereden bakarsan bak gerçek bu."

Gözleri ay ışığında parlarken çenesini sıktı. "Kes şunu. Bu dünyanın sensiz daha iyi olacağını düşünmeyi kes."

"Sarayın düştüğünü görmektense Sebastian'ın tahta geçmesini yeğlediğini kendin söyledin. Ben olmasaydım tam

olarak böyle olacaktı.” Bir adım gerileyip başımı salladım. Bu düşünceler peşimi bırakmıyordu. “Eğer o iksiri içmeseydim...”

Daha ne olduğunu bile anlamadan Finn beni çevirip duvara yasladı. Bakışlarını aşağıya indirerek bana bakarken gümüş gözlerinde sert bir ifade vardı. “Ama içtin. İksiri içtin ve bu sayede, kötülüklerle dolu olan bu dünyadaki tek güzel şeyi kurtardın. Bunun için pişman olacak değilim, *asla* da olmayacağım.”

Ben daha onun sözlerini sindiremeden dudaklarıma yapıştı ve... *Tanrılar aşkına*, sert bedeninin sıcaklığını bana bastırdı. Dudakları kaliteli bir şarabın tadını çıkarmak ya da onu bir dikişte içmek arasında kalmış gibi dudaklarımı yudumluyordu.

Altdudağımı dişlerinin arasına aldığı anda ağzımı ona açtım. Öpüşüne onunki kadar büyük bir açlıkla karşılık verdim. Bu yalnızca bir öpücük değildi. Söyleyemediğimiz bütün kelimeler dudaklarımızla, bedenlerimizle yazılıyordu. Sonu gelmeyen bir öfke, umut, korku ve arzuydu; hepsi iç içe geçmiş ve alev almıştı. Burada yalnızlık yoktu. Pişmanlık yoktu. Yalnızca onun zengin, kızıl şarabı andıran tadı ve beni sarıp sarmalayarak içimde akan gücünün engin hissi vardı.

Kollarımı boynuna dolayıp ellerimi saçlarına daldırdım. Ardından saçlarını topladığı bağı çözüp ipeksi buklelerini parmaklarımın arasında hissettim. Finn benden ayrılıp dudaklarını araladı ve öpücükleri çenemi takip ederek kulaklarımın arkasına ilerledi. En sonunda beni kısa süre önce ısır-

dığı, boynumla omzum arasındaki o kesişme noktasını öptü. Diliyle o noktaya dokunduğunda nefesimi tutup damarlarıma dolan arzuyla ve zihnime gelen anıyla birlikte titredim.

Finn homurdandı ve bunu kendisi de hatırlamış gibi bacaklarını bacaklarımın arasına koydu. "Ben uydurdum sanmıştım," diye mırıldandı. "Ama tadın hatırladığımdan bile daha tatlı."

Dur. Seni seviyorum. Dur. Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.

Göğsümde bir ağrı belirdi, dehşet verici ve çaresiz bir ağrıydı. Üstelik bana ait bile değildi ama bunun sayesinde kafamı biraz toplayabildim. *Bir hata yapıyorsun.* Bu öpücük. Bu dokunuşlar. Onun tatlı sözlerinin karşısında eriyip gitmek. Hepsi de korkunç bir hataydı, şimdiye kadar fazlasıyla hata yapmıştım zaten.

Finn'i kendimden uzaklaştırıp kalkanları hızla yerine koydum ve Sebastian'ın birdenbire kabaran hislerini engelledim.

Finn bana karşı koymadı. Hatta sendelemedi bile. Yalnızca üç adım geriledi, sanki kafamı toplayıp kendime geleceğim anı bekliyor gibiydi.

Göğsü inip kalkarken beni izliyordu. Acaba ben de onun gibi dağılmış mıydım? Dudaklarım şişmiş miydi, gözlerinde gördüğüm açlık benim de bakışlarımdan okunuyor muydu?

"Beni öpmemelisin." Öyle olmaması için uğraşsam da sesim zayıf çıkmıştı. Zorlamaydı. Muhtemelen gerçekten de öyle olduğu içindi.

Finn uzun, titrek bir nefes aldı. Kendini toparlamaya çalıştığı her halinden belliydi. "Bunu benden duymanı istemezdim prenses ama o öpücük sadece bana ait değildi."

“Eh, ben de seni öpmemeliyim.”

Kaşını kaldırdı. “Nedenmiş o?”

Çünkü bana dokunduğunda düzgün düşünemiyorum. Çünkü yine aptalca davranmak istemiyorum. Çünkü tatlı sözlerine kanmak ve kendime, sana âşık olmak için izin vermek fazla kolay olurdu. Çünkü senin hâlâ istediğin bir şeye sahibim ve beni bu güçten daha çok istediğine güvenemem.

Resmen titriyordum ve bu sebeplerden hiçbirini onunla paylaşacak durumda değildim. Bu yüzden onu can evinden vuracağını bildiğim sebebi söyleyiverdim. “Çünkü ben Sebastian’a bağlıyım.”

Finn kıpırdamadı. Fiziksel olarak irkilmedi bile ama değişim gözlerinden okunuyordu. Bir kapı kapanmıştı sanki. “İlginç.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama dayanamıyordum. Yemi bilerek yuttum. “Ne var?”

Finn omuz silkti. “Misha bağı artık istemediğin fikrine kapılmış. Söylediğine göre bağı bozmanın bir yolunu arıyormuşsun.”

Ofladım. “Haklıydın. Misha çok konuşuyor.”

“Bu doğru mu? Bağı bozmak mı istiyorsun?”

Çenemi sıktım. “Sebastian’ın bağı kurarken bana karşı tam olarak dürüst davrandığı söylenemez.”

“Ne yani, bunu yaparken seni kandırdı diye bir istisna yaratıp bağı bozabileceğini mi sanıyorsun?” Finn nihayet bana arkasını dönüp tırabzana yürüdü. “Bu dünya hakkında öğrenecek çok şeyin var, prenses.”

Kendini beğenmiş, küçümseyici pislik...

Gitmek için arkamı döndüm ama sonra durdum, sırtımı yıldızlara verdim. "Cahilliği saflıkla karıştırma, Finn. Fiziksel cazibeye ve güzel sözlere kanan o aptal kız değilim artık."

"Eminim Sebastian bu teorini denemekten gayet memnun olur."

Omzumun üzerinden ona baktım. Bana, sanki zihnimin içine girmek istermiş gibi bakıyordu. "Seni kastetmiştim."

Yutkundu. "Şafak sökmeden önce gitmek için hazır ol," dedi ardından. "Uzun bir gün olacak."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Finn, Nasıgli Sarayı'nın taht odasında belirttiği anda Riaan onu arkadan yakalayıp kılıcını gölge prensinin boynuna dayadı. "Boğazını hemen şuracıkta kesmemem için bir sebep söyle."

Finn'in gulyabanisi göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu, ben de tam planladığımız gibi gölgelere saklandım. Bu sabah atlarımızla geçitten geçip Nasıgli başkentine gitmiştik. Misha, Pretha ve diğerleri yanımızdaki çocukları şehirdeki revirlere taşıırken, Finn'in gulyabanisi de bizi doğruca sarayın taht odasına getirmişti.

Odaya göz gezdirdim. Sebastian kürsüde durmuştu, kısık gözlerle üvey kardeşini ve Riaan'ı izliyordu. Koca odada başka hiç kimse yoktu.

Finn gülümsedi. Sebastian'ın muhafızının elinden kurtulmaya çalışmamıştı bile ama istese rahatlıkla kurtulurdu. Jalek'le talim yaparken art arda gelen bir sürü saldırıdan kurtulmayı başarmıştı. Sihrine hiç dokunmadan bile Riaan'ı yere serebilirdi. Yine de bunu yapmak yerine kıpırdamadan durdu ve Riaan'ın hançerini boynuna dayamasına izin verdi. Yaptığı tek hareket soğuk, gümüş gözlerini kaldırıp Sebasi-

tan'a doğru bakmak oldu. "Hadi, senin ona emir vermeni bekliyor," dedi kelimeleri uzatarak.

"Umuyorum ki..." dedi Sebastian. "İş oraya varmaz."

Finn kaşlarını kaldırdı ve güldü. "Gerçekten mi?"

"Riaan, hançerini çek."

Riaan burnundan soludu. Bir an için Finn'in başını geriye attı, prensinin emirlerine karşı çıkıp oracıkta boğazını kesecek sandım ama sonra dizini gölge prensinin sırtına geçirip bedenini ileriye iterek onu bıraktı.

Finn zarif bir hamleyle ayağa kalkarken sendelemedi bile. Yalnızca rahat adımlarla basamakları tırmanıp Sebastian'ın yanına geldi. "Anlaşılan buranın halkıyla aranı biraz açmışsın," dedi. Bakışlarını taht odasının karşı duvarını kaplayan pencerelere çevirmişti.

Köşede saklandığım yerden görebildiğim tek şey güneşli bir sabahtı ama o kapıların ardında mutsuz bir gölge perisi sürüsünün beklediğini hepimiz biliyorduk. Geçitten geçtiğimizde isyan seslerini duymuştum.

"Aramız geçici olarak bozuldu," dedi Sebastian. "Tahta oturduğumda beni kabul edecekler."

Kollarını göğsünde kavuşturan Finn topuklarının üzerinde sallandı. Gülümsemesi hiç de neşeli sayılmazdı. Sevdiklerinin canını yakan herkesi öldürmeye ant içen bir erkeğin gülümsemesiydi bu. Tahta oturmak için sahip olduğu o tek şansı elinden kaçıran sürgün prensin gülümsemesi. "Bir çözüm bulduğunu duyduğuma sevindim," dedi Finn. "Gerçi ne olduğunu çok merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

"Sana söyleyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Finn omuz silkti. "Sadece sesli düşünüyorum. Prensesini

oldürürsen gücünün sana geçmeyeceğinin farkındasın. Ona ölümsüzlüğü bahsettiğine göre, yakın zamanda doğal sebeplerden ötürü öleceğini de sanmıyorum.” Finn başını yana çevirdi. “Belki de genç yaşta atalarımızın arasına katılmasını ve gücü o şekilde sana geçirmesini umuyorsun. Belki de onun sana olan aşkının, tacı almak uğruna ona yalan söylediğini ve kandırdığını ona unutturacak kadar güçlü olduğuna inanıyorsun...” Bir an için tırnaklarını inceledi ve hafifçe ısıklık çaldı, bu olasılığı zihninde evirip çeviriyordu sanki. “Tabii, bunların olması için kızın seni affetmesi gerekir ve eğer yanlış hatırlamıyorsam, asla affetmeyeceğine dair yemin etmişti.”

Sebastian öne atılıp avuçlarını Finn’in göğsüne dayayarak onu itti. Bir kez daha, Finn sendelemedi bile. Sebastian ve Riaan’ın birer çocuk olduğunu fark ettim. Finn’e kıyasla çocuk gibilerdi. Bir satranç ustasıyla karşı karşıya gelen amatör oyuncular. “Danışmanlarım var,” diye hırladı Sebastian dişlerini sıkarak. “Abriella’ya zarar vermeyecek bir çözüm bulmaya çalışıyorlar.”

Finn kahkaha attı. “Yani planım var derken, aslında danışmanlarının senin için plan yapmasını beklediğini söylüyorsun. Gerçekten merak ediyorum, beni kötü adam yerine koymak yerine en başından ona doğruyu söyleseydin neler olurdu?”

Sebastian kükrediğinde duvarlara karanlık gölgeler çöktü, yer titredi.

“Bunun beni korkutması mı gerekiyordu?” diye sordu Finn. Bakışlarını odada gezdirirken gölgeler kayboldu. “Endişelenme. Hayatım boyunca Nasıgü güçlerimle oynadım,

beni etkilemek zordur. Ama eminim ki Altın Ordu muhafızların bu gösteriye hayran kalmıştır.”

Sebastian yüzünü öfkeyle buruşturdu. “Kapa çeneni ve taht odamdan çık git.”

“*Senin* taht odan mı?” diye sordu Finn. “Nereden *senin* oluyormuş?”

“Hiçbir zaman *senin* olamayacak kadar benim.”

Finn çenesini ovup düşünür gibi yaptı. “Baksana, bence burada yanılıyorsun. Birçoğu gücün taca ya da sihrin kendisine bağlı olduğuna inanır. Ama sarayın kapılarına dayanan o periler var ya? Onların çoğu da krallığın gücünün kendilerinde gizli olduğunu, onlara ait olduğunu söyler. Mordeus burada hata yaptı işte. Bu krallığa hükmettiğinde aslında herkese hizmet ettiğini anlamadı. Hem zayıflara hem de güçlülere. Kölelere ve asilere.”

“Bunu *biliyorum*,” diye hırladı Sebastian. “Mordeus’un yaptığı gibi hükmetmeye hiç niyetim yok. Bütün bunları onu tahttan indirmek, krallığı ondan kurtarmak için yaptığımı unutuyorsun.”

Finn bir adım öne çıktı, yüzü kardeşinin yüzünden bir santim ötedeydi. “Sen son iki yıldır insan bir çocuk gibi davranıp Abriella’nın kalbini çalmaya uğraşmakla meşguldün. Bense *halkımın* beni unutmaması için, bu sarayı kim ele geçirirse geçirsin ve buraya aitmiş gibi davranan kim olursa olsun, halkın temel ihtiyaçlarının karşılandığından ya da karşılanmıyorsa da onlar için savaşacak bir ordu olduğundan emin oluyordum.”

“Onları incitmek istemiyorum, Finn.” Sebastian sertçe yutkundu. “Abriella’ya yalan söylediğimi iddia ediyorsun

ama ona önemli konularla ilgili hiç yalan söylemedim. Her iki krallığın da iyiliğini istiyorum. Bu iki krallığı da daha fazla güç elde etmek için her şeyi yıkmak isteyen hükümdarların pençesinden kurtarmak istiyorum.”

“Yani annen gibi mi?” diye sordu Finn.

“Evet!” diye kükredi Sebastian. “Tabii ki ondan bahsediyorum.” Başını salladı. “Benim de Nasıgıli olduğumu unutun mu? İster beğen ister beğenme *kardeşim* ama Oberon’un damarlarında akan kan benim de damarlarımda akıyor, yoksa şu anda bu tacı takıyor olmazdım. Halkı hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Onları birçok açıdan hayal kırıklığına uğrattım. Ama onlara yardım etmek istiyorum. Onları korumama yardım et. Güçlerimizi birleştirelim ki annem daha hamle yapmamışken biz birbirimizi içten içe parçalamayalım.”

“Hmm.” Finn gözlerini kıstı, orada görünmez bir taç değil de garip bir yaratık varmış gibi Sebastian’ın başının üstüne baktı. “Bunun bana ne yararı olacak peki?”

Sebastian yutkundu. “Bana yardım et.”

“Ama neden edeyim? Sen kralcılık oynarken bu krallık yok olursa, bu beni herkesin gözünde daha iyi göstermez mi? Mordeus taht olmadan kral olabildiyse, ben de olabilirim.”

Gölgelerin içindeki yerimde dururken çenemi sıktım. Finn bu yüzden onunla işbirliği yapmak istememişti. Sebastian’a, en az onun kendisine olduğu kadar ihtiyacı olduğunu belli etmek istemiyordu. Şu anda peşinde olduğu şey her neyse, Sebastian bunu tamamen kabul etmeden önce onun gölge sarayının ölmeye yüz tuttuğunu bilmesini istemiyordu.

“Finn,” diye hırladı Sebastian. “Yapamam...” Başını salladı.

dı. “Sana ihtiyacım var, bunu biliyorsun. Bu işi barış yoluyla çözmek için sana ihtiyacım var.”

“Aslında yok,” dedi Riaan. “Elçilerimiz Gece Yarısı Süvarileri’yle toplandı. Onları ikna edip...”

“İşe yaramıyor,” diye hırladı Sebastian, gözleri öfkeyle parlıyordu. Finn’e döndü. “Bedelini söyle.”

“Abriella.”

“Ne?”

Finn’in yüzünde duygusuz bir ifade vardı. “Bedelim Abriella. Saray kapılarındaki isyanı bastırmayı, ortada bir barış olmasını ve süvarilerin dağdaki askerlerine katılmasını istiyorsan, prensesi bana vereceksin.”

“Pardon?” diye bağırdım. Verdiğim söz umurumda değildi. Finn’in bana gölgelerde kalmamı söyleyerek oynadığı oyun umurumda değildi. Gölgeleleri bir bir üzerimden attım. Sebastian beni gördüğünde gözlerini kocaman açtı.

“Brie.” Telaşla yanıma koştu. Sadece bir adım ötemdeydi ancak ben elimi kaldırıncı durmak zorunda kaldı. “Ne zamandır buradasın? Peki ya ben neden...” Parmak uçlarıyla bileğindeki dövmeyle dokundu. “Seni hissetmedim? İyi misin?”

“İyiyim.” Dönüp Finn’e bir bakış attım. “Haddini aştin,” diye tısladım.

Finn kıkırdarak omuz silkti. “İstediğim bedel bu,” dedi, gözlerini benden ayırmıyordu. “Sebastian ona katılıp küçük sorununu çözmemi istiyorsa, *seni* bana vermelii.”

“Senden nefret ediyorum,” dedim dişlerimi sıkarak.

Finn uzun, manalı bir an boyunca gözlerini üzerinden ayırmadı ve yavaşça gülümsedi. “Daha iyi hissettirecekse öyle olsun, prenses.” Tekrar Sebastian’a döndü. “Adil olan bu.

Ne de olsa babamız ikimiz için de aynı sözü verdi. En azından annenin söylediğine göre öyle. Böylece, tacı sen alırsın. Sen de..." Paylaşamadıkları bir silahmışım gibi elini bana doğru salladı. "Diğer yarısını."

Çılgık atasım vardı ama dilimi ısırardım. Finn'in ne tür bir oyun oynadığını bilmiyordum, eğer pot kırarsam her şeyi bozabilirdim. Her ne kadar ona güvenmesem de aynı amaca hizmet ettiğimizi biliyordum.

"Aranızdaki bağı boz, böylece onunla bağ kurabileyim. Eminim bu onun daha çok hoşuna giderdi."

"Tanrılar aşkına, ikiniz de delirmişsiniz," diye mırıldandım.

Finn bana göz kırptı. Resmen *göz kırptı*.

Sebastian yüzümü inceledi. "Bunu istiyor musun? Sen... Hayır, bunun bir önemi yok," dedi soğuk bir sesle. Finn'e dönmüştü. "Brie benim. Benimle bağ kurdu, seninle değil. Onu alamazsın."

"İkinizle de bağ kurmak istemiyorum!" Gölgelerim ayaklarımın ucunda dolaşıp bacaklarıma dolandı, bu kez onları geri çekmekle uğraşmadım.

Finn'in gözleri şehvetle üzerimde gezindi, gülümsemesinden anlaşıldığı üzere az önce ona bir iyilik yapmışım.

Öte yandan Sebastian'ın yüzünde onu tokatlamışım gibi bir ifade vardı. "Seni bırakmam. Bize bir şans tanımadan olmaz. Seni seviyorum."

"Altın Saray'da gelinin olmak için birbirlerine giren kızlara da böyle mi söylüyordun?" diye sordu Finn. "Onlarla bağ kurup güçlerini ellerinden almadan önce o kızlara da aşkını ilan ettin mi?"

Kaşlarını çatıp bir Finn'e, bir de Sebastian'a baktım. "Neyden bahsediyor?" diye sordum.

"Hah," dedi Finn başını sallayarak. "Kusura bakma. Bri'e'ye onları "eve gönderdiğini" söylediğini unutmuşum. Tüh."

O kızlar gözümün önüne geldiğinde karnıma bir ağrı girdi. Onları ne kadar da çok kıskanırdım. Sebastian'ın gelini olmak için bir şansları olduğunu düşünüp kıskanırdım; ama aslında onları da tıpkı beni kandırdığı gibi kandırmıştı. "Bunu nasıl yapabildin?" diye sordum. Sırf beni etkilemek için, sırf yapabildiğini göstermek için sihrini kullandığı zamanlar aklıma geldi. O kızlar. Gereksiz sihir numaralarının bedelini canlarıyla ödeyen masum kızlar.

"Hayatta kalmaya çalışıyordum." Sebastian yutkunarak benimle göz göze geldi. "Tek istediğim seni kollamaktı."

Finn burnunu buruşturdu. "Başındaki o taç böyle demiyor ama."

"Bu taç sihri olmadan bir *hiç!*" diye bağırdı Sebastian.

"Gerçekten de öyle." Finn topuklarının üzerinde sallandı. "Keşke bunun olacağını tahmin edebilseydin."

"Tahmin etseydim bile," dedi Sebastian burnundan soluyarak. "Ona iksiri yine de verirdim."

Kalbim sıkıştı. Bu doğru muydu? Gölge sarayını kaybetmek pahasına da olsa hayatımı kurtarır mıydı, yoksa sadece bu olanları gururuna yediremiyor muydu?

Sebastian göğsünü kabarttı, gözlerini kapattığında öfkelerini dizginlemeye çalıştığını görebiliyordum. Birkaç kez uzun ve kasıtlı nefesler aldıktan sonra Finn'e, "Senin de bildiğin üzere, bağı bozmak o kadar da kolay değil. İkimiz de..." dedi. Ardından yutkunarak benimle göz göze geldi. "Bunu ikimiz

de istesek bile. Üstelik ben kesinlikle istemiyorum. Başka bir çözüm bulman gerek.”

“Bana başka bir şey veremezsin,” dedi Finn.

“Bir şeyler düşün,” diye hırladı Sebastian. “Hem Abriella’nın seninle bağ kurmakla ilgilendiğini sanmıyorum,” dedi, kendinden ne kadar memnun olduğu sesinden belli oluyordu. “Onunla bağ kurmayı istesen bile o bunu yapmaz.”

Yutkundum. Finn’in amacının ne olduğunu bilmiyordum ama bu kendi oyunumu oynamayacağım anlamına gelmiyordu. “Peki ya Sebastian aramızdaki bağı eritirse?” diye sordum Finn’e. “Bu yeterli olmaz mıydı?”

“Olmaz,” diye bağırdı Sebastian. Bir an için gözlerini kapattı, ardından başını salladı. Ağzını yeniden açtığında benimle yumuşak bir sesle konuşmaya başlamıştı. “İstediğin şeyin bu olduğunu sanıyorsun, biliyorum ama bu mümkün değil.”

Finn parmağını dudağına götürüp düşünürmüş gibi yaptı. “Bir ayin var... anne tarafındaki büyükanne ve büyükbabanın savaşta kullandığı, kadim bir ayin. Bu ayin sayesinde bağlı olan çift, bağlarını bir süreliğine bir başkasına geçirebilir. Savaş zamanı evli çiftler birbirinden ayrı düştüğü zamanlarda, yani biri evde kalıp diğeri savaşımaya gittiğinde, evde kalan eşin cephedeki acı ve kederi hissetmesini önlemek için yapılırmış. Bağlı başkasına devretmek, aynı zamanda savaşa giden eşin esir düşmesi ihtimaline karşı diğeri eşini korumak adına yapılırmış; çünkü düşmanlar özel bilgiler edinmek için bu bağları süvarilere karşı kullanmışlar. Böylece rahibeler bir araya gelip bağın geçici bir süreliğine birinden diğeri-ne geçmesini sağlayan bir ayin yapmışlar.”

“Ben... bunu daha önce duymuştum,” dedi Sebastian ihtiyatla.

“O halde mümkün olduğunu biliyorsun, Abriella’yla olan bağını kalıcı olarak bozmamın bir yolu yok.”

Sebastian kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neden?”

Finn omuz silkti. “Tek sorunun kapılarına dayanan periler değil. Dediğim gibi, senin tacı hiç alamama ihtimaline karşı halkımın güvende kaldığından emin olmak için tam teşekküllü bir ordu kurdum. Şu anda birliklerim Kumandan Hargova’nın emri altında hazır bekliyor.”

“Lanetli Ordu,” diye fısıldadı Sebastian, sesinde hayranlığa benzer bir tını vardı. “Onlar gerçek mi?”

Finn kıkırdadı. “Neredeyse görünmezler ama gerçek olduklarına emin olabilirsin. Bana olan güvenleri elbette ki bir yere kadar ama tacın gücüne bundan daha çok güveniyorlar. Abriella’yla birlikte bağlı bir çift olarak onlarla konuşmaya gidersek, onları süvarilere ve senin muhafızlarına katılmaya ikna ederiz. Böylece Siğli Sarayı’nın saldırılarına karşı birlik olmuş oluruz.”

“Abriella’yla ben giderim,” dedi Sebastian. “Biz zaten bağlı bir çiftiz. Hem taç bana ait.”

Finn kaşını kaldırdı, bir an için sessizliğini korumuştı. “Sorun şu ki, bana biraz olsun güveniyorlar ama sana hiç güvenmiyorlar. Kendin söyledin, taç şu anki haliyle işe yaramaz.”

Sebastian bana baktı ve uzun bir süre boyunca gözlerini üzerimden ayırmadı. Bu o kadar uzadı ki sonunda onun bana bir şeyler söylemeye çalıştığını fark ettim.

Kalkanlarımı indirdiğim an kıskançlık ve korku var gü-

cüyle beni sarstı. Eğer bunu yaparsa beni kaybetmekten korkuyordu. Ama eğer yapmazsa babasının krallığını kaybedecekti.

“Düşünmeliyim,” dedi alçak sesle. Ellerini ceplerine koyup ağır adımlarla taht odasının kapısına yürüdü. Sonrasında avuçlarını kapıya koyup durdu ve dönerek bana baktı. “Abriella, bir toplantım var ama iki saat sonra yemek odasında öğle yemeği yiyeceğim. Umarım bana katılırsın. Konuşacak çok şeyimiz var. Anlatacaklarımın hoşuna gideceğini düşünüyorum.”

*

Sarayın en yüksek kulesine tırmandığımda uzaktaki kapıların önünde biriken yoğun izdihamı ilk kez görebildim.

Nedense Finn’in zaten burada olduğunu gördüğüme şaşırمامıştım. Öğlen güneşinin altında, yüzünde sert bir ifadeyle durmuş, isyan eden halkını izliyordu. Dönüp bana baktığında yüzünün endişeyle kırıştığını gördüm. Sebastian’ın yüzüne gülüp sarayın kaderini umursamayan erkek orada değildi. Onun yerinde sarayın düştüğünü görmekten se ölmeyi yeğleyen bir gölge prensi duruyordu.

“Sakın bir daha bunu yapmaya kalkma,” dedim alçak sesle. “Ben satılık değilim. Sebastian’ın beni sana verme gibi bir hakkı yok. Anlaşma için kullanılan, satılan ya da...”

“Elbette bunun farkındayım.” Çenesi gerilmişti.

“Tam bir pisliksin. Bütün zaman boyunca gizli kalmaya çağımı biliyordun. Sinirlenip gölgelerin arasından çıkacağımı biliyordun. Hepsi planın bir parçasıydı.”

“İşe yaradı,” dedi omuz silkerek. “Eğer başından beri yanımda olsaydın işbirliği yaptığımızı, plandan senin de haberin olduğunu sanırdı ve en geçici anlaşılmaya bile şüpheyle yaklaşırdı.”

“Ne yapmaya çalıştığını anlamadım.”

Yüzünde sert bir ifade vardı. “Sana başından beri söylüyorum. Benim önceliğim halkım.”

“Peki halkını korumak için bana bağlı olman mı gerekiyor?”

“Cevap istiyorum, prenses. Yüce Rahibe’yi görmeye gitmeliyim ama babamın tahtının gücü olmadan beni görmeyi kabul etmez. Şu işe bak, bu gücü *sen* taşıyorsun.”

“Yüce Rahibe’yi görmeye giderken yanında olmam gerektiğini zaten söylemiştin ama bağa tam olarak neden ihtiyacın var?”

Gözlerinde sert bir ifade belirdi. “Belki de Sebastian’ın buna sahip olmasını istemediğim içindir.”

“Sen yüz yaşında falan değil misin? Neden oyuncaklarını paylaşmak istemeyen şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun?”

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Bakışlarında saf bir kötülükle yavaşça beni süzdü. “Seni bir *oyuncak* olarak görmüyorum, prenses ama eğer oynamak istersen sorman yeterli.”

Yanaklarım utançla kızardı ama pes etmeyi reddettim. “Sen öyle san.”

“Eğer onu engellemezsen, Sebastian bağ sayesinde senin nerede olduğunu hissedebilir ve ben ona Yüce Rahibe’mizin

kutsal tapınağının nerede olduğunu gösterecek kadar güvenmiyorum.”

“Peki ya generalini Sebastian’ın birlikleriyle güçlerini birleştirmek konusunda ikna edeceğini söylemene ne demeli?”

Finn homurdandı. “Bu sadece bir bahane. Kumandan Hargova’nın Lanetli Ordusu yalnızca kumandanlarına hesap verir, Kumandan Hargova da bana. Tacı ya da gücünü umursamazlar. Kumandan sınırı savunmak için birliklerini Gulyabani Dağları’na konuşlandırdı bile. Eğer Sebastian’ın ordusuyla birleşmelerini istersem, yapmam gereken tek şey kumandanla görüşmek. Altın kraliçenin krallığıyla bütün bir kuvvetle savaşa girmemize yalnızca haftalar, hatta günler kaldı. Kraliçenin neden hâlâ saldırmadığını anlamıyorum ama çok yakında gerçekleşeceğine eminim. Belki de sarayın içinde bulunduğu karmaşık durumu bilmiyor ya da anlamıyordur.” Omuz silkti. “Yanımda olmanı istememin asıl nedeni, beni Mab’e götürecek geçidi nasıl bulacağımı Yüce Rahibe’den öğrenmek.”

“Bana kalırsa onunla oyun oynamak tehlikeli bir hamle olur,” dedim. “Sebastian, Nasıgli Sarayı’nı *önemsiyor*. Az önce dedi ki...”

“Onun ne dediği umurumda değil.” Finn derin bir iç çekti, usanmıştı. “Yüce Rahibe elinde tuttuğun gücü inkâr edemez. Yeraltı Diyarı’na açılan geçidi nerede bulabileceğimizi ona sorduğunda, Mab’e verdiği söz yüzünden Büyük Kraliçe’nin tahtına duyduğu saygı onu cevap vermeye itecek. Eğer Sebastian tacı taktığı bu zaman içerisinde rahibeyi nerede bulacağını öğrenirse bunu cevaplaması için rahibeyi zorlayabilir, işte bu yüzden çekiniyorum.”

“Bütün bunları buraya gelmeden önce de söyleyebilirdin, Sebastian’a sormak yerine bana sorabilirdin. Birkaç günlüğüne ödünç almak istediğin bir atmışım gibi davrandın bana.”

Finn omuz silkti. “Böylesi daha eğlenceli.”

İç çekerek bakışlarımı kapılara ve kapıların dışında bekleyen peri ordusuna çevirdim. “Ne kadar da kalabalıklar,” dedim. “Neden kapıları kırıp içeri girmiyorlar?”

“Gerçekten isteselerdi girerlerdi,” dedi Finn. “Sebastian’ın muhafızları Gece Yarısı Sarayı’nın etrafına koruyucu bir kalkan yerleştirdi. Kalkanın dışında kalanlar içeri giremez ama muhtemelen bir takım çalışması yaparlarsa kalkanı aşabilirler.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Gece Yarısı Sarayı mı? Buranın adı gerçekten bu mu?”

“Ay Hanesi gücünü geceden alır. İsmini ayın en yüksek noktaya eriştiği o andan alan bir saraya başka bir isim vermek düşünülemez.”

“Sanırım öyle,” dedim ama zihnim isyancıları düşünmekle meşguldü. “Eğer kapıları kırabilirlerse, o halde bunu neden yapmıyorlar?”

Finn iç çekti. “Şu anda orada bulunmaları sadece bir isyan, bir savaş ilanı değil. Daha fazla yakınlarını kaybetmek istemiyorlar. Evet, Sebastian’a güvenmiyorlar ama onun bu isyana bir tepki vermemesi, onlara saldırmaması ve muhafızların insanlara kaba kuvvetle karşılık vermesine müsaade etmemesi bu isyanın barışçıl olmasını sağlıyor. Sebastian isterse bu güvenli kalkanın ardından tek bir darbeye isyancıların onlarcasını yok eder.”

Kaşlarımı çattım. “Ama yapmaz.”

“Umarım bu konuda haklısındır. Lanet bozulduğuna göre, seninki artık bunu yapacak kadar güçlü.” Finn beni süzdü. “Ama aslında senin yarın kadar bile güçlü değil.”

“Onlarla nasıl başa çıkacaksın?” diye sordum konuyu değiştirerek.

“İşbirliği yapmayı kabul ederse mi yani?”

Çenemi sıkıp başımı salladım. Sebastian’ın kabul edeceğini düşünüyordum. Bunu hiç değilse kapının dışında bekleyen periler için yapardı ama ödeyeceği bedel hakkında ne düşündüğümünden henüz emin değildim.

“Oraya kendim giderdim,” dedi Finn. “Elçi gönderirsek bize inanmazlar. Kendi gözleriyle görmeliler. Varlığımı hissetmeli ve uzun süre boyunca eve dönmesini bekledikleri hükümdarın onları terk etmediğine güvenmeliler.” Sesindeki hüznün az önceki öfkeyi eritmiş ve arkada ondan eser bırakmamıştı.

“Onları hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorsun,” dedim.

Yutkunurken âdemelması hareket etti, gözlerini ufuk çizgisinden ayırmıyordu. “Onları hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum.”

Söylediğine karşı çıkmak, bu karmaşanın onun suçu olmadığına Finn’i ikna etmek istiyordum. Ama sert çenesinden ve gözlerindeki mesafeli bakışlardan onun çok daha ağır bir yük taşıdığını anlamıştım. Bilmediğim daha çok şey vardı.

“Saraylarının gücünü yitirmediğine dair bir işaret bekliyorlar.” Dönüp uzun bir an için beni inceledikten sonra, “Bunu sen onlara verebilirsin,” dedi.

Derin bir nefes alıp kapıların ardında bekleyen kalabalığa baktım. Ardından çok düşünmeyerek geceyi üstlerine örttüm. Yumuşak bir geceydi bu, kâbuslardan gelen sonsuz derinlik yerine kadifeden bir örtüydü. Örtünün üstüne, neredeyse dokunacak kadar yakın hissettiren parlak yıldızlar astım. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Yalnızca onlara verdiğim görüntüyü sevdiğim için değildi bu, damarlarımda akan bu gücü kullanmak harika bir histi. Özellikle de Finn'in yanında olduğum zamanlarda, sihir dört bir yanıma sarıyordu.

Kalabalığa bir sessizlik çöktü, başlarını kaldırıp yukarıya baktılar. Onlara elimden gelen ne varsa verdim. Örtüyü anemle sahile gittiğim zamanlardan, endişelerimi yatıştıran bir kuyruklu yıldız gibi hatıralarımda kalan güzel gecelerden dokunuşlarla donattım. Ardından yavaşça geri çekmeye başladım, gücüm ağır ağır içime geri dolarken güneş bir gölge gibi yeniden doğdu.

Başımı kaldırıp Finn'e baktığımda onun ağzı açık kalmış halde, gözlerinde hayranlık dolu bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

"Ne oldu?"

Başını sallamasıyla kendini beğenmiş sırıtişının yeniden yüzünde belirmesi bir oldu. "Sen... inanılmaz derecede savurgansın."

Ağzım açık kaldı. "Nasıl yani?"

Finn elini sallayarak uzakları gösterdi. "Az önce yaptığın şey var ya? Sihrinin sadece ufak bir parçasını oluşturuyor olmalı ama ihtiyacın olan kadarını kullanıp gerisini saklamak yerine, elinde olan her şeyi tek seferde ortaya koydun. Kü-

çok bir kadehi doldurmak için bir fıçı şarabı masaya dökmek gibi.”

“Kusura bakma, sihrimi nasıl kullanacağımı sana soracak değilim.”

Finn homurdandı. “Sihrini savurganca, hatta neredeyse sorumsuzca kullanıyorsun.” İki parmağını göğsünün ortasına bastırdı. “Sihir buradan gelir, dikkat ve hassasiyetle kullanmalısın. Neredeyse her yerinden enerji akıyordu. Yalnızca minik bir iğne yetecekken bir koçbaşı getirip onunla vurmak gibi.”

“Bazı insanlar gibi hayatım boyunca sihir üstünde çalışmadığımı hatırlatırım,” diye tersledim.

Finn bir adım öne gelip dizlerini bükerek benimle göz göze geldi. “Ne demek istediğimi anlamıyorsun. Sihir hayattır. Sihri korumalısın. Böylece kendini de korumuş olursun.”

“Anladım,” diye karşılık verdim.

Yüzündeki ifade yumuşadı. “Sana öğretebilirim. Eğer izin verirsen.”

Gözlerindeki şefkati görmemek için bakışlarımı kaçırdım. Çok kafa karıştırıcıydı. “Ne önemi var? Ne de olsa geçici, öyle değil mi? Mab gücü benden nasıl alacağını anlatacak, sen de bu gücü taçla birleştireceksin.”

“Bilmiyorum,” dedi Finn. “Bir çözüm bulması için ona güveniyorum ama bu çözümün ne olacağını tahmin etmeye çalışmak anlamsız.”

Kollarımı birleştirdim. Anlamsız olsa bile, onun kendini Mab’in tahta Sebastian’ı koymaya karar vermesi ihtimaline alıştırdığı barizdi. Bana anlattıklarını duyduktan sonra, baş-

ka türlü düşünmem imkânsızdı. Sebastian bu sarayın hükümdarı olacaksa buranın sırlarını da bilmeliydi. “Sebastian’a anlatmak istiyorum,” dedim. “Hastalığı, sarayın ölmeye yüz tuttuğunu.”

Finn çenesini sıktı. “Bu bir hata olabilir.”

“Hata değil. Bu halkı önemsiyor. Sana tahmin ettiğinden daha çok benziyor. Bana güven.”

Gözlerini kapadı. “Prenses...”

“Mab’i görmeye gideceğini söylemem ama izin ver durumun ciddiyetini anlatayım. Geçici bağı yapacağız, rahibenzin yeri gizli kalmış olacak. Ama Sebastian gerisini bilmeyi hak ediyor.”

Finn benimle göz göze geldi. “Eğer bunun doğru olduğuna inanıyorsan öyle yap.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Geldiğimde yemek odası boştu ama masaya oturup beklemek yerine gölgelere karışıp bir anlık huzurun tadını çıkardım. Sebastian ve Finn'in oynadığı oyunlar yüzünden başım dönüyordu.

Finn'in dağlara gittiğimiz süre boyunca Sebastian'ın benimle olan bağıni ele geçirmek istemesini anlıyordum ama geçici bir süre için olsa bile başka bir erkekle bağ kurmayı iple çektiğim söylenemezdi.

Sebastian tam o anda yemek odasına girdi ve çifte kapıları ardından kapattı. "İçeride olduğunu biliyorum, Abriella."

Kalkanım buraya kadarmış. Acaba Finn onun dikkatini dağıtmış olmasa taht odasında o kadar uzun süre gizli kalabilir miydim?

Gölgelerimi kaldırdım. Sebastian su yeşili gözleriyle beni silip süpürdü, sanki gerçek olmamamdan korkuyormuş gibi tekrar tekrar beni inceledi. Aramızdaki gerginlik uzuyordu. Aklıma küçükken babamla birlikte dereye balık tutmaya gittiğimiz zamanlar geldi, balık oltaya gelince ip nasıl da gerilirdi. Aramızdaki bağ sayesinde ilişkimiz de tıpkı bunun gibi giderek geriliyordu. Ama oltanın ucunda hangimizin olduğundan emin değildim.

“Burada olduğun için çok mutluyum,” diye fısıldadı. Bir adım öne çıktı ama sonra kendini durdurdu.

Yutkundum. “Yarın Finn’le birlikte gidiyorum.”

“Gitmeden önce konuşmalıyız,” dedi. “Söylediğini yaptım. Kampları bozduk, umurunda olsa da olmasa da bunu yapmaktan memnunum.”

“Biliyorum. Sana minnettarım.”

“Geri dönmedin,” dedi.

“Yapılacak başka işlerim var. Ay Hanesi tehlikede.”

“Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun? O kapıların ardında olan biteni anlamak için tahta oturmama gerek yok. İç savaş, Oberon’un ölümlü diyarından döndüğü zaman olduğu kadar hazırlıksızız.”

“O halde bu görevin ne kadar önemli olduğunu anlıyorsundur. Finn’le birleşip aynı cephede durmanızın neden önemli olduğunu da.”

Sebastian bana doğru yavaşça adım attı. “Eğer bunu yapmasına izin verirsem, bağı taşıması için beni büyülemelerine izin verirsem sana dokunduğunda onu da bu şekilde hissedebileceksin.” Bir elini belime koyup diğerini saçlarımın arasından geçirdi. “İstediğin bu mu?” Güzel gözleriyle gözlerimin içine baktığında kalkanın ortadan kalktığını hissettim, onun kırık kalbinin ağırlığı altında ezilmişti sanki.

Aramızdaki bağ parlayarak canlandı. Işık saçıyor, sınır tanımıyordu ama bağın Sebastian’a ait olan tarafında beni karanlık ve acı verici bir yıkım bekliyordu. İçimden yere kıvrılıp ağlamak geliyordu. Canını bu kadar yaktığım için ondan milyonlarca defa özür dilemek, onu affetmek, affetmek, affetmek istiyordum. “Bash,” diye fısıldadım.

"Ne istediğini söyle. Ne olursa." Gözlerini kapattı ve yutkundu. "Yeter ki o olmasın."

Parmaklarımı öfkeyle yumruk yaptım. "Bunun Finn'le ilgisi yok. Nasıgıli Sarayı'yla ve bütün bu diyarın geleceğiyle ilgisi var."

Parmaklarını saçlarımdan çekip alnını alnıma değdirdi, vuzümü ellerinin arasına alıp parmağıyla çenemi okşadı. Geri çekilmeliydim ama ona dokunmak öyle güzel bir histi ki... Bir an için hayatın bu kadar yalnız olmadığını, geleceğimin önümde uzanan amaçsız günler silsilesinden ibaret olmadığını hayal etmek istiyordum. Sadece bir an için.

"Ona nasıl güvenebilirim? Seni bir dakika için bile gözümün önünden ayıramam. Görmüyor musun? Bunu elimdekileri, yani istediği şeyi çalmak için bir fırsat olarak görecekt."

Gerildim. "Gücümü çalamaz ki."

"Gücünü değil. Seni."

Sahip olmadığın bir şeyi çalamaz ki. Dilimi ısırp başımı salladım. "Sevgimi kazanmak için oyun oynamıyor. Bu durumda *ben* önemsizim."

"Asla." Sebastian yüzünü eğip benimkine yaklaştırdı ve ben daha ne yaptığını anlayamadan dudaklarıma yapıştı. Zihnimde hissettiklerim beni öyle kör etmişti ki olan bitene fiziksel olarak tepki verebilmem bir an sürdü. Hissettiğim... *oydu*. Her şeyi. Öncesinden çok daha fazla hissediyordum.

Kırılan kalbini ve hayal kırıklığını. Kederini ve özlemini. Beni ne kadar özlediğini ve ne kadar derinden istediğini... Ta ki ben o, o da ben olana kadar. Benliğim silinip Sebastian'ın kırık parçalarından yeniden doğana kadar. Onu birleştirmeye-

yi o kadar çok istiyordum ki ellerimi omuzlarına koyup dudaklarımı araladım.

Bu erkeği seviyordum. Daha doğrusu sevdiğimi sanıyordum. Artık sevmiyordum, en azından eskisi gibi değildi ama yine de ona acı vermeye dayanamazdım.

Sebastian şevkle inledi ve parmaklarını saçlarıma geçirerek öpücüğü devam ettirmek için başımı yana eğdi. Arzusu kuvvetliydi. Bağ aracılığıyla bana sarıldı ve bu benim arzum haline geldi.

“Onu affetmeden duramıyorsun, değil mi?”

Finn’in sesini duyunca yeniden kendime geldim ve sıçrayarak Sebastian’dan uzaklaştım.

Finn beni şöyle bir süzdü ama ihtiyatlı ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

Sebastian nefes nefese kalmıştı. Dudaklarını aralamış haldeydi, gözleri arzuyla buğulanmıştı. Başını belli belirsiz salladı. Ne demek istediğini anlamıyordum, Finn’i dinleme mi diyordu? Benden uzaklaşma mı?

“Çok *tahmin edilebilirsin*, prenses.”

Sebastian bakışlarını Finn’e çevirirken çenesini sıkı. “Kendi işine bak.”

“Bu benim işim zaten,” dedi Finn. “İkinizin işi bütün sarayımı ilgilendirir. Ben sadece yol açtığınız bu karmaşayı düzeltmeye çalışıyorum.”

Sebastian’ın çenesinde bir kas attı. “Kendimi sana açıklayacak değilim.”

Finn yüzünü buruşturdu. “Gerekmez. Ama kendini ölüm

âşığındeki Nasıgli çocukların ailelerine açıklasan hiç fena olmaz.”

Sebastian kaşlarını çattı. “Ne?”

Finn homurdandı ve bana döndü. “Ona senin söylemek istediğini sanıyordum. Anlaşılan âşığınla hasret gidermekle o kadar meşguldün ki buna zahmet etmedin.”

“Ben...”

Finn açıklama yapmamı beklemedi. Öylece *yok oluverdi*. Sanki hiç orada olmamış gibi.

“Onu öldüreceğim,” diye hırladı Sebastian ama Finn’in peşinden gitmek yerine beni kendine doğru çekti. “Unut onu.”

Dudaklarını benimkine yaklaştırdınc elimi göğsüne bastırıp nazıkçe uzaklaştırdım. “Sebastian.”

“Sürekli aramıza giriyor,” dedi nazıkçe ama sonra o da geriye doğru bir adım atıp iç çekti. “Söyledikleri doğru mu? Nasıgli çocukları ölüyor mu?”

Başımı salladım. “Çoğu Bitmeyen Uyku’ya yakalandı.”

“Bitmeyen ne?”

Yutkundum. Tabii, nereden bilecekti ki? “Ölmeye yüz tutmuş bir hanenin belirtisi. Çocuklar uykudan uyanmıyor, eğer bir çözüm bulmazsak asla uyanmayabilirler. Sayıları gittikçe artıyor ama bu daha önce de olmuş, hem de lanetten hemen önce. O zaman Oberon ölümlü diyarında kalmıştı ve saraylar arasında bir dengesizlik vardı. Finn’in bağa ihtiyaç duymasının bir nedeni de bu. Yüce Rahibe’yle görüşüp ne yapmamız gerektiğini danışacak.” Altdudağımı ısırdım. Sebastian’a yalan söylemekten nefret ediyordum ama en azından Finn’in söylediklerinden daha dürüsttü.

Sebastian başını tavana çevirip gözlerini kapattı. “Sana ihtiyacı var çünkü rahibe sadece sarayın gücünü elinde tutan kişiyle görüşür.”

Omuz silktim. “Onun gibi bir şey.”

“Dağlara tek başına gitmen fikri hoşuma gitmiyor. Bu çok tehlikeli. Yüce Rahibe’ye ulaşmanın zor olmasının bir nedeni var.”

“Ama en ufak bir yardımım dokunacaksa bile gideceğim.”

Sebastian uzun bir an için beni inceledi. “Bu saraydaki ve bu diyardaki kimse seni hak etmiyor, Abriella.”

Sözlerindeki samimiyet içimde yankılandı, başımı aşağı eğdim. Sebastian’ın kötü adam olduğuna inanabilseydim her şey daha kolay olurdu. Beni kandırdığına ve sonuçlarını önemsemediğine inanabilseydim. Bu bağ sayesinde, hiçbirinin doğru olmadığını biliyordum. Yavaş adımlarla kalkanları yine kaldırdım.

“Finn’e ihtiyacın var,” dedim. “Bu sarayın, ikinizin birlikte çalışmasına ihtiyacı var.”

“Peki ya sen? *Senin* Finn’e ihtiyacın var mı? İstedğin kişi o mu?”

Finn’i öptüğümde bağ yüzünden bir şeyler hissetmişti. Tam olarak ne olduğunu anlamamış olabilirdi ama şüphelendiği gözünden okunuyordu.

Başımı salladım. “İstedğim biri yok.”

“Bundan emin misin? Finn odaya girdiğinde gözlerinin içi gülüyor. Daha önce şüphelenmiştim ama artık bağ kurduğumuz için, bunu ben de *hissediyorum*.”

“Ona özlem çektiğim için değil.” Bunu söylerken utandım çünkü bir açıdan doğrudu. “Sihrim, Finn yanımda olunca güçleniyor. Peri Diyarı’na geldiğimden beri bu böyle. Önceden taca olan bağı yüzünden olduğunu sanıyordum ama...” Nedense bu cümleyi bitirmek zalimce gelmişti.

“Ama ne?” diye sordu Sebastian. “Ama aynı güç patlamasını benimleyken hissetmiyor musun? Bunu mu söyleyecektin?”

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Anladığım söylenemez ama bu kendi *tercih ettiğim* bir şey değil. Sadece böyle.”

“Ne istediğini söyle bana.” Beni nasıl geri kazanacağını söylememi bekliyordu ama verecek bir cevabım yoktu.

“Barış istiyorum. Bu krallığın iyiliğini istiyorum.”

“Ben de öyle.” Sebastian elini göğsüme bastırdı. “Ama bunun uğruna benim için önemli olan her şeyi feda etmek zorunda kalmak istemiyorum.”

Sertçe yutkundum. Finn’le buna benzer ama aslında tam tersi olan bir konuşma yaptıktan sonra, Sebastian birdenbire gözüme çok genç görünmüştü. “Kral olmak mı istiyorsun yoksa yüce bir kral olmak mı? Yüce kralları diğerlerinden ayıran şey fedakârlıktır. Büyük hükümdarlar öyle yapar.”

Sebastian utanarak başını eğdi. “Doğru.”

Hizmetçilerden biri bir tepsi yemek getirdi ve tepsiyi masaya koyduktan sonra başını eğerek geldiği gibi sessizce ayrıldı.

Sebastian bir sandalye çekip oturmam için işaret etti. Uzun bir süre boyunca tereddüt ettiğimde ise, “Lütfen?” dedi.

“Aç değilim.” Ellerimi yumruk haline getirdim. Gerçek şuydu ki buradan uzaklaşmalıyım. Sebastian’ı görmek, onu öpmek ve onu *hissetmek* bana fazla gelmişti. “Şehre gitmeliyim. Yarın yola çıkmadan önce, uyuyan çocukların buraya yerleştiğini görmek istiyorum.”

“Saray kapılarından geçmek şu anda güvenli değil. Riaan’a sana eşlik etmesini söylerim. Seni başka bir yoldan götürür.”

Başımı salladım. Birinin bana eşlik etmesini kabul etmek tartışmaktan daha kolaydı, üstelik muhtemelen daha zeki-ceydi. “Bu sırada...” dedim. “Finn’le buluşup ne yapmak istediğine karar verirsin.”

“Cevabım hayır.” Bunu söylerken sesi titredi. “Bağı ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Geçici bile olsa.”

Nefesimi tuttum. “Emin misin? Sana yardım etmek için önerdiği teklif buydu.”

Kapıların ardında bekleyen mutsuz kalabalığı görebilmiş gibi pencereden dışarı baktı. “Onun da bana, benim ona olduğum kadar ihtiyacı var. Seninle olan bağa gelince... Rahibe seninle konuşmak ister, onunla değil. Bağın bir önemi yok.”

“Umarım haklısındır,” dedim alçak sesle. Finn’in, rahibe-nin tapınağıyla ilgili Sebastian’a güvenmemekle bir hata yaptığını umdum.

“Finnian sana kendisi değil de ben sahip olduğum için kıskanıyor. Onun seni etkilemesine izin verme.”

Canını yakacağını biliyordum ama yine de ona, “Bana sahip değilsin, Bash,” dedim.

Âdemelmasını hareket ettirerek yutkundu. "Sahiptim. Bir süreliğine."

Bu bana imkânsız gibi geldiği için kalkanımı delip geçen duygularının etkisini engellemeye yeltenmedim, onun kederini ve pişmanlığını kendiminmiş gibi hissettim.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni hep, sonsuza dek ve her zaman seveceğim." Aramızdaki sessizlik gittikçe uzadı. Sebastian yüzümü tekrar tekrar inceledikten sonra kesik bir nefes aldı. "Bir şey söyle."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

"Sen de hissettin," dedi. Bana dokunmak için uzandı ama dokunamasın diye ondan uzaklaştım. "Sen de hissettin, biliyorum. Bağı kurduğumuzda söylediğin her kelimeyi gerçekten kastettiğini biliyorum. Beni seviyordun."

"Olduğunu sandığım erkeği seviyordum. İki defa oldu. Ve her iki sefer de birer yalandı."

*

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Finn.

Seyis çocuğun yardımıyla Çift Yıldız'a binip dizginleri tuttum. "Sebastian teklifi reddetti. Bağı sana geçirmeyecekmiş."

Finn yüzünü ekşitti. "Şımarık bir çocuk gibi."

Omuz silktim. "Öyle olabilir ama artık kararını vermiş. Anlaşmanın o kısmı olmadan birlikte çalışmanın bir yolunu bulmalısınız. Haneniz size güveniyor, bu yeterli bir sebep olabilir." Çizmelerimin topuğuyla kısırağımı dürttüm ve onu ahırdan dışarı çıkardım.

Finn atın dizginlerini tuttu. "Soruma cevap vermedin. Nereye gidiyorsun?"

"Çocuklara bakmak için şehir merkezine gidiyorum."

"Seninle geleceğim," dedi.

"Olmaz. Burada kal ve Sebastian'la olan işlerini hallet." Başımı yana eğdim. "Tabii onun gibi dik başlı davranacaksan başka."

Finn yüzünü buruşturdu. "Tek başına gidemezsin. Güvenli değil."

Riaan bizi duymuş olacak ki ahırdan çıkıp atını Çift Yıldız'ın yanında durdurdu. "Yalnız olmayacak."

Finn bir ona bir de bana baktı, ardından iç çekti. "İyi. Misha ve diğerlerine şafakta yola çıkacağımızı söyle. Döndüğümüzde Sebastian ile işbirliği yapmak için plan yapacağız."

Ona gergin bir gülümseme gönderdim. "Bak, o kadar zor muymuş?" Cevap vermesini beklemeden Çift Yıldız'ı dört-nala sürdüm ve kapılara giden çakıl taşlı yolu hızla geçtim. Riaan çok geçmeden bana yetişti ve dışarı çıkmadan önce önüme geçmeyi başardı.

*

Nasıgli şehir merkezi saray arazisinin etrafında, kapıların biraz ötesinde konuşlanmıştı. Eskiden Nasıgli Sarayı'nın işkence ve sadizmle dolu olduğunu, her köşeden kötücül işler yapan zalim periler çıkacağını sanırdım.

Artık doğrusunu biliyordum. Şehir merkezinin Elora'da gördüğüm bütün yerlerden daha canlı ve kalabalık olmasına

hiç şaşırmamıştım. Arnavutkaldırımli sokakların iki yanında çeşitli eşyalar satan tezgâhlar vardı. Güzel kumaşlar, hoş kokulu turtalar ve hamur işleri, ayrıca daha önce tattıklarım-
dan daha güzel kokan kahveler satılıyordu.

Eğer biri bir şey söylemeden beni buraya bırakmış olsaydı, burasının Sigli değil de Nasiqli toprakları olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi. Manzara benzerdi, yarı ahşap evler ve sokaklarda yürüyen yaratıklar da öyle. İki sarayın bu kadar fazla ortak noktası olup da birbirine düşman olması bana bir şekilde hüznü geliyordu.

Revire ulaşana kadar bu küçük şehir gözlerimi öylesine kamaştırmıştı ki bir yanım çarşıda uzun uzun dolaşmak, her köşeyi inceleyip tüccarların tezgâhlarına bakmak istiyordu. Ama yapmadım. Başımı eğip revire, hiçbir şeyi değiştiremeyeceğim ve muhtemelen ihtiyaç duyulmadığım yere doğru gittim.

Leta'ya çocukların yüzlerini, kollarını ve ellerini yıkamasında yardım ettim. Onları temiz battaniyelere sarıp yatak yarası oluşmasın diye yana çevirdik. Yardım etmek hoşuma gidiyordu ama ne yaparsam yapayım içimdeki suçluluk duygusunu bastırmıyordu. Sorunun kaynağı olduğum için, burada ne yapsam yeterli gelmiyordu.

Çocuklar birer birer temizlenip çevrildikten ve etrafta yapacak başka bir şey kalmadıktan sonra bir sandalyeye yerleştim ve onlara kız kardeşini kurtarmak için kötü kalpli kralı öldüren köylü kızın hikâyesini anlattım. Beni duyabilirler miydi bilmiyordum ama sonsuz bir uykuya dalan ben olsaydım birinin gelip bana hikâye anlatmasını isterdim.

Yarı gerçek yarı kurmaca olan hikâyemi anlatmayı bitirince Misha'nın pencereye tünemiş halde beni izlediğini gördüm.

Göz göze geldiğimizde bana hüznü bir gülümseme gönderdi. "Sevgiyle şefkat bu çocukları ve sarayı iyileştirmeye yetseydi, senden başka kurtarıcıya ihtiyaçları olmazdı."

İrkildim, ardından başımı eğdim. Bunu iltifat olarak söylediğini biliyordum. "Bunun yerine tersi oldu."

"Kendine eğer burada olmasaydın sarayların birleşeceğini söyleyip duruyorsun ama bu perilerin Siğli kanı taşıyan bir hükümdara ne kadar tereddütle yaklaşacağını unutuyorsun." Yüzünü tavana çevirip derin bir nefes aldı. "Sen doğmadan önce kırılan bir dünyadaki çatlaklar için kendini suçlama."

Başımı yana eğdim, onun içinde olduğu ruh halini anlamaya çalışıyordum. "Bugün neden bu kadar asık suratlısın, arkadaşım?"

Çocukları saymazsak odada bizden başka kimse yoktu. Yine de Misha gözleriyle etrafı şöyle bir tarayıp omzunun üzerinden baktı ve sonra bana doğru yaklaştı. "Bir şeyler yanlış." Başını iki yana salladı. "Lark, Craige Kalesi'nde ve Amira'nın yanında ama senin revire ilk geldiğin zaman buraya gulyabaniyle not göndermiş. Yangın çıkacağını söyleyip bizi uyarmış. Kane ve Tynan'ı şehirde gözcülük yapsınlar diye gönderdim ama bir şey bulamadılar."

Sertçe yutkundum. Lark yangın çıkacağını son söylediğinde ölümle burun buruna gelmiştim. "Nerede olacağını söyledi mi?"

Misha sırtıttı. "Yeğenimi tanırsın. Kehanetlerinin yarısı kulağa saçmalıkmiş gibi gelir."

Ama çoğu zaman haklıdır da. “Kelimesi kelimesine ne demiş?”

“Yangın ama Abriella’nın zihninde değil, yangının yeri onların...”

Revir binası ani bir *güm* sesiyle sallandı, ardından bir kez daha oldu. Ağaçlar mı düşüyordu? Misha ile birbirimize baktık. Leta koşarak yanımıza geldi, gözlerini fal taşı gibi açmıştı.

“O da neydi?” diye sordu camın önüne giderek.

Bir çocuk arkasından aceleyle arkasından geldi. Gözleri parlıyordu, sivri kulakları dağınık siyah buklelerinin arasından gözüktüyordu. Finn’in kuzeni, hatta kardeşi bile olabilirdi. Prense ne kadar benzediğinin farkında olup olmadığını merak ettim.

“Orada neler oluyor?” diye sordum.

Misha’nın gözlerinde, onun hiç vakit kaybetmeden arkadaşlarımızla müttefiklerimizin zihnine girip yardım istemeye başladığını gösteren dalgın bir bakış vardı.

“Eli yanıma gelip gökten ateş yağdığını size söylememi istedi.”

Leta kaşlarını çatıp omzunun üzerinden çocuğa baktı. “Ne demek gökten ateş...”

Sonraki patlama o kadar gürültülüydü ki kulaklarım sanki kanıyormuş gibi ağrıdı. Ben daha nefesimi toparlayamadan bir patlama daha duyuldu. Bu defa tam üstümüzden gelmişti, tavan çöküyor ve alevler içeri doluyordu.

“Çık buradan!” diye bağırdım çocuğa. Ardından Leta’ya döndüm. “Çocukları buradan çıkarmalıyız.”

Misha kolumu tuttu. “Abriella, git. Lark koşman gerektiğini söyledi.”

Başımı salladım. “Çocukları almadan olmaz.” Oda fırın gibi hızla ısınıyor, alevler tavana kadar yükseliyordu. Bu kâbusu daha ne kadar yaşayacaktım? Alevleri, düşen kirişleri, hızla ciğerlerime dolup beni boğan dumanı?

En yakınımıdaki çocuğu kollarıma alıp göğsüme bastırdım. Ardından gücümü dışarı savurup geriye kalan tüm masum çocukları alevlerden korumak için gölgeden yapılma kozalara sardım. “Onları çıkarmalıyız.”

Misha iki omzuna birer çocuk koydu, Leta da kapıya en yakın yataktaki küçük kızı kucağına aldı. Birlikte çıkışa doğru koştuk.

Dışarıya tam bir kaos hâkimdi. Gökyüzünden alev topları yağmaya devam ediyor, evlerin samandan yapılmış çatılarını çıra gibi yakıyordu. Periler çığlık çığlığa çil yavrusu gibi etrafa dağılıyor, her yerde olan alevlerden kaçmaya çalışıyorlardı. Beyaz tenli su perileri nehirden çıkmıştı, var güçleriyle yanan evlerin üstüne su püskürtüyorlardı. İçlerinden biri durup genç bir tüccarın elbisesini saran alevleri söndürdü. Tüccar sıırsıklam olmuş bir halde dizlerinin üzerine çöküp hıçkırıklara boğuldu.

“Revir!” diye bağırdım nehirdeki evinden su yüzüne çıkmış, yanardöner pulları olan bir su perisine. “Biz çocukları dışarı çıkarırken alevleri kontrol altına almamıza yardım edebilir misin?”

Cevap vermeye yeltenmedi. Bunun yerine perdeli ayaklarıyla revire doğru koşmaya başladı ve ıslık çalarak diğerlerine onu takip etmeleri konusunda işaret verdi.

"Buraya gelin!" diye bağırdı bir kadın, ellerini havaya kaldırmıştı. Etrafında ufak bir ev boyutunda ısıltılı bir kubbe belirdi. "Alevler bu kalkanı geçemez."

Taşıdığım çocuğun ağırlığını diğer koluma verip kubbe-ye doğru koştum. "Tutabilir misin?" diye sordum içerideki periye.

Kadın başını salladı. "Denerim."

Çocuğu indirip kalkanın içine koydum ve diğerini almak için döndüm.

Biri beni arkadan tuttu, bir erkek güçlü kollarını belime dolamıştı. "Oraya dönemezsin," diye bağırdı Misha. "Bu sarayın sana ihtiyacı var."

Ona homurdanarak karşılık verdim. Eriyerek gölgeye, bir hiçliğe dönüştüm ve kendimi tekrar alevlerin arasına atıp telaşlı perilerin arasından sis gibi kıvrılarak çocukların yanına döndüm. Artık etraf daha sıcaktı, havada ağır bir duman vardı. Bu çocukların ne kadar çaresiz olduğunu, ellerinde olmadan ciğerlerine ne kadar çok duman çektiklerini düşünmemeye çalıştım. Bir yerde kapana kısılmayı, alevler etrafını sararken çaresizce beklemenin ne kadar kötü olduğunu hatırlamamaya çalıştım.

Somut halime o kadar hızlı bir şekilde dönmüştüm ki midem bulandı ama yine de yavaşlamadım. Bu kez iki çocuğu birden taşıdım, doğal olmayan uykularında ölü gibi ağır olan ikiz kardeşlerdi. Nefesimi tutarak dumanların arasından hızlıca koştum ve kalkanın güvenliğine sığındım.

Aldığım her nefeste, bitmek bilmeyen bir güç kuyusundan çekip çocukların etrafına sardığım serin gölge kozala-

rını güçlendirdim ve alevlerin fazla sıcaklığına bu kozanın dayanmasını umdum.

Geri döndüğümde güçlükle çıkışa doğru ilerlemeye çalışan bir çocuk gördüm, iki omzuna birer çocuk atmıştı. Misha onun tam arkasındaydı.

Çocuk sendeleye sendeleye dışarı çıktı, sertçe öksürdü ve ayaklarının üstünde sallandı. Sonra da bana, “Oraya dönemezsin,” dedi.

“Durum çok kötü,” diye katıldı Misha. “Su perileri alevleri yatıştırmadan sakın içeri gireyim deme.”

Başımı salladım. “Onları bırakmam.”

Misha’nın gözleri alev aldı. “Oraya dönersen, bir daha dışarı çıkamayabilirsin.”

Onu iterek yoğun dumanların arasına daldım.

Misha haklıydı. Bina yıkılıyordu. İçerideki duvarlar yangın yerine dönmüştü ve dumanlar her yeri kaplamıştı. Dışarıda insanlar çığlık atıyordu. Yıkımın gürültüsü zihnimin gerilerine itilirken gözlerimle reviri taradım. Buradaki tek ses ateşin çıtırtısı ve tavanın gevşeyen menteşelerinin gıcırıtıydı. Ateşlerin arasından ilerlemeye devam ettim, alevler tenimi yalarken acıyı dindirmek için dişlerimi sıktım.

Sona kalan iki çocuk, küçük bir kız ve ağabeyi uykularında el ele tutuşmuştu. En iyi günümde bile ikisini birden taşıyamazdım. Şimdiyse duman yüzünden başım dönerken, ciğerlerim yanarken şansımızın pek yaver gitmeyeceğini biliyordum.

Kolumu çocuklardan birine, sonra da diğerine doladım. Gücüm gidip geliyordu, çocukların etrafına koyduğum kal-

kan bozulmak üzereydi ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sadece biraz daha fazlasına.

Arkadaki duvarda gölge ve alevlerden başka bir şey kalmayana dek gölgelere, karanlığa, serin ve rahatlatıcı geceye odaklandım. Ardından çocukları alıp var gücümle diğer tarafa geçirdim.

Sonuna kadar esneyen bir ok yayı gibi, güçlerim gerilip uzanabildiğim yerin bir adım ötesine kaçtı. Yere yığıldım, alevler bacaklarımı yalıyordu.

Seni kurtarmaya geliyorum, prenses. Sakın pes etme.

Misha'nın sesini duyunca gözlerimi açtım. Etrafımı saran alevler giderek yaklaşıyordu.

Olmaz! Bu kelimeyi zihnimden haykırdım. Arkadaşımın buraya gelmesine izin veremezdim. Kapana kısılmasına, hayatımı kurtarmak için daha fazla riske girmesine izin veremezdim.

Tekrar gücüme uzandım. Kuma batmış halde yürümek gibiydi ama uzanmaya devam ettim. Elime geçen her minik parçayı topladım, ta ki önümdeki duvar gölgeye dönüşene ve ben onun içinden geçene kadar.

Derin bir nefes alıp serin havayı ciğerlerime çektim. Ciğerlerime ilaç gibi geliyordu.

Siyah pelerinli biri üzerime atladı.

"Hayır!" diye bağırarak ondan kaçtım. Ama çok yavaş davranmıştım. Koluma bir iğne batırdıklarını hissettim, acı zehir damarlarımda dolaşıyordu.

Güçlükle sihrime uzandım ama boş bir bardağı takılıp düşmek gibiydi. Hiçbir Şey yoktu.

Bu hissi tanıyordum.

Ardından biri beni kollarına alıp alevlerden, çaresiz yardım  ı lıklarından uzağı taşıdı. Beni yüz üstü bir halde atın sırtına alıp hızla ilerlemeye ba ladı.

“Kızı hemen iyileştirin!” diye bağırdı biri. “Onu kaybedemeyiz. Emirler kesindi, kız ya amalı.”

“Sakinle ,” dedi sakın, daha kadınsı bir ses. “Kız iyi olacak.”

Sesleri tanı mıyordum, gücümüzün arasındaki o ba  sayesinde Misha’yla konuşmaya çalıştım ama bu sadece duvara vurmak gibiydi.

Ba ım dönüyordu, bitkindim. Zayıftım. Nerede olduğumu bilmek, beni nereye götürdüklerini görmek istiyordum ama gözlerim i e yaramıyordu. Sonra bilincim kapandı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kendime geldiğimde gökyüzü zifiri karanlıktı. Ay bulutların ardına saklanmıştı, etrafta gözle görünür yıldızlar yoktu ama gözlerim karanlığa çabucak alıştı. Uzaklarda, dağın kenarına mütevazı bir tapınak inşa edilmişti.

Hâlâ at üstündeydik. Kocaman bir bedenın önünde kambur duruyordum, tahmin etmem gerekirse bu kişi erkekti. Etrafımızda üç erkek ve bir kadın daha vardı ama yakınlarından diğerlerinin sesi geliyordu.

Bunlar beni yangından kurtaran insanlardı. Beni iyileştirmişlerdi. Canlı kalmamı istiyorlardı. Ama dost olmadıklarından adım gibi emindim. Kıpırdanmaya çalışınca irkilirdim. Kollarım bağlıydı ve kaslarım ağrıyordu.

“Sanırım canı yandı,” dedi arkamdaki adam. Dolgun avuçlarıyla bacaklarıma dokundu. “Canını feci yakabilirim, tatlım.”

“Geri çekil,” dedi yanımdan gelen kadın. Atında bulunduğum kişiye bakarak burun kıvrıldı. “Kraliçe onu canlı ve zararsız bir şekilde getirin dedi.”

Arkamdaki erkek homurdansa da elini bacağımdan çekti. “Sadece birkaç iz bırakacağım, bu kıza, hainlere ne yaptığımızı göstermek istiyorum.”

Bu periler beni Kraliçe Arya'ya götürmek için iyileştirmişti. Yangın bir tuzak mıydı? Beni kolayca kaçırabilmek için gücümü emmek mi istemişlerdi?

Misha. Var gücümle bu ismi düşündüm ama karşılığında yine duvara çarptım. Aramızdaki bağ bir açıdan sihrime bağlı olmalıydı. Beni şehir merkezinde kaçırdıklarında vücuduma bir zehir vermişlerdi ve ben zehri vücudumdan atana kadar, sihrim falan yoktu.

Uzarlarda bir yerlerde gök gürlüyordu, şimşeklerin tam ötesinde de... nal sesleri vardı. *Biri geliyor.* Sebastian mıydı? Beni kaçıranların arkadaşları mıydı?

Yanımızdaki kadın yerinde doğrulup arkamızdaki yola baktı. Bunu duyan tek kişi ben değildim.

“Birileri geliyor,” diye duyururken gözlerini kısıp uzaklara baktı.

“Ne kadar uzakta?” diye sordu önümüzdeki erkek. Uzun boyluydu ve tıpkı Sebastian gibi beyaza kaçan sarı saçları vardı. Kraliçenin Altın Ordu'sunun bir üyesi olmalıydı. Belki de hepsi öyleydi.

Kadın başını salladı. “Fırtına yüzünden anlamak zor. Otuz dakikadan az.”

Arkadaşları doğruldu ve geldiğimiz yolu gözledi. “Gece- nin bu saatinde dağlarda bizden başka kim olabilir ki?”

“Herkes olabilir, ne de olsa lekeliler güçlerini geri kazandı. Bütün dünya çıldırmış.”

Gözlerimi kısıp uzaklardaki tapınağa baktım, artık daha yakındaydı. Bu periler de benim gibi karanlıkta görebiliyor muydu? Tapınağın basamaklarında uçuşan kuzgunları görebiliyorlar mıydı? Bu yola girmeyi seçtiklerinde bir Sluagh

sürüsüyle karşılaşacaklarını biliyorlar mıydı? Sanmıyordum. Sluagh karanlıkta karşı karşıya gelinmeyecek kadar tehlikeliydi.

Belki Sebastian atının üstünde bize doğru geliyordu ama eğer yalnızsa bu kişiler sayıca bizden üstün olurlardı. Ona bir şans tanımalıydım ama yanımda ne silahım ne bir dostum ne de sihrim vardı. Fazla yakınımızda saklanan Sluagh'dan başka kimse yoktu etrafta.

Kendi sihrimi kullanamıyorsam onlarınkine güvenmeliydim.

Tapınağın kapısına yaklaşıp kadar bekledim, ardından karnımı tutup iki büklüm yere eğildim. "Sanırım... kusacağım." Sesim tıpkı bedenimin hissettiği gibi geliyordu, bitkin ve ezilmiş.

"Ne diye mırıldanıyor?" diye sordu önümüzdeki erkek.

"Midesi bulandı," dedi kadın ama bana bakmıyordu bile. "İğne yüzündendir, tatlım. Sihir yapmana göz yumamayız, öyle değil mi?"

"Hayır. O değil..." İleri geri sallanırken dudaklarımı aralayıp kusacakmış gibi yaptım.

"Off, lanet olsun," dedi arkamdaki erkek. "Sanırım gerçekten kusacak."

"Bırak yapsın," dedi kadın.

Öğürdüm ve birlikte ata bindiğim erkeğe doğru yaslandım.

"Hayır, bunu yapmayacağım," dedi adam ve atını kalenin önünde durdurdu. Aşağı atladı, hemen ardından da beni atından indirip neredeyse yere fırlattı.

Diğerleri durdu ve başı çeken kişi homurdandı. “Bütün gece bekleyemeyiz.”

Yine öğürdüm, bu kez daha yüksek sesle. Bir şekilde dikkatlerini üzerime çekebilirim, belki yakınımızda daireler çizen kuzgunları fark etmezlerdi.

Yerde sürünerek mermer basamaklara çıkmamla karnıma tekme yemem bir oldu. Önümde duran erkek, “Ayağa kalk,” diye homurdandı. “O tarafa gitmiyoruz. İşini bitir de yolumuza gidelim.”

“Midem bulanıyor.” Sendeleyerek ayağa kalkıp ardından yine yere yığıldım. Zayıf görünmeye çalışıyordum, gerçi bunun pek de zor olduğu söylenemezdi. Perişan haldeydim ve ellerim bağlı olduğu için dengemi kurmakta zorlanıyordum.

Kadın atından atladı, atına bindiğim adam ise eline bir halat dolayıp sertçe çekti. Öne sendeledim, halatı yalnızca bileklerime değil boynuma da doladıklarını daha yeni anlıyordum. Tasma gibiydi. Ya da ilmek.

Bu işin sonu hiç ama hiç iyi değil.

Tekrar atlara bindiler. Beni tutan erkek halatı çekiştirdi. “Yeter. Bizi oyalama.”

“Onu tekrar bayıltabilirim,” diye önerdi kadın, ardından bana doğru bir adım attı.

Sertçe yutkundum ve beni kaçıranların dikkatinin daireler çizerek bize yaklaşan kuzgunları göremeyecek kadar dağınık olduğunu umdum.

Halatı tutan erkek birdenbire çılgınca etrafa bakındı. “Lanet olsun! Şuraya bakın!” Halatı ve atının eyerini bırakıp ormana doğru koşmaya başladı.

“Bu da ne...” Kadın gökyüzünden bir saldırı geliyormuş gibi başını eğdi. “Hayır! Olamaz!”

Abriella! Annemin sesi. Bir deniz kızının çağrısıymış gibi uzaktan geliyordu. Dalgaların sesi kulaklarıma doldu ve soğuk su bacaklarımı yaladı.

Bu gerçek değil. Sakın aldanma.

Başka bir erkek atının üstüne yığılıp hıçkırıklara boğuldu. "Hayır. Lütfen yapma! Özür dilerim!"

Küçük bir yanım onlara bu zihinsel işkenceyi çektirdiği için pişmandı ama aldırmadım.

Geri kalan erkekler de sendeleyerek atlarından indi ve tapınağın basamaklarına doğru koşmaya başladılar. Biri başını ellerinin arasına almıştı, sanki yolmak istiyormuş gibi saçlarını çekiştiriyordu.

Abriella! Acele et. Sular yükseliyor.

Annemin sesini duymazdan gelmek, nefes alma ihtiyacını duymazdan gelmek gibiydi.

Abriella, lütfen. Elimi tut.

Eğer başımı çevirirsem onu göreceğimi biliyordum. Bağlı ellerimi ona uzatsam ipleri çözüp bana sarılırdı. Yine gözlerinin içine bakardım. Her şey yoluna girerdi.

Elimde değildi, tereddüt ettim. Ayaklarım hareket etmiyordu.

Bu o değil. Annem artık yok.

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım ve Sluagh'nın şarkısını duymamaya çalıştım.

"Brie, beni takip et!" Sebastian'ın sesi çok yakından geliyordu. Gerçekten de beni bulmaya mı gelmişti yoksa Sluagh bana bunun öyle olduğunu mu düşündürmüştü? "Brie, sana yardım edeyim."

Annemin yüzünü bir kereliğine de olsa tekrar görmek is-

tiyordum. Arkamı döndüğümde o güzel yüzünü, nazik bakışlarını gördüm. Tam o anda bir dalga üzerine geldi ve onu denize çekti.

“Anne!” diye bağırırken onun arkasından dalgalara daldım.

Pençe gibi eller bacaklarımı tuttu ve beni aşağı çekti ama o elleri üzerimden savuşturup anneme doğru yüzdüm. Annemin kestane rengi saçları suyun etrafına yayılırken gözlerini kapadı.

Olamaz.

Ustura gibi keskin dişler bacaklarımı ve kollarımı ısırdı, bağırsaklarımı deşerek beni annemin yanından uzaklaştırdı. Ciğerlerimdeki son havayı da kullanırken onlarla mücadele ettim.

*

“Abriella, *nefes al!*”

Gözlerimi güçlükle aralayınca Sebastian’ın tapınağın ibadet yerine vuran gün ışığıyla birlikte aydınlanan yüzünü gördüm. Üstüme doğru eğilmişti, bana bakıyordu. O güzel su yeşili gözlerinden endişe okunuyordu.

“Geleceğini biliyordum,” diye fısıldadım ama gözlerimi bile açık tutamıyordum. Ardından hafif bir rüzgâr ayaklarımı yerden kesti ve kendimi onun kollarında buldum. Sebastian beni tapınaktan uzağa taşıyıp dağdan aşağı indirdi.

“Senin için her zaman geleceğim,” diye fısıldadı.

*

Etrafımdaki seslerin hayal meyal farkındaydım. Sebastian'ın telaşlı emirleri ve şifacı olduğunu bir şekilde anladığım kısık bir ses duyuluyordu.

"Yapabileceğim daha fazla bir şey yok," dedi şifacı. "Zehir vücudunda her yere işlemiş. Onu herhangi bir şekilde iyileştirmeye çalışmak zehri güçlendirmekten başka bir işe yaramaz."

"Canı yanıyor," dedi Sebastian acı dolu bir sesle.

"Yapabileceğimiz tek şey beklemek. Dinlenmesi gerek. Evinde olması gerek. Onu doğal olarak gücünün çekildiği nesnelerin yanına yatırın. Çatıya götürün, bırakın yıldızların altında dinlensin."

"Biz bağlıyız," dedi Sebastian nefes nefese. "Benim yapabileceğim bir şey yok mu? Bir şekilde benden güç çekemez mi?"

"Sizin bağınız ruh bağına benzemez. Bunu biliyorsunuz, Prens Ronan."

Kaslarım ağrırken birinin beni kollarına aldığını hissettim.

"Özür dilerim," dedi. "Abriella, çok özür dilerim. Ne yapacağımı biliyorum."

Kendimi birdenbire tüy kadar hafif hissettim, ruhum bedenimden ayrılmıştı sanki. Rahatlatıcıydı ama bununla mücadele ettim. Bedenimde kalmalıydım. Eğer ayrılırsam bir daha dönmekten korkuyordum. Hissettiğim fiziksel acıdan uzaklaşırsam bir daha geri dönme cesaretini bulamazdım.

Büyük bir hızla kendime geldim. Beni sarmalayan kollar gevşedi ve Sebastian'ın yürürken sendelediğini hissettim.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Sebastian, ardından ona ödeme yaptığı için teşekkür eden bir gulyabaninin sesini duydum.

“Ne oldu?” Finn’in sesiydi bu.

“Onu Gulyabani Dağları’ndaki tapınağın dışında buldum. Diğerleri ölmüştü, o da bu haldeydi. Bir yaratık onu parçalara ayırmaya çalışmış sanki.”

“Pretha, şifacımı çağır.”

“Olmaz!” diye bağırdı Sebastian. “Benim şifacım zaten denedi ama vücudundaki zehir ters tepiyor. Onu iyileştirmeye çalıştıkça daha da güçleniyor. Onu karanlığına gömmeliyiz. İhtiyacı olan...”

Gözlerimi güçlkle açtım. Sebastian’ın kollarındaydım, o da Finn’e bakıyordu. Dönüp Finn’in yüzüne baktım. Kâbuslarımdan fırlayan bir döngünün içinde kısıp kaldıktan sonra, onun yüzünü görmeye çaresizce ihtiyacım vardı ama gücüm bunu yapmaya yetmiyordu.

“Gücünü arttıracak ne varsa ona vermeliyiz, bana gücünün senin yanında güçlendiğini söylemişti.”

“Anlıyorum,” dedi Finn alçak sesle. “Tuttum onu.”

Sebastian beni onu kollarına verirken acı bedenimi ele geçirdi ve inledim. Gözlerimi tekrar açtığımda Sebastian gerileyerek odadan çıkıyordu, gözlerinde yaşlar vardı.

“Lütfen,” dedi Sebastian. “Lütfen elinden geleni yap.”

“Onu yanıma getirdiğin için teşekkürler,” dedi Finn.

Bilincim bir açılıp bir kapanıyordu ama etrafımdaki rahatlatıcı karanlığın, Finn’in sıcaklığının, deri ve taze çam kokusunun farkındaydım.

"Nst." diye fısıldadı Finn. Ağlıyor muydum yoksa? "Artık evindesin."

"Ev," dedim alçak sesle, yüzümü onun kollarına gömdüm. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama bana ev gibi hissettiği kesindi.

"Tuttum seni," dedi Finn. "Kendini bırakma. Sakın kendini bırakayım deme. Artık güvendesin. Evindesin."

Beni bir yatağa yatırdığını hissettim. Beni burada bırakacağından korkarak bir çığlık attım. Ne diyeceğimi bilmiyordum ama beni bırakmasını istemiyordum, yalnız kalmayı istemiyordum. Çünkü ölüyordum.

"Şşt, tuttum seni." Ardından yatağın kıpırdandığını hissettim, Finn yanıma uzanıp kollarını bana doladı. "Artık dinlen, Abriella."

*

Gözlerimi yeniden açtığımda kendimi büyük, yumuşak bir yatakta yatarken buldum. Karanlık gökyüzü önümde uzanıyordu. Kendimi hazırlayıp yan döndüm ama hiçbir yerim acımadığında şaşırıp kaldım.

"Bu bir rüya mı?" diye sordum duvara doğru. Finn'in burada olduğunu biliyordum. Gözlerim onu görmese de onun burada olduğunu hissedebiliyordum.

"Hayır," dedi. "Uyuyordun ama bu gerçek."

Güçlkle doğrulmaya çalıştım ama bu o kadar yorucuydu ki öksürmeye başladım.

"Dinlenmelisin," dedi. Gözleri kıpkırmızı teni ise bembeyazdı, asıl dinlenmesi gereken kişi oymuş gibiydi.

Başımı salladım. “Çocuklar nasıl?”

“Güvendeler,” dedi. “Senin sayende. Pretha, Hannalie’yle işbirliği yaptı ve birlikte bir kalkan koydular. Alevler kontrol altına alınana kadar uyuyan çocukları güvende tuttular.”

Yutkundum ve etrafıma bakındım. Gece Yarısı Sarayı’na dönmüş olmalıydık ama bu oda bana tanıdık gelmiyordu. Odadaki en uzun duvarın ortasına yaslanmış devasa bir yatak vardı ve tavan yoktu. Bu odayı yapan kişi her kimse yıldızların altında olmayan bir yerde uyumayı hayal bile edemiyordu sanki.

Etrafıma bakıp başımı salladım. “Peki ya yağmur yağarsa?”

Finn kıkırdadı. “Sihir sayesinde doğal olaylar bu odaya giremez ama sen yine de hâlâ dışarıdaymış gibi hissedersin.”

Elimi kaldırıncı meltemin esintisi parmaklarımı okşadı. Finn’in bir köşeye kıvrılan kurtları Dara ve Luna başlarını kaldırıp havayı koklayarak bana doğru alçak sesle uludular. Onları rahatlatmak için gülümsedim. “Ne oldu?”

Finn bir nefes verip kendini yatağın yanındaki eski püskü sandalyeye bıraktı. “Nereden başlasam? Yanan bir binanın içine atlayıp kendini az daha öldürdüğün ana ne dersin?”

Kaşlarımı çattım. “Onu sormuyorum, bunu sen de biliyorsun.”

“Anlaşılan bunu yapmayı alışkanlık edinmişsin.”

“Yapmak zorundaydım.”

Finn yutkundu. “Biliyorum. Bunun için minnettarım, hem de tahmin edebileceğinden daha da çok. Ama gücünü harcadın, doğru düzgün derinliğe inmeden çok fazla çaba

sarı ettin. Bir tehlike atlattın, prenses. Hem de duman ve alevlerden çok daha büyük bir tehlike.”

Kaşlarımı çattım.

“Artık ölümsüzsün. Cildin iyileşecek, ciğerlerin eski gücüne kavuşacak ama sihrini bu kadar çok ve bu kadar hızlı harcarsan sana şifacılar bile yardım edemez.”

Belki böylesi daha iyidir.

Finn kaşlarını çatarak bana baktı. Aniden, o düşüncelerimi okuyamadığı için minnettar olduğumu hissettim.

“Anlat bana,” dedim. “Saldırının arkasında kim vardı?”

“Altın Ordu birlikleri şehre pusu kurmuş. Kraliçenin ateş perileri dağdan inip saldırıya geçmiş.” Yorgun görünüyordu, yüzünde bitkin bir ifade vardı. “Sebastian’ın altın sarayla olan bağlantısı ve Riaan’ın onların askeri taktiklerini tanıması sayesinde yerlerini tespit edip nispeten hızlıca müdahale edebildik ama...”

“Ama yeterince hızlı olamadınız.”

Finn başını salladı. “Bunu beklemiyorduk. Kraliçenin saldırısı için kendimizi hazırlıyorduk. Ordularını izliyor ve askeri saldırılara karşı hazırlanıyorduk ama dağlarda konuşlanan birliklere o kadar odaklanmıştık ki bu saldırının belirtilerini göremedik.”

“Sence kraliçe, Sebastian iksiri bana verdiğinde Nasıgli Sarayı’na bunun olacağını biliyor muydu?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Nasıgli lanetini kırmak gölge sarayının lehine olmalıydı ama tahtta oturan kimse olmayınca bu en çok Siğli kraliçesinin işine yaramıştı.

“Muhtemelen,” dedi Finn. “Emin değilim ama artık bunu bildiğini varsayabiliriz. Bu yüzden hayatta kalmanı istiyor.

Eğer seni yakalarsa, seni hayatta kalacağın ama ulaşamaz olacağın bir yerde tutarsa, tacı ve gücünü birleştirme şansımız yok olur.”

Bakışlarımı çevirip karanlık gökyüzüne baktım. “Ne zamandır uyuyorum?”

“Saldırının üzerinden bir buçuk gün geçti. Misha, Sebastian ve ben nöbetleşerek sana göz kulak olduk ama...” Gözlerini kaçırıp hafifçe gülümsedi. “Anlaşılan en çok benim yanımda rahatsın, bu yüzden neredeyse yirmi dört saattir yanındaydım.”

Gözlerimi çevirip yatağa baktım. Ardından kaşımı kaldırıp bakışlarımı ona çevirdim.

“Endişelenme, prenses. Sen uykuya daldığından beri bu sandalyeden hiç kıpırdamadım.”

Belki de bu yüzden böyle bitkin görünüyordu. “Sence senin taca olan bağın mı iyileşmemi sağladı?”

Finn ağzını açtı, ardından bir kez daha açıp kapadı. “Sanırım aramızda açıklayamadığım bir bağ var.”

Onunla göz göze geldim. O da mı hissetmişti? “Ben periye dönüşmeden önce...” dedim. “Güçlerim senin yanıdayken daha da güçleniyordu. Bunun senin Nasıgli kraliyet ailesinden olmandan ve tacın gücünü benim taşımamdan kaynaklandığını düşünüyordum ama öyle olsaydı Sebastian’ın yanıdayken de benzer şekilde güçlenmez miydi?”

“Bu mantıklı olurdu,” dedi. Elini kaldırıp tereddütle yüzüme dokunurken yutkundu. Parmaklarını yanaklarıma öyle hafifçe değdirmişti ki dokunuşu bir meltem esintisi gibiydi. “Ben de hissettim, biliyor musun? Aramızdaki bağ yani. Sana karşı olan bu... farkındalığı.”

“Yani bağ gibi mi?”

Finn başını iki yana salladı. “Bağda olduğu gibi seni takip edemiyorum ya da duygularını doğrudan hissedemiyorum. Ama sanki gücün benimle bağliymış gibi geliyor.”

“Gücün benim yanımdayken daha mı güçlü, tıpkı benimkinin daha güçlü olduğu gibi?”

“Hayır. Güçlü değil ama bir şekilde bağli.” Omuz silkti. “Bunun cevabını bilmiyorum ama senin de hissettiğini bilmek, bana kendini beğenmiş bir memnuniyet verdi. Senin için bu biraz daha farklı ama olsun.”

Yıldızlara baktım. “Benim yüzümden Yüce Rahibe’yi ziyarette gitmekte geciktin, üzgünüm.”

“Senin yüzünden değil. Ayrıca Lunastal daha başlamadı, yani vaktimiz var.”

“Sabaha bir şeyim kalmaz.”

“Brie...” Gümüş gözleri beni inceledi. “Bizimle dağlara gelmen konusundaki fikrimi değiştirdim.”

Yatakta doğruldum, oda biraz dönmeye başladı. “Ne? Olmaz. Finn, oraya ben olmadan gidemezsin. Onun sadece tacin gücüne sahip olan kişiyle konuşacağını kendin söyledin.” Elimi göğsüme bastırdım. “O da benim.”

“Ormanda ata bindiğimiz sırada seni kaçırmaları riskini göze alamam. Üstelik ne Sebastian ne de Jalek, Siğli oldukları için bizimle gelemes.”

Başımı iki yana salladım. “Sebastian’a ihtiyacım yok. Yanımda sen varsın.” Bu sözler kendimi olduğumdan daha savunmasız hissetmeme sebep olmuştu. Bu yüzden başımı eğip, “Diğerleri de öyle,” diye ekledim.

Finn koyu renkli çarşafı baktı. “Rahibeyle konuşmam

gereken başka bir konu daha var,” dedi, sesinden ne kadar endişeli olduğu belliydi. “Seni yanımda götürmek istemiyor olmamın başka bir nedeni daha var.”

Yanımda duran yastığı alıp göğsüme bastırdım. Yastık yumuşacıktı, çam ağacı ve deri gibi kokuyordu. Finn gibi. “Peki, nedir o?”

Gözlerini kapattı, bu andan faydalanıp ay ışığında yüzünü inceledim. Sivri çene hattına, yüksek elmacıkkemiklerine, kalın ve zarif kaşlarıyla parmaklarımı geçirmem için bana yalvaran koyu renkli buklelerine baktım. Finn her zaman güzeldi ama her nasılsa, yıldızların altında daha da güzel görünüyordu. Nihayet gözlerini açtığında uzun bir an boyunca bana baktı ve konuşmaya başladı. “Benim bir sorum var, Abriella. Bu çocukları etkileyen hastalıkla mı yoksa tacın başka bir vârise bağlı olmasıyla mı ilgili bilmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun? Sorun nedir?”

Bana o kadar keskin bakışlarla bakıyordu ki onun boyumda, çenemde ve yanaklarımda dolanıp dudaklarımda kıvrımlarına inen bakışlarını hissedebiliyordum.

O gümüş gözlerindeki yoğun bakışlarını görünce beni sıcak bir titreme aldı.

“Güçten düştüm,” diye fısıldadı. “Her zaman olmuyor. Bazen, hatta çoğu zaman kendimi iyi hissediyorum. Ama bütün hayatımın emildiğini hissettiğim bazı anlar oluyor. Sihrime ulaşamıyorum ve çok güçsüz oluyorum.”

“Lanetlendiğin zaman olduğu gibi mi?” diye sordum.

“Hayır. Bu seferki farklı.” Kaşlarını çatıp düşünmeye daldı. “Lanetliyken sihir hâlâ vardı. Sadece sonu geliyordu, nardirdi. Sebastian tahta geçtiğinden beri hissettiğimse... sihri-

mi orada tutan kapak açıldı sanki. Sanki ortada hiçbir sebep yokken tükeniyor gibi.”

Hayat sihirdir. Sihir hayattır. Finn’in gücünün, hayatının ondan koparıldığını hayal edince göğsüm ağrımaya başladı. “Bunu başka kimseye söyledin mi?”

“Pretha’yla Kane biliyor. Saklamaya çalıştım ama beni çok uzun zamandır tanıyorlar. Nöbet geçirdikten sonraki birkaç gün içinde gücümü yavaş yavaş geri kazanıp kendimi yeniden iyi hissediyorum.” Bakışlarını indirip battaniyeye baktı. “Ama ateş perileri saldırdığında ellerim kollarım bağlıydı. Şehri savunamadım ve sana ulaşamadım. Hiçbir şey yapamadım. Ben nöbet geçirirken dağda senin başın tehlikeye girerse ya da sihrim beni yarı yolda bıraktığı için canın yanar veya kaçırılırsan?” Başını salladı. “Bu riski alamam.”

“Sorunun her neyse... rahibe bunu düzeltebilir mi?”

“O bir şifacı değil ama en azından neler olduğunu anlayabileceğini umuyorum. Eğer bunu anlarsak belki bir çözüm bulabiliriz.”

“Kendine pek güvenmiyorsun sanki.”

“Ne zaman şu nöbetlerden birini geçirsem, ertesi sabah uyanabilmeme şaşıyorum. Sanki hep...”

Midem acıyla büzüldü. “Sanki hep uykuya dalacakmışsın gibi geliyor, o çocuklar gibi.”

“Bilmiyorum. Belki de.”

Keşke bana baksaydı. Birden o gümüş gözlerinin güven verici bakışlarını üzerimde hissetme ihtiyacı duymaya başlamıştım. “Bu başka birilerine de oldu mu?”

“Bildiğim kadarıyla hayır ama herkese gidip prenslerinin şey olduğunu söyleyemem...”

“Ölüm döşeginde olduğunu,” diye fısıldadım. “Ölüm döşeginde olduğunu düşünüyorsun.”

“Belki de.” Sesi boğuk çıkıyordu, sanki boğazına takılan bir şeyi çıkarmakta zorlanıyormuş gibiydi. “Olması gereken durumda, diyarımızın hükümdarları asla ölmez. Yalnızca zamanı geldiğinde Alacakaranlık’a süzülürler. Hükümdarların tahtı vârislerine devretme vakti geldiğinde, onları buna mecbur bırakan birtakım belirtiler görülür. Yaygın inanışa göre, tanrıların bunu yapmasının sebebi sarayların durgunluğa girmesinin ve bir hükümdarın çok uzun süre tahtta kalmasının önüne geçmekmiş. Babam gücünü sana devrettiğinde zamanı gelmişti. O döneme dair hatırladığım, okuduğum her şey rahatsız edici şekilde benim şu anda yaşadıklarımı anımsatıyor.”

“Bu durumu düzelterceğiz,” diye fısıldadım. Gözlerim birdenbire sıcak gözyaşlarıyla dolmuştu. “Seni ve çocukları iyileştirmenin bir yolunu bulacağız. Bunun bir yolunu bulacağız.”

Finn nihayet yüzüme baktığında beni yumuşak bir gülümsemeye ödüllendirdi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. “Endişeni anlıyorum ama bu senin görevin değil. Sana anlatmamın tek sebebi seni koruyamayacağımı açıklamak, özellikle de Sebastian bağı gevşetmezse.”

“Anlıyorum.” Yutkundum. “Ama kendim için endişelenmiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Seni neredeyse kaybediyorduk. Yine. O dağlardan ilerlemek yerine, seni Arya’nın yanına gulyabaniyle götürmeye kalksalar ya da Sebastian bir saat geç gelmiş olsaydı...”

“Geride kalmayacağım, Finn.” Elimi koluna doladım ve güç birdenbire içimde belirip beni tepeden tırnağa doldurdu. Sihrin kuvveti karşısında nefesimi tuttum ve ağzı açık kalan Finn’e baktım. Onun için daha farklı olduğunu söylemişti. Bir alev gibi değil, daha çok bir bağ gibiydi.

“At üstünde Staraelia’ya gideceğiz, yani yolculuğun fiziksel zorluğunu da unutmamalısın.”

“Gulyabaniyle gidemez miyiz?”

“Olmaz. Topluluk halinde gulyabanilerle yolculuk yapmak zordur, daha da önemlisi oluşturacağımız bir algı var. Bu diyarın çoğu yerinde gulyabanilere güvenilir gözüyle bakılmaz ve eğer onların sihriyle yolculuk edersek yanlış bir algı oluşturabiliriz.”

“Bunu kaldırabilirim, üstelik Oberon’un gücünü tehlikeye atmayacağıma dair sana söz veriyorum. Evcil kurtların kadar uslu duracağım. Yeter ki gelmeme izin ver.”

Finn dudaklarını açtı ve öfkeyle burnundan soludu. “Önceliğimin babamın gücünü korumak olduğunu mu sanıyorsun?”

“Eh, evet.” Omuz silktim. “Bunun için seni suçlayamam.”

Geniş eliyle çenemi avucuna alıp parmağını altdudağımda gezdirdi. Tüylerim diken diken oldu, onunla göz göze geldim. “Bana kalırsa rahibeyle sensiz konuşmayı denemeliyiz.”

“Sen...”

Parmağını dudaklarıma bastırıp beni susturdu. “Ama karar senin. Tek istediğim, hislerin hakkında dürüst olman. Bir iki gün geç gitmemiz gerekirse, o halde bekleriz. Lunastal’da orada olmayı istemek için kendimce sebeplerim var ama zorunda kalırsak doğruca rahibeyi görmeye gideriz.” Birden-

bire dokunuşunun ne kadar yakın olduğunu fark etmiş gibi elini serbest bırakıp ayağa kalktı. “Sabah görüşürüz.”

“Finn,” diyerek kapıya varamadan önce onu durdurdum.

Finn arkasını döndü, koyu renk kaşlarını kaldırmıştı. “Evet, prenses?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona elimden gelen en özgüvenli gülümsemeyi gönderdim. “Bir daha parmağını uzatıp beni susturmaya çalışırsan, parmağını ısırırım.”

Yüzüne ağır ve kötücül bir gülümseme yayıldı ama en azından, gözlerinde görmeyi özlediğim o parıltı geri gelmişti. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

Bir yastık kapıp ona fırlattım ama Finn ortadan kayboldu ve yastık yere düştü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Birkaç saat sonra yine uyanıktım. Yıkanmış ve giyinmiş-
tim, bir bardak kahve için her şeyimi verecek haldeydim.
Kapımı açıp alışılmadık yatak odamdan dışarı çıktığımda
Sebastian'ın dışarıda beklediğini gördüm, beni duyunca ar-
kasını döndü. Gergindi, ellerini yumruk yapmıştı. Yüzünden
endişe okunuyordu. Bir an için savunmamı indirdim ve onu
hissettim. Dehşet, endişe, telaş.

Kalp acısı.

Engellemek için bu kadar süre boyunca uğraştığım bütün
hisleri.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Bana dokunmayı ne
kadar istediği neredeyse gözünden okunuyordu. Beni kolla-
rının arasına almak istiyordu ama kendini tutuyordu. Bunun
yerine omzunun üzerinden tekrar tekrar bana baktı, sanki
hem iyi olduğumdan emin olmak istiyor hem de beni yala-
yıp yutmak istiyor gibiydi.

“İyiyim. Daha iyiyim. Senin sayende.”

“Seni hissettim,” dedi alçak sesle. “Yangında. Yeterince
hızlı yetişemedim, nerede olduğunu bulana kadar Sluagh...”

“Daha iyiyim,” dedim. “Finn bir anda aşırı güç kullandı-

ğımı söyledi ama bu sabah eskisinden daha iyiyim.” Üstelik bu neredeyse doğruydu.

Sebastian başını salladı. “Güzel. Bunu duyduğuma sevindim.”

“Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim.” Dengemi beceriksizce diğer ayağıma verdim. “Şu anda benden çok memnun olmadığını, hislerini incittiğimi biliyorum ama sen yine de geldin.”

“Tabii ki geldim.” Omuzlarımı tutup beni kendine doğru çekti. “Hep yanında olacağımı söylemiştim, bunda ciddi-yim.”

O gözlerin içine bakıp kederli ve özlem dolu bakışlarını görünce kalbim sıkıştı. Kısa süre önce ben de benzer hisler içindeydim.

Bakışlarını dudaklarıma çevirdi ve bana doğru eğildi ama daha fazla yaklaşmadan elimi göğsüne bastırıp onu ittim.

“Bash, artık böyle bir ilişkimiz yok.”

“Sana katılmıyorum,” dedi, sesi sert çıkıyordu. “Ben *bu-yum*. Seni sevmek kişiliğimin bir parçası. Bunun nasıl olduğunu biliyor musun? Oraya vaktinde varamayacağımı sandım. Geri döndüğümüzde *onun* sana yardım etmesine izin vermek zorunda kaldım. Bunun bana nasıl hissettirdiği konusunda bir fikrin var mı?”

“Var. Özür dilerim.”

Bakışlarımı indirip cilalı taş zemine baktım. Sebastian’ın yüzünü görürken, güzel gözlerinin içine bakarken onu engellemek çok zordu. “Finn dağlardaki ateş perilerini takip edenin sen olduğunu, birçok kişiyi kurtardığını söyledi.”

“Riaan’ın yardımıyla, evet. Ama çok kişiyi kaybettik, Brie.” Koridorun sonundaki pencereden dışarı bakıp yorgun bakışlarla doğan güneşi izledi. “O kadın yüzünden öldüler. Annem yüzünden. Onunla işbirliği yapmadım, lütfen inan bana. Nasıgli halkını yok etmesine izin vermem, gerekirse onun krallığıyla savaşa girerim.”

“Biliyorum.” Sertçe yutkunurken sesimi güçlendirdim. “Hissedebiliyorum. Seni hissediyorum. Seni tanıyorum.”

Sebastian yutkundu. “Yaptığım seçimler sana herhangi bir şekilde onu destekleyeceğimi düşündürdüyse üzgünüm. Ama o sanki beni cezalandırmaya, ben tahta geçmeye fırsat bile bulamadan sarayımı bana düşman etmeye çalışıyor. Bense... bunların neden olduğunu anlamıyorum.”

Kolunu sıktım. “Doğru olanı yapıyorsun. Finn’in ve çetesinin yanında, benim yanımda ol. Birlikte bir çözüm yolu bulacağız.”

“Peki,” dedi Sebastian, ardından gözlerini arkamdaki odada gezdirdi. “Artık iyileştigine göre seni benim odama götürebiliriz.”

“Aynı odada kalmasak iyi olur, Bash.” Yanağımı ısırdım, ardından kendimi zorlayarak onunla göz göze geldim. “İşbirliği yapalım istiyorum. Arkadaş olalım istiyorum ama sana bundan fazlasını veremem.”

Açık tenli yanakları kızardı ve gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. “Ama *onunla* aynı odada kalmayı sorun etmiyorsun.”

Gözlerimi kırpıştırarak omzumun üzerinden baktım. Buranın Finn’in odası olduğunu fark etmemiştim ama man-

tıklıydı. Köşede kıvrılmış uyuyan kurtlardan, çarşafılara sinen kokusundan bunu anlamıştım. Mordeus tahtı ele geçirmeden önce Gece Yarısı Sarayı onun eviydi. Bu kadar geniş bir sarayda, Finn'in odası dokunulmamış bir halde kalmış olmalıydı.

Düşüncelerim az önce Finn'in sonsuz geceler boyunca uyuduğu yatakta uyuduğuma doğru kayınca bunu görmezden gelip omuz silktim. "Önemli değil. Bugün gidiyoruz."

Sebastian elini koluma götürüp parmaklarımı sıktı. "Dönünce yine bana gelsen? Bana seni geri kazanmam için bir şans tanı."

Pretha koridorun sonundan, "Siz ikiniz gelmiyor musunuz?" diye seslendi. Gülümsüyordu ama yüzünde gergin bir ifade vardı. "Herkes toplantı odasında bekliyor."

Elimi nazikçe Sebastian'ın elinden çektim. "Gitsek iyi olur."

Pretha'yı takip edince kendimi daha önce hiç görmediğim bir odada buldum. Finn, Misha, Kane, Tynan, Riaan ve Jalek geniş bir masanın etrafında toplanmıştı. Herkesin önünde bir bardak su vardı, yanlarında da boş bir bardak duruyordu. Masanın ortasında kehribar rengi bir sıvıyla doldurulmuş üç tane sürahi vardı. Bu sarayı güçten deliye dönmüş kraliçeden korumak için bir plan yapmaya değil, viski tadım partisine gelmiştik sanki.

Yeniden ayaklandığını görmek güzel, prenses, dedi Misha zihnimde.

Ona minik bir gülümseme gönderdim. *Ayaklandığıma sevindim.*

"Nihayet teşrif ettiniz," dedi Finn. Gözlerini üzerimde gezdirdi ve bakışları bir an için Sebastian'ın yeniden tuttuğu elime kaydı. Ardından Riaan'a doğru döndü. "Kraliçenin dağlardaki birliklerinin durumu nedir?"

"Sınırın tam kenarındalar, yerlerinde sayıyorlar," dedi Riaan. "Sayıları gittikçe artıyor ama saldırıya geçtiklerine dair bir iz yok."

"Peki onun sözüne neden güveniyoruz?" diye sordu Jalek. "Eskiden Arya'ya hizmet ediyordu."

Riaan'ın gözleri öfkeyle parlamıştı ama sadece sandalyesinde geriye yaslanmakla yetindi. "Ben bu zamana kadar sadece prensime hizmet ettim," dedi. "Etmeye de devam edeceğim."

Sebastian elimi bırakıp boş bir sandalyeye oturdu. "Şehir merkezi saldırıya uğradığında Riaan kendini kanıtlamış oldu. Onun yardımı olmadan ateş perisi birliklerini bu kadar hızlı püskürtemezdik."

Ama ona güvenmiyorsun, dedi Misha zihnimde. Diğerleri tartışmaya devam ediyordu.

Ben kimseye güvenmiyorum, diye karşılık verdim.

Yalancı.

Zihnini okuyamaz mısın? diye sordum. *Ona güvenebilir miyiz diye.*

Zaten denedim. Kendini çok iyi koruyor.

Bu şüpheli bir davranış mı?

Hayır. Sadece mantıklı bir davranış.

"Gece Yarısı Süvarileri dağlarda yerlerini aldılar," diyordu Finn.

Dikkatimi yeniden masada dönen konuşmaya verdim. “Öyle mi?” diye sordum Sebastian’ın yanındaki sandalyeye otururken. “İsyan çıkardıklarını sanıyordum.”

Sebastian başını salladı. “Finn ile birlikte oraya gidip komutanlarla konuştuk ve işbirliği içerisinde olduğumuzu belli ettik.” Masada duran elime uzanıp sıktı, bu esnada Finn onun yaptığı her şeyi izliyordu.

Bash’e kibarca gülümseyip elimi nazikçe çektim ve kucağıma koydum. “Gece Yarısı Süvarileri dağlara gittiyse şehir merkezini kim koruyor?” diye sordum.

Masadakiler savaş taktiklerini tartışmaya koyulurken Sebastian’dan bana geçen hayal kırıklığını göz ardı etmeye çalıştım. Misha haklıydı, yan yana dururken bağı hissetmemek daha zordu.

*

“Dağlara Yüce Rahibe’yi görmeye gidiyoruz sanıyordum,” dedim Finn’e. Kane’in peşinden ilerleyip dağ yolundan çıkmıştık, ufak bir kasabaya doğru yol alıyorduk. Arkamızda bir kervanla seyahat etmeyi beklemiyordum ama Kane, Misha, Pretha ve Tynan da yolculukta bize eşlik ediyordu. Finn’in kurtları bile yanımızda gelmişti, gerçi genelde gözden kaybolup patikadan uzakta keşfe çıkıyorlardı.

Finn’le yan yana durup Kane’in hemen arkasında at sürdük, üç Asi Peri de arkamızdan geliyordu.

“Öyle zaten,” dedi Finn. “Ama rahibe, Lunastal’dan önce bizimle görüşmez.”

Atımın üstünde yana dönüp ona tek kaşımı kaldırdım. “Bu yüzden geldim sanıyordum.” Ellerimi başımın üstünde salladım. “Hani şu her şeye kadir gücüm var ya. Bizi böyle kabul edecek sanıyordum.”

Finn bir kahkaha atarak başını salladı. “Önce Staraelia’ya gidiyoruz, dağın eteklerindeki ufak bir kasaba. Orada kasaba halkıyla tanışıp Yüce Rahibe’yle görüşmek niyetinde olduğumuzu söyleyeceğiz. Eğer şanslıysak bizi o hafta boyunca bekletmez ve tam Lunastal’da onunla görüşürüz. Onu Yeraltı Diyarı’na giden bir geçit açmaya ikna etmek için ise bundan daha çok şansa ihtiyacımız olacak.”

“Pretha ve Misha senin için sürekli geçit açıyor. Neden onlara yapmalarını söylemiyorsun?”

Önümüzden giden Kane buna kahkaha attı.

Finn arkadaşına bir gülümseme gönderip bana döndü. “Yeraltı Dünyasına giden geçitler alelade birisi tarafından açılmaz. Kadim muhafızlarımız onlara ulaşmamıza hiçbir zaman karşı değildi; ama yalnızca en layık olanların izni olursa bunu kabul ederler.”

Onun Mab’le konuşabileceğini varsaymıştım. Halbuki şimdi her şey pamuk ipliğine bağlıydı. “Yüce Rahibe’nin sana bu izni vereceğinden emin misin?”

“Eğer Mab kendisini ziyaret etmemize izin verirse, Yüce Rahibe ülkesine ettiği yemin sayesinde bize bir geçit açmak zorunda kalır.”

Arkamızdan gelen Pretha boğazını temizledi. “Finn, ona Staraelia’ya vardığımızda tam olarak kim olacağını söylemen için iyi bir zaman olabilir.”

Kaşlarımı çatıp omzumun üzerinden Pretha'ya baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Finn omuzlarını geriye attı. "Uzun zamandır oraya gitmedim. Herkesin güvenilir olduğunu düşünmek istemiyorum. Birbirimize bağlı olmadığımızdan, seni koruyabilecek kadar yakınında kalmam için sahip olduğumuz tek bahane onlara bir ilişkimiz olduğunu söylemek."

"Kim bu insanlar peki? Nasıgli olduklarını sanıyordum. Neden yakınımda durmak zorundasın?"

"Etrafta Mordeus'un adamları için çalışan köstebekler olabilir," dedi Kane. "Hatta kraliçeyle işbirliği yapmak için para almış bile olabilirler."

Finn başını salladı. "Oradakilerin çoğu Nasıgli ve oldukça gururludurlar, kral olsam da olmasam da prensleri olduğum için bana saygı duyarlar ama içlerinden bazıları taşıdığı gücü hissedebilir. Eğer sana güvenmezlerse bu tehlikeli bir durum haline gelir. Bu yüzden sana güvenmelerini sağlamanın bir yolunu bulmalıyız." Gözünü benden ayırıp ufukta gittikçe yaklaşan kulübelerde gezdirdi.

"Tacın gücünü taşıdığım için bana içerlerler mi?" diye sordum.

Derin bir iç çekti. "Benimle birlikte olduğunu düşünürlerse hayır."

Yutkundum. "Ne yani... *birlikteymişiz* gibi davranmamı mı istiyorsun?"

Önümüzde giden Kane kıkırdarken, "Gözünden de bir şey kaçmıyor," diye iğneledi beni.

Omzuna doğru bir gölge topu fırlatıp bir an için dengesini bozdum. Omzunun üzerinden bana bakıp göz kırptı.

Finn ensesini sıktı. “Bütün alternatifleri düşündüm ve bunu yapmanın başka bir yolunu bulamadım. Bağlı olmadığımız için seni güvende tutamam, hiç değilse bu kadarını yapayım. Arya’nın senin peşinde olduğunu biliyoruz. İhtiyacımız olan son şey, kendi halkımın da sırf bunun bana yardımcı olacağını sandıkları için senin peşine takılmaları.”

“O halde neden onlara sadece...”

“Onlara ne söylememi istersin, prenses?” diye sordu sessizce.

Sorunun ne olduğunu fark ettim ve sanki biri beni tokatlamış gibi irkildim. Yaşam İksiri’ni içtiğimde tacı istemeden de olsa altın prense verdiğimi ya da tahtı, hatta bütün sarayı yok ettiğimi insanlara açıklayamazdım. Benden nefret ederlerdi, üstelik haklı da olurlardı.

“Neden Sebastian’la bağ kurduğunu biliyorum,” dedi Finn alçak sesle. “Aldığın kararlar için seni suçlamıyorum ama buradaki halk suçlayabilir. Mordeus’un saltanatı boyunca evlerini terk edip Gulyabani Dağları’nın altındaki mağaralarda yaşamak zorunda kaldılar. Onlar bunca zaman boyunca zorluk çektikten sonra, bizim ihtiyatlı davranmamız mantıklı olur. Eğer birlikte olursak gücümüzü hissederler ama bu gücün nereden geldiğini sorgulamazlar. Gücün senden geldiğini anlayacak kadar sağduyulu olanlar da bunun sebebinin seninle bağlı olmam olduğunu düşünür. O bağı hissettiklerini sanırlar.”

“Bağlı olup olmadığımızı sormazlar mı?”

Başını olumsuzca salladı. “İlişkimizi sorgulamak fazla kaba olur.”

Burnumu çektim. “İyi, o zaman. Altın sarayda kaldığım haftalar boyunca kraliçeden hoşlanıyormuş gibi davranmayı başarabildiysem, seni katlanılabilir buluyormuş gibi de davranabilirim elbette.”

Finn kıkırdadı, böylece aramızdaki gerginlik uçup gitti. “Eksik olma, prenses. Önümüzdeki birkaç saat boyunca, o çok önemli güçlerini dışarıya fazla akıtmadan kullanmayı öğrenmelisin.”

Kaşlarımı çattım. “Ciddi misin sen?”

Tek kaşını kaldırdı. “Sorun nedir? Ayrı kaldığımız haftalar boyunca hiç antrenman yapmadığını göreceğim diye utandın mı yoksa?”

Elimden bir gölge fırlatıp onu susturmak için ağzını kapattım.

Finn kıkırdayarak gölgeyi hafifçe ısırды. Dişlerini kendi tenimde hissedince titredim. Sonrasında ise sihrim için farklı hedefler seçmeye koyuldum.

*

Bir kır malikânesinin kapılarından geçtik. Atlarımızı taştan yapılma geniş basamaklarına doğru sürerken moraller yerine gelmeye başlamıştı. Dara ve Luna yanımızdan hemen ayrılarak çiçek bahçesini ve basamakları koklamaya başladılar.

Finn atından atlayıp dizginleri Kane'e fırlattı. Ardından atın etrafından dolaşarak Çift Yıldız'dan inmeme yardım etmek için yanıma geldi. Onu reddetmek isterdim ama dağda yola çıkmadan önce ayak bileğimi burkmak ihtiyacım olan son şeydi. Ayrıca, burada oynamam gereken bir rol vardı.

Finn'in belime dolanan ellerini hissettiğimde istemsizce, ona tanıştığımız günden beri beslediğim o duyguları hatırladım. Öpüşürken bedenini vücuduma bastırıldığını hissettiğim anı hatırladım. İki gece boyunca farkında bile olmadan onun yatağında uyuduğumu hatırladım.

Beni bedenine fazlasıyla yaklaştıırıp ayaklarımın yere basmasını sağladı. "İyi misin?"

Başımı salladım. Ardından dudaklarımı yalayıp başımı kaldırdım ve ona, nazik gümüş gözlerine baktım. Uzun boyluydu, çok uzun zamandır bedenine hiç bu kadar yakın olmadığım için onun ne kadar geniş omuzlu biri olduğunu unutmuştum.

"Ağrın var mı?" diye sordu.

"İyiyim."

"Elora'dayken çok sık at binmediğini biliyorum."

Halktan gelen köklerimi hatırlayınca utanmadan edemedim. Elora'da atlar sadece zenginler içindi, bense orada bulunduğum dokuz sene boyunca bir köleden farksızdım. "Asi Peri Diyarı'nda sık sık binme şansım oldu."

Taş zeminde çizme sesleri duyulunca başımızı eve doğru çevirdik. Ön basamaklarda uzun, dalgalı kahverengi saçlara sahip olan bir kadın belirdi. Üzerinde vişne rengi bir elbise vardı. Elbisenin rengi yanaklarına yansımış ve ona sağlıklı,

pembe bir parıltı katmıştı. Eğer ölümlü olsaydı muhtemelen benim yaşlarımda, belki biraz daha büyük olurdu ama saçlarının altından çıkan sivri elf kulakları onu ele veriyordu.

“Sonunda teşrif ettin, Finnian.” Ağzı kulaklarına vararak gülümsedi, ardından doğruca bize doğru koşmaya başladı.

Finn elini belimden çekip döndü ve kadını tam da onun bedeni kendisine çarptığı anda kucakladı.

Kadın kollarını ona dolayıp sıkı sıkı sarılarak cıyıkladı. “Yıllar oldu. Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum.”

Kadın sonunda geri çekildiğinde Finn başını eğip ona gülümsedi. Nahoş bir kıskançlık duygusu göğsümü tırmaladı ve Finn beni atımdan indirirken hissettiğim sıcaklığın yerine geçti. “Görüşmeyeli nasılsın?” diye sordu. “Hâlâ anneni delirtmekle mi meşgulsün?”

“Eğer yapmasaydım bende bir sorun olduğunu düşünürdüm.”

Finn kahkaha atarak kızın burnuna bir fiske vurdu ve geri çekildi. “Juliana, Abriella ile tanış.”

“Nişanlın kılığına girecek kız bu demek?” diye sordu.

Bakışlarımı Finn’e çevirip sırtımı dikleştirdim. Bu bilgiyi tanımadığım bir kızla paylaştığı için çok şaşırmıştım, planı benden önce o öğrendiği için canım yanmıştı.

Finn benimle göz göze gelip kısaca başını salladı, bir sorun olmadığını söyler gibiydi. “Evet. En azından Yüce Rahibe’yle görüşene kadar, onu güvende tutmanın tek yolu bu.”

Juliana dikkatini bana çevirdi, bana bakarken gülümsemesinin biraz solduğunu fark etmeden edemedim. “Abriella, tanıştığımıza memnun oldum. Seni köyümde ağırlamak benim için bir onurdur.”

Onun köyü mü?

Finn soruyu gözlerimden okumuş olacak ki, "Juliana, Staelia Leydisi'dir. Bu toprakları o yönetir," diye açıkladı.

Toprakları yöneten bir kadın. *Ne kadar yenilikçi.*

"Burası taşra toprağı olabilir," dedi Juliana. "Ama biz bilge bir halkız. Bu toprakların halkı nesiller boyunca hükmetmenin kadınların harcı olduğuna inanmıştır."

"Bu sayede refaha ulaştılar," dedi Finn gülümseyerek. Beni rahat bırakmayan kıskançlık duygusu yine baş göstermişti. "Rica etsem bize odalarımızı gösterme zahmetine girer misin? Uzun yoldan geldik, biraz dinlenmek bize iyi gelecektir."

"Tabii. Söyleyeyim de yüklerinizi alsınlar," dedi Juliana. Sanki onları çağırmış gibi, evin içinde beş peri belirdi. "Abriella'nın odası koridorun sonunda ve senin odan da benimkinin karşısında. Tıpkı eski zamanlardaki gibi."

"Abriella benimle kalacak," dedi Finn.

Juliana'nın gülümsemesi soldu. "Burada güvende."

"Buna inanıyorum ama rol yapmaya devam etmek önemli. Söz veriyorum, bu akşam arayı kapatırız." Öne eğilip kıza muzip bir gülümseme gönderdiğinde kıskançlık damarlarında çılgınca atmaya başladı. "Eski zamanlardaki gibi."

"Böylesi daha iyi," dedi Pretha. Ardından yanıma gelecek daha alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Finn'in ihtiyacı olan son şey, Juliana'nın ona pençelerini geçirmesi." Bana bir gülümseme gönderdi. "Odasında sen olunca onun varlığını bile unutacak."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Ah, ne kadar... hoşmuş,” dedim. Yavaşça kendi etrafımda dönerken iki geniş pencerenin çevrelediği yatağa bakmaya çalıştım.

“Merak etme, prenses,” dedi Finn. “Bu gece benimle aynı yatakta yatmanı beklemiyorum.”

Kaşlarımı çatıp ona döndüm. Az önce aynı odada kalmak için ısrar etmemiş miydi? “O halde sen nerede yatacaksın?”

Yatağın ucuna yayılmış battaniyeyi alıp yere serdi. “Burası gözüme gayet iyi göründü.”

Rahatsızca kıpırdandım. “Finn... sen...”

“Bana hakaret ediyorsun, prenses. Ben bu dağlarda kamp yaparak ve her gece toprakta yatarak büyüdüm. Bana bir şey olmaz.”

“Ama...” Başımı salladım. “Yerde ben uyuyayım. Önemli değil.”

Finn kıkırdadı. “Annem beni böyle yetiştirmede. Yatağın keyfini çıkar. Ben burada iyiyim.” Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Finn elini kaldırıp beni durdurdu. “Güven bana, bu hafta sonu zaten bolca birlikte olacağız. O yüzden bana çok yakın olmayacağın anların kıymetini bil.”

Altdudağı mı sertçe ısırp hangimizin yatakta yatacağıyla ilgili tartışmamak için kendimi zor tuttum. “Juliana çok... hoş biri.”

Finn kahkaha attı. “Görünüşüne aldanma. Sadece kendisinin ya da halkının çıkarı varsa iyi davranır.”

Aman ne çok şaşırdım, diye düşündüm ama çenemi kapalı tuttum.

“Neyse ki bizim durumumuzda, peşinde olduğumuz şey onun halkının da işine yarıyor.” Dolabı açtı ve içindekilere göz gezdirdikten sonra başını onaylarcasına sallayıp bana döndü. “İhtiyacın olan bütün kıyafetler burada var ama başka bir şeye ihtiyacın olursa nedimene söylersin. Yakında gelip sıcak bir banyo hazırlar.” Kapiya doğru döndü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Juliana’yla buluşacağım. Kumandanla görüşmeden önce onunla konuşmam gereken bazı konular var.”

Göğsümde yine bir kıskançlık belirdi, bana kendimi çirkin ve önemsiz hissettiriyordu. Bunu ona fark ettirmemek için başımı eğdim. “Dikkatli ol.”

Finn kıkırdadı. “Arkanı kolla, prenses. Duyan da beni önemsediyini sanır.”

*

Juliana masaya doğru eğilip herkesin kadehini doldurduktan sonra doğruldu ve kendi kadehini havaya kaldırdı. “Kadeh kaldırmak istiyorum.” Masadaki herkese teker teker göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderdi, bakışları en son

Finn'de durdu. "Prensimize... Onun eve döneceğini hep biliyorduk." Kadehini daha yukarı kaldırdı. "Yolun seni tam olarak gitmen gereken yere götürsün ve her zaman bize geri getirsin."

Kane, "Getirsin! Getirsin!" diye bağırdı yumruklarını masaya vurarak.

Hepimiz evin arkasındaki güzel düzenlenmiş taş terasta kurulan geniş masada akşam yemeği yiyorduk. Finn, Pretha, Kane, Tynan, Misha, Juliana ve ben. Yemekler lezzetli, bütün günü at üstünde geçirdikten sonra daha da lezzetli gelmişti. Görünüşe bakılırsa herkes harika zaman geçiriyordu ama ben bütün gece boyunca kendimi yalnız hissetmeden edememiştim.

Nazikçe gülümseyip şarabımı yudumladım. Burada dışlanan bendim. Finn'in bu diyardaki rolünün ne olduğunu anlamayan, onu on yıllardır hatta daha da uzun zamandır tanımayan tek kişi bendim.

Düşüncelere dalmıştım. Bu yüzden kulağıma fısıldadığını duyana dek Kane'in bana doğru eğildiğini fark etmedim bile. "Kıskanmana gerek yok, prenses."

Gerildim. "Ne? Ben kısa..."

Kane kahkaha attı. "Juliana'ya onun istediği gözle bakmıyor. Asla bakmadı." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki peri kulaklarım olmasa onu asla duyamazdım. Yine de etrafa bakınıp kimsenin bizi duymadığından emin oldum.

"Kıskandığım falan yok," dedim ama sonra Juliana beni haksız çıkardı. Sandalyesine geçip oturmak yerine Finn'in kucağına yerleşip kollarını boynuna doladı. Finn ona ba-

kıp sırttı, sanki Juliana'nın kucağına oturması buradaki en doğal olaymış gibi. Kane'e gergin bir gülümseme gönderip sandalyemi iterek masadan kalktım. "İzninle. Bacaklarımı açmalıyım."

Kane başını salladı ve alçak sesle kadınlarla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Hava serin, gökyüzü ise berraktı. Masadakilerin görüş alanından çıkar çıkmaz kaslarım gevşemişti. Çocukça davrandığımın farkındaydım. Kıskançlığım mantıksızdı ve hiç hoş değildi. Böyle hissetmemeliydim ama hisler neyin olup neyin olmaması gerektiğini umursamazdı.

Kane yardım etmeye çalışıyordu ama şu anda hissettiklerimi anlayamazdı. Doğruydum, kıskanıyordum ama sadece Juliana'yı ve Finn'le olan ilişkisi her neyse onu değil; diğerlerini de kıskanıyordum. Benim asla sahip olamayacağım bir ortaklığa ve dostluğa sahiplerdi. Onlar ailelerini görebiliyordu, benimse tek ailem beni asla kabullenmeyecek uzak bir diyardaydı. Onlar bu diyara fayda sağlayabiliyorken benim yapabilmeyi umduğum tek şey, varlığımınla birlikte bozduklarımı yeniden düzeltmekti.

Nereye gittiğimi fark etmeden kendimi ahırda buldum. Çift Yıldız beni görünce kişnedi ve başını salladı. "Sana yemek getirdiğimi mi sandın, tatlı kız?" diye sordum cebime uzanarak. Avucumu açıp çay tepsisinden aldığım küp şekerlerden bir tanesini ona verdim.

Çift Yıldız şekeri yalayıp yutarken burnunu okşadım ve eğilip fırçasını aldım.

Juliana'nın seyisleri ona gayet iyi bakıyordu ama yine de bölmenin içine girip yanına doğru gittim. Yumuşak kürkünü taradım. Ona bakım yapmak, fırçanın yumuşak hışırtısını duymak ve meltemli gecede sallanan kuyruğunu izlemek hoşuma giden bir ritüeldi. Bu diyarda ailem ya da arkadaşım yoktu ama atımla birlikte burada durunca kendimi daha az yalnız hissetmiştim.

“Seni burada bulabileceğimi nereden bildim?” diye sordu Finn.

Gelenin kim olduğunu görmek için arkama dönmeme gerek yoktu. Konuşmadan yanıma gelebilirdi, yine de onu hissederdim. O yanımda olunca gücüm uğuldamaya başlıyordu. Hafifçe gülümsedim, aramızdaki bağı onun da hissedebildiğini bilmek beni mutlu ediyordu. “Bu kız beni parmağında oynatıyor,” dedim.

Finn yanıma geldi ve atımın kadifemsi siyah kürkünü okşadı. “Yemekte sessizdin.”

Başımı çevirmeden gözlerimi ona diktim. “Buradakiler için rol yapmaya gerek yok sanıyordum. Bir konuşma yapmamı mı tercih ederdin?”

“Hayır. Tabii ki hayır. Sadece biraz... rahatsız olduğundan endişelendim.”

Başımı salladım. Gözlerim yaşlarla yanıyordu. Bunu ona nasıl a ıklayacaktım? Olup biten her şeyi düşününce bu ku-lağa şapşalca, hatta çocukça geliyordu. Yalnızlığım ya da geleceğe dair korkularımla ilgili ona nasıl dert yanabilirdim? Periye dönüştüğüm için artık hiçbir yere uyum sağlamayacağımdan korktuğumu söyleyemezdim. Bundan daha utanç

verici olan tek şey, başından beri hiçbir yere uyum sağlayamadığımı ona itiraf etmek olurdu.

Bütün düşünceleri geldiği gibi geri yuttum. “Buranın evin olduğunu söylediler. Sarayda büyümemiş miydin?”

Uzun bir an için bana baktı, akşam yemeğiyle ilgili bana baskı yapıp yapmama konusunda kararsız kaldığını görebiliyordum. Ama bunu yapmak yerine bir iç çekti ve o konuyu kapattı. “Hem evet hem hayır. Annem burada büyüdü ve burada bir evi vardı ama o hayattayken bile çok sık gelmezdik.”

“Peki ya o hayatta değilken?” diye sordum.

“Annem vefat ettikten sonra, babam kardeşimle beni büyütmeye görevini annemin kız kardeşine verdi. Teyzemiz de annemin evinde büyürsek bizim daha iyi krallar olacağımızı düşündü. Vexius’la birlikte, diğer her yerden çok burada zaman geçirdik.”

Dizlerimin üzerinde eğilip Çift Yıldız’ın toynaklarına baktım. Belki de yalnızca, ruhumun derinliklerine kadar inen o gümüş gözlerle arama biraz mesafe koymaya çalışıyordum. “Burayı seviyor muydun?”

“Her yerden daha çok. Uzun bir süredir buraya gelmemiş olsam da Staraelia her zaman benim yuvam olacak.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Ahırın kapısına yaslanmıştı, işimi yaparken beni izliyordu. “Lanetten beri mi?” diye sordum.

“Mordeus tahta geçtiğinden beri.” Başını geriye atıp gözlerini kapadı. “Babam ölümlü diyarında kapana kısıldığında kral olmaya hazır değildim. Böylece, yokluğunda babamın yerini almak yerine kendimi eninde sonunda onun eve dö-

neveğine ikna ettim. Bu kararımın, sorumluluk almayışımin bedelini halkım ödedi.” Gözlerini açtı ama gözlerinde uzak bir bakış vardı. “Doğruca saraya gitmem gerekirken burada kalarak onları hayal kırıklığına uğrattım. Mordeus’un müttefiklerini, dalkavuklarını ve daha fazla güç, biraz daha zenginlik için onun ağzından çıkan her şeyi yapan hainleri etrafına topladığının farkına varamadım. Neler olduğunu fark ettiğimde de...” İç çekti. “Ortalık zaten karışmıştı.”

“Ama baban tacı sana geçirmemişti,” dedim ayağa kalkarak. “Saraya öncesinde dönseydin bu bir fark yaratır mıydı?”

“Taht üzerinde Mordeus’tan daha fazla hakkım yoktu ama onun nüfuz kazanmasına göz yumdum, işte bu büyük bir fark yarattı. Buradaki hayatıma...” Suratını asıp sertçe yutkundum. “Buradaki hayatıma o kadar odaklanmışım ki şehir merkezinde olup bitenleri düşünmedim bile.”

Buradaki hayatına mı? Isabel’den mi bahsediyordu? Onunla nasıl tanıştığını, aralarının nasıl bozulduğunu ve neden kendi gücü için onu feda ettiğini sormak istiyordum ama başımı eğip Çift Yıldız’a bakım yapmaya devam ettim.

Bittiğinde fırçayı kovaya koyup ellerimi pantolonuma sil-dim ve ahırdan çıktım.

Finn yanıma gelip kapıyla aramda durdu. Ardından büyük eliyle çenemi tutup yüzümü inceledi. “Yarın için hazır mısın?”

Sertçe yutkundum. Craige Kalesi’ndeki terastan beri ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Beni öptüğünden beri, onun çok daha fazlasını yapmasını istiyordum. Nasıgli sarayındaki yatağımın ucuna oturduğunda bile aramızda daha

fazla mesafe vardı. Ya da belki de bu gece kendimi özellikle korunmasız ve hassas hissediyordum.

Gözlerimi kaçırdım, yüz ifademini beni ele vermesinden korkuyordum. “Bir şeyim yok. Tam olarak nasıl bir etkinlikmiş bu?”

Çenemi bırakarak ellerini cebine koydu. “Hasadın bereketini kutlamak için yapılan bir etkinlik,” dedi. “Aynı zamanda da hasadın getirdiği diğer her şeyi.”

“Gizemli davranıyorsun.”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı ve bana muzip bir gülümseme gönderdi. “Korkarım ki sana bunu açıklarsam alınırsın.”

Kollarını göğsümde kavuşturdum. “Artık kesinlikle anlatmak zorundasın.”

“Lunastal bayramında kadınları kutlarız. Tarlalarda ve evde yaptıkları işleri kutlarız ama aynı zamanda...” Bir an için altdudağını dişleyip bıraktı. “Kadınlar doğurganlığı, yani aile neslimizin devamını temsil eder.”

“Bunu tam olarak nasıl kutladığınızı sormaya korkuyorum,” dedim ama zihnim Finn’le birlikte doğurganlığı kutlamanın bin bir çeşit yolunu bulurken yanaklarım kızarmıştı.

“Belki sürpriz olması daha iyi olur,” dedi sırtarak.

Avucumun içiyle göğsüne vurup onu ittirdim. “Bunu bana yapamazsın! Gece uyuyamam. Çok endişelenirim.”

Bakışları tekrar dudağıma indi. “Seni rahatsız edecek bir şey yapmayacağıma söz veriyorum.” Göz kırptı. “Her ne kadar Lugh’un istediği gibi bir kutlama yapmayı istiyor olsam da.”

Tıpkı Finn'i uyardığım gibi, zihnim yarın olacıklara dair düşüncelerle o kadar dolmuştu ki hiç uyuyamadım. Yan dönüp yastığımı vurarak kabarttım ama sonra evin arkasından gelen kahkaha seslerini duyunca yataktan kalkıp pencereden dışarı baktım.

Juliana ve Finn verandaya oturmuş şarap içiyorlardı. Finn ona gülümsüyor, Juliana da başını arkaya atıp katıla katıla gülüyordu. Tanrılar aşkına, onu çok kiskanıyordum. Finn'in ona gülümsemesini, ortak geçmişlerini ve her ne kadar sığ bir davranış olsa da onun omuzlarından aşağı dökülen o hacimli, koyu renk saçlarını kiskanıyordum.

Daha önce kendimi hiç güzel hissetmemiştim ama uzun kızıl buklelerimle her zaman gurur duyardım. Doğrusu, onları özlediğim bile söylenebilirdi. Bu biraz çocukça olabilirdi ama içimden bir ses sırf oyun alanını eşitlemek için Juliana'nın saçını kesebilmeyi diliyordu. Bunun sonrasında ise çocuksuluğun yanında, oldukça da mantıklı bir insan olduğum için o saçları gulyabanilere vermek üzere sakladım.

"Dedikoducu kuzenlerimden bir farkım yok," diye mırıldandım başımı sallayarak.

Pencereden görünen verandadaki Juliana'nın yüzünde ciddi bir ifade belirdi ve sonra öne doğru eğildi.

Onun ne söylediğini duymak istiyordum. Fazla düşünmek için kendime fırsat vermeden gölgeleri üzerime geçirip aşağı indim.

Gizlice verandaya girerek gölgelere karıştım. Dara ve Luna aynı anda başlarını kaldırıp ay ışığının altında tembellik yaptıkları yerden bana doğru baktılar. Varlığımı hisset-

tilerse bile beni tehdit olarak görmemiş olmalıydı ki neredeyse aynı anda yerlerine geri yattılar.

“Şişeyi bitirdik,” diyordu Finn. Şişenin dibinde kalan son damlaları Juliana’nın kadehine doldurdu.

“O halde bir şişe daha açalım,” dedi Juliana.

Finn güldü. “Düzelteyim, *ikinci* şişeyi bitirdik. Daha fazla içersek yarınki yürüyüşün bir işkenceden farkı kalmayacak.”

“Ama seni uzun süredir hiç görmüyorum,” diye directti Juliana. Şarap kadehini sallayıp dudağını büzdü. “Açıkçası, bu gece bana katıldığına şaşırdım.”

Finn kaşını kaldırdı. “Sana katılacağımı söylemiştim.”

Juliana hafifçe kıkırdadı. “Sanırım yatak odandaki güzel kadına karşı koyma iradeni hafife almışım.”

Finn başını eğip kadehini inceledi. Şarabından büyük bir yudum aldıktan sonra ona cevap verdi. “Kolaydı desem yalan olur.”

“Babanın onu seçtiğini bilmene rağmen onunla yan yana durmaya nasıl dayandığına şaşıyorum doğrusu,” dedi Juliana alçak sesle. Bu fikri kafasında evirip çeviriyormuş gibiydi. “Ne de olsa gücünü sana değil o kıza, bir *ölümlüye* verdi.”

Finn başını yukarı kaldırdı. “Bunu benden duymuş olamazsın.”

“Aptal olma, Finnian. Rahibe olmayabilirim ama bir rahibenin kızıyım. Kendime has güçlerim yok sayılmaz. Kıza bakınca bunu hissettim. Sadece, kraliçe hâlâ hayatta ve ben de tahtın gücü o kızdayken lanetin nasıl bozulduğuna akıl sır erdiremiyorum.”

Finn şarabından büyük bir yudum daha alıp iç çekti. “Abriella, Prens Ronan ile bağ kurduktan sonra öldü, işte lanet o

zaman bozuldu. Tacı Ronan'a geçirdi ama tacın gücünü geçirmedi. Prens Ronan ise şatoyu bu yüzden işgal etti. Yalnızca lanet bozulduğu ya da taht üzerinde hak iddia ettiği için değil, tacı taşıdığı için."

Juliana irkildi. "Ben de bundan korkuyordum."

"Ne yazık ki durum böyle ama en azından gölge perilerine gerçekten de yardım etmek istiyor. Saldırı esnasında şehir merkezini savunmaya destek verdi ve kraliçenin kamplarını dağıttı. Yüzlerce çocuğu aileleriyle buluşturdu."

"Her ne kadar bunun için minnettar olsam da..." Juliana iç çekti. "Bu işe yaramaz, Finn. O, kral olamaz. Halkımız onu asla kabullenmez. Bizim için savaşa girip kazansa bile sırf Arya'nın oğlu olduğu için onu kabullenmeyi reddedenler olacaktır."

Finn iç çekti. "Bu saray ölmeye yüz tutmuş durumda, en kötü çözüm bile çözümsüzlükten iyidir."

Juliana başını yana eğdi. "İstediğin *her şeyi* almasına göz yumacak mısın?"

Finn'in çenesindeki kaslar seğirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Abriella. Kız onunla bağ kurdu. Buna rağmen gökteki yıldızları ve ayı o yerleştirmiş gibi bakıyorsun ona. Uzun, kurak geçen bir yazdan sonra gelen yağmurlu gibi. Staraelia'daki bütün genç kadınların bir gün onlara o şekilde bakmanı dilediği gibi bakıyorsun." Bir anlığına duraksadı. "Ona Isabel'e bakıyormuş gibi bakıyorsun."

Finn kadehini sertçe tuttu. "Yapma."

"Bunu inkâr mı edeceksin?"

“Kurduğun benzerlikler hoşuma gitmiyor.”

Juliana yüksek sesle güldü. “Ronan bu yüzden mi taht mücadelesinde seni yendi? Çoktan bu ölümlüye âşık olmuş-tun, öyle mi? Eminim onunla bağ kurmayı her düşündüğün-de, aklına kollarında ölen Isabel gelmiştir.”

“Beni zorluyorsun,” dedi Finn. Sessiz konuşuyordu ama kelimeleri Mordeus’un göğsüne sapladığım hançer kadar iğneleyiciydi. “Annenle konuşmak için senden izin almama gerek yok, yoksa bunu unuttun mu?”

Juliana bir iç çekti. “Zalim davranmaya çalışmıyorum, Finn. Neden böyle olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bu kız neden Prens Ronan’la bağ kurdu ama şimdi burada ve senin yanında?” Gözünü bile kırpmadan Finn’e baktı, belli ki on-dan bir açıklama bekliyordu.

“Benim yanımda çünkü onu kandırdığı için Ronan’ı affe-demiyor. Ayrıca bu diyarı ve halkını kurtarmanın bir yolunu bulmak istiyor.”

“O bir ölümlü.” Juliana saçlarını omzunun arkasına doğru attı. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Artık peri oldu, gerçi onun bununla ilgisi yok.”

“O ve prens sana bir oyun oynuyor olabilir. Belki de tahta kendisi geçmek istiyordur.”

Dişlerimi sıktım, gölgelerim az kalsın dağılıyordu. Ona hırlamamak için elimden geleni yapıyordum. Tahtı neden isteyecektim ki? Finn’in zihnine bu fikirleri ne hakla soku-yordu?

“Sanırım bu gayet mümkün,” dedi Finn, sesindeki sertlik artık gitmişti. “Ama daha önce söylediği ve yaptığı her şey,

anın bu gücü bir lanet olarak gördüğünü gösteriyor, bir lütuftur değil.”

“Aptal kız,” diye mırıldandı Juliana.

Finn omuz silkti ve kadehinden bir yudum daha aldı. “Belki de aptal olan bizizdir.”

Juliana başını iki yana sallayarak mırıldandı. “Sözde istemediği bu gücü neden aldığını hâlâ anlatmadın.”

“Altın Prens, hayatını kurtarmak ve onu periye dönüştürmek için ona Yaşam İksiri’ni içirdi. Böylece tahtın gücünü istemeden de olsa Abriella’nın hayatına bağladı.”

Juliana parmağını dudağına bastırdı. “Neden böyle bir risk aldı ki? Böyle bir ihtimal olduğunu biliyor olmalı.”

“Çünkü ona âşıktı, hâlâ da âşık.”

“Hmm,” dedi Juliana. “Yani Yaşam İksiri’ni içirdi çünkü ona âşıktı...”

“Âşık.”

“O halde bağı bozacağına gerçekten inanıyor musun?”

“Hayır,” dedi Finn alçak sesle. “İnanmıyorum.”

“İlginç.”

Finn homurdandı. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

“Tarihteki iki kardeş aynı kadına âşık olduğunda, Peri Diyarı ortadan ikiye ayrılmıştı.”

“Bu aynı şey değil.”

“Yani ona âşık değil misin? Ana vatanındaki halk, kızın senin yanında olmasını kabullensin diye onu buraya getirip nişanlın olarak tanıştırmadın mı? Bir yanın, *kardeşinin* bağ kurduğu kişiyle olan ilişkini annenin onaylamasını ummuyor mu?”

Finn sessizliğini korudu ve yeni bir şarap şişesini açmaya koyuldu. Ardından kadehini yeniden doldurdu. “Beni buraya getirenin ne olduğunu biliyorsun.”

“Seni buraya getirenin ne olması *gerektiğini* biliyorum. Bunca sene sonra, halkın çaresizce seni görmek istiyor. Saklanmak zorunda kalmayanlar korkuyordu, prenslerinin eve dönmesi için dua ettiler ama sen onları ziyarete gelmedin. Bir kere bile.”

“Buraya gelerek bütün kasabayı tehlikeye atmış olurdum. Mordeus annemin en sevdiği yere baskın yapmak için bir bahane bulmayı çok isterdi. Herkesi korumak için buradan uzak durdum.”

Juliana yutkundu. “Bunun farkındayım, Finn ama herkes anlamayabilir. Bazıları kendini terk edilmiş hissediyor.” Başını salladı. “Niyetin gerçekten de Lunasta’da kardeşinin bağ kurduğu kişiyi kutlamak mı?”

“O benim kardeşim değil.”

“Ah, evet sanırım bu doğru,” dedi Juliana kadehini kafaya dikerken. “Baban seni evlatlıktan reddetmişti.”

“Şansını zorluyorsun, Juliana.”

“Doğruları söylüyorum.” Finn’in elindeki kristal kadehi alıp şarabı onun kadehinden içti. Kadehi geri verirken de başını kaldırıp Finn’le göz göze geldi. “Sen benim prensim ve tahtın gerçek vârisisin. Uzun zaman önce sana bağlılık yemini ettim ve tahta dair olan geleceğini kendi hayatımdan daha çok önemsedim. Bu gerçek değişmedi. Ama aynı zamanda, senin buraya bir çözüm aramak için geldiğini biliyorum ve bulacakların hoşuna gitmeyebilir.”

“Bulacaklarım seni şaşırtabilir,” diye tersledi Finn.

Juliana başını yana eğdi. “Ne demek istiyorsun?”

Uzun bir an boyunca sessiz kaldı. “Ruh bağı konusunda ne biliyorsun?”

“Senin soyun hakkında mı yani?” diye sordu Julianna.

Finn sertçe yutkundu. “Tahta geçmeden önceki soyum. Mab’in soyu tükenmeden önceki soyum.”

Juliana başını salladı. “Pek bilgim yok. Onlar tahta hizmet ederdi. Çok güçlü ve güvenilirlerdi, saygı görürlerdi ama aynı zamanda sömürülürlerdi de. Onlar kralların kullandığı bir araçtan ibaretlerdi.”

“O zamandan beri kimsenin ruh bağı kurduğunu duydun mu, kraliyet ailesinden olsun ya da olmasın?”

“Bunu neden soruyorsun, Finn?” Juliana’nın yüzü bembeyaz oldu. “Buna inanıyor olamazsın... bu imkânsız.”

“Bilmiyorum. O geldikten sonraki haftalar boyunca bu olasılığı hep göz ardı ettim ama ona yakın olduğum andan beri bunu hissediyordum. Aramızda... benzersiz bir yakınlık var. Üstelik benden güç emiyor. Başından beri. Öncesinde bunun taç yüzünden olduğunu sandım ama... öyle değil.”

“Taç onun olmasa da tacın *gücü* hâlâ onda. Belki bundan kaynaklanıyordur, sonuçta o *gücü* taşımak senin kaderin.”

“Benzer bir durum olduğunu hiç duydun mu?” diye sordu Finn.

“Hayır. Ama bu, tanrıların seni önemsiz bir ölümlüyle ruh eşi yaptığını düşünmekten daha mantıklı.” Juliana ağzını araladı ve başını iki yana salladı. “Ruh eşi,” diye tekrarladı,

kelimeyi duymak bile ona mantıksız geliyordu sanki. “Hiç sanmıyorum. Bence ona kafayı takmış durumdasın ve arzu dolu düşüncelerine kılıf uydurmaya çalışıyorsun.”

Finn homurdandı. “İnan bana, onlardan bolca var ama bunun onunla bir ilgisi yok. Açıklayamıyorum. Olağanüstü oranda bir güç kullandığında, benim gücümü harcamaya başlıyor. Ben zayıflıyorum. Periye dönüştüğünde Altın Saray’dan kaçıp geride bıraktığı herkesi karanlığa boğdu, bense öldüğümü sandım.”

“Tekrar oldu mu? O zamandan beri yani?”

Finn başını salladı. “Evet. Şehir merkezi saldırıya uğradığında gücünü epey harcadı. O sırada ben de sarayda bu nöbetlerden birini geçiriyordum. Başka bir açıklama aradım ama dönüp dolaşıp aynı yere geliyorum.”

“Bunun bir efsane olduğuna neredeyse inanacaktım. Eski kraliçelerin sevgililerini yanlarında tutmak için uydurduğu bir bahane olduğuna.” Juliana bir nefes verip başını salladı. “Mantıksız davranıyorsun. İlla bir ruh eşin olacaksa bu taht olmalı.” Finn’le göz göze geldiğinde bakışlarını ondan ayırmadı. “Hem senin tahta hizmet etmen gerekmez, Finn. Taht sana hizmet etmek için yaratıldı.”

“Mab’in soyuna hizmet etmek için yaratıldı, bana değil.”

“Ama onun soyu bitti ve o da yerine babanın soyunun tahta geçmesini istedi. Yüce Kraliçe’nin iradesinden şüphe etme.”

“Etmiyorum.”

“Yani Mab sana kızı ve Ronan’ı, her ikisini de öldürüp tahtı ele geçirmeni söylese... bunu yapar mısın?”

Finn uzun bir an için ona baktı. Cevabını duymayı bek-

erken elimle ağzımı kapatıp yanağımı ısırđım. Kimseye güvenmemem gerektiğini, bu güç bende olduğu sürece insanlara güvenemeyeceğimi biliyordum ama Finn'in beni ve Sebastian'ı öldürüp tahtı ele geçirmeyi düşüneneğini kabullenemezdim. Düşüncesi bile canımı yakıyordu. Peki eğer bu yaptığı binlerce kişinin hayatını kurtaracak olsaydı bunu kabullenir miydim?

"Söyemez," dedi nihayet. "Bunu düşünmeye niyetlensem de tacın sihri bana geçmesine engel olur. Benden asla gerçek olamayacak imkânsız sorulara cevap vermemi isteme. Eğer haklıysam ve Abriella benim ruh eşimse, bunun taht için ne anlama geldiğini anlıyorsundur."

Juliana burnunu kıvırdı. "Bunu düşünmemi istediğine alındım. Sen delirmişsin, Finn. Tahtın nasıl işlediğini unut-tun mu?"

"Bir şeyi unuttuğum yok ama Oberon tacını ona devrettiğinden beri oyunu farklı kurallarla oynuyoruz sanki."

"Senin için öyle olabilir ama geri kalanımız hâlâ eski kurallara önem veriyor. Kan bağları ve Mab'in iradesi bizim için hâlâ bir anlam ifade ediyor. Mordeus'un himayesi altındayken ne kadar kötü durumda olduğumuzu unutuyorsun."

"Bunu asla unutmam," dedi Finn ciddi bir sesle.

"Benden Prens Ronan'ın bağı olduğu kişiyi, onun eşini korumamı istiyorsun. Bu kızın, yalnızca aramızdaki en iyi kişilerin harcı olan bir güce layık olduğuna inanmamı istiyorsun."

"O güce zaten layık."

Juliana'nın gözleri öfkeyle parladı ama sonra çenesini sıkıp uzaklara daldı. "Seninle bunu tartışmayacağım. Mab'in ihtiyacımız olan cevapları vereceğine inanıyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadı Finn.

Juliana dönüp yüzünde daha yumuşak bir ifadeyle Finn'e baktı. "Eminim söylediklerim kulağına dehşet verici geliyor ama niyetim bu değil. Tahta oturmanı istiyorum çünkü tahtı hak ediyorsun. Herhangi bir hastalıkla boğuşuyor olman ya da Oberon'un kötü seçimleri yüzünden sihrideki bozulmalarla uğraşıyor olman önemli değil, ben eninde sonunda senin tahta oturacağına inanıyorum."

Finn masanın öbür tarafına uzanıp Juliana'nın elini tuttu. Ne kadar yakın olduklarını görünce kafam hiç olmadığı kadar karışmıştı. Finn'i gözetlediğim için suçluluk duyarken gizlice sıvışıp eve döndüm.

Belki yarın ona bu yaptığımı itiraf ederdim. Böylesi daha iyi olurdu, öyle değil mi? Özel konuşmalarına kulak misafiri olan korkunç bir arkadaş olduğum konusunda ona dürüst olurum.

Tıpkı diğerleri gibi, bu konuşmanın sonunda da elimde cevaplardan çok sorular kalmıştı. *Ruh eşi*. Bunu daha önce nerede duymuş olabilirdim? Yarın Finn'e her şeyi itiraf etsem iyi olacaktı, böylece bana bunun ne anlama geldiğini anlatabilirdi.

Yatağa kıvrılıp uyuma pozisyonu aldığımda zihnim dönüp duruyordu. Düşünecek çok önemli konular vardı ama bu gece paylaşacağımız odada yalnız kalınca düşüncelerim, duyduğum konuşmanın en önemsiz kısımlarına takılmıştı.

Yatak odandaki güzel kadına karşı koyma iradeni hafife almışım.

Kolaydı desem yalan olur.

Bence ona kafayı takmış durumdasın ve arzu dolu düşüncelerine kılıf uydurmaya çalışıyorsun.

İnan bana, onlardan bolca var.

Konuşma parça parça zihnimde tekrarlanıp duruyordu. Bir önemi yoktu. Finn ile aramızda bir çekim olduğu yeni bir haber sayılmazdı. Hatta anlamlı olduğu bile söylenemezdi. Yine de bir yanım, onun benimle sadece oyun oynadığını düşünüyordu hep. Benimle sırf gözüme girmek için flört ediyordu. Öte yandan Finn'in bana karşı koymak için zorlanması ve bu odada benim yanımda uyurken hissettiğini itiraf ettiği arzu dolu duygularla boğuşması fikri, fazlasıyla hoşuma gidiyordu.

*

Rüyamda yalnızca bir gölgeden ibarettim, saklanmadan ya da korkmadan kendini gösteren bir maskeydim. İstedikimi alıp yoluma çıkanların canını yakarken gülmeye hazırdım.

Kendi silüetimden ibaret bir halde Finn'le paylaştığım yatak odasından sessizce sıvıştım ve koridoru geçerek başka bir odanın önünde durdum. *Ona gülümsedi. Kahkaha attı ve ona güvendi, akşam yemeğinde kucağına oturmasına izin verdi. Muhtemelen kadınsı zarafetinin ve uzun siyah saçlarının çok güzel olduğunu düşünüyordur. Kız onu hak etmiyor.*

Kapısı kapalıydı. *Ne şirin*. Kolayca kapının içinden geçip karanlığın içinde yürüyerek Juliana'nın yatağının başında durdum. Saçları başının altında duran yastığın üzerine yayılmıştı. Ne kadar da huzurlu görünüyordu. Ellerini karnına koymuş, göğsü inip kalkarak rahatça uyuyordu.

Gölge halim yüzünde bir gülümsemeyele Juliana'nın saçından bir tutam aldı ve elimde olduğunun farkına bile varmadığım bıçakla kesti. Hâlâ güzel olacaktı. Gülümsemesi ve o parıltılı bakışları hâlâ vardı. Bu diyardaki yerinin tam olarak neresi olduğunu hâlâ bilecekti ama ben bu saç tutamını gulyabaniye rüşvet vermek için kullanacaktım.

Yüzümde bir gülümsemeyele odama dönüp saç tutamını ve bıçağı tıkrıtyla komodinin üzerine koydum. Yatakta yatan bedenimi fark ettiğimde rüya bir görünüp bir silinmeye başladı. Kendi bedenime döndüğümde yan döndüm ve battaniyenin altına iyice yerleştim.

Bir an sonra yine bedenimden ayrıldım, yatağın ucunda durup kendimi izledim. Geceye doğru gülümserken kollarımı havaya kaldırdım.

Kendi bedenimden kurtulmak harika bir histi. Hayatta olduğumu ve Finn'in hemen yanımda olduğumu hissetmek harika bir histi. Çünkü ben onu istiyordum. Bu rüyanın karanlığında, bedenim sadece gölgemden ibaretken, tek istediğim şey Finn'di.

Karanlığın içinde sessizce ilerleyip onun pencerenin kenarındaki derme çatma yatağına gittim. Çok güzeldi, sırtüstü yatmış uyuyordu. Tek elini başının arkasına koymuştu, diğer eli de çıplak göğsünün üstündeydi. Karanlıkta yüzünün

tepelelerini inceledim. Üzerine geçip bedenimi ona yaslamak o kadar doğal, o kadar güzel, tehlikeli ve zevkliydi ki.

Altımdaki hissi mükemmeldi. *Sıcak. Sağlam. Güçlü.* Onun da hoşuna gidiyordu. Halinden memnun bir hırıltı çıkardı, gözlerini açmamıştı. Uykusunda bile sıcak, sağlam ve güçlüydü.

Göğsüne koyduğu eli alıp karnıma koydum, kirpikleri yavaşça aralanırken dikkatle onu izledim.

“Abriella?” Kafası karışmıştı, sanki benim burada olmamı beklemiyordu. Sanki buradan başka olmak istediğim bir yer varmış gibi. Elini başının arkasından çekip gözlerini kırıştırarak bana baktı, ardından gözlerini ovdu. “Neler oluyor?”

“Ben... *istiyorum,*” dedim. Kıpırdanarak bedeninde aşığıya kayıp kalçalarımınla bacaklarını sardım. Çarşafın altında bana yaslanan kalın sertliğini hissedebiliyordum.

Lanet okuyarak hırıltılı bir nefes aldı. “Şu anda ne yaptığının farkında mısın?” diye sordu bana.

“İstediğimi alıyorum,” diye cevap verdim fısıldayarak. Ne demek istediğimi göstermek için kalçalarımı oynattım. “Sana da istediğini veriyorum.”

Finn boynunu geriye atıp hırladı, kalçalarını havaya kaldırıp daha fazlasını aradı. Beni *aradı*. “Brie,” dedi nefes nefese.

Gölge parmaklarımı çıplak göğsünde, göbek deliğinde ve çarşafın altında kaybolan yumuşak tüy çizgisinde gezdirdim.

“Cennetteki ve cehennemdeki tanrılar.” Nefes nefeseydi. “Bu gerçek mi?”

“Bir önemi var mı?” diye mırladım.

Aniden doğruldu. Sıcaklığını bu kadar yakınımda hissedince zevkle sııttım. Bakışları yatağa, ardından yine bana kaydı. “Bu nedir?”

“Onu boş ver.” Rahatsız olmuşum. Dikkatini bana vermesini istiyordum. Bütün dikkatini *bana* vermesini istiyordum, yataktaki kıza değil.

Finn omzumu itmeye yeltendi ama elleri içimden geçip gidince buna kıkırdarak yanıt verdim. “Sadece biraz eğlenmek istiyorum, Finn.”

Kıpırdanarak benden uzaklaştı ve ayağa kalktı, ardından geri adımlarla pencereye doğru gitti. Üzerinde ona tam oturan siyah şortundan başka bir giysi yoktu. Gözleri benimle yatak arasında gidip gelirken yüzünde korku dolu bir ifade vardı. “Nesin sen?”

İstemeyerek de olsa bakışlarını takip ettim ve bedenim irkildi. Kafamdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüşçesine yatakta doğrulup etrafıma baktım.

“Brie.” Finn bana bakıyor, ağzı açık kalmış bir halde derin derin nefes alıyordu. “Sen iyi misin?”

Yatağın ucuna doğru bir bakış attım. Az önce orada duruyordum, az önce ben... ama hiçbir şey yoktu. Derken gözlerim komodine takıldı, rüyamda Juliana’dan kestiğimi gördüğüm gösterişli kahverengi bukleler işte oradaydı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Finn'in yüzünde en az benimki kadar şaşkın bir ifade vardı.

“O da neydi?” diye sordu.

Kalbim küt küt atıyordu ama bedenim... bedenim az önce battaniyelere sarılmış halde yatakta yatmıyormuşum da Finn'in üstüne binmişim gibi karıncalanıyordu. “Rüya görüyordum. Rüyamda...”

Finn derin derin nefes alıyordu, bakışları yerde duran karmakarışık battaniyelerle benim aramda gidip geldi. “Bunu yaptığını daha önce hiç görmedim. Ben asla...” Duyulmamacak kadar alçak bir sesle lanet okudu ve başını salladı. “Bunu yapanın sen olduğunu söyle lütfen.”

Ben değildim. Ben yataktaydım. Uyumakla meşguldüm. Ama... Finn'in gözünün içine baktım. “Rüya gördüğümü sandım.”

Bir an için bana baktı. Sonra yüzündeki o ürkmüş, endişeli ifade gitti ve dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Rüya gördüğünü mü sandın? Rüyalarında başka ne yapıyoruz, prenses?”

Yerden bir yastık alıp ona fırlattım.

Kahkaha atarak yastıktan kaçtı ve yüzündeki ciddi ifade geri döndü. “Ne zamandır bunu yapabiliyorsun? Ne kadar sık başına geldi?”

“Daha önce başıma gelmedi. Ben...” Gözümün önünde dehşet verici anılar belirdi. Ateşin etrafında toplanmış orklar. Kanlı hançer. Karınlarını deştiğimde bağırsakları dışarı fırlamıştı. “Hatırlamıyorum.”

Finn bana doğru tek bir adım attı. “Bana anlatmadığın bir şey var.”

Gözlerimi kapatıp o geceyi anımsamaya çalıştım. “Firari kampında Misha’yla tanıştığım gece esir düşmüştüm. Bana o zehri vermişlerdi, bu yüzden sihrimi kullanamıyordum. Kollarım kelepçeliydi. Sayıca benden üstünlerdi ve o kadar bitkindim ki. Dönüşüm geçirmiş, sonrasında saraydan paladır küldür kaçarken sihrimi tüketmiş ve o çocukların geçide varmasına yardım etmiştim.” Sertçe yutkundum, içim üşümüştü. O gece hakkında sıkça düşündüğümü söyleyemedim, beni esir alanları kimin katlettiğini durup düşünmemiştim. Bunu bir kez olsun düşünmek için kendime neden izin vermediğimi şimdi anlıyordum. “Uykuya dalarken onların ölmesini diledim, uyandığımda ise ölmüşlerdi. Uykularında karınları deşilmişti. Yerde kanlı bir hançer vardı... *benim* hançerim.”

“Sence bunu sen yapmış olabilir misin?” diye sordu. “Belki de unutmuşsundur?”

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım, bunu kendime bile itiraf etmek istemiyordum. “Onları deşerken gözlerinde gördüğüm telaşlı bakışları hayal meyal hatırlıyorum,” dedim nihayet.

"Hepsinin bir rüya olduğunu sandım. Zihnimin açıklayamadığım bir olayı mantığa oturtmaya çalıştığını sandım."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Finn.

"Bu ne anlama geliyor? Daha önce binlerce kez gölgeye dönüştüm ama daha önce hiç bedenimden ayrılmadım."

Finn yüzünü yukarıya kaldırıp sesli bir şekilde iç çekti. "Bazı Nasıglilerin gölge özlerini kontrol edebildiğine dair efsaneler duydum. Nesiller önceydi. Mab ile ilgili bir hikâye var. Anlatılana göre bir keresinde esir düşmüş. Onu bütün güçlerini etkisiz hale getiren demirden bir hücreye kapatmışlar ama o gölge özünü kullanıp gardiyanları alt etmiş ve hapisneden kurtulmayı başarmış."

"Sihirini kullanamasa bile mi?"

"Gölge özünün somut bedene bağlı olmadığı söylenir." Finn omuz silkip bir iç çekti. "Bu fikirlerin çoğu efsanelerden geliyor. Gerçek olduğuna hiç ihtimal vermezdim."

"Bu gece başımıza gelenlerin başka bir açıklaması olabilir mi?" diye sordum.

"Seni gördüm, üzerime geçtiğini hissettim. Sana dokunduğumda odadaki bütün eşyalar kadar gerçektin. Ama yataкта uyuyan bedenini gördüğüm anda vücudun somut olmaktan çıktı. Ellerim vücudundan kayıp gitti."

"Bunu yapabilen kimseyi tanımıyor musun?" diye sordum, hâlâ titriyordum.

"Hayır," dedi nefes nefese. "Aslına bakarsan, babam bunu yapmak istiyordu. Gölge özüne ulaşabilmek için özel bir rahibeyle antrenman yaptı ama başarılı olamadı. Dikkatli ol-san iyi edersin, prenses. Söz konusu sen olduğunda biz..."

“Sihrimin nasıl ve neden işlediğini bilmiyoruz çünkü sonradan ölümsüz olan bir ölümlüyüm ve Oberon’un bir şekilde bana geçirmeyi başardığı Nasiqli tacının gücünü taşıyorum.”

Finn omuz silkti, yüzünde mahcup bir ifade vardı. Pencerenin dışından görünen karanlık geceye bakıp perdeleri çekti. “Artık uyusak iyi olur.”

Yatağın başlığına yaslanırken komodinin üstünde duran saç tutamlarını ve hançeri görünce yüzümü ekşittim. O kadar ürkmüştüm ki uyuyabileceğimden emin değildim.

“O nedir?” diye sordu Finn, benim baktığım yere bakıyordu.

Başımı salladım, gözlerimi saçlardan ayırmamıştım. “Tam olarak bilmiyorum ama sanırım Juliana’nın saçları.”

Finn yüksek sesle kahkaha attı. “Juliana’nın saçını mı kestin?”

“Rüya gördüğümü sanmıştım.”

Göğsü titreyerek sessizce kahkaha attı. “Rüya gördüğünü sandın, bu yüzden Juliana’nın saçını kesmeye karar verdin ama o esnada gölge özün gerçek dünyada aynısını yapıyordu.”

Tekrar omuz silktim. Olayın özeti buydu ama tamamen ürkütücü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Hatırlat da tersine denk gelmeyeyim, prenses.”

Ona bir bakış attım. “Ters olmayan bir tarafımla karşılaştığından emin değilim.”

Gözleri yüzümden boynuma doğru inerek geceliğimin dekoltesinde, ardından da bacaklarımı kapatan battaniyelerde gezindi. Bakışları o kadar sıcaktı ki kendimi çıplak hisset-

um. "Tanışmaz olur muyum?" dedi sonra. "O gece duştayken gelip benimle oynadı. Çok eğlenceli biriymiş." Ona bir yastık daha fırlattım, yastığı havada yakalayıp sıırttı. "Sağ ol. Görünüşe göre artık bütün yastıklar bende. Sen de yanıma mı gelsen?" Diğer yastığı yerden alıp ikisini birden havaya kaldırdı. "Yoksa yatakta yanına gelmemi mi tercih ederdin?"

"Ters tarafıma denk gelmeyecektin hani?"

Finn bir kahkaha atarak yastığı bana fırlattı ve battaniyelerden oluşan yer yatağına yattı. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık.

Gözlerimi kapatıp onun nefes alıp vermesini dinledim ama uykuya dalmadığını biliyordum. Ben de uyuyamıyordum. Karınları deşilen orkların görüntüsü zihnimden gitmezken uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Titriyorsun," dedi Finn. "Yattığım yerden hissedebiliyorum."

"İçimde benim kontrol etmediğim bir kısım olması fikrinden nefret ediyorum." Dudağımı ısırđım. "Korkuyorum."

Uzun bir süre sessiz kalınca onun uyuyakaldığını düşündüm. Ama bir an sonra kıpırdandığını ve çarşaf larımın hışırdayarak çekildiğini duydum. Yatak onun ağırlığı altında kıpırdandı. "Buradayım," diye fısıldadı Finn, battaniyelerin altında elimi tuttu. "Yanımdayım. Gölge özün beni baştan çıkarmaya fırsat bulamadan seni uyandırırım, söz veriyorum." Sesinde alaycı bir tını vardı, elimde olmadan gülümsemiştim.

Elinin üstünü çimdikledim. "Sadece saçından bir tutam kesmek niyetinde olmadığı ne malum?"

Finn kıkırdayarak yan döndü ve benimle yüz yüze geldi. Ardından dudaklarını omzuma bastırıp sıcak, tatlı bir öpücük kondurdu. “Bir dahaki sefere üstüme çıktığında,” diye mırıldandı. “Önce uyandığından emin ol. Sana bütünüyle sahip olmak istiyorum, yalnızca zihninin karanlık ve tehlikeli bir köşesine değil.”

Tüylerim diken diken olmuştu ama artık titremiyordum. En azından korkudan titremem geçmişti.

*

Güneş yüzüme acıtan bir darbe misali vurunca yatakta yan dönüp yüzümü yastığa gömdüm. “Perdeleri kapat,” diye homurdandım.

Bu emrime karşılık bir kadın sesinin kıkırdadığını duydum. “Uyanma vakti, küçük uykucu,” dedi Pretha. “Kalkıp hazırlanmazsan seni bırakıp giderler.”

“Bırak gitsinler,” diye mırıldandım. “Uyumak istiyorum.”

Battaniyeleri üzerimden aldı, istemsizce inledim. “Benden neden nefret ediyorsun?”

“Nefret etmiyorum. Hem de hiç. Ama bugün önemli bir gün. Hadi kalk.”

Kahve kokusu alınca yatakta doğruldum, ardından düne dair olan anıların darbesini yiyince donup kaldım. Bir anlığına gözlerimi kapatıp Finn’in üstüne çıkmanın, onu uyardırmanın ve bunu yapanın ben olduğumu fark ettiğinde tatmin olmuş bir şekilde inlemesinin nasıl bir şey olduğunu gözümün önüne getirdim. Aslında o ben değildim. Gerçekte

jeçildim. Bu anı bana utanç ve sahip olduğum güçlerle bu diyar hakkında daha çok sorudan başka bir şey getirmiyordu.

Ama sonra o elimi tutarken uyuyakaldığımı hatırladım. Onun yanımda olması çok güzeldi. Hele uykuya dalmadan önce söyledikleri? *Sana bütünüyle sahip olmak istiyorum.*

Doğruca köşedeki masada dumanı tüten kahve demliğinin yanına doğru gittim. Dün gece olanları sindirmek istiyorsam buna ihtiyacım olacaktı. Finn yanımda uyuyakaldıktan sonra, gece sonsuza dek uzamıştı ve düşüncelerim zihnimde tilkiler gibi dolaşıyordu. Sonunda uykuya daldığımda güneş tepede yükselmeye başlamıştı. “Bugün ne yapacağımızı hatırlatır mısın?” diye sordum kendime bir bardak kahve doldurarak.

Pretha düşünceli bir şekilde dolaptaki giysilere baktı. Ardından, “Bugün ve bu gece, Lunastal’ı kutlayacağız,” dedi omzunun üzerinden bana gülümseyerek.

“Kutlamanın detaylarından bahseder misin?” Finn’in açıklamasından pek bir bilgi edinememiştim.

“Hasat zamanının başlamasını kutlarız. Buralarda Lunastal’ı kutlamamak kötü şans sayılır ve Tanrı Lugh’nun onu onurlandırmayan herkesin ekinlerini kurutacağına inanılır.”

Kahvemden ilk yudumumu alıp göğsümü ısıtmasına izin verdim. “Bu kutlama Peri Diyarı’nın her yerinde mi yapılır?”

Pretha başını salladı ve dolaptan hışırdayan güz yaprakların renginde koyu kırmızı bir elbise çıkardı. “Evet ama köylülerin yaşamı hasatlarına bağlı olduğu için taşra bölgelerinde daha coşkulu kutlanır.”

“Peki Finn nerede?” Bu sabah onu duymamış,-yataktan kalktığını hissetmemiştim.

“Eski bir dostu ziyaret etmek için erkenden uyandı,” dedi Pretha.

Acaba yine Julianna’yla mı buluşacaktı? Ona her fırsatta dokunmasına izin verecekti. Onu güldürecekti. Kıskançlık hissiyle birlikte kahvem mideme oturdu.

Pretha kıkırdadı. “O kadar belli ediyorsun ki bu cidden komik.”

“Ne?”

“Kıskanıyorsun.”

“Kıskanmıyorum ki. Yalnızca onun nerede olduğunu merak ettim.”

Gülümsemesini saklamaya yeltenmedi. “Eh, bahsettiğim bu eski dost bininci yaş gününe merdiven dayadı ve nehrin kıyısındaki kulübesinden nadiren çıkar. Yani bu arkadaşının Finn’in sana hayran olmasını önleyeceğini sanmıyorum.”

“O bana hayran falan değil.”

Pretha kıkırdadı. “Nasıl istersen öyle olsun.”

Ama hayran değildi, değil mi? Aramızda bir cinsel çekim olduğu kesindi, üstelik dün gece bu çekimi göstermeye hazır olduğunu belli etmişti. Ama işler burada son buluyordu. Daha ötesi fazla karmaşık olurdu. “Anlaşılan bu kutlama sabah başlıyor,” dedim hiç değilse konuyu değiştirmek için. “Bu yüzden mi beni erkenden yataktan kaldırıyorsun?”

Pretha kıkırdadı ve elbiseyi yatağa attı. “Bütün gün sürüyor. Geleneksel Rowan Dağı tırmanışı var, sabahın büyük bir kısmı orada geçecek.”

Kaşlarımı çatıp elbiseye baktım. "Bütün sabah yürüyüş yapacağım, bir de *bunu* mu giyeceğim?"

Elbisenin korsesinin düzeltip sırtarak bana baktı. "Finn'in aslanlısı olarak gidiyorsun. Gölgeler Tahtı'na ne olursa olsun, bu seni onların gözünde geleceğin kraliçesi yapar. Buna uygun olarak giyinmeni beklerler."

Homurdanarak kahve bardağımı tazeledim. "Beni bir evdi olma numarası dahi yapamayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorsun bence."

"Kendin ol yeter. Oynaman gereken tek rol Finn'le olan ilişkinle ilgili. Gerçi bu konuda çok zorlanacağını sanmıyorum."

Donup kaldım, kahve bardağımı dudağıma götürürken yanı yolda durmuştum. "Bu da ne demek oluyor?"

Pretha gülerek başını yana eğdi. "Birbirinize nasıl baktığınızı fark etmedik mi sanıyorsunuz?"

"Pretha, bunu yapma."

İç çekti ve gözlerini devirdi. "Dağın eteklerine vardığımızda uygun bir yerde kamp kurarız, ardından da kuzeydeki kutsal kaynak suyuna doğru yola çıkarız."

"Bir an önce rahibenin yanına varmamız gerekmez mi? Onun tapınağına gidiyoruz sanmıştım."

"Öyle planlamıştık ama yarına dek onu görmemiz mümkün olmayacak. Bu sabah gelen habere göre, şehir merkezindeki saldırı onun kulağına gitmiş ve Lugh'ya adak adamayan kimseyle görüşmüyormuş."

Doğrudum. Aklıma Nasıglıların lanetin etkisindeyken yıllar boyunca aldıkları insan "haraçlar" gelmişti. "Ne tür bir adak?"

“Yavru köpeklerin kalbini çıkarmanı istemişim gibi bak-
ma bana. Tanrı Lugh’ya tahıl ve mısır adarız. O narin mide-
nin kaldıramayacağı bir şey değil.”

“Ben narin değilim.”

Pretha kıkırdadı. “İstesen de istemesen de gece çökmeden
şenliğe geri döneriz.”

“Peki bu gece neler olacak?” diye sordum.

“Şenlik ateşi etrafında dans edeceğiz, içeceğiz, çöpçatan-
lık merasimi yapacağız ve eğleneceğiz.”

“Anlaşılan bunlar çok hoşuna gitti,” derken onu incele-
dim. Sırıtmasa bile gözlerindeki parıltı onu ele veriyordu.

Pretha omuz silkti. “Yılın bu zamanına dair birçok hoş
anım var. Kocam burada büyüdü ve Lunastal onun en çok
hoşuna giden kutlamalardan biriydi.” Anılarında kaybolmuş
gibiymi. “Güçlü ve çevikti, yarışmalarda gösteriş yapmaya
bayılırdı ama aynı zamanda...” Yutkundu ve bakışlarını kal-
dırıp benimle göz göze geldi. “Toplumu severdi, halkı da.
Burada her zaman bir evi olacağını bilmek hoşuna giderdi.
Buranın halkının sadakatini şehir merkezinde bulamazsın,
Vexius için bu önemliydi.”

“Finn, Isabel ile burada mı tanıştı?” diye sordum. Finn
dün gece ahırda Mordeus Nasiğli Sarayı’nı ele geçirdiğinde
buradaki hayatıyla meşgul olduğunu anlatmıştı.

Pretha başını salladı. “Evet. Bu yüzden geri dönmek ona
buruk hissettirmiştir.”

“Nasıl tanışmışlar?” diye sordum. “O bir ölümlüydü, de-
ğil mi? Hizmetkâr mıydı?”

“Bu sabah ne çok soru sordun öyle. Hadi artık üstünü

ğının." Yatağın etrafından dolanıp kırmızı elbisenin fermuarını açtı. Üzerimdeki geceliği çıkarmamı bekledikten sonra elbiseyi giymeme yardım etti. "Evet, Isabel ölümlüydü," dedi elbisenin fermuarını çekerken. "Eh, aslında bir takas çocuğuydu."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Takas çocuğu da nedir?"

"Bazı periler hasta ölümlü çocuklara özel bir ilgi duyar. Onların acı çekmesine dayanamazlar ve Peri Diyarı'nın sihirini kullanıp o çocukları iyileştirmenin kendilerinin sorumluluğu olduğuna inanırlar."

Hızla dönüp onunla yüzleştim. "Ne yani, onları anne babalarının yanından öylece çalarlar mı?"

Yüzünde ciddi bir ifadeyle beni inceledi. "Geleneklerimizi anlamayı beklemiyorum ama lütfen bebekken buraya getirilen ölümlü çocukların ölümün kapısından döndüğüne inan. Kolay değil, ölümlü bir çocuğu burada yaşamaya ikna etmek için çok fazla fedakârlık yapmak gerekir."

"Yani Isabel bir takas çocuğuydu," dedim. "Bu tam olarak ne anlama geliyor peki? Dönüşüm güçleri mi vardı?"

"Hayır." Pretha yüzünü buruşturdu. "Tanrılar adına, hayır. Peri Diyarı'nda büyütülen ölümlü bir çocuktur."

Kahvemden bir yudum daha aldım ve yeraltı mezarında gördüğüm beyaz kıyafetli kadını hatırladım. "Üstelik çok da güzel bir kadındı," diye fısıldadım.

"Doğru," dedi Pretha. "Sakin bir güzelliği vardı. Kendinden daha çaresiz olanları koruyup kollar, diğerlerine her zaman kendinden daha çok önem verirdi."

Utançla kıvrandım. Aslında o türden bir güzellikten bahsetmemiştim ama Finn'i o kızın *kim* olduğunu diğer her şeyden daha çok önemseyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Dışı da güzeldi," dedi Pretha. Dolaptan uzun, ipek çoraplar çıkarıp yatağa koydu. "O kadar güzeldi ki çoğu, onu evlat edinen babanın kızı Finn'in yoluna bilerek çıkardığını düşündü."

"Ama Finn bir ölümlüye âşık olamazdı."

"Hayır." Pretha oflayarak başını salladı. "Söylediğimi geri alıyorum. Kimse onun kime âşık olduğunu önemsemedi. Hayatını bir ölümlüyle geçirmesi, tahtı bir ölümlüyle paylaşması yasaktı. Ama Finn'in niyeti buydu. Onunla evlenecek, kızı kraliçe yapacak ve kız ona vârisler verdikten sonra ona Yaşam İksiri içirip peri yapacaktı."

"Peri erkeklerle çocuk yapan insanlar içerisinde neden çok azına iksir verildi?" diye sordum ve çorapları alıp yatağın ucuna oturarak giymeye başladım. Muhtemelen bunu elbiseyi giymeden önce yapsam işim daha kolay olurdu ama Pretha uzun süre çıplak kalmayı istemeyecek kadar mütevazı olduğumu anlamış olmalıydı.

"İksir sık sık kullanılmaz. Hem çok değerli hem de nadirdir. İksiri yapmak için gereken malzemeler Gulyabani Dağları'nın altındaki mağaralardan çıkarılan sihirli mücevherlerden gelir."

Çorapları bacaklarıma geçirdikten sonra yine ayağa kalkıp eteğimi düzelttim. "Misha ateş cevherlerinden bahsetti."

"İyi. O halde iksiri istediğimiz zaman öylece yapamayacağımızı anlıyorsun."

"İnsanlar perilerin malzemeleri hiç bitmiyormuş gibi davranıyor."

Pretha başını salladı. "Sen tanıdığım, periye dönüşen tek ölümlüsün. Başkaları olduğunu duymuştum ama hayatımdaki yıllar boyunca sadece seninle tanıştım."

"Peki ya Finn'in nişanlısı? İksiri içecek miydi?"

"Finn yeminlerini yazarken bir yandan da malzemeleri topluyordu ama dağı kimin kontrol edeceğine dair savaş sürerken istediğini elde edemedi. Çocukları doğmadan önce bütün malzemeleri toplamayı umuyordu." Makyaj malzemeleriyle dolu bir çantayı karıştırdı. "Finn ona evleneceğini söylediğinde babası çok sinirlendi. Oberon, Finn'in... başkasıyla evlenmesini istiyordu. Ailenin soyunun gücüne güç katacak biriyle. Ama Finn onu reddetti. Aralarında büyük bir kavga çıktı ama Finn o zamanlar siyasetten ziyade kendi duygularını önemseyen âşık biriydi."

Kıskançlık beni ele geçirdi. Hayır, kıskançlık değildi bu. Ölmüş bir kadını neden kıskanacaktım ki? Bu kadın Finn'in türünün, hatta bizzat Finn'in en kötü yanını görmüştü.

"Anlaşılan sen ona anlayış gösterirdin," dedim.

"Tabii ki." Başını sallayıp çantadan bir palet ve küçük bir fırça çıkardı. "Gözlerini kapa."

Söylediğini yaptım ve küçük fırçayı gözkapaklarıma sürmesine izin verdim. "Senin hiç seçim şansın yokken onların var diye kıskanmadın mı?"

Pretha soruma karşılık iç çekti. "O zamanlar Vexius'a âşıktım. Tanrıların bana iki büyük aşk verdiğini düşündüm. Evliliğimden ya da kocamla bağ kurma tercihimden pişmanlık duymuyorum, o zaman da duymuyordum. Vexius beni

gerçekten mutlu ediyordu ve eğer onunla evlenmeyi reddetseydim, onun sevgisine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilemezdim. Lark'a sahip olmazdım."

"Bu doğru." Ne kadar da olgun bir insandı. Ancak duygularının bu kadar basit olduğunu hiç sanmıyordum.

"Artık gözlerini açabilirsin," dedikten sonra fırçayı son bir defa gözlerimde gezdirdi. Gözlerimi araladığımda küçük incilerden yapılma bir kolye çıkardığını gördüm. Kolyeyi boynuma takarken parmaklarımı Sebastian'ın verdiği cevherin üzerinde gezdirdim.

"Bunu çıkarayım mı?"

Pretha başını salladı. "Hepimiz en az bir tane ateş cevheri takıyoruz. Bu beklenen bir şey."

Peki Finn, cevheri bana Sebastian'ın verdiğini bilse nasıl hissederd? Muhtemelen bunu sormamak daha iyi olurdu.

"Oberon ve Finn'in arası, onun geleceği yüzünden açırken her şeyden çok Finn için endişelendim. Kendi isteklerin ve ihtiyaçlarının ailenin siyasi hırsları yüzünden yok edilmesi nasıldır, bu onun canını nasıl yakmıştır çok iyi bilirim."

Ellerimi kaldırıp incilere dokundum. Parmaklarımın altındaki kolyenin ipeksi bir yumuşaklığı vardı. "Ona karşı iyi bir arkadaş oldun."

"Onu sevmesi hiç zor değil." Omuz silkerek kolyeyi boynuma taktı. "Sıra saçına geldi."

Kulaklarımın tam önüne düşen bir saç buklesini alıp düzleşene kadar çektim. "Maalesef yapabileceğin çok bir şey yok."

"Arkada toplamaya ne dersin? Çiçekler için," dedi Pretha. Gözlerinde muzip bir ifade vardı.

Hâlâ hakkında hiçbir şey bilmediğim bir tören için çiçekler... ama daha çok soru sormak yerine başımı salladım ve tekrar kahve kupama uzandım. "Yürüyüşte bana eşlik eder misin?"

Başını salladı. "Olmaz. Resmi yürüyüş genelde yeni bağ kurmuş çiftlerin yaptığı bir etkinlik."

Kahvemi neredeyse tükürerek öksürdüm. "Öyle mi?" Bu hafta sonu Finn'in nişanlısı gibi davranmam gerektiğini biliyordum ama içimden bir ses bunun sebebiyle ilgili daha çok soru sormamı söylüyordu.

"Yürüyüşe birçok bekâr katılıyor," dedi. "Halk bu ayini çöpçatanlık yapma fırsatı olarak görüyor ama ben..." Başını salladı. "O kadar uzun zaman oldu ki, artık her şeyi unutup hayata atılmamı bekliyorlar ama ben buna hiç hazır değilim."

Nasıl hazır olabilirdi ki? Kocasını seviyordu ve onu kaybetmişti ama Amira'yı sevmekten de asla vazgeçmemişti. Kalbini daha fazla kırmak istemediği için onu suçlayamazdım.

"Her neyse..." dedi saçlarıma tokalar takarken. "Kane ile Juliana yan yana yürüyecek, Misha, Tynan ve ben ise yürüyüş yolunun biraz gerisinden at üstünde sizi takip edeceğiz."

Başımı salladım ama zihnim bir türlü günün detaylarını algılamıyordu. "Finn ve Isabel'in arası ne zaman değişti?" diye sordum. Gerçi Pretha'nın bu konuyu kapatmış gibi bir hali vardı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu ihtiyatla.

“Onun uğruna babasına meydan okurken nasıl onu feda edecek duruma geldi?” Pretha’nın bakışlarından kaçınmak için o kadar çok çaba sarf ediyordum ki onun aniden sessiz kaldığını ancak saniyeler sonra fark edebildim. Gözlerimi kaldırıncaya kaşlarını çatmış bana baktığını gördüm, gözlerinde bir hayal kırıklığı vardı. Yüzümü buruşturdum ama sorumu yine de geri almadım.

“Bazı hikâyeleri bizzat Finn’den duymalısın,” dedi Pretha. “Ama şu kadarını söyleyebilirim, bildiğini sandığın şeyler yüzünden ona olan hislerini göz ardı etme. Konuş onunla.”

Sertçe yutkundum, yanaklarım utançtan kıpkırmızı kesilmiş ve gerilmişti. “Benim ne hissettiğimin ya da onun bana verebileceği cevapların bir önemi yok,” dedim alçak bir sesle. “Kimse güvenmemeliyim. Artık olmaz.”

Saçımı bitirene dek sessiz kaldı, o zaman bile benimle göz göze gelene dek konuşmadı. “Sana ilaç verdikleri o gece Finn’in seni kendisiyle bağ kurmaya neden zorlamadığını hiç merak ettin mi?”

O geceyi hatırlarken yanaklarımdaki kızarıklık utançtan dehşete dönüştü. Duştayken. Ona *yalvarmışım*. “Çünkü hayır diyeceğimi biliyordu,” dedim.

Pretha beni kendimden daha iyi anlayan o edasıyla birlikte hüznünlü bir şekilde gülümsedi. “Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.”

“Ona hayır derdim. Sebastian’ı istiyordum.” Ama aynı zamanda Sebastian’ın olduğunu sandığım erkek olmasını isti-

ardum. En büyük önceliği tacımı çalmak değil, beni koruyacak olan biri olmalıydı.

"Eh, işte aldın onu." Pretha öfkeyle yüzünü buruşturdu.

"Finn'in beni istemek için Sebastian'dan daha asil sebepleri vardı deme sakın," diye hırladım ona. "Aynı sebepten ötürü aynı şeyi istiyorlardı, hâlâ da öyle."

"Önceden bu doğruydu. Önceden sen sadece Finn'in ihtiyacı olan şeyi elinde tutan güzel bir kızdın." İç çekerek geriye doğru bir adım attı ve beni şöyle bir süzerek çalışmasını inceledi. "Artık başka bir şey haline geldin."

"Ne haline geldim?"

"Her şeyden önce arkadaşım oldun," dedi. "Arkadaşın olarak da bunu seninle paylaşabilirim. Ailem, Amira'yla aramdaki ilişkiyi öğrenip beni sürgüne yolladığında mahvolmuş bir halde ve çok öfkeliydim. Bir mantık evliliği yaparak hayatımı heba etmeye hazırdım ama kalbim hep bir başkasına ait olacaktı. Nitekim Vexius'a hazır değildim. İki kişiyi romantik olarak, tam anlamıyla ve aynı anda sevebileceğimi hiç tahmin etmezdim. Birine karşı duyduğum hisler diğerine ihanet ediyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu, buna rağmen biri diğerini hiç azaltmadı."

Ben de nasıl olduysa iki peri prensine birden âşık olmuşum. Romantik olarak, tam anlamıyla ve aynı anda. Ama Pretha'dan farklı olarak, ben ikisine de güvenmemeliydim.

*

Birlikte aşağı indiğimizde yağmur istikrarlı tıkırtılarla camlara vurmaya başlamıştı. Dışarı bakınca Finn, Kane, Ju-

liana ve tanımadığım bazı diğer perilerin yağmurun altında durmuş sohbet ettiğini duydum. Hiçbiri elbiselerini ıslatan yağmura ya da yüzlerinden akan damlalara aldırılmıyordu.

Pretha kapıyı açtı ve beni kapının eşiğine doğru itirdi.

“Sonra dedi ki...” Finn beni görünce cümlesini yarıda kesti. Gözleri Pretha’nın yüzümden çekmek için toka taktığı kısa kıvılcık buklelerimde ve etekleri ıslak kapı eşiğine sürünen kırmızı elbisemde gezindi. Bakışlarını bana çevirdiğinde yüzünde kederli bir ifade vardı. “Günaydın, prenses. Her zamanki gibi, tam anlamıyla göz kamaştırıcı görünüyorsun.”

Bunları duyunca karnımda kelebekler uçuştı, halbuki bunu benden ziyade burada bekleyen kalabalık için söylediğini biliyordum. Öyle olsa bile, içgüdülerim buna çaresizce inanmak istiyordu.

Finn öne çıkarak elimi tuttu ve beni eşikten alıp yağmurun ortasına çıkardı. “Bizi bekleyen dağ tırmanışına hazır mısın?”

“Sırılsıklam olacağız,” derken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Aslında bunu önemsemezdim ama nedense yağmurda Finn’in yanında yürüyüş yapmak, bir çiftmiş gibi davranmak kendimi fazlasıyla korunmasız hissetmeme neden oluyordu. Finn söz konusu olduğunda, yağmur damlaları bütün irademi eritip götürecekti sanki. Dün gecedен sonra bu kulağa gülünç gelebilirdi ama en azından dün gece bizi izleyen ve birbirimize karşı olan hislerimizi gören kimse yoktu.

Juliana öne çıktı. Gün ışığını andıran parlak sarı ve altın bir elbise giyiyordu ve boynundan aşağı dökülen bukleleri-

ne kadife çiçekleri örülmüştü. Utanç dolu bir tatmin duygusuyla buklelerden birinin diğerlerine nazaran çok daha kısa olduğunu fark ettim. “Lunastal esnasında hafif bir yağmur çiselemesinin Lugh’dan bir lütuf olduğuna inanılır,” dedi. Ardından Finn’e bir sepet çiçek verdi ve o da bir şey demeden sepeti kızın elinden aldı.

Finn sepetin içinden bir avuç çiçek alıp onu kapı eşiğine koyduktan sonra önümde durup benimle yüz yüze geldi. “Yapabilir miyim?” diye sordu, iki parmağıyla tokalardan kurtulan buklelerimi okşuyordu.

“Bu bir gelenek,” dedi Pretha arkamdan. “Eşinin saçına çiçekler koymasına izin vermelisin. Dağın tepesine ulaşana kadar takacaksın, sonra da çadırının önüne gömeceksin.”

“İnanış böyle,” diye anlattı daha önce tanışmadığım boynuzlu bir erkek. “Çiçekleri yatağınızı paylaştığınız odanın kapısına gömerseniz tanrılar sizi doğurganlık ve sağlıklı bir hamilelik ile kutsarmış.”

Gözlerimi kocaman açtım, yanaklarım utançla kıpkırmızı olmuştu. Finn gözlerinde bir muziplik dans ederken benimle göz göze geldi. İçimden elindeki çiçekleri fırlatıp ona ne yaptığını sandığını sormak geliyordu ama bu kadar kişinin gözü üzerimizdeyken bunu yapamadım.

“Yapabilir miyim?” diye tekrarladı Finn, biraz daha yaklaştı.

Onaylarcasına başımı salladım, başka ne yapabilirdim bilmiyordum. Bu ayının hamilelikle sonuçlanması riski falan yoktu. Bu yüzden ona başımı salladım ve Finn saçıma birer birer çiçekler koydu.

Hava yağmurlu ve soğuktu ama Finn'in vücudu sıcacıktı. O büyük parmaklarının narin, hatta rahatlatıcı dokunuşlarıyla tokaları kullandı ve minyatür gül tomurcukları ile krizantemlerden bir taç yaptı.

O geri çekildiğinde Pretha, "Çok güzel oldu," dedi.

"Gerçekten hoş," diye katıldı Juliana, acaba sesindeki tereddüdü diğerleri de fark etmiş miydi?

Kane homurdanarak başını salladı. "Anlaşılan prensimiz nihayet başarılı olduğu bir konu buldu."

Finn bir an için çenemi elinin arasına aldı. Ardından ona sertçe, "Onun sayesinde kolay," dedi ve geriye çekildi.

Elini çeker çekmez, onu yeniden oraya koymasını dile-dim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dağ eteklerine yaptığımız “şenlik” yürüyüşü bitmek bilmeyen bir çamur ve yağmur yürüyüşü gibiydi. Staraelia’nın güzel sakinleri Lunastal kutlamasının hava muhalefetinden etkilenmesine izin vermeyecekti, yani sağanak yağmur soğuk damlalar halinde aynı anda milyonlarca minik iğne batarmış gibi yağarken dahi hiç istifimizi bozmadan ilerledik. Finn yürüyüş boyunca her zamankinden daha sessizdi. Hep yanımdaydı ama bana sadece dik yokuşları tırmanmama yardım etmek için dokunuyordu. Arada sırada onu, sanki bir şeylere anlam vermeye çalışırmış gibi bana bakarken yakaladım.

Dayanıklı biri olduğumu sanırdım ama dağın tepesine ulaştığımızda yaşadığım rahatlamayla neredeyse inleyecektim. Asi Peri Diyarı’nda geçirdiğim haftalar boyunca antrenmanlarımı bırakmıştım ve bu mutlu, güneşte bronzlaşmış Staraelia perilerine zar zor yetişebiliyordum. Belki de revire ya da yerleşkedeki okula yardım etmek yerine tarlalarda çalışsam daha iyi olurdu.

Birisi bana bir sürahi soğuk su uzattı, ufuk çizgisine bakarken bir yandan da suyu kafama diktim. Dağın tepesinden

ziyade tepeye yakın kayalık bir düzlükteydik. Kamp alanına çoktan onlarca çadır kurulmuştu, hizmetkârlar ellerinde yiyecek ve odunla oradan oraya koşuşturuyordu.

Şenlik ateşinin önünde bekleyen bir erkek, “Çadırınız hazır,” diye duyurdu. “Dilediğiniz zaman geçebilirsiniz.”

Sesimin bitkin çıkmasını engellemeye çalışarak Finn’e, “Hangisi bizim çadırımız?” diye sordum.

“Onu yalnız yakalamak mı istiyorsun?” diye sordu tanımadığım bir erkek. Boğuk kahkahasını duyunca bunu hiç sormamış olmayı diledim. Gerçi sanırım bütün bu perilerin Finn’le birbirimize sırlıslıkla âşık olduğumuzu sanması daha iyiydi. Gerekiyorsa bir an önce çadırımızı bulma isteğimin, bu tırmanıştan sonra bacak kaslarımın titremesinden dolayı değil de Finn’le yalnız kalmak istediğim için olduğunu sansınlardı.

“Birazdan göstereceğime söz veriyorum ama önce bir yere oturmalsın,” dedi Finn elimi tutarak. Oturma düşüncesi kulağıma o kadar cazip geliyordu ki onun beni ateşin önündeki bir sandalyeye oturtmasına seve seve izin verdim.

Alevlerin keyfini çıkardığım sırada, bizimle tepeye tırmanan bütün perilerin yavaş yavaş Finn’in arkasında toplandığını ve gülümseyerek bizi izlediklerini fark ettim.

Finn bana göz kırptı. “Sakın kıpırdama,” dedi.

İstesem de kıpırdayamazdım. Oturur oturmaz omuzlarıma bitkinliğin yükü binmişti; hem yürüyüşten hem de şüphesiz dün gece geri uyuyamayışımın kalan bir bitkinlikti bu. Hayır, bir kez oturduğuma göre artık buradan kalkmam mümkün değildi.

Finn bankın altından iki büyük kâse aldı ve ateşin başına giderek büyük siyah kazanda kaynayan suyu kâselere doldurdu. Bana göz kırparak kâselerden birine kurumuş çiçek parçaları serpti ve diğerine de vücut yağları damlattı.

Hareketleri o kadar kesindi ki bunun ayinin bir parçası olduğu su götürmezdi. Saçlarıma taktığı çiçekler nasıl öyleyse bu da aynı şekildeydi. Finn işini yaparken bizi izleyen kalabalık büyüdü, tabii benim utancım da öyle.

Finn oturduğum banka doğru döndü ve kâseleri yere koyup yanlarında diz çöktü. Su kaynıyordu, ağrıyan ayaklarımı içine daldırmak için sabırsızlanıyordum ama yine de sabrettim. Yanlış bir hareket yapacak mıyım diye bekleyen gözlerin fazlasıyla farkındaydım.

Finn elbisemin altına dokununca nefesim kesildi, ellerini bacaklarıma sarıp yukarıya kaydırdı. Deri çizmelerime rağmen teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. “Müstakbel kraliçemin ayaklarını yıkamak benim için bir onurdur,” dedi alçak sesle. Eteğimin altında gezinen parmaklarıyla çizmenin bağcıklarını açmaya başladı. “Saygımı göstermek ve ona olan bağlılığımı kanıtlamak için.”

Yanaklarım yine kıpkırmızı olmuştu. Gerçek bir çift değildik ve ben taht yolunda değildim, hatta tahtın yeni kralı benimsemesini engelliyordum. Bu yüzden de bu ayinlere katılmak çok yanlış hissettiriyordu. Dahası, Finn’in dokunuşları bana fazla samimi geliyordu. Büyük elini dizimin arkasına koyup bacağımı tutmuştu, diğer eliyle önce bir ayağımdaki çizmeyi, sonra da diğerini çıkardı. Bu benim için utanç vericiydi ama aynı zamanda baştan çıkarıcı geliyordu. Herkes pür dikkat bizi izlemiyor olsaydı kesinlikle ona durmasını söylerdim.

Ya da belki devam etmesi için teşvik ederdim.

Her iki durumdan da tam olarak emin olamadığımı fark edince yanaklarım kızardı.

Finn eteğimin yukarılarına doğru ilerleyince nasırlı parmakları kalçama kadar çıkan çorapla buluştu. Gözlerini gözlerimden çekmeyerek orada öylece kaldı, parmaklarını ipeğin kenarlarında gezdirdi. Tenimle çorabın ince kumaşı arasındaki zıtlığa hayran olmuş gibiydi. Nefesim kesildi.

Juliana kalabalığın içinden, “Sorun nedir, Finnian?” diye seslendi. Finn’e o kadar dalmıştım ki onun orada olduğunu unutmuş olmalıydım. “Bir kadının giysilerini nasıl çıkaracağını unuttun mu yoksa?”

Yalnız olmadığımızı hatırlayınca yanaklarım utançla kızardı ama Finn onun yorumundan etkilenmişe benzemiyordu. Juliana’dan yana bakmaya tenezzül bile etmeden avucunun içiyle bacağıma dokundu ve başparmağıyla kalçamı okşadı. “İyi misin?”

İyi mi? Parmakları kalçalarımı okşarken nasıl iyi olabildim? Elleri elbisemin içinde gezinirken o kadar yukarılara çıkmıştı ki istese... “İyiyim.” Yalan söylemiştim. *İyi* nasıl olduğumu anlatan doğru kelime değildi. Yanıyordum. Sızılıyordum. Bir yanımda onunla yalnız kalmayı dilerken diğer yanımsa yalnız olmadığımız için minnettardı.

Finn parmaklarını nazikçe ipek çorabın başına geçirdi ve onu yavaşça dizlerimin üzerinden aşağı kaydırıp diğer bacağıma geçti. Diğer tarafta o kadar uzun süre oyalanmadı ama parmakları çorabın üst kısmını ararken gerekenden daha yukarıda gezinmişti.

Titrediğimi fark edince kaşlarını çatarak bana baktı. “Güneş çıkınca hava ısınacak,” dedi ve çorabın tekini özenle diğerinin üzerine koydu. “Ama söz, burada işimiz bitince seni sıcak bir banyo bekliyor.”

Banyo kulağa muhteşem geliyordu ama nerede bekliyordu? Bütün bu perilerin önünde mi? “Yoksa küvette de mi özel bir gelenek var?” Sorunun rahat bir tavırda çıkmasını umuyordum ama kulağa uygunsuz bir öneride bulunuyormuşum gibi gelmişti.

Finn bana yalnızca göz kırpmakla yetinip sıcak ve kokulu suyla dolu kâselerden birine bir havlu bastırdı. Ellerini tekrar eteğimin altına koyup ayaklarımla bileklerimi yıkadı. Havluyu bacaklarımdan üst kısmından dizlerime kadar her yerde gezdirdikten sonra bacaklarımdan arkasını yıkayıp aşağıya indi. Dokunuşlarının duygusal olması niyetinde miydi yoksa sadece ayinin gerekliliklerini yerine mi getiriyordu emin değildim. Tenime değen ellerinin kanımı kaynatması belki de *benim* zihnim ve *benim* arzularımdan kaynaklanıyordu. Ya da belki suç onun dün gece, karanlıkta söylediklerindeydi. *Sana bütünüyle sahip olmak istiyorum.*

Peki gerçekten beni istiyor muydu? Yoksa bu gücü istiyor ve gerisini önemsemiyor muydu? İkinci seçeneğin doğru olduğuna inanmak gittikçe zorlaşıyordu.

Finn önümde diz çökmüştü. Sabunlu ellerini eteğimin altında yukarı aşağı gezinirken izlediğim için düzgün düşünemiyordum. Ama aslında, Finn’in amacının iyi olmadığına dair bütün şüphelerim o dün gece elimi tutarak uyuyakal-

dığında yok olmuştu. Bu düşünceye tutunmamın tek sebebi kendimi çaresizce korumaya çalışmamdı.

Finn'e karşı duygularım olduğu kesindi, ona dönüşü olmayacak şekilde sırlıklam âşık olmak hiç de zor olmazdı.

Biri ona kuru bir havlu verdi ve Finn de havluyu bacaklarımınla ayaklarımda gezdirerek az önce yıkadığı yerleri kuruladı, gözlerini hâlâ üzerimden ayırmıyordu. Titredim ama artık üşümüyordum. Çadırda bizi bekleyeni hayal ediyordum... *bizim* çadırımızda. Finn, bir banyo sözü vermişti.

"Sırada," dedi Finn ben kurulandıktan sonra. "Çiçekler var." Ayağa kalkarak saçlarımdaki çiçekleri çıkardı ve yaprakları beni yıkarken kullandığı kokulu suyun içine attı. Son yaprağı da aldıktan sonra kâseyi az önce gördüğümüz boynuzlu erkeğe verdi ve sonra beni kucağına aldı.

Tiz bir ses çıkarıp kollarımı boynuna doladım. Finn sırtı, bizi izleyenler ise tezahürat yapmaya başladı.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye fısıldadım Finn'in kulağına doğru.

"Rahatla ve keyfini çıkar, prenses. Gelenek bu." Beni ateşin etrafından taşıyıp arkamızdaki geniş çadıra götürdü ama çadırın girişine geldiğinde beni içeri götürmedi. Bunun yerine su kâsesi, otlar ve çiçeklerle birlikte arkamızda bekleyen boynuzlu erkeğe doğru döndü.

Erkek başını eğip suya doğru birkaç söz mırıldandı, ardından kâseyi bize uzattı.

"Ne zaman istersen, prenses," dedi Finn alçak sesle.

Boynuna doladığım ellerimden birini kaldırıp kâseyi aldım.

Boynuzlu peri gülümsedi ve çadırın yanında duran küreğe uzandı. Yumuşak ve gevşek toprağı kazarken bir yandan da bilmediğim dilde bir şeyler mırıldanıyordu.

Birkaç metrelik bir çukur kazdıktan sonra geri çekildi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Finn'e baktım.

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Şimdi kâsedeki suyu toprağa dökmen gerekiyor." Suyu daha rahat dökebilmem için beni bir kolundan diğerine geçirdi.

Kâseyi dökerken içimde tüylerimi diken diken eden bir güç dalgalanması oldu. Finn keskin bir nefes aldığıında onun da aynısını hissettiğini anladım.

"Tanrılar sizi, kraliçenizi ve çocuklarınızı kutsasın, Majesteleri," dedi önümüzde diz çöken peri.

"Teşekkürler, Dunnick," dedi Finn. Ardından çiçekler ve otlardan oluşan çamurlu toprağa basmamaya özen göstererek içeri girip çadırın eteklerini kapattı.

Çadırın içi beklediğimden daha genişti. Finn'in bile ayakta durabileceğı kadar yüksekti. Çadırın tam ortasında Juliana'nın malikânesindeki yatağımızın boyutunda olan, üzeri yumuşak battaniyelerle kaplı geniş bir minder duruyordu. En köşede, üzerine bizim için iki çift kıyafet asılmış olan iki tane sandalye vardı.

"Artık beni indirebilirsin," dedim Finn'e.

Uzun ve yoğun bir an boyunca beni inceledi, bir an beni öpmek istediğini sandım ama o sadece beni yere indirmekle yetindi.

Geriye çekildiğinde kesik kesik nefes alıyor ve bakışlarını yerden ayırmıyordu. “Bu akşamüstü kutsal kaynak suyunu yapacağımız ziyaret için her şey hazır mı diye Misha’yla Pretha’nın yanına gitmeliyim. Bir hizmetkâr yakında gelip banyonu hazırlar, sonra da biraz kestirmek isteyebilirsin. Bizi bekleyen dağ yolculuğu hiç de kolay olmayacak.”

“Pekâlâ,” dedim alçak sesle. Benden uzaklaştığını hissettiğimde tekrar yakınlaşmasını diledim. Kalbimdeki sızı göğsüme sığmayacak kadar büyümüştü. “Sebastian’ı istemiyorum,” dedim aniden.

Finn başını hızla kaldırdı, söylediklerime şaşırmış gibi gözlerini kocaman açmıştı. Doğrusu, söylediğime ben de şaşırmıştım ama bu doğru olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Onunla tekrar bir araya gelmek için can attığımla ilgili birden fazla kez yorum yaptın.”

“Onu öptüğünü gördüm,” dedi Finn alçak sesle. Sesinden beni bunun için yargılamadığı belliydi.

Yutkundum. “O bir hataydı. Beni hazırlıksız yakaladı, aramızdaki bağ da...”

Finn gözlerini açıklamamı duymaktan pişman olmuş gibi gözlerini kapadı. “Aranızdaki bağ öpücüğü epey yoğun kılmıştır. Duydum ki...” İç çekerek başını salladı. “Onu öpmüş olman ya da yine öpecek olman önemli değil. O gün ve daha sonrasında yaptığım tüm yorumların aksine, bu beni hiç ilgilendirmez.”

“Belki öyledir ama bilmeni istiyorum. Altın Saray’dan ayrıldığım günden beri bir şey değişmedi. O beni iki defa kan-

dırdı, Finn.” Omuz silktim. “İlişkimizin bunu atlatabileceğinden emin değilim. Her ne kadar atlatmasını istesem de.”

Finn başını yana eğip bana baktı. “Nedenmiş o?”

Çünkü o sen değilsin. Çünkü öpüşmemizi ve geçen gece beni rahatlatmanı aklımdan çıkaramıyorum. Çünkü Sebastian’la aramdaki bağ onun hakkında ve onunlayken hissettiğim duyguları güçlendirse bile, senin yanıdayken hissettiklerimin yanında çok zayıf kalıyor.

Ama bunların hiçbirini söylemedim. Finn ne istediğiyle ilgili, amaçları ve öncelikleriyle ilgili bana dürüst davranmıştı. Benden hoşlanıyordu, evet. Hatta belki de beni yatağına almaktan memnuniyet duyardı. Ama buraya halkı için gelmişti, benim için değil. Ondan daha farklı bir tepki beklemek adil olmazdı. “Kimseye güvenmiyorum,” dedim nihayet.

Finn başını salladı ve gitmek için arkasını döndü ama sonra elini çadırın eteklerine koyarak durdu. Arkasını dönmeyen konuştu. “Bana güvenebilirsin, bunu biliyorsun. Verdiğim sözlerin senin için çok bir anlamı olmadığının farkındayım ama doğruyu söylüyorum.”

*

Banyo yaptım. Bizim için hazırlanan ekmekle peynirden biraz yedim ve kestirmeye çalıştım. Ama ne zaman gözlerimi kapatsam, çadırın dışında bir ses duyup Finn’in döndüğünü sandım ve irkilerek uyandım. Konuşmamız gereken çok konu vardı. Dün gece onu ve Juliana’yı gözetlediğimi hâlâ itiraf etmemiş, ruh eşi meselesini bir türlü soramamıştım.

Ama Finn gelmedi. Onun yerine banyoma yardım eden hizmetkâr akşamüstü çadıra geri geldi ve Finn'in gezimiz için hazırlanıp onunla ahırda buluşmamı istediğini söyledi. Bu akşamüstü kutsal kaplıcaya gidecek ve rahibenin yarın bizi görmeyi kabul etmesi için Lugh'ya adak adayacaktık.

Hizmetkâr, buraya geldiğimizde çadırda beni bekleyen çeşitli elbiselerden birini giymeme yardım etti. Bu sabah giydiğim kırmızı elbiseyle aynı renkti, sadece bunun daha geniş kolları ve daha yüksek bir yakası vardı.

Yağmurlu güne dönmeyi hiç istemiyordum ama çadırdan çıktığımda güneşin parladığını fark ettim. Giydiğim ağır elbiseden ve çizmelerimin içine giydiğim ikinci çoraplardan pişman olacak mıydım acaba?

Hizmetkârım beni ahırlara götürdü. Çift Yıldız'ın yanında duran Finn'i görür görmez iki kişi arasındaki *ruh eşi* bağının bana neden tanıdık geldiğini hatırladım.

Misha ile Amira bana, Finn'in büyükbabası Kairyn'in; Mab'in soyundan gelen son Kraliçe Reé'nin ruh eşi olduğunu anlatmıştı. Bunun anlamını sormamış, kraliçe ile onun sağ kolu arasındaki bir tür anlaşma olduğunu düşünmüştüm. Ama Finn ikimizin ruh eşi olduğunu düşünüyorsa bu gerçek olamazdı.

"Güzelce kestirdin mi?" diye sordu Finn.

"Evet, teşekkür ederim," dedim yalanım belli olmasın diye gülümseyerek. Bütün bu zamanı bana katılmasını dileyerek geçirdiğimi itiraf etmek kulağa zavallıca geliyordu.

"Güzel." Finn eyerin kolanını sıkıca tuttu ve Çift Yıldız'ın yelesini okşadı. "Kane ve Pretha da bize katılacak. Hızlı hareket edersek bir saate oraya varırız."

Diğerleri atlarına bindi, bense etrafa bakınıp kaşlarımı çatıtm. “Senin atın nerede, Finn?”

Bana sırtıp Çift Yıldız’ı okşadı. “Sen ve ben birlikte bineceğiz.”

Burnumu kırıştırdım. “Ciddi olamazsın.”

Finn kaşını kaldırıp arkamda dikkatle bekleyen hizmetkâra bir bakış attı. *Doğru ya. Çünkü biz nişanlıyız.*

“Öylesine diyorum,” dedim ve yüzüme ciddi bir ifade verdim. “Tek başıma da binebilirim, bana fark etmez.”

“Böylesi daha güvenli,” dedi Finn. “Şehir merkezinde olanlardan sonra seni riske atmak istemiyorum.”

“Neyse ki artık güneş çıktı,” dedi Pretha atının üstünden. Sonra başını gökyüzüne çevirdi. “Sanki yine yaz geldi.”

Kane atını öne götürüp Pretha’nın yanında durdu. “Seni daha serin tutacak bir şeyler giysen daha iyi olurdu,” dedi beni şöyle bir süzerek.

Omuz silktim. “Bir şey olmaz. Dağlarda hava ne kadar sıcak olabilir ki?”

*

Dağlarda havanın epey bir sıcak olduğunu çok geçmeden anladım. Kalın giysilerim ve arkamdaki Finn’in sıcaklığı eklenince her şey daha da kötü olmuştu. Dağ patikalarından ilerlerken güneş bizi kavuruyordu. Lugh’ya adak adamak için kaplıcaya vardığımızda yanaklarım kıpkırmızı olmuştu, terliydim ve perişan haldeydim.

İçimdeki ölümlü bu basit ayinin aptallığıyla alay etmek istiyordu. Ancak dağın eteklerindeki, taşlarla çevrili ufak havuzun etrafında, güneşin hareketine göre yürüyüp suya avuç avuç buğday döktüğümüz sırada her etrafımı saran sihrin, tıpkı gece gökyüzünün varlığını hissettiğim gibi beni sarmaladığını hissettim.

İşimiz bitince Pretha önden gidip onu biraz yalnız bırakmamızı istedi.

Az bir mesafe yol gidip bir açıklıkta durduk. “Burada bekleyelim,” dedi Finn attan inerek. Attan inmeme yardım ederken beni gerekenden birkaç dakika daha uzun tuttu. Dudaklarının kenarları kıvrılarak bana gülümsedi, ata onunla binmenin beni nasıl etkilediğinin farkındaydı sanki.

Kollarından kurtulup geriye doğru bir adım attım ve omzumun üzerinden baktım. Pretha’nın görüş alanından uzakta ama hâlâ onun bizi duyabileceği kadar yakındaydık. “Neden geride kalmak istedi?”

“Vexius’un küllerini oradaki kaplıcaya dağıttı,” dedi Finn alçak sesle. “Buraya o zamandan beri ilk kez geliyor.”

Arkadaşımı ve kederini düşününce kalbim acıdı. “Yanında kalsak daha iyi olmaz mıydı?”

“Olmazdı,” dedi Kane. Bir daire halinde dizilmiş ağaç kovuklarından birinin üzerine oturdu. “Yalnız kalmak istedi. Bırak kalsın.”

Onun yanına geçtim ama kovuğun üstüne oturmak yerine önündeki toprağa yerleşip sırtımı kovuğa dayadım. Sıcak hava beni bitkin düşürmüştü.

Finn kaplıcadan ayrıldığımızdan beri üçüncü defa, “İyi misin?” diye sordu.

"İyiim. Sıcağa dayanıklıyım."

"İstersen elbiseni çıkarabilirsin," diye önerdi Kane sırtarak. "Bizim için önemli değil."

Gözlerimi devirdim. "Domuzluk yapma."

"Ona aldırma," dedi Finn, Kane'e bir bakış atarak.

Kane omuz silkti. "Kız rahatsız olmuş. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Tam mevsimi," dedi Finn. "Diyarın bu bölgesinde sabah kar yağarken akşamları yüzmeye gidecek kadar sıcak olur."

"Bu doğru," dedi Kane. "Buranın havasıyla ilgili güvenilir olan tek şey, güvenilmez olmasıdır."

"Elora da bundan farklı değil," dedim yazın sonlarına doğru havanın ne kadar değişken olabileceğini hatırlayarak. Ardından güldüm. "Ölümlüler bazen beklenmedik, kötü havalar yüzünden sizi suçlar, bunu biliyor muydunuz?"

Kane homurdandı. "Perileri mi suçluyorlar? Tamamen farklı bir diyardaki hava muhalefeti için mi? Ne kadar güçlü olduğumuzu sanıyor bunlar?"

"Asıl soru şu," dedi Finn ağır ağır. "Ölümlü diyarıyla, yazın kar yağdıracak ya da kışın sıcak hava dalgası gönderecek kadar neden ilgilenelim?"

Yine güldüm, periler hakkında bildiğimi sandığımı ne çok yanlış vardı. Hemen sonra gülümsemem soldu. "Ayrıca Nasıglıların kötü ve zalim olduğuna inanıyorlar," dedim başımı sallayarak. "Ama Mordeus bile, sözde iyi kalpli altın kraliçenin zalimliğiyle yarışamaz."

"Bunu bilerek yaptılar," dedi Kane. Yüzüne doğru bir sinek uçunca elini sallayıp uzaklaştırdı. "Geçitler kapatılma-

dan önce, Siğliler insanların onlara güvenmesi için Nasıglilere karşı oluşan korkuyu kullandı.”

“Kraliçe Mab bu korkuyu kendi lehine kullanmayı başardı, diğer her konuda olduğu gibi,” dedi Finn.

“Mab ilk Peri Kraliçesi miydi?” diye sordum.

Kane matarasını ağzından çıkarıp öksürdü.

“Hayır, değildi,” dedi Finn, başını iki yana sallayarak Kane’e baktı. “Ama ilk gölge kraliçesi oydu. Gölgeler Tahtı’nı o yarattı ve Siğli Sarayı’nın esir düşürmeye çalıştığı perilere kol kanat gerdi.”

“Kendi divanını nasıl yarattı?” dedim.

“Bu diyar milyarlarca yıl boyunca bir bütündü,” dedi Finn. “Peri Diyarı tek bir kral ve kraliçenin altında birleşik bir kralıktı ama Kraliçe Gloriana tahta geçtiğinde her şey değişti. O zamanlarda hiç beklenmeyen türden bir şey yaptı: Kiminle evleneceğini seçmeden önce gücünü elde etti. Anne babası, tacı ve gücünü ona aktardı. Kızlarının kralı seçmeden önce tahta geçmesine izin verdi, kalbini verdiği kişiyi henüz bulmadığını düşünüyorlardı. Aslında o, iki erkeğe birden âşıktı. İkisi de bir peri lordunun oğluydu ama anneleri farklıydı. İçlerinden biri olan Deaglan, lordun karısından doğmuştu. Finnigan ise lordun halktan gelen metresinin oğluydu.”

“Finnigan mı?” diye sordum. “Onun adı da Finn miydi? İsmi ondan mı alıyorsun?”

Kane tek kaşını kaldırdı. “Amma kolay anladı.”

“O halde senin atan mı?” dedim onu duymazdan gelerek.

"Aramızda kan bağı yok," dedi Finn. "Ama aceleci davranıyorsun. Efsaneye göre, Kraliçe Gloriana ikisine de âşıktı ve aralarında seçim yapmak istemiyordu ama kardeşler kıskanç ve korumacı davrandılar. Ondan tahta geçmesi için birini seçmesini talep ettiler. Geleneklere göre onun Deaglan'ı seçmesi gerekirdi, annesi asildi ve kraliyet soyundan geliyordu. Finnigan ise bir çiftçinin oğluydu, gayrimeşru olduğundan dolayı krallığın saygısını kazanmak için mücadele etmesi gerekirdi. Ama Gloriana'nın danışmanları kardeşlerin kıskançlığının ne kadar ileri gidebileceğini gördü ve ona ikisini de seçmenin tehlikeli olacağını söyledi. Deaglan ile Finnigan'ı eş olarak almasını ama tahtta, kendisinin yanında bir başkasının oturmasını önerdiler. Danışmanları birçok öneride bulundu, kraliçe bu önerileri değerlendirmeye karar verdiğinde ise kardeşler bütün umutlarını kaybettiklerine inandı."

Kıpkırmızı kesilen yanaklarımı gizlemek için başımı eğdim. Dün gece Juliana, *En son iki kardeş aynı kadına âşık olduğunda Peri Diyarı ortadan ikiye ayrılmıştı*, derken bunu kastetmiş olmalıydı.

Finn anlatmaya devam etti. "Bir çiftçi olmasına rağmen Finnigan'ın annesi de bir rahibeydi. Kendi zamanındaki kimse bilmiyordu ama tarihte, o bizim halkımızın en güçlü rahibesiydi. Biz onu Mab olarak tanıyoruz."

"Mab'in kraliçe olduğunu sanıyordum, çiftçi değil."

"Kraliçe olmadan önce köylüydü," dedi Kane. "Sevgi dolu ama aşırı korumacı bir anneydi. Hem Finnigan'a hem de tanrıların ona bahsettiği saraya karşı."

Finn ona bir bakış attı. “Aceleci davranıyorsun, Kane.”

“Yani Kraliçe Gloriana kardeşler dışında birini seçmeye teşvik edildi,” diye üsteledim.

Finn yerden bir dal parçası alıp onu dalgın dalgın kırma-ya koyuldu. “Kraliçe ona sunulan asil doğumlu erkeklerden birini seçebilirdi ama o sırada Finnigan’ın çocuğuna hamile olduğunu öğrendi. Bizim türümüz için çocuklar o kadar nadirdir ki, Gloriana bunu Finnigan ile evlenmesi gerektiğine dair tanrılardan gelen bir işaret olarak algıladı. Finnigan mutluluktan havalara uçtu. Birlikte düğünlerini ve bağ törenlerini planlamaya başladılar ama düğünün olacağı günün sabahında kraliçe zehirlendi. Hastalanıp yatağa düştü ve bebeğini kaybetti.”

“Ah hayır,” diye fısıldadım. “Bu korkunç.”

“Deaglan saraydaki herkesin, hatta hasta yatağındaki kraliçenin bile aklına girdi ve bu zehirlenme için kraliçenin nişanlısını suçladı,” dedi Finn. “Deaglan, Finn’in tahtı ve kraliçenin gücünü ele geçirmek niyetinde olduğunu iddia etti.”

“Düğünden önce onu neden zehirlesin ki?” diye sordum. “Eğer gerçekten gücünü ele geçirmek istiyorsa, bu hiç mantıklı değil.”

“İşte tam da bu yüzden, çok zekice bir yalandı,” dedi Kane. “Deaglan, Finnigan’ın kraliçeyi düğün gecesinde zehirlemeyi planladığını ama kraliçenin törenden önce çikolataları bulduğunu ve Finnigan’ın planını bozduğunu iddia etti.”

Kane tiksinererek başını salladı. “Finn boğazı kesilene dek masum olduğunu iddia etti ama kimse onu dinlemedi.”

“Mab hezimete uğramıştı,” dedi Finn. “Aynı hafta içerisinde hem oğlunu hem de torununu kaybetmişti ve sorumlusunun Deaglan olduğunu biliyordu. Saraya bir uyarı gönderdi, eğer oğlunun ölümünün sorumlusu Kraliçe Gloriana’nın yanında tahta çıkarsa bütün krallığı yıkacak kadar güçlü bir lanet salacağını söyleyip onları uyardı. Lanetin söylediğine göre, krallık bitmek bilmeyen günler boyunca acı çekecekti ve kötü kalpli hükümdarlar zalim oyunlarını gecenin karanlığında asla saklayamayacaktı.”

“Ama Deaglan, Mab’in ne kadar güçlü olduğunu fark etmedi,” dedi Kane. “Onu sadece basit bir çiftçi olarak gördüğü için, kraliçenin sarayına kabul edilmenin yollarını aramayı sürdürdü.”

“Finnigan’ın idamını izleyen aylarda,” diye anlattı Finn. “Kraliçe Gloriana kederiyle baş başa kalıp krallığın hükümdarı olarak sorumluluklarını yerine getirmemeye başladı. Deaglan bütün yükü üstlendi. Halk kendilerini ihmal eden kraliçeye karşı isyan çıkarıp tahtı ele geçirmesin diye, onun kendini toparlamasına yardımcı oldu. Gel zaman git zaman... Gloriana, kendisi halkına hizmet edemeyecek kadar kederliyen bile onun krallığın iyiliği için yaptıklarına karşılık duyduğu minnettarlığın hatırına, Deaglan’la evlenmeyi kabul etti.

“Ama Mab’in laneti hâlâ bitmemişti. Gloriana, Deaglan’la bağ kurup tahtta ona da yer verdiği anda, krallık bitmeyen günle lanetlendi. Deaglan’ın muhafızları Mab’i arayıp onu Gulyabani Dağları’na hapsetti. Onu ulu orta öldürmeyi göze alamazlardı, bu yüzden Mab’i dağlarda kan kaybından ölme-

ye bıraktılar. Mab'in bütün kanı çekildi, onun gözyaşlarıyla birleşip şimdi Buz Nehri olarak bildiğimiz nehri oluşturdu. Kanının son damlası da aktığında lanet bozuldu ve krallıkta haftalar boyunca ilk defa gece oldu.”

“Peki Mab öldüyse, nasıl kraliçe oldu?” diye sordum.

“Mab'in amacı hükmetmek değildi,” dedi Finn, toprağa iki çizgi çekti. “Haksız yere suçlanan oğlunun intikamını almak dışında bir amacı yoktu. Ancak tanrılar sevgiden bu denli yoksun bir dünyada böyle derin bir sevgi beslediği için onu ödüllendirdi. Yüce Kraliçemizi hayata döndürdüler ve ona bir seçim hakkı sundular. Sihri seçebilir, yeniden ölümsüz olabilirdi ve krallık tarihindeki herkesten daha büyük bir sihir gücüne sahip olabilirdi. Eğer güce sahip olmayı seçerse, bu güç kendisini izleyen nesiller boyunca da var olmaya devam ederdi. Ya da ölümsüzlükten de sihrinden de tamamen vazgeçerdi. Buna karşılık olarak da tanrılar Ay Divanı'nı yaratır ve onun ölümlü hayatındaki geri kalan yıllar boyunca kraliçe olarak hükmetmesine izin verirdi.”

“Ama Mab bir tercih yapmayacak kadar akıllıydı,” dedi Kane. “İkisini de istiyordu, nitekim ikisini de aldı.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Tanrıları iki farklı divan olmasının diyar için hayati önem taşıdığına ikna etti,” dedi Kane. “Ayrıca eğer Deaglan bütün diyara hükmederse, ikiye bölünmüşlüğü tıpkı bir hastalık gibi yayılacağını onlara gösterdi. Tanrılar onun gösterdiği gerçeği gördü ve diyarı iki farklı divana böldü. Krallığı Gul-yabani Dağları ve Buz Nehri'nin ortasından ikiye ayırdılar.”

Finn başını salladı. “Böylece Mab’e, Ay Divanı’nı takdim ettiler. Gecedен, yıldızlardan ve aydan güç alan bir divandı bu. Arada bir denge olması için, onun düşmanlarına da gün ve güneşliği gücünü verip adına Güneş Divanı dediler.”

“Ama Mab tanrıları kandırdı,” dedi Kane. “Aslında ölüm-lülük lanetiyle divana hükmetmeyi seçmemişti, yalnızca iki farklı divan olmasının faydasını göstermişti onlara. Krallık ayrıldıktan ve kendisi de Yıldızışığı Tacı’nı taktıktan sonra, Mab asıl seçimini yaptı. Tarihteki bütün perilerden sihir gücü olarak daha güçlü olmayı ve bu gücü kendisinden sonra gelen nesillere bırakmayı seçti.”

“Tanrıları kandıran bir rahibeydi, ölüp tekrar hayata gelmişti,” diye ekledi Kane. “Doğal olarak Güneş Divanı da herkese, Mab’i kara büyü yapan kötü kalpli, korkulan ve her ne sebeple olursa olsun yanına yaklaşmamaları gereken biri olarak gösterdi.”

“Üstelik işe de yaradı,” dedi Finn. “Periler gruplar halinde şimdi Nasıgli diyarı olarak bildiğimiz yerleri terk etti. Güneş Divanı’na bağlılık yemini ettiler. Mab’in hükmedecek bir krallığı kalmayabilirdi ama Daeglan zalim bir kraldı. Ona bir katkısı olmayan herkesi sürgüne yollar, fakirlerden vergi alırdı. Kölelerini çalıştırıp kendine o parlak kuvars sarayı inşa etti. Deaglan’ın divanından sürdüğü insanlara ise Mab kol kanat gerdi, onun acı çektiirdiği herkesi kurtardı.”

“Halk bu yüzden onu bu kadar seviyordu,” dedim. “Onların hayatını kurtardı.”

“Kesinlikle,” dedi Finn. “Bu sayede herkesin kalbini ve bağlılığını kazandı. Bazıları bağlılık yemini etmeyi redde-

dip uzak batıya, şimdi Asi Periler Diyarı olarak bildiğimiz bölgeye kaçtı. Deaglan'ın topraklarında kalanlar Siğli olarak biliniyordu, asıl peri divanının bir parçası oldukları için ne kadar gururlu olduklarını gösteren bir unvandı bu. Divandan sürgün edilenlerden daha iyi olduklarına inanıyorlardı. Doğuya kaçanlar ilk asil soydan gelen kimseyi kabul etmediği için de altın periler onlara *Nasiğli* dedi, bu kelimeyi bir hakaret haline getirdiler ve doğudaki krallıkta yaşayan zalim kraliçeyle ilgili hikâyeler uydurdular.”

“Ama doğudakiler zamanla bu unvanı kabul etti,” dedi Kane. “Mab dışlanmışların, hayalperestlerin, asilerin, gerçeklik ve doğruluktan yana olanların kraliçesiydi. Kral Deaglan ve onun yalanlarıyla, onun oyunları ile ilgilenmiyorlardı. Onlar *Nasiğliydi*. Siğlilerden daha üstünlerdi çünkü onların asil nesli, Deaglan'ın hain kanıyla kirlenmemişti.”

Finn başını salladı, bu hikâyeyi ikisinin de adları kadar iyi bildikleri belliydi. Ne de olsa bu tarihlerinin bir parçasıydı. Onların mirasıydı. “Siğliler, güçlerimizi karanlıktan almamızın kötü kalpli olduğumuzun bir göstergesi olduğunu söyledi,” dedi Finn. “Ama geceyi tercih edenlerin karanlığı bu kadar çok sevmesinin sebebinin, karanlığın en ufak aydınlık noktaları bulmayı dahi kolay hale getirmesi olduğunu anlamıyorlar. Öte yandan karanlığın varlığını bile reddediyorlar, halbuki taptıkları o güneş her köşe başını gölgelerle dolduruyor.”

“Nasiğliler için Sebastian'ı tahtta görmek bu yüzden o kadar zor,” dedim alçak sesle. “Misha bu yüzden onu asla kabul

mevceceklerini söyledi. Çünkü o Gloriana ve Deaglan'ın soyundan geliyor.”

Finn uzaktaki ağaçlara bakıp başını salladı. “Saraylar arasındaki rekabet, saraylar var olduğundan beri var. Zamanla biraz değişse de hiç azalmadı. Siğliler doğudakilere ve Kraliçe Mab'e karşıydı, onun bu toprakları kara büyüyle kazandığını iddia ettiler. Doğudaki perilerin zalimliğini anlatan masallar uydurdular, Nasıgli kraliçesiyle onun hizmetkârlarının zalim ve kötü kalpli olduğu namını yaydılar. Halbuki Kraliçe Gloriana'nın sarayında kalan periler arasında zalim ve kötü kalpli olanlar gerçekten de vardı.”

“Sonra da Kraliçe Mab'in soyunu öldürdüler,” dedim Misha ile Amira'dan dinlediğim hikâyeyi anımsayarak. “Tanrıların ona verdiği büyük gücü çalmak ve gölge divanını yok etmek için onun soyundan gelen herkesi öldürdüler.”

Finn sertçe yutkundu. “Bu doğru ama istedikleri gibi sarayı yok etmeyi başaramadılar. Düşündüklerinden daha güçlüyüz. Yüce Kraliçemiz sayesinde.”

“Daha güçlüydük,” diye mırıldandı Kane. “Ta ki Kral Oberon, Siğli sarayını içten fethetmek için Siğli prensesinin kalbini çalmaya karar verene dek.”

Başımı hızla kaldırdım. “Ne? Ona âşık olduğumu sanıyordum.”

Kane yüksek sesle kahkaha attı. “Ay Divanı'nın kralının en azılı düşmanının kızına öylesine âşık olup onu hamile bıraktığını sandın, öyle mi?”

“Ben...” Ne sandığımı bilmiyordum. “Hikâyede böyle.”

Finn başını eğdi. “Büyük Peri Savaşı yıllar boyunca sürdü,” dedi. “Arya, babamın Siğli sarayını içten fethetmek için yaptığı planın bir parçasıydı; ama babam Arya’nın anne babasının kendisini ölümlü diyarında tutsak edeceğini düşünemedi. Ayrıca kendi kardeşinin, tahtını çalacağına da inanmamıştı.”

Onu hiçbir zaman sevmemi. “Tanrılar,” diye mırıldandım. “En azından şimdi, kraliçenin neden bu kadar öfkeli olduğunu anlıyorum.” Bundan nefret ediyordum. Arya’yla aramda benzerlikler olmasından nefret ediyordum. İkimiz de bizi sevdiğini sandığımız erkekler tarafından ihanete uğramış ve taht kavgası uğruna sevgililerimiz tarafından kandırılmıştık. İkimiz de bitkin ve öfkeliydik.

Finn dikkatli bakışlarla beni izliyordu, benim zavallı düşüncelerimi okuyamadığı için her zamankinden daha minnettardım.

“Tanrılar Mab’e onları kandırdığı için kızmadı mı?” diye sordum zalim altın kraliçe ve benim aramdaki benzerlikleri unutmak için. “Mab’i sorgulamadılar mı? Sarayını cezalandırmadılar mı?”

“Ah, evet,” dedi Finn. “Her şeyde olduğu gibi bu konuda da tanrılar dengeye önem verdi. Bu yüzden daha küçük çapta da olsa Mab’in seçimlerini temsil eden ateş cevherlerini ve kantaşlarını yarattılar. Ateş cevherleri ister Siğli olsun ister Nasiğli, her türlü perinin gücünü artırıyordu. Bu cevheri kullananlar hiçbir zaman Mab kadar güçlü olamasa da o taşların yardımıyla harika ve dehşet verici işler yaptılar.”

“Bunlar bugün kullanılan ateş cevherleriyle aynı mı? Kol-

vendeki gibi yani?” diye sordum ve elimi göğüslerimin arasında asılı olan cevherin üzerine koydum.

Finn başını salladı.

“Peki ya kantaşları?”

Finn’in yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Kantaşları, Mab’in tanrılara oynadığı oyun için verilen gerçek cezaydı. Bu taş kullananlar Nasıgli kanından birinin sihrini ve ölümsüzlüğünü çalıp bu gücü başka bir şeye dönüştürebiliyordu. Bu taşlar Mab’i ve bütün sarayı savunmasız hale getirdi; çünkü Sigli perileri bu sayede, Arya halkımızı lanetlediğinde kendi halkının çekmek zorunda kaldığı acıyı hiç çekmeden güç çalabiliyordu.”

Sertçe yutkundum. “Bu taşları kullanıyorlar mı?”

Kane gözlerini devirdi. “Seni tekrar ölümlüye dönüştürebilecek sihirli bir taş olup olmadığını mı soruyorsun? Hayır, Abriella. Öyle bir taş yok. Mab ona ya da sarayına karşı kullanılmasın diye hepsini yok etti.”

Hayal kırıklığı hissini bekledim. Yeniden ölümlü olmak için sahip olduğum tek şans da ben doğmadan binlerce yıl önce yok olmuştu. Hem belki de... günlerimi ölümlü olarak geçirmek kaderimde yoktu. Belki de kaderimde daha farklı bir şey, tıpkı Jas’la çocukken yaşadığımız türden zulümler gören kişilere yardım etmenin başka bir yolunu bulmak vardı.

Finn’in bana baktığını hissedince başımı kaldırıp onunla göz göze geldim. O gümüş gözlerinde binlerce soru vardı, acaba bir kantaşı almayı dilediğimi mi düşünüyordu?

At sesleri duyulunca dikkatimizi taşlı yola verdik. Pretha

açıklığa yaklaşınca atının dizginlerini çekti ve rahat bir hareketle aşağı atladı. “Gölge bir yer bulmuşsunuz,” dedi eliyle yelpaze yaparak. “Ben de biraz isterim.”

Kane matarasından büyük bir yudum aldıktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi. “O halde sanırım artık geri dönmemliyiz.”

“Önce bir ara versek olmaz mı?” diye sordu Pretha. Atını diğerlerinin yanındaki bir ağaca bağladı ve bir kütüğün üzerine çöktü. Ardından elbisesinin üstünü düzeltti. “Başıma güneş geçti, biraz serinlemem lazım yoksa bu gece çekilmez bir huysuz olurum.”

“Her zamanki halin yani,” dedi Kane.

Pretha ona bir bakış attıktan sonra bana döndü. “Biraz beklesek olur mu, Brie? Söz veriyorum, şenliklere geç kalmayız.”

Omuz silktim. “Sorun değil. Rahibeyi yarına kadar göremeyeceksek acele etmemiz için bir sebep yok.” Aslında benim için hiç ama hiç sorun değildi. Finn’le at binmeye can atmıyordum, bu sıcak öğleden sonra ise işin cabasıydı .

“Birkaç saat daha kalabiliriz,” dedi Finn. “Bu herkes için uygunsa, acele etmemize gerek yok.”

“Tanrılara şükür,” dedi Pretha, eteğini kaldırıp çizmelelerini açtı. “Eridiğime yemin edebilirim. Bu sabah üşümekle ilgili yaptığım bütün yorumları geri alıyorum.”

Kane elini sallayarak ağaçları gösterdi. “Git de nehirde serinle. Buradan şelalenin sesi duyuluyor.”

Pretha başını olumsuzca salladı. “Kıyafetlerimi çıkarmaya bile üşeniyorum. Sıcak beni tembelleştiriyor.”

Bir *şelale* mi? Ayağa fırlayarak ormana doğru döndüm, tenimden akan soğuk suyun düşüncesi bile salyalarımı akıtmaya yetiyordu. Bol bol zamanımız olduğu kesindi.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordu Kane ayağa kalkarak.

Ona dönerek çenemi sıktım, hesap vermek hoşuma gitmiyordu. “Şelale olduğunu söyledin,” dedim oraya doğru elimi sallayarak. “Sıcak hava yüzünden günlerdir yıkanmamış gibi koktuğuma eminim. Zamanımız varken temizlenmek istiyorum.”

Kane homurdandı. “Olanlardan sonra seni tek başına bırakacağımızı sanıyorsan...”

“Ben onunla giderim,” dedi Finn.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Arkamı dönerek ona baktım. “Nasıl yani?” Tek yapmak istediğim vücudumu o suya daldırmak, şelaleyi saçlarımda hissetmek ve tenime yapışan teri silmekti.

“Kraliçenin adamlarını nereye koyduğunu, bizi kimin takip ettiğini ve kimin izlediğini bilmiyoruz. Tek başına yüzmeye gitmek aptallık olur.”

“Yüzmeyeceğim. Banyo yapacağım.”

Finn kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne olmuş yani?”

“Pretha gelse olmaz mı?” diye sordum.

Pretha gözlerini fal taşı gibi açtı, bakışları benimle Finn arasında gidip geldi. “Yani, sanırım ben...”

Finn yüzüne etkileyici bir ifade yerleştirdi. “Sorun nedir, prenses? Seni heyecanlandırıyor muyum?”

“İyi,” diye tersledim onu. Ardından topuğumun üzerinde dönüp suya doğru ilerledim. Arkamdan hafifçe kıkırdadığını duydum, o yerdeki yaprakları hışırdatarak yürürken ayak sesleri duyuldu.

Göl akşamüstü güneşinde çok güzel görünüyordu. Işık suyun üzerinden parlıyor, yakınlarda gürüldeyen şelalenin sesi kulağıma doluyordu.

“Sanırım sen haklıydın,” dedi Finn. “İşimiz bitince Kane ve Pretha’yı da buraya gönderirim. Yolculuğun geri kalanı boyunca kokularını çekmekten iyidir.”

“İşimiz mi?” diye sordum elimi belime koyarak. “İşimiz bitince mi?”

“İşimiz,” dedi Finn. “O suya tek başına girmeyeceksin.”

“Yoksa ne olur, derinlerdeki canavarlar beni yakalar mı?” Öne doğru bir adım atıp kristal kadar berrak göle baktım. “Hiç sanmıyorum.”

“Belki ben de banyo yapmak istiyorumdur?” Finn bakışlarını üzerimde gezdirirken mutluluktan tüylerimi diken diken ediyordu. O anda pek bir şeye benzediğimi sanmıyordum ama gözlerindeki hararetli bakışları görünce kendimi, onu şarkısıyla kayalara çağıran bir siren gibi hissettim. Finn hakkında kafam her zaman karmaşıktı, anlaşılan bugün de durum çok farklı sayılmazdı.

Midem düğümlendi. Şelalenin altında banyo yapıp duşumu almak istiyordum. Elora’da duş almak nadir bir lükstü ve ben hayatım boyunca yalnızca birkaç defa almıştım. En son seferim ise vücuduma ilaç verilmesinden sonra götürüldüğüm, Finn’in kaldığı o evdeydi. Finn beni duşun altına tutup bedenimi zehrin etkisine karşı serinletmeye çalışırken ona nasıl yalvardığımı hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Dudakları muzipçe kıvrıldı, şelaleye doğru bir bakış atıp tekrar bana baktı. Misha gibi zihin okuyamıyor olabilirdi ama o anda bunu yapmasına gerek yoktu. “Yine sana dokunmam için bana yalvarmaktan mı korkuyorsun?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “O kocaman egonu gittiğin her yerde taşıyor musun?”

“Acele etsen iyi olur,” dedi omzunun üzerinden bakarak. “Burada oyalanırsak bizi aramaya gelirler. Hazır baş başa kalmışken bu mahremiyeti kaybetmek istemem.”

Sertçe yutkundum. Düşüncelerimin *neden* mahremiyet isteyebileceğimize takılmasına müsaade etmedim. “Arkanı dön,” dedim Finn’e.

Dönmedi. Sadece kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik bakmakla yetindi.

Kaşlarımı çattım. “Üstümü çıkaracağım.”

Finn yine kıpırdamadı, hareket eden tek yeri muzip bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarıydı. Çizmemin tekini çıkarıp ona attım.

Kıkırdayarak çizmeyi havada yakaladı ama sonrasında nihayet bana arkasını döndü.

Finn’in orada olduğunun fazlasıyla farkında olsam da elbisemin fermuarını açtım ve kirlenmesin diye kayalardan birinin üzerine serdim. Ardından kalın çoraplarımı da çıkardım. Soğuk suyu tenimde hissetmeye can atıyordum ama iç çamaşırlarımı çıkarmadım. En azından biraz örtünmüş olurdum ve elbisemi giymeden önce bunları hızlıca üstümden çıkarabilirdim.

Boynuma kadar suya battığımda yaptığım hatanın farkına vardım. Finn arkasını dönmeye fırsat bulamadan ona, “Sakın kıpırdama,” diye bağırdım.

“Bir sorun mu var?” diye sordu muzip bir sesle.

Tertemiz, berrak suya ve çok ince, neredeyse saydam olan

iç çamaşırlarına baktım. Çıplak kalsam yeri yidi. “Sen kıyıda beklesene,” dedim. “Sırayla yıkanınız.”

Yavaşça dönerek benimle yüz yüze geldi. “O zaman sırtımı kim yıkayacak?”

“Juliana’ya sorsan iyi edersin. İsteddiğin yeri yıkamaya gayet hevesliydi.”

Dudaklarını araladı, ardından gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Kıskandın mı, prenses?” Ağır adımlarla kıyıya yürümeye başladı. Bu sırada da gömleğini çıkararak belindeki hançer kemerini açmıştı.

“Hayır. İsteddiğin kişiyle istediğini yapabilirsin.”

“İsteddiğimi mi? Yani, nehirde yanına gelmek...”

“Ama bu hiç... *uygun* olmaz.”

Finn’in sırtışı yüzüne yayıldı. Yanıma yaklaştığı her adımda kıyafetinin bir parçasını çıkarıyordu. “Uygun olmak ne zamandır umurunda?”

Dudağımı ısırdım. Mantıklı olan ona olduğu yerde durmasını söylemekti. Eğer sorunu irdelersem isteklerime saygı duyardı... Ama saatler boyunca Finn’le aynı ata bindikten, onun sıcak vücudunu ve bana dolanan güçlü bacaklarını hissettikten sonra; yapmak istediğim şeyin şu anda yapılması mantıklı olan şeyle hiçbir ilgisi yoktu.

Bu yüzden itiraz etmedim. Ama biraz utangaç hissediyordum, bu yüzden o pantolonunu çıkarmaya yeltendiğinde suya dalıp kıyıda uzaklaştım. Yüzeye çıktığımda Finn suya girmişti, yalnızca birkaç metre ötemde duruyordu. Bukleleri ıslanmış haldeydi, su damlacıkları yüzünden akıyordu. Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi soldu, yoğun bakışla-

rını suya ve suyun altından gayet iyi göründüğünü bildiğim manzaraya çevirdi.

Ona su fırlattım, Finn bir büyüden uyanmış gibi geri çekildi. “Nereye baktığına dikkat et,” dedim.

“Ama manzara çok güzel,” dedi. “O etkileyici sihrini kullanıp bunu benden saklamadığın için sana teşekkür etmeliyim.”

Sihrim. *Tabii ya.* Tek bir düşünceyle etrafımı gölgelerle çevreledim ve göğüslerimden bacaklarımın üstüne kadar olan her yeri karanlıktan bir elbiseyle kapladım.

Finn bakışlarını kaldırıp benimle göz göze geldi. “Öneride bulunmuyordum.”

Omuz silktim, ardından ondan uzaklaşarak şelaleye ve kayalara vuran sulara doğru yüzdüm. Bir an sonra bir şey ayağımı yakaladı. Derin bir nefes aldıktan sonra suya daldım. Suyun içinde dönüp beni kimin ya da neyin yakaladığını görmeye çalışınca Finn’in gümüş gözlerinin parıltısını gördüm, suyun altında bile parlıyorlardı.

Yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru yüzdü, belimden tutup ikimizi de yüzeye itti. Derin bir nefes aldım ama daha ağzımı açmaya fırsat bile bulamadan dudaklarıma yapıştı. Bir elini belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Diğer elini ise saçlarıma dolayarak başımı eğdi ve öpücüğü derinleştirdi.

Su soğuktu ama tenim buraya gelirken yaptığımız güneşli yolculukta olduğundan çok daha sıcaktı. Dudağının tek dokunuşuyla, elinin belime dolanmasıyla sıcak ve muhtaç bir hale gelmiştim.

Finn beni bıraktığında nefes nefeseydi. Sanki suyun altında kalmamız gerekenden daha uzun süre kalmışız gibi derin nefesler alıyordu. Bakışlarını kıyıya kaydırды ve bir süre orada kaldı.

“Ne oldu?” Baktığı yeri görmek için boynumu çevirdim. Kıyının hemen ötesindeki ağaç çizgisinde bulunan kırmızı gözler bize bakıyordu. Peri görüşüm sayesinde Kane’in dev bir çam ağacının gövdesine yaslanan heybetli şeklini çıkarabilmişim. “Sapık,” diye mırıldandım.

Finn kıkırdadı. “Evhamlı desek daha doğru,” dedi. Suyun altında parmaklarını benimkilere geçirip elimi sıktı. “Benimle gel.” Beni bıraktı, böylece birlikte şelaleye doğru yüzmeye başladık.

Kane’in gelişi bana banyomu bitirip giysilerimi giymem gerektiğini hatırlatmıştı. Dün gece gölge özümle olan olaydan, belki de çok önceden beri Finn’in ellerini üzerimde hissetmeden edemiyordum. Bu yüzden de onu takip ettim.

Finn nefesini tutup şelaleye dalarak suyun altından yüzdü. Su o kadar sert akıyordu ki başka bir şey duymak mümkün değildi ama yine de onun arkasından daldım. Yüzeye çıktığımda Finn kayalığa tırmanmıştı bile. Elini uzatıp sudan çıkmama yardım etti. Çıplak olduğum için tuhaf hissetmeliydim ama hissetmedim. Bu anı yaşamayı o kadar çok istiyordum ki utanacak enerjim yoktu.

Şelalenin sesi neredeyse sağır ediciydi ama akan su bir engel görevi görüp bizi buraya saklayarak bir mahremiyet sağlıyordu.

Finn yüzümü avucunun içine alarak beni inceledi. “İyi misin?”

“Ben... ben iyiyim.” İyi falan değildim. Kalbim göğsüm-den çıkacakmış gibi atıyordu ve tüylerim beklentiyle diken diken olmuştu.

Finn yutkundu ve başını eğerek alnını alnıma bastırdı. “Craig Kalesi’nden beri her gün, her dakika seni yeniden öpebilmeyi istedim. Bunu düşünmeden edemiyorum.” Başparmağını altdudağımda gezdirdi. “Bunu istediğini, bu andan önce de istediğini söyle.”

“Bunu istiyorum.” Elimi boynuna koyup onu kendime doğru çekerken aşağı eğilip kayaya uzandım. Finn dudağını dudağıma bastırdı. Önce nazıkçe emerek tadıma baktı, sonrasında ise dilini ağzıma soktu.

Kanım arzu ve ihtiyaçla kaynarken zevkle inledim. Finn dudaklarımı daha derin öpmeye başlarken benimkine benzer bir arzuyla hırıldadı. Ellerimi omuzlarında ve güçlü sırtında gezdirdim. Hırıltısında çaresizliğin tadını alıyor, karnıma doladığı elinde bu duyguyu hissediyordum. Eli belimde gezindi. Sonra da göğüslerimde. Başparmağını iç elbisemin ince, ıslak kumaşının altında hafifçe gezdirdi. Bu basit dokunuşun bana verdiği arzuyla inledim. Sırtımı gerip kendimi ona bastırdım, ellerini vücudumda gezinmeye teşvik ettim ve...

Acı. Finn’in kollarından sıyrılıp onu ittim. Acıyla kıvranmaya başladım. Kalbim acıyordu. Bir çığlık kopardım ama bunun fiziksel duyularla hiçbir ilgisi yoktu, göğsümdeki acıyla ilgisi vardı.

“Abriella?” Finn bana bakarken yüzünde karmaşık bir ifade vardı. “Ne oldu? Canın mı yandı?”

Avucumu göğsüme koydum, gözlerim yaşlarla doldu. “Ben...” diye hıçkırdım.

“Konuş benimle.”

Kesik kesik nefesler alarak Misha’nın bana öğrettiklerine odaklandım. Kendimi toparladım. Bir kalkan koydum. “Bu...”

Gerçek kafasına dank edince gözleri parladı ve benden uzaklaşıp kayalığın öbür tarafındaki bir köşeye yerleşti. “Sebastian.” Bir küfür mırıldandı. “Tabii ya. Seni hissetti, burada benimle birlikte olduğunu biliyor ve onun buna karşı olan tepkisini duyuyorsun.”

“Nasıl...” Başımı salladım. “Onu engellediğimi sanıyordum.”

“Yoğun olan herhangi bir hissi bağ üzerinden engellemek zordur.” Bana erişecek kadar yakına geldi ve parmaklarını yanaklarımda, boynumda gezdirdi. “Üzgünüm.”

Başımı iki yana salladım. Üzgün olan bendim. Sebastian’la yanlış sebeplerden ötürü bağ kuran bendim.

“Banyonu bitir ve kıyıda buluşalım.” Yavaş hareketlerle suya indi, ardından yüzeyin altına dalıp yüzerek uzaklaştı.

Onu geri çağırmak için seslendim ama ne yapabilirdim ki? Ne diyebilirdim?

Sebastian’la bağ kurmuştum. Finn’in uyarılarına rağmen bu seçimi yapmıştım ve artık geri alamazdım.

Kampa dönüş yolu gergin ve fazlasıyla sessiz geçti. Bir kez daha Finn'in önünde at bindim ama aramızdaki yakınlık şehvetli ve samimi olmak yerine, şelalenin altında olanların rahatsız edici bir anısıydı. Finn ellerini Çift Yıldız'ın dizginlerinden başka bir yere hiç koymadı. Nedendir bilinmez ama bu daha da kötü bir durumdu, öyle ki sonunda kamp görüldüğünde buna minnettar olmuştum.

Çok geçmeden çadırımda yalnız kaldım, yine elbisemi değiştiriyordum. Bu seferki soluk gümüş bir elbiseydi, ay rengindeydi. Askısızdı, kalp şeklindeki dekoltesi göğsümdeki mühür işaretini zar zor kapatıyordu. Sahip olduğu yumuşak kumaş, katmanlar halinde elbisenin yüksek belinden aşağıya dökülüyordu.

Finn'le baş başa konuşabilme fırsatı bulmayı umarak elimden geldiğince uzun süre oyalandım ama o gelmedi.

Berrak gökyüzü bütün akşamüstü boyunca devam etti. Sonunda güneş battığında, bütün yıldızlar ay ışığında parlayan cevherleri andırıyordu. Lunastal kutlamaları kurulan çadırlar ve şenlik ateşinin etrafında, hatta dağın eteklerinde bile tüm hızıyla devam ediyordu.

Müzisyenler etrafımızda çalışıyor, dans ediyor, parmaklarını enstrümanlarının tellerinde ve tuşlarında uçup giderken şarkı söylüyordu. Yiyecekler, kahkahalar ve bolca dans vardı. Bu halk prenslerini karşılamak için o kadar heyecanlıydı ki tacı ondan istemeden de olsa aldığım için içim acımişti.

"Eğleniyor musun?" diye sordu arkamdan derin bir ses.

Arkamı dönünce Misha'nın gülümsediğini gördüm. O

büyük kahverengi gözleriyle sanki kalkanımı aşarak zihnimi okumak istermiş gibi yüzümü inceliyordu. “Tabii ki.”

Misha ofladı. “Bu akşam fena halde üzgün görünüyorsun, prenses. Ne de olsa bu bir parti.”

“Sanırım düşüncelere daldım.” Boğazım kasıldı. “Mordeus’un zamanında bu halkın yaşadıklarını duydum. Ondan saklanmak için evlerini ve buradaki hayatlarını terk etmek zorunda kalmışlar.”

Misha başını sallayarak kalabalığı inceledi. “Muhtelemen seni bu yüzden şimdiden sevdiler.”

“Beni sevmiyorlar.”

Misha hafifçe güldü. “Herkes seviyor, Abriella. En azından buradaki herkes.” Bakışları etrafımızda dans eden mutlu perilerde gezinip Finn’in üzerinde durdu. Gölge prensi bir çadırın kenarına eğilmişti, elini koyu renk buklelerinde gezdiriyordu. Bu sırada da ellerini heyecanla hareket ettiren ve büyük ihtimalle coşkulu bir hikâyenin ortasında olan Juliana’ya gülümsüyordu.

“Onu seviyorlar,” dedim Misha’ya. “Beni kabul ediyorlar çünkü birlikte geldik.”

“Bu sabah onun ne yaptığını fark ettin, öyle değil mi?” diye sordu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Gölge kral -sakın aksini düşünme, buradaki periler için Finn tam olarak bu- eşinin önünde diz çöküp onun ayaklarını yıkadığında, ortaya güçlü bir sembol çıktı. Hizmet etmeye layık olduğunu ve eğer o senin önünde diz çöküyorsa onların da çökmesi gerektiğini gösterdi herkese.”

Başımı iki yana salladım. “Yalnızca bir ayindi. Bir anlamı yoktu.”

“Evet, bir *ayindi*. Ama bu ayinin periler için anlamı büyük. Eğer burada olmasaydın, Finn başka bir kadının önünde diz çökmezdi. Halkına senin değerli olduğunu ve bugünden sonra el üstünde tutulman gerektiğini anlatmak için, sana olan saygısını göstermeyi *seçti*.”

Midem takla attı. “Bunu neden yapsın ki?”

Misha ofladı. “Aklıma birkaç sebep geliyor ama bu konuda Finn’le konuşsan daha iyi olur. Gerçi her şekilde sana saygı duyarlardı. Sen Mordeus’u öldürdün. Tek başına bütün laneti bozdun.”

Hatırlatmana gerek yok. “Ayrıca tahtlarını yok ettim.”

Misha dirseğiyle hafifçe vurdu. “Bunları düşünmeyi bırak artık. Kutlama yapmaya geldik.” Yanımızdan geçen bir hizmetkârdan kabarcıklı pembe şarap kadehi alarak bana uzattı. “İç şunu.”

Kaşlarımı çattım. Son kez bir partide peri şarabı içtiğimde zehirlenmiş ve kendimi Finn’le duşta bulmuştum.

“Ah, gerçekten mi?” diye sordu Misha. Ardından gözleri parladı ve dudakları kıvrıldı.

Ona bir bakış atıp zihnimdeki kalkanı güçlendirdim. “Zihnimden uzak durur musun?”

“Ama zihnini seviyorum,” dedi. “O kadar sevimli ve hoş ki... Ayrıca bazen de... kötücül ama eğlenceli.” Şarap kadehini elimden aldı, hafifçe kokladı ve bir yudum alıp bana geri verdi. “İçebilirsin. Bu gece birisi seni zehirlerse, sana kendi ellerimle bakacağıma söz veriyorum.”

Gözlerimi kısıtım. “Bu hoşuna giderdi, öyle değil mi?”

Dudağının kenarı kıvrılarak sırıttı. “Senin şu gölge prensinden daha *yumuşak başlı* olacağım diyelim.”

Göğsüne bir gölge topu fırlattım, kıkırdayarak geriye sendeledi. Yanaklarım kızarmıştı. “Çok kötüsün,” diye hırladım ona.

Misha istifini hiç bozmadan tekrar yanıma geldi. “Söylediklerine göre...” dedi. “Aslında epey iyiyim.”

Gözlerimi devirerek şarabımdan büyük bir yudum aldım. Kabarcıklıydı ve hafif tatlı bir tadı vardı, taze yaz elmaları ile ekşi erik aromalıydı.

Misha, “Şarabını hızlıca iç de dans edelim,” dedi kadehi dudaklarıma götürmemi izleyerek.

Yutkundum ve göğsümdeki sıcaklığın tadını çıkardım. “*Bundan sonra* seninle dans etmemi mi istiyorsun?”

“Güven bana, haddimi aşmam,” dedi. “Doğrusunu istersen, arkadaşlığına bunu yatakta bir geceyle mahvetmeyecek kadar çok değer veriyorum. Her ne kadar bu kulağa çok cazip gelse de. Her neyse, duygusal olarak dengesiz olan kadınların peşinden koşmaktan bıktım.”

Ağzım açık kaldı. *Peşinden koşmak mı?* Bir zamanlar Amira’nın da peşinden koşmuş muydu? “Demek istediğin...”

“Yapma.” Misha’nın yüzünde sert bir ifade belirdi, hiçbir şey belli etmiyordu. “Bu gece bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece partideki en güzel kızla dans etmek istiyorum.” İltifatına karşılık içim eridi, Misha ise bir iç çekti. “Ama o müsait olmadığı için, seninle dans etmeye de razıyım.”

Kıkırdadım. “Ne kadar kötüsün!” Şarabımdan bir yudum

daha aldım. Finn hâlâ sanki o hayatı boyunca gördüğü en komik yaratıkmış gibi Juliana'ya gülüyordu. Dizginleyemediğim kıskançlığım yüzünden, bu diyara geldiğimden beri verdiğim her kararı sorguluyordum ama bu, akşamı geçirmek için çok da verimli bir yolmuş gibi gelmiyordu. Bu yüzden de peri şarabı içip dansla keyiflenmeye karar verdim.

"Aferin sana," dedi Misha kadehi kafaya diktiğimde. Kadehi elimden alıp yanımda duran masaya koyduktan sonra beni dans pistine götürdü.

Hızlı bir şarkı çalıyordu, bana kendimi hafif hissettiren bir temposu vardı... ya da belki şarabın etkisiyle böyle hissediyordum. Misha beni yanına çekip sabırla dansın adımlarını öğretti. Oldukça kolay bir danstı ama herkes birlikte yaptığında göz kamaştırıcı gözüküyordu. Yana bir adım, yer değiştir, arkadan geç, kollarını salla ve arada sırada eğil; ardından çeyrek dönüş ve öbür tarafta hepsini tekrar yap.

Parlak kanatlı ruhlar havada uçuşup kendi danslarını yapıyor, başlarımızın üzerinde ışık çizgileri bırakıyordu. Çok geçmeden kendimi sırtırtırken ve dansın adımlarını yaparken buldum.

Dans bittiğinde nefes nefese kalmıştım. Öyle ki Misha kollarını belime dolayıp beni kendine çektiğinde ve bir sonraki şarkının yavaş temposunda dans etmeye başladığında şikâyet etmedim. Fazla yakın olduğumuzu düşündüğüm anda beni o kadar aşağı eğdi ki kısa saçlarım neredeyse yere değiyordu. O beni tekrar yukarı çekerken kahkaha attım, Misha'nın gözlerinde ise muzip bir ifade vardı.

"Sakin bakma," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Ama sanı-

rım sana bu kadar yakın dans etmemden pek hazzetmeyen biri var.”

Başımı çevirmeye yeltendim ama Misha büyük elini enseme koyarak beni durdurdu.

“Sakın bakma dedim.”

“Ama kimden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim kaşlarımı çatarak.

Misha başını geriye atıp güldü. “Bu sorunun cevabını veren kişi olmam gerekiyorsa, siz ikiniz tahmin ettiğimden de safsınız.”

Finn.

Bir anda Finn, Misha’nın yanında belirip hafifçe omzuna vurdu. “Bir sonraki dans benim. Ne de olsa Abriella *benim* nişanlım.”

“Ah, bu yüzden mi yani?” diye sordu Misha. “Oyunu devam ettirmek için mi? Ben de başka bir şey için sanmıştım.”

Finn’in karşı çıkmasını bekledim ama arkadaşına göz kırparak beni şaşırttı. “Bir erkeğin güzel bir kadınla dans etmesi için birden fazla sebebi olamaz mı?” Ardından Misha’nın cevabını beklemeden aramıza girdi, bir eliyle elimi tuttu ve diğer elini de belime koydu.

“Tadını çıkarın,” dedi Misha, sonrasında hafifçe reverans yapıp yanımızdan uzaklaştı.

Finn onun arkasından baktı, ardından dikkatini bana çevirdi. “Gece boyunca benden kaçtın.”

“Juliana’yla dans ettiğin için meşgul olduğunu sandım.” İçtiğim bir kadeh şaraptan pişman olmam uzun sürmedi. Finn’in ifademdeki kıskançlığı fark etmemesi imkânsızdı.

Finn sırttı, çıkışımdan memnun olmuş gibiydi. "Onunla bir kez bile dans etmedim." Yüzündeki gülümseme genişledi. "Ama bunu zaten biliyorsun çünkü bütün gece boyunca benden kaçsan da gözlerini üzerimden ayıramıyordun."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama sonra buna değmeyeceğine karar verdim.

"Ta ki," dedi Finn. "Misha seni kollarına alana dek." Gülümsemesi solarken gözleri kalabalığın içinde arkadaşını aradı. "Anlaşılan sana epey bir ısınmış."

"Bana karşı iyi bir arkadaş oldu."

"Kıskandım," dedi Finn.

"Buna sen de sahipsin." Gülererek ondan bir adım uzaklaşıp gözlerinin içine baktım. "Onu benden çok daha uzun süredir tanıyorsun."

"Onunla olan arkadaşlığını değil," dedi beni izleyerek. "Onun seninle olan arkadaşlığını kıskandım."

Yutkundum. "Sen ve ben de arkadaşız, Finn."

"Hmm." Beni kendine doğru çekip başımı çenesinin altına yerleştirdi.

Elimde olmadan kokusunu içime çektim. Meşin, çam ağacı ve uçsuz bucaksız karanlık gökyüzü gibi kokuyordu.

"Belki yine arkadaş olabiliriz," dedi. Parmağıyla sırtımda küçük daireler çizerek tüylerimi diken diken ediyordu. "Sanırım bir ara güvenini kazanmıştım ama o zamanlar bunu hak etmiyordum. Bu kaybın acısını çekiyorum."

"Kimseye güvenmiyorum," dedim alçak sesle ama bu kelimeler ağzımdan çıkarken bile, onların doğru olmadığını fark etmiştim. Artık öyle değildi. Üstelik bu durum beni

dehşete düşürüyordu. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordum. Çoğu zaman okuması zor biriydi.

“İyiyim sanırım, aslında harikayım. Günlerdir nöbet geçirmedi.”

Rahat bir nefes verdim. “Bu iyiye işaret, değil mi? Yani artık iyileşiyorsun?”

“Umarım öyledir.”

Bu, ruh bağının ne olduğunu ve aramızdaki bağı nasıl açıkladığını düşündüğünü sormak için harika bir zamandı ama onu gözetlediğimi itiraf ederek anı bozmak istemedim. Bu yüzden de hiç ağzımı açmadım. Bir süre sessizlik içinde dans ettik. Finn’in sıcaklığının, dokunuşlarının, yakınlığının ve bu anın tadını çıkardım.

“Bu gece çok güzel görünüyorsun,” dedi Finn.

Keşke yüzünü görebilseydim. Böyle şeyler söylediğinde gözlerinin içine bakmak istiyordum. Nazikçe fark ettiği bir noktayı mı söylüyordu, yoksa daha fazlası mıydı bilmek istiyordum. Daha fazlası olmasını istiyordum. Bu isteğimin getirdiği utanç duygusu yüzünden bedenlerimizin arasına biraz mesafe koydum.

Finn iç geçirdi. “İltifatları kabul edebilirsin, prenses. Başka bir erkeğe bağlı olsan da.”

“Biliyorum,” dedim ama onun söyledikleri, Misha gibi birinin iltifatlarından çok daha farklı hissettiriyordu bana. “Ve... teşekkür ederim. Çok nazıksın.”

Kahkahasını duymasam da bana bastırıldığı göğsünün titrediğini ve saçlarıma hafifçe hava üflediğini hissettim.

“Gülme bana,” dedim.

“İltifatları kabul etme konusunda gerçekten berbatsın.”

“Teşekkür ettim işte!”

“Hmm. Sanırım öyle. Sözlerime inanmakla aynı şey değil ama bu seferlik bunu kabul edeceğim.” Geriye doğru bir adım atarak parmak uçlarımı sıktı ve dans eden kalabalığın ötesindeki daha sessiz bir yeri işaret etti. “Hadi gel. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Finn, elimi hiç bırakmadan beni kutlamadan ve müzikten uzaklaştırıp çadırımızın ötesindeki tepeye götürdü. Acaba şelalede olanlar hakkında mı konuşmak istiyordu? Ya da beni yine öpmeye çalışır mıydı? Keşke öpseydi. Keşke ben de Sebastian'ın duygularını incitmeden ona bir karşılık verebilseydim.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordum.

“Seveceğini düşündüğüm bir yere.”

Bir süreliğine sessizlik içinde yürüdük. Elini tutmaya devam ettim, o da benim elimi hiç bırakmadı. Dik, çimenlik bir yokuşa vardığımızda duraksadım. “Finn?” Bakışlarımı indirip elbiseme baktım ve elbisenin altına giydiğim topuklu ayakkabıları düşündüm. “Bu akşam yürüyüş yapmaya uygun giyindiğim söylenemez.”

“Gideceğimiz yer uzak değil,” dedi. “Çok yorulursan seni taşıırım.”

Bunu duyunca yanaklarım alev aldı ama başımı sallayıp tepeye tırmanırken ona eşlik ettim. Bir defa bile ne kadar yorgun olduğum ya da topuklu ayakkabılarımın ne kadar acıttığı konusunda yakınmadım. Asla yapmazdım. Burada

baştan çıkarılma hissine karşı koymaya çalışıyordum ve eğer Finn beni kollarına alırsa bunu başarabileceğimi pek sanmıyordum.

“Rahibenin görüşmemizi ertelemesine üzüldüm,” dedim kendi hatırıma konuyu değiştirerek. “Eminim Mab’le konuşmak için sabırsızlanıyorsunuzdur.”

“Evet,” dedi alçak sesle. “Ama dahası, rahibenin beni görmekten tamamen vazgeçmesinden endişeliyim.”

“Neden? Beni bu yüzden buraya getirdiğini sanıyordum. Tahtın gücü yanında olduğu sürece seninle görüşmeyi kabul edecekti.”

“Tacın gücünü reddetmeyi göze alamaz, yoksa Mab’in öfkesini üstüne çeker ve bulunduğu konumun sihri ona karşılık verir. Ama işimizi zorlaştırabilir ya da yanında yer almayı kabul etmeyebilir. Sırf benden hıncını almak için.”

“Neden ki?”

“Sana babam ölümlü diyarındayken ipleri elime almadığım için, bütün bu kargaşa yüzünden kendimi suçladığımı anlatmıştım, hatırlıyor musun?”

Nasıl unutturdum ki? Finn’in suçluluk duygusu çok ağırdı. O gece, Juliana’nın evindeki ahırlarda, nihayet bunun sebebinin bir kısmını anlayabilmişim. “Hatırladım,” dedim alçak sesle.

“Eh, durum aslında biraz daha karışık. Yıllardır babama karşı koyuyordum, Isabel’e âşık olup onu gelinim yapmaya karar verdiğimden beri. Babam bir takas çocuğuyla ilişki yaşamamı önemsemedi, asillerin çoğu ölümlülerle ilişki yastı. Ama onunla evlenmeyi düşündüğümü öğrendiğinde

ortalık karıştı. Ben kral olacaktım, yanımda gerçek bir kraliçe olmalıydı.”

Önümüzdeki yola odaklanmıştı ama gözlerinin içine bakarsam oradaki acıyı görebileceğimi biliyordum. “Hayatımı Isabel ile geçirmek istiyordum. Tahta onun yanında oturmak istiyordum.” Finn iç çekti. “Babam bunu yasakladı ama gençtim ve âşıktım, o yüzden bunu umursamadım. Dik başlılığım başıma birçok yönden iş açtı. Babamla, divanla ve Yüce Rahibe’yle.”

“Yüce Rahibe bunu neden önemsiyordu?” diye sordum.

“Çünkü onun kızıyla evlenmem gerekiyordu.”

Kaşlarımı çattım. Yüce Rahibe’nin kızı... “Juliana mı?”

“Evet, o. Babamın evlenmem için seçtiği kız oydu. Birlikte büyümüştük ve biz iyi arkadaş olduğumuzda ailelerimiz çok sevinmişti. Şanslı olduğumu biliyordum. Bizimki gibi bir diyarda böyle bir konumda olduğunda, çoğu kişi evlilik ile dostluğu aynı kişide bulamaz. Bazen bu, zaman içinde gelişir ama çoğu zaman...”

Onu izledim ve bekledim. Çenesindeki kaslar oynadı. “Çoğu zaman ne olur?”

Finn bir iç çekti. “Çoğu zaman, tahta çıkan çiftlerin birbirine duyduğu nefret krallıkların düşmanlarına duydukları nefrete eşdeğerdir. Büyükanne ve büyükbabamda böyle olduğunu gördüm. Pretha da kendi ailesi hakkında aynısını söyleyecektir. Ama Isabel’le tanıştıktan sonra, Juliana ile evlenemeyeceğimi anlamıştım. İkisine de bunu yapamazdım.”

“Isabel’e ilk görüşte âşık mı oldun?” diye sordum.

Elimi tutup kayalara tırmanmama yardım etti, onun-

la aynı hizaya geldiğimde gülümsediğini gördüm. “Onu ilk görüşte *arzuladım* desek daha doğru. O gördüğüm en güzel varlıktı.”

Yeniden yürümeye başlayınca Finn elimi bırakmadı. Hatta parmaklarını parmaklarıma geçirdi. “Daha önce hiç ölümlü görmemiş miydin?” diye sordum.

Güldü. “Ah, bir sürü ölümlü görmüştüm, birçok takas çocuğuyla tanışmıştım ama onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Çekim böyle gariptir işte. Sanki hiç söz hakkımız yokmuş gibidir. Öylece... *güm*. Ayrıca bana bir tanrıymışım gibi bakıyordu. Bende kendi kurtuluşunu görüyordu.”

“Sana bir tanrıymışsın gibi tapınması hoşuna gidiyordu yani, öyle mi?” diye sordum kaşımı kaldırarak.

“Anlaşılan artık gitmiyor,” dedi bana göz kırparak.

Dirseğimle onu ittirdim. “Egonu istediğin gibi okşayamadığım için üzgünüm.”

Bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Ama yine de seni karşı konulamaz buluyorum.”

Yanaklarım alev almıştı, başımı eğdim. “Yani Isabel’i bana karşı çıkacak kadar çok mu seviyordun?” diyerek konuyu değiştirdim çünkü iltifat alınca ne yapacağımı bilmiyordum.

Finn derin bir iç çekti. “Gençtim, dik başlıydım ve muhtemelen biraz da şımarıktım. Hayatım boyunca istediğim ne varsa sahip olmuşum ve Isabel’i de istediğime göre, bunun nesinin farklı olduğunu anlamadım.”

Bir sonraki tepeciğin ötesinde ufak bir kulübe göründü-

günde artık sertçe nefes alıyordum ve ayakkabılarım nemli çimenlerde sırlıklam olmuştu.

“Geldik,” dedi Finn. Bana bir gülümseme göndererek kulübenin kapısını açtı.

“Burası da neresi?”

“Sana göstermek istediğim yer,” dedi. “En azından bir kısmı.”

Kulübenin içi karanlık ve biraz küflüydü, uzun zamandır terk edilmiş gibiydi. Ama Finn köşeye bir ışık topu gönderince içerisinin çok güzel olduğunu gördüm. Sıcak ve samimiydi, bir şömine vardı ve koltuğa kıvrılıp bütün günü kitap okuyarak geçirmeye davet eden mobilyalarla döşenmişti.

“Bu kısa bir yürüyüş değildi,” dedim Finn’i yukarı doğru takip ederken. “Bilgin olsun diye söylüyorum.”

Merdivenlerin başındaki kapıyı açıp elimden tutarak beni çatıdaki terasa çıkardı. “Ama buna değdi, öyle değil mi?” Elimi bırakıp avucunu açtı. “Hadi bak.”

Ağır hareketlerle etrafımda dönüp manzarayı izledim. Burası gerçekten göz kamaştırıcıydı. Bir yanda Staraelia’yı, gaz lambalarının ışıklarıyla aydınlanan arnavutkaldırımlarını görüyordum. Diğer yanda ise, çok daha yakınlarda; partinin ışıkları görünüyordu. Partinin karşısında, yoğun orman yerini uzaklarda uzanan tepelere ve vadilere bırakıyordu. “Göz kamaştırıcı.”

Finn iki parmağını çenemin altına koyarak gözlerimin içine baktı. “Yukarı bak, Prenses.”

Bakmak istemiyordum. Onun hipnotize edici gümüş gözlerinin içine bakmak istiyordum. Bir adım atıp aramız-

daki bu hiç eksilmeyen, üstelik ay ışığında daha da güçlenen bağın tadını çıkarmak istiyordum.

Söylediğini anında yapmadığımda gülümsedi, aklımdan geçenleri okumuştı sanki. Ama sonra çenemi kaldırıp bakışlarımı yukarı çevirdi ve o anda nefesimi tuttum.

Böyle berrak, yoğun bir gökyüzünde bu kadar yıldızın parladığını hiç görmemiştim. Çocukluk anılarım zihnimin köşelerinden kendilerini gösterirken tek yapabildiğim uzun bir an için gökyüzüne bakmak oldu. *Annemin sesi*. Yan odadaydı, onu ürküten bir kadınla konuşuyordu. Kadın beni de ürkütmüştü. Kocaman bir ağzı vardı, gözleri nasıl da solgundu. Tam o sırada annem elimi tutmuş, gördüğüm en güzel yıldızlı geceyi gösteriyordu bana.

Abriella, bir dilek tut.

Sonrasında ise at üstünde, sahildeki *bir şeylerden* kaçarken saçlarımda hissettiğim rüzgâr vardı.

“İyi misin?” diye sordu Finn.

Ben daha ne olduğunu bile anlamadan, bu anı tıpkı kum taneleri gibi parmaklarımdan arasından kayıp gitti. “İyiyim.”

“Bir anlığına daldın,” dedi Finn.

Başımı salladım. “Ben sadece... çocukluğumdan bir günü hatırladım. Beni buraya getirdiğin için teşekkürler.” Gözlerimi gökyüzünden ayıramıyordum, hiçbir şey kaçırmak istemiyordum.

“Senindir,” dedi Finn alçak bir sesle.

Kayan yıldızla gülümsedim. “Gökyüzü herkesindir. Ayrıca hepimiz de gökyüzüne aitiz.”

“Abriella.” Sesi artık o kadar sert çıkıyordu ki bakışlarımı indirip onunla göz göze geldim. “Bu kulübe senindir. Bu kulübe ve üzerindeki topraklar... bütün dağın hepsi sana ait.”

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum.”

Finn iç çekti. “Annem bu araziyi bana bıraktı. Sanırım Gece Yarısı Sarayı’ndan uzakta, kendime ait bir yere sahip olmam gerektiğini biliyordu. Şimdi de burayı sana veriyorum.”

“Bunu yapamazsın, Finn.”

“Yaptım bile,” dedi alçak sesle. “Her şey halloldu. Şehir merkezinden ayrılmadan önce belgelerin son işlemlerini yaptım.”

“Ama... neden?”

Yutkundu. “Çünkü bu diyara ait olmadığını düşündüğünü biliyorum. Ölümlü hayatından feragat ettiğinde, aynı zamanda eve dönme şansından da feragat etmiş oldun.” Elimi tutup parmaklarımı sıktı. “Olup biteni değiştiremem, ölümlü dünyasını senin için daha güvenli bir yer haline de getiremem ama sana evim diyebileceğin bir yer verebilirim. Divandaki en güzel yer. Senindir.”

“Neyin karşılığında? Benden ne istiyorsun?”

“Aslında senden birçok şey istiyorum ama bunun karşılığında hiçbir şey istemiyorum.” Tekrar tekrar yüzümü inceledi. “Bu bir hediye. Sarayda kalsan da kalmasan da, Sebastian’la olsan da olmasan da sana ait.” Sertçe öksürdü ve bana muzip bir gülümseme gönderdi. “Tek yapmamız gereken şey, kraliçenin bunu yok etmesini engellemek.”

“Neden burayı kendine saklamıyorsun peki?” diye sor-

dum. “Ya Sebastian bir şekilde tahta geçerse? Senin de en az benim kadar bir eve ihtiyacın var.”

Finn yere eğildi ve dizlerinin üzerine çökerek yıldızları izlemeye koyuldu. Yıldız ışığındayken onun üzerinde belli belirsiz, parlayan bir enerji vardı. Gecenin kendisinden güç alıyordu sanki. Lanet bozulduğundan beri güçlenmişti. Burada, yani Ay Divanı’nda ise daha da güçlenmişti. Bu kendi kelime dağarcığımla açıklayabileceğim bir şey değildi ama oradaydı işte. Gökyüzünde parlayan ayı görebildiğim kadar kesin bir şekilde hissedebiliyordum bunu.

Onu takip edip soğuk, kiremitli çatıda yanına oturdum.

“Jalek’i kurtarmama yardım ettiğin geceyi hatırladın mı?” diye sordu. “Sonrasında birlikte dışarıda oturmuştuk ve annenin sana yıldızlara bakıp dilek dilemeyi öğrettiğini anlatmıştın.”

Abriella, gökyüzündeki yıldızlar senin için parlıyor.

Sertçe yutkundum. Finn’e karşı hissettiğim çekim ilk andan beri oradaydı ama o gece, ilk defa aramızda bundan daha fazlası olduğunu hissetmiştim. “Hatırladım.”

“O gece seni buraya getirmeyi ne kadar istediğimi fark ettim.” Derin bir iç çekti. “Bu işi güvenli bir şekilde, Mordeus’a görünmeden yapmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Jalek ve Kane delirdiğimi düşündü. Onlara, bunun nihayetinde seninle bağ kurmayı önerdiğimde evet demen için güvenini kazanmak adına yapacağım bir şey olduğunu söyledim... ama biliyordum. O zaman bile, yapmam gerekeni yapamayacağımı biliyordum.”

“Yani beni öldüremezdin.”

Başını çeviren Finn benimle göz göze gelerek başını iki yana salladı.

“Bu karmaşaya sebep olmaktan nefret ediyorum,” dedim alçak sesle. “Hepsi benim suçum.”

“Hayır değil. Hiç de bile.”

“Görünüşe bakılırsa senden çok benim suçum var.”

Dönüp gözlerini kısarak bana baktı. “Bana kaç defa hayır dedin?”

“Bana sormadın...”

“Sormadım. Hiç sormadım. Hatta seni zorlayacak bir bahane bulmaya bile çalışmadım. Bir çözüm bulmakla o kadar meşguldüm ki...” Ağzını sıkıca kapattı, ardından başını yeniden gökyüzüne çevirdi.

Benim canımı yakmayacak bir çözüm.

Sırtüstü yere uzanıp bir an için gözlerini kapattı.

“Anlamıyorum, Finn.”

Birkaç defa derin nefes aldıktan sonra başını çevirip bana baktı, gözlerinde boş bakışlar vardı. “Neyi anlamıyorsun?”

“Her yanın dövmelerle kaplı,” diye fısıldadım. “Hepsi de krallığını kurtarmak için yaptığın fedakârlıkların birer göstergesi.”

Kaşlarını çattı. “Yalnızca kendimi kurtarmayı istemediğim ne malum?”

Çünkü seni tanıyorum. Çünkü sen böyle biri değilsin. Ama bu tartışmayla dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. “Ben neden farklıydım?” diye sordum. Sormamam gerektiğini biliyordum. Birinin duygularını böyle doğrudan sorgulamanın çok zevksiz bir şey olduğunu biliyordum. Duygula-

rını yüzüme karşı söylemesi için ona baskı yapmayı geçtim, bana karşı hisler beslemesini istemem bile yanılttı.

“Sorsam bile hayır derdin. Önemi yok.”

“Muhtemelen,” diye fısıldadım. “Ama Sebastian’a evet dememe engel olmak için daha fazla ısrar edebilirdin. Bana yalan söyleyip onun kamplara arka çıktığını iddia edebilirdin. Kendine fazlasıyla zaman kazandırmış olurdun. Benimle tahtı çalmaya çalışan erkek arasına mesafe koyardın. Senin için kolay olurdu. Bolca fırsatın vardı.”

Finn derin bir iç çekti. “Tıpkı Jalek gibi konuştun. Senin kampları öğrendiğin gün beni epey bir azarladı. Tahtı hiç istemiyormuşum gibi davrandığımı söyledi bana.”

“İstiyor musun peki?”

Finn ağzını açtı, ardından geri kapadı. Birkaç saniye daha bekledikten sonra cevap verdi. “Sanırım bir yanım her zaman sarayı korumak konusunda bir role sahip olacağımı biliyordu ama belki de tahta geçmem gerekmiyordur.”

Kalbim sızladı. Kendini buna mı ikna etmişti yani? Benim yüzümden mi? Sebastian yüzünden mi?

“Ama o günün tahtla bir ilgisi yoktu. Seninle ilgisi vardı. Jalek, senin prensini neden korumam gerektiğini anlamıyordu; ama o gözlerinin içine bakmamıştı. Kraliçenin ne yaptığını duyduğun zaman, senin ne denli hayal kırıklığına uğradığını görmedi.” Yutkundum. “Sana yalan söylemek istemedim.”

“Öte yandan ölmemi de istemedin,” dedim.

Gözlerini sıkıca kapattı. “Bu doğru.”

“Bu yüzden kötü adam mı oldun yani? Bu bana kendimi

nasıl hissettiriyor sence?” Gözlerini kaçırma sırası bendeydi. Mantiğini anlıyordum. Eğer tacı Sebastian’a geçirirken ölseydim, bu herkes için daha kolay olurdu ama Finn’in gözlerinin içine bakarken bunu duymaya dayanamayacak kadar doluydum.

“Brie,” dedi bir nefes vererek. “Bak bana.” Bakmadım. Parmaklarını tekrar çeneme koydu ve biz tekrar göz göze gelene kadar benim etrafımda döndü. “Hayatta kalmanı istemek beni kötü adam yapmaz. O lanet iksiri içtiğin için memnun olduğumu söylemiştim zaten. Ama ona âşık olduğunu daha önce fark etmediğim için büyük bir aptalım. Ona ne kadar derinden güvendiğini daha önce anlamalıydım. Ne kadar körmüşüm. Kendime senin hayatını sona erdirmedığım için kızmıyorum. Bir yolunu bulup seni kurtaramadığım için kıyorum.”

“Canımı yakmadan tacı almanın bir yolunu bulmak için yıllardır uğraştığını kendin söyledin. Bu doğru muydu?”

“Tabii ki doğrudu.”

“Olmayan bir çözümü bulamamak nasıl oluyor da senin hatan oluyor?”

Finn elini çenemden ayırdı. “Babamın daha en baştan işleri bu noktaya getirmesine izin verdiğim için, hepsi benim hatam.”

“Şimdi de babanın yaptıkları senin suçun mu oldu?”

“Hayır,” diye hırladı, sesi geceye doğru yankılanmıştı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Kendi yaptıklarımdan sorumluyum. Sana söyledim, şımarık davrandım ve istediğimi elde ettim. Isabel’i istiyordum, bu yüzden de bir plan

yaptık ve gizlice bağ kurarak birlikte yaşamaya başlamaya karar verdik. Babam beni tahttan men etse de fark etmezdi. Isabel çocuk istiyordu, bu yüzden önce aile kurmaya karar verdik. Babamdan sonra tahta geçtiğimde ise ona Yaşam İksiri'ni verecektim. Acelemiz yoktu. Hatta tahta geçmeden önce daha fazla vaktim olsun istiyordum. Tahta oturmanın baskısı hayatlarımızı değiştirmeden önce, birlikte geçirdiğimiz hayatın tadını çıkarmak istiyordum. Bu, Mordeus tahtı ele geçirmeden önceydi ama her şeyin çabucak çözüleceğine emindim. Babam ölümlü diyarından dönmüştü, orada geçirdiği aylar onu zayıf düşürmüştü ama gücünü geri kazandığı zaman, sarayı iç savaşa sürüklemekten Mordeus'tan kurtulacağına emindim." Derin bir nefes verdi. "Ne kadar da safmışım. Mordeus'un kendi takipçileri üzerindeki nüfuzunu, her şeyden çok da kraliçenin gücünü hafife aldım. Öfkelerini ve kızgınlığını. Hepimiz hafife aldık."

"Ne oldu?" diye sordum.

Finn elimi tuttu, bu hikâyeyi anlatırken benim dokunuşumdan güç alıyor gibiydi. "Isabel ile bağ kuracağımız gün, babam ortaya çıkıp ona yardım etmemi istedi. Mordeus'tan tahtını geri almak için plan yapmıştı. Ne olduğunu bile bilmiyordum ama sonra keşke onu dinleseydim dedim, amcamı saraydan atıp onun güçlkle tuttuğu gücü elinden almak istedim. Babamı reddettim. Isabel bütün günü planlamıştı, onun için her şeyimi verirdim. Ama aynı zamanda babama inat olsun diye de yaptım bunu. Isabel ile olan geleceğimi desteklemediği için ona dargındım ve bu yüzden de canını yakmak istedim."

Elini sıktım, Finn gözlerini bana dikip kaşlarını çattı. “O gün halkımı öne koymadığım için utanıyorum. Eğer bencil davranmasaydım her şey daha farklı olurdu.”

“Ne olduğunu anlat bana.”

“Isabel ile törenin öncesinde özel bir gün planlamıştık, yeminimizi ederken de...” Finn yutkundu ve arkasını döndü. Bana tekrar baktığında gözlerinde ay ışığında parlayan yaşlar vardı. “O akşam kendimi *tuhaf* hissettim. Hastaymışım gibi değildi ama açıklanamayacak şekilde zayıf düşmüştüm. Kraliçenin bütün halkı lanetlediğini, beni lanetlediğini bilmemin bir yolu yoktu. Bağımız tamamlandığı anda Isabel kollarıma yığıldı.” Başını salladı. “Dağlarda terk edilmiş bir kulübedeydik. Buranın kuzeyindeki bir yerlerde, tamamen ıssız bir yer. İksir yanımda değildi. Malzemeleri henüz toplayamamıştım, toplasaydım bile onu yıllar sonra kullanmayı düşünüyorduk. Hazırlıklı değildim. Isabel kollarımda öldü. Yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı.”

Bense onu suçlamıştım. Isabel’i öldürdüğü için onu çok sertçe suçlamıştım. Kraliçe halkını lanetledikten sonra, sırf kendi sihrine ulaşabilmek için onun hayatına kıymıştı. Onu suçlamıştım ama işin aslını bilmiyordum. “Finn, çok özür dilerim.”

Finn yutkundu. “Bir insandan gelen güç sana geçtiğinde, gerçek bir güç hücum eder. İçimde gerçekten de bir yerin bozulduğunu sandım. Orada öylece oturdum ve sevdiğim kadının kollarımda öldüğüne şahit oldum. Kendimi hayatım boyunca olduğumdan daha canlı hissettim ve bunun için kendimden nefret ettim.”

Hayal edince bile midem ağzıma gelmişti. Ona sıkı sıkı sarılmak, birbirine dolanmış parmaklarımızın da ötesinde onu rahatlatmak istiyordum ama Finn'in bunu rahatlatıcı bulacağını düşünmediğim için yapmadım.

“Bu olaydan sonra, neler olduğunu anlamaya başladık,” dedi. “Lanetler ne olduklarını ya da ne yaptıklarını açıklayan duyurularla gelmez. Her şeyi kendi kendimize çözmek zorundaydık. Sihrimiz bizi zayıflatıyor ama yerine gelmiyordu. Halkımız normal şartlar altında dakikalar içinde iyileşmesi gereken yaralar yüzünden kan kaybından ölmeye başlamıştı. Önceleri bunun bir lanet olduğunu bilmiyorduk. Zaman içinde parçaları birleştirmek zorunda kaldık ve sonra da ölümlülerle bağ kurmanın lanetle ilgisini keşfetmek zorunda kaldık. En kötü kısmı da lanet hakkında konuşmamızın yasak olmasıydı, yani her birimiz bunu kendi kendimize öğrenmek zorunda kaldık.”

Bunu hiç düşünmemiştim, lanetin detaylarını nasıl keşfettiklerini. Keşfettikleri her yeni bilgi, onlarda birer travma yaratmış olmalıydı.

“Babama zaten kızgındım,” dedi Finn. “Ama sonra gerçeği ortaya çıkarıp altın kraliçe tarafından lanetlendiğimizi anlayınca, ona olan öfkem daha da arttı. Sevdığım kadının ölmesi *babamın suçuydu*. Arkadaşlarımın ölüyor olması onun suçuydu.

“Mordeus'u tahttan indirmesine yardım etmeyeceğimi söyledim. Kargaşayı o yaratmıştı. O düzeltecekti.” Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Hayatını senin için feda ettiğinde, onu tam on bir yıldır görmüyordum.”

"Finn." Yana dönüp kolumu başımın üstünden geçirdim ve omzumun üzerine yerleşerek onu izlemeye koyuldum. "Mordeus sorunun sadece ufak bir parçasıydı. Büyük Peri Savaşı'nın sorumlusu sen değilsin, babanın altın kraliçeye yaptıklarından da lanetten de sen sorumlu değilsin."

Finn de yan dönüp benim gibi durdu. "Eğer Mordeus'u tahttan indirmeyi başarsaydık, halkın sadece laneti bozması yetecekti ve en azından evlerinde güvende olacaktı. Ama hayır, zaten zayıf düşmüşken bir de kaçmaya zorlandılar."

"Buna çok üzüldüm. Babanın benim için yaptıkları benim fikrim değildi ama kurtuluşum krallığını kaosa sürüklediği için üzgünüm."

"Ben değilim," dedi. "Bunun için üzülmedim. Hayatıma girdiğinde, bitmek bilmeyen karanlık bir gecede karşıma çıkan parlak bir yıldız gibiydin. Hâlâ umut etmeye degecek bir şeyler olduğunu görmek istedim. Belki de hâlâ şımarık, bencil bir çocuğumdur ama seni buraya getirdiğim ya da burada tuttuğum için pişman değilim. Lütfen pişman olmamı isteme benden."

"Pekâlâ," diye fısıldadım.

Finn bana bakmakla yetindi. Başlarımızın üzerine koyduğumuz ellerimiz birbiriyle buluştu. Finn başparmağıyla avucumu okşadı, gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmıyordu.

Tek parmağımı tereddütle sivri kulağında ve sert çene kemiklerinde gezdirdim. Dudağına dokunduğumda dudaklarını araladı ve gözlerini kırıştıtarak kapattı. İçimden onu öpmek geliyordu. Onun da beni öpmesine izin vermek isti-

yordum. Şelalede yaşadıklarımıza kaldığımız yerden devam etmek, o eller belime ve göğsüme yaptığı yolculuğu tamamlarsa bana nasıl hissettirecek görmek istiyordum. Dudaklarını yine dudaklarıma bastırmasını istiyordum. Bu defa tadını ve dudaklarının hissini en ufak ayrıntısına kadar zihnime kazıyacaktım.

Finn elimi sıkı sıkı tuttu, sanki bunu o da hissediyor ve istiyordu. Ama beni öpmeye yanaşmadı.

“Belki de ona âşık olduğumu fark etmedin... çünkü aslında âşık değildim.”

“Bunu söylemek zorunda değilsin,” dedi alçak sesle. “Bir kişiye karşı beslediğin duygular, bir başkasına karşı beslediğin duyguları etkisiz kılmaz.”

Finn, ona olan hislerimden bahsediyordu. “Bunu biliyorum ama kastettiğim şey o değil. Konu Sebastian olunca...” Finn’in elini sıktım, bunu itiraf etmeye utanıyordum. “Ben, onun olduğunu sandığım kişiye âşıktım. Yıllarca tek başıma hayatta kalmaya çalıştıktan sonra, o bana destek oldu ve güvende olmamı sağladı. Bu yüzden onunla bağ kurdum. Onun beni korumasını istedim. Bir daha asla yalnız kalmak istemiyordum.”

Finn yutkundu. “Güvenebileceğin biri olmasını istedin.”

“Hem de çok,” diye fısıldadım. Söylediklerim kulağa o kadar hassas geliyordu ki, kendimi o şelalenin altında ıslak iç çamaşırlarımla dururken olduğumdan daha çok ifşa olmuş gibi hissediyordum.

“Bir gün buna kavuşacaksın.” Fısıldayarak verdiği bu söz-

k birlikte arkasına yaslanıp gökyüzüne baktı. Ben de onun vaptığını yaptım.

Uzun bir süre öylece uzanıp yıldızlara baktık. Sessiz gece çocukluktan kalan rahatlatıcı bir battaniye gibi bizi sardı, duyulan tek ses aşağılardaki dağlarda süren partiden süzülen müzik ve kahkaha sesleriydi. Geleceğimiz çok belirsizdi ama o anda, parmaklarımız birbirine geçmişken kendimi huzurlu hissediyordum. Umut doluydum.

Kamp alanına döndüğümüzde Finn beni çadırımıza götürdü ama dikkati dağınıktı. Her ne kadar benimle içeri girmesini istesem de onun bir süre düşünceleriyle yalnız kalmak istediği belliydi. Yarın rahibeyi görmeye gitmeden önce, böyle derinlemesine düşünme ve sessizlik anlarına ihtiyacı vardı.

“İyi geceler, Finn,” dedim. “Yatağa geldiğinde görüşürüz.” O anda yalnızlık ona teklif edebileceğim tek şeydi, daha fazlasını yapabilmeyi diledim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Yeni günle güneş de doğmuştu ama ruh halim aysız bir gece kadar karanlıktı.

Finn dün gece çadıra döndüyse bile fark etmemiştim. Bu sabah da bana bir bardak kahve getirip bir saat sonra rahibeyle görüşmek için ayrılacağımızı söyleyerek gözden kaybolmuştu. Şimdiyse başka bir yerde işi vardı. Muhtemelen yine Juliana'yla konuşuyordu ama bunu çok düşünmemeye çalıştım. Dün gece nerede olabileceğini de.

Dünkü hizmetkâr banyomu hazırladıktan sonra beni yalnız bıraktı. Kötü ruh halim düzeline kadar bu hoş kokulu suyun keyfini çıkarmaya kararlıydım. Geceliğimi ve iç çamaşırlarımı çıkarıp köşeye attım.

Çadırın kapısı açıldı. Hızla arkamı dönerek kollarımla göğsümü kapattım ve gözlerimi fal taşı gibi açtım. Finn içeri girip çadırı arkasından kapatmıştı. Arkasını dönüp beni gördüğünde donup kaldı. Öylesine şoka uğramış gibi görünüyordu ki bir yanım onun arkasını döndüğü gibi gitmesini bekledi. Ama o gitmedi.

Bunun yerine acele etmeden beni süzdü, yüzünde hiç anlam veremediğim bir ifade vardı. Ağır adımlarla öne yürü-

dü, aramızdaki mesafeyi kapatıp kalbimi küt küt attırdı. Bir adım önümde durdu ve göz göze geldik. Yağmur gibi kokuyordu. Toprak, gökyüzü ve... arzu gibi.

Nefesimi tuttum. Sıcak ellerini çıplak tenimde istiyordum, dudakları dudaklarıma değince doğacak karmaşayı idare edebilir miydim emin değildim ama yine de ikisini de istiyordum.

Finn etrafımdan dolandı ve tuniğinin kolunu hafifçe koluma değdirerek çadırın kenarına asılmış olan bornozu aldı. Bornozu açıp önümde tuttuğunda yanaklarım kızarmıştı.

Orada öylece duruyordum.

Çıplak.

Finn'in önünde.

Orada öylece durmuş, onun bana dokunmasını bekliyordum. Beni almasını. Tıpkı dün gece yatakta onu beklediğim gibi. O ise sadece bornozu almakla meşguldü.

"Bununla daha rahat edersin," dedi ben hareket etmeyince.

"Üzgünüm. Banyo sıcaktı, gitmeden önce biraz vaktimiz var diye ben de düşündüm ki..." Ne dediğimi bilmiyordum, altdudağımı ısırp çenemi kapattım. Bornozu giymeye yeltenmedim. Tek istediğinin beni giydirmek olduğunu bildiğim için mahcup olmuştum.

Finn bornozu omuzlarıma atıp önünü kapatmaya çalıştı. "Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi, sesi biraz sert çıkıyordu. "Karşıma bu halde çıktığın için özür dilemene gerek yok. Şu anda banyo için zamanımız olabilir ama yeterince zamanımız yok..." Yüzüne bakamayacak kadar korkak olsam da sesinden onun gülümsediğini anlamıştım. "...daha eğlenceli

etkinlikler için. Yani Yüce Rahibe'yle görüşmemize çok geç kalmamızı istemiyorsan, üstünü giyinsen iyi olur."

Aceleyle kollarımı bornozdan geçirdim ve kuşağı bağlayarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Hâlâ onunla göz göze gelemiyordum.

Finn parmağıyla çeneme dokundu ve başımı kaldırarak onunla göz göze gelmemi sağladı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, meraklı bakışlarla bana bakıyordu. "Sorun nedir, prenses?"

"Hiç. Ben..."

"Sessiz kalmak sana yakışmıyor."

Kaşlarımı çattım. Yanımda olmamıştı ki, sessizliğimin nedenini bilemezdi elbette. "Bütün gece gelmeyen sendin, gûya nişanlın olacağım..." Cümlemi yarıda keserek başımı salladım. Kendi sesimi duymaktan bıkmıştım. Onun yerine, kollarımı onun boynuna dolayıp ayak parmaklarım üzerinde yükseldim. Ardından tıpkı dün gece yapmak istediğim gibi dudağımı dudağına bastırdım.

Finn hafifçe homurdandı ve dudaklarını benimkilere değdirdi. Konuşmayı kesmek için bahane bulmuş olmaktan memnundum ama sıcak dudaklarını nihayet yeniden üzerimde hissetmekten ötürü duyduğum rahatlama çok farklıydı. Bedenimi ona bastırdım.

Finn omuzlarımı tutup bir adım geri atarak aramıza mesafe koydu.

"Neden uzaklaştın?" diye sordum alçak sesle, gerçi bunu sormaya hiç hakkım yoktu. Zaten her şey tam bir karma-

şaydı. Doğrusu ondan tam olarak ne istediğimi bile bilmiyordum. Hiçbir şey olmasa bile Finn arkadaşımı ve bunu kaybetme düşüncesi kalbimi acıtıyordu. “Dün gece neden gelmedin?”

Ellerini çekip uzun bir an için çadırın eğimli çatısına baktı ve avuçlarıyla gözlerini ovdu. “Gerçekten bilmiyor musun?”

Sertçe yutkundum. “Neyi bilmiyor muyum?”

Finn ofladığında çenesindeki kaslar oynadı. Gözlerini kapatarak, “Dünyada en çok istediğim şey, üzerindeki bornozu çıkarmak. Seni o yatağa yatırmak, vücudunun geri kalanının tadının da tıpkı dudakların ve boynun kadar lezzetli olup olmadığını görmek istiyorum,” dedi.

Midem sıkıca kasıldı ve bir takla attı. Tanrılar yardımcım olsun, şu anda tam da duymak istediğim şeyleri söylüyordu ama öte yandan da geri geri gitmekle meşguldü.

Gözlerini üzerimde gezdirdi, ardından boynumu takip etti. “Tadın peşimi bırakmıyor. Sürekli, tahrik olduğun zaman çıkardığın sesleri düşünüyorum.”

Kanım fokur fokur kaynıyordu, kesik kesik nefes alıyordum.

“Seni kollarıma aldığım zaman nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Her gün bunu düşünüyorum.”

Nefes alamıyordum. O gece olanlar benim de aklımdan çıkmıyordu. İlacın etkisindeydim ama o şehvet, arzu ve Finn’e karşı hissettiğim o çekim... Onlar şarap olmasa da vardı. Hep olmuştu. Öne doğru bir adım attım, ona dokunacak kadar yakındım. “Finn...”

“Seni arzulamıyormuş, sürekli seni düşünmüyormuş gibi

ıavranmak gibi bir niyetim yok. Bu ikimize de hakaret olur.” Finn yutkundu ve bakışları yüzümden aşağı inerek bornozun V şeklindeki yakasına takıldı. Eli de aynı yolu izledi, boynumu teğet geçip köprücük kemiğimden göğüslerimin arasına ilerledi.

Parmaklarıyla göğsümün şişliğini okşadı. Birdenbire içime dolan arzuyla titredim. Bu duygu o kadar yoğundu ki onun ne yaptığını, *nereye* dokunduğunu fark etmem bir an sürdü. Parmağıyla Sebastian’la olan bağımı gösteren mühür dövmesinin etrafında daireler çiziyordu.

“Seni çok arzuluyorum, Abriella. Mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha çok. İtiraf edebildiğimden daha çok. Ama Sebastian’a bağlı olduğun sürece, asla tamamen bana ait olmayacaksın.” Bakışlarını kaldırıp gümüş gözlerini yüzüme dikti. “Ben de Kraliçe Gloriana’ya âşık olan erkekler kadar bencilim. Senin tek bir parçanı istemiyorum. Her yanını istiyorum ve seni paylaşmaya niyetim yok.”

Bu yüzden öylesine üzgün, öylesine hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ki öne eğilip dudaklarımı tekrar onunkine bastırdım. Bu, gölde paylaştığımız öpücük gibi tutkulu ya da açgözlü bir öpücük değildi. Onu duyduğumu, anladığımı ve hislerini paylaştığımı söyleyen bir öpücüktü.

Benden uzaklaştığında ona sarıldım, içgüdüsel olarak ona yakın olmak istiyordum.

Finn homurdandı ve yüzüme düşen bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sana şimdi sahip olabilirim, prenses. Ama ben arzuya kendini kaptırmanı, kaybolup gitmeni istiyorum. Bunu başarabilirsem koyduğun o kalkanların hiç

şansı kalmaz. Sebastian seni hisseder, sen de onu hissedersin ve eninde sonunda, bu hepimiz için acı verici olur. İşte bu yüzden dün gece çadıra dönmedim.” Elini bırakıp geriye doğru bir adım daha attı. “İyi bir banyo yapmanı dilerim.”

*

Gölge perilerinin Yüce Rahibe’si kelimenin tam anlamıyla bir cadıydı.

Tapınağa varalı sekiz saat oluyordu, onun bizi birazdan göreceğini söylemişlerdi. Pretha ve Kane gitmişti, Finn’le beni de tapınağın içindeki daracık, loş bir odaya götürüp beklememizi söylemişlerdi. Ardından bizi yalnız bırakıp kapıyı kilitlediler. Bekledik. Su ya da yemek yoktu, oturacak bir sandalye ya da temiz hava almak için bir pencere dahi yoktu. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada bekledik.

Hizmetkârlardan biri gelip bizi geniş, iki yanı pencerele kaplı tapınağa götürdüğünde güneş batıyordu. Odaya girdiğinden beri yüzünde bizden iğrenir gibi bir ifade vardı, biri onu çizmelerinin altındaki çamurla konuşmaya zorluyordu sanki.

“Yüce Rahibe Magnola, bizimle görüştüğünüz için minnettarız,” dedi Finn. Önümüzde duran koyu renk saçlı, şık giyimli kadına başını eğerek reverans yaptı. Kadın tapınağın önündeki kürsünün ilerisinde bulunan şatafatlı bir tür tahtta oturuyordu. Taht mücevherler ve incilerle süslüydü, rahibenin kendisi de öyle. Boynunda, bileklerinde, kollarında ve hatta saçlarında, her yerinde inciler vardı.

"Finnian," dedi çenesini indirerek. Yarım saniyeliğine gözlerini üzerime diktikten sonra bakışlarını yine Finn'e çevirdi. "Bu divanın hükümdarlarıyla görüşmeyi reddedemeyeceğimi biliyorsun."

"Evet," dedi. "Bu yüzden Leydi Abriella'yı yanımda getirdim."

"O leydi falan değil," dedi rahibe, dudağını büzerek beni şöyle bir süzdü. "Ölümlü bir hizmetkârken leydi değildi, şimdi de bir leydi değil. O bir *hata*." Burnundan soludu. "İşte o kadar."

"Saygısızlık etmek istemem," dedi Finn, elimi koluna koyup başımı salladım. Bu kadından hiç hoşlanmamıştım. Bize karşı olan tavrı ve bana olan bakışları hoşuma gitmiyordu ama her şeyden çok, onun huzurundayken tüylerimin diken diken olmasından hoşlanmamıştım. Finn beni savunmak istiyordu ama bu kadın onun açıklamasını hak etmiyordu.

O soğuk, zehir gibi gözleri Finn'in koluna koyduğum elimde gezindi. "Benim zamanımda ruh bağının bir *anlamı* olurdu." Bana kötü kötü baktı, içimden onun yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi silmek geliyordu.

Ellerimi yumruk yapıp gücümü kontrol altında tutmaya odaklandım.

Rahibe devam etti. "Bir anlık hevesle alınan bir karar değildi. Bizim neslimiz sadece âşık olduğumuz kişiyle bağ kurardı ve ölene dek bu bağa sadık kalırdık. Sense karşıma gelmişsin, bir erkekle bağ kurmuşken üzerine bir başkasının kokusu sinmiş."

Rahibenin huzuruna çıktığımız andan beri ilk kez başımı eğdim. Söyledikleri beni utandırırken o öfkeli gözlerinin içine bakamıyordum. Bir *leydi* olmak umurumda değildi belki ama Finn ve Sebastian'la olan karmaşık ilişkim ve bu yolda yaptığım seçimler? İşte buna başarısızlık derdim. Tam bir utanç kaynağıydı.

Yanımda duran Finn gerildi. "Abriella, Sebastian'ın..."

"Bahane istemiyorum," diye tersledi Rahibe. "Bağ artık bozuldu. Tıpkı taç gibi, tıpkı taht gibi. Bunun böyle olmaması gerekiyordu."

"Katılıyorum," dedi Finn alçak sesle. "Biz de bu yüzden buradayız. Divan artık ölüyor. Taç ve tacın gücü ayrıldı, artık kimse tahta geçemiyor. Çocuklar Bitmeyen Uyku'ya yakalandı, gün geçtikçe sayıları çoğalıyor. Dahası Kraliçe Arya her an diyarımıza karşı savaş ilan edebilir. Bu savaşı kazanma şansımız olsun istiyorsak Ay Divanı tam gücüne kavuşmalı."

Rahibe bakışlarını benim üzerimde gezdirdi, ezici bakışları altında sinmemek için kendimi zor tuttum. "Tacın gücü sana ait ama Nasıgli kanın yok," dedi. "Saray ölüyor çünkü hâlâ nefes alıyorsun."

Finn'in öfkesi üzerinden taşıyordu. İleri doğru bir adım attığında elimi koluna koyup onu durdurdum. "Seçme şansım yoktu," diye açıkladım. "Ölüm döşegindeydim, Oberon ise..."

"Hikâyeyi biliyorum," diye tersledi. "Sadece hayal kırıklığına uğramadan edemedim."

Tabii ki hayal kırıklığına uğramıştı. Çenemi kaldırıp ona baktım. "Tacın gücünü Sebastian'a geçirmemin bir yolu var mı?"

"Evet ama tahta o geçemez," dedi rahibe. "Bu diyarın pe-

rleri Siğli kanından birinin tahta oturduğunu görmektense sarayın bütünüyle yıkılmasını yeğler.”

Sertçe yutkundum. Ben de bundan, işlerin çıkmaza girmesinden korkuyordum.

Rahibe, “Altın prensi, tacı kıza vermesi için ikna et,” dedi Finn’e.

“Olmaz,” diye fısıldadım. Başka bir yolu olmalıydı. “Tahta oturmam mümkün değil. Bu, anlamsız bir kayıp olurdu.”

“Sebastian’ın ölümü birinci adım olurdu.” Rahibenin yüzünde zalim ve öfkeli bir gülümseme vardı. “Ardından sen gücü ve tacı Finnian’a, yani ait olduğu yere vermek için hayatını feda ederdin.”

Yanımda duran Finn hırıldadı. “Böyle bir seçeneğimiz yok.”

Sertçe yutkundum. *Belki de olmalı.*

“Sevgili prens, bunun nasıl işlediğini biliyorsun. Tacın gücü yaşamın kendisiyle birleşir ve yaşam feda edilmediği sürece tacın gücü vârise geçemez. Krallığın için fedakârlık yapma vaktin gelmedi mi? Bir kez olsun bunu yapmayacak mısın?”

Finn’in içine kapandığını hissedebiliyordum, içimden onu can evinden vurduğu için rahibenin gözlerini oymak geliyordu.

“Diğer bütün tercihleri değerlendirmeden olmaz,” dedi. “Yeraltı Diyarı’na bir geçit aç ve ben de Yüce Kraliçe Mab’e krallığı nasıl kurtarabileceğimi bizzat sorayım.”

Yüce Rahibe uzun bir süre boyunca ona baktı, bense nefesimi tutup bekledim. Diğerlerinin Mab’in araya girerek ilahi gücünü kullanmasına gerek kalmadan işleri çözmenin bir

yolunu bulmak için plan yaptığını biliyordum. Öte yandan, gerçekten de başka bir yol bulmuş olsalardı Finn'le burada durmuş, Yeraltı Diyarı'na zorlu bir yolculuk yapmaya hazır bir şekilde bekleyeceğimizi sanmıyordum.

Rahibe gözlerini Finn'den ayırmadı. "Olmaz."

Finn irkildi.

"Senin kral olman gerekiyor," dedi rahibe. "Juliana ile tahta hükmetmelisin. Juliana buna layık. Sen de bir zamanlar layıktın. Tekrar olabileceğini kanıtla. O beyaz saçlı Siğli pislik sarayımızda yaşadığı ve bu ölümlü pislik de tacı taktığı sürece, sen krallığımızı hayal kırıklığına uğratiyorsun. Ben asla..." Rahibe öksürdü, boğuluyormuş gibi boğazını tuttu. Bir an sonra boğazından kanlar akmaya başladı ve gözbebekleri kaydı.

Finn kolunu hızla önüne koydu ve beni geri adım atıp tahttan uzaklaşmaya zorladı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Yüce Rahibe bu tapınağa yerleştğinde Mab'e bağlılık yemini etti," dedi. Gözlerini kocaman açmış bir halde rahibenin nöbet geçirmesini izledi. "Bu yemini edip sarayın iyiliği için davranmayı ve Mab'in emirlerini yerine getirmeyi reddetmenin bir bedeli var."

Yüce Rahibe birdenbire nöbet geçirmeyi kesti, odadaki hava başka bir şeye dönüştü ve onun bedeninin içine başka bir şey girdi. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Rahibenin ağzından akan kanlar mermer zemine sıçrarken kadın öne eğildi gözlerinin beyazını göstererek bize baktı. "Gulyabani Dağları'nın en kuzeydeki tepesinde," dedi

ama konuşan rahibenin sesi değildi. Çok uzaklardan ve her yerden geliyordu. Bütün gölge rahibelerinin sesiydi. Bu tüylerimi diken diken etti, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. “Ana Çınar’ın köklerinin altındaki mağarada, geçit sizi bekliyor.” Başını çevirip gözlerimin içine baktı ve ağzından çıkan her kelimeyle birlikte, kurumuş kan parçaları yere düştü. “Oraya git, Abriella, Mab’in kızı.”

Finn bakışlarını birdenbire bana çevirdi, gözlerini kocaman açmış bir şekilde bana bakıyordu. Bense gözlerimi benimle konuşan ölü kadından alamıyordum.

“Yüce Kraliçe seni bekliyor. Ruh eşini de getir,” dedi rahibe. “İkinizin kanının gücü birleştğinde Yeraltı Diyarı’nın kapıları açılacak. Gidin ve krallığımızı kurtarmanın yolunu öğrenin.” Yüce Rahibe yere yığılıp kendi kanından oluşan bir havuzun içine düştü.

“Anne!” Juliana aniden mabedin arkasında belirip rahibenin yanına koşarak onu sırtüstü çevirdi. “Ne yaptınız siz?” diye bağırdı Finn’e.

“Hiçbir şey,” dedi Finn ama gözlerini üzerimden ayırmıyordu. “Tek yaptığım Mab’i görmek için ondan bir geçit açmasını istemektir.”

Juliana elini annesinin göğsüne bastırdı. “Lütfen, anne.”

“Üzgünüm, Jules,” dedi Finn. Kısa bir an için bakışlarını ona çevirdi. “Böyle olacağını bilmiyordum.”

Juliana başını kaldırdı, güzel yüzünden yaşlar akıyordu. “Neler olduğunu anlamıyorum.”

“Bu diyarı korumak ve saraya hizmet etmek için bağlılık yemini etti. Sanırım tanrılar beni... bizi reddetmesinden

pek hoşlanmadı.” Elimi tutup sıktı. “Anlaşılan Mab torununu görmek istiyor. Abriella, onun soyundan geliyor.”

Juliana başını hızla çevirdi ve dehşet içinde bana baktı. “Bu olamaz. Kız bir ölümlüydü.”

“Anlaşılan daha fazlası varmış,” dedi Finn saygıyla.

Juliana başını sallayarak kanlı parmaklarıyla annesinin yanaklarını okşadı. “Gidin. Beni yalnız bırakın.”

*

Finn beni elinden geldiğince hızlı şekilde tapınaktan çıkarıp muhafızların yanından geçirdi. Ardından basamakları indirdi ve Pretha ile Kane’in muhafızlar tarafından tutsak edildiği yere doğru götürdü. Onlar da belli ki bir şeylerin ters gittiğini sezmişti ve yanımıza ulaşmaya çalışıyor olmalılardı.

“Ne oldu?” diye sordu Pretha, ardından omuzlarını silke- rek onu tutan muhafızın elinden kurtuldu.

“Gidiyoruz.” Kane muhafıza doğru kükredi ve kendini ondan kurtarıp biz atlarımızın yanına giderken peşimizden geldi.

“Nasıgli sarayına dönmeliyiz,” dedi Finn. Elimi sıkıca tuttu, yok olmamdan korkuyordu sanki.

“Anlatın,” dedi Pretha. Finn’in kolunu çekerek onu durdurdu. “Dehşet verici bir şey hissettik. Büyük bir şey ama bizi içeri almadılar.”

Finn bir bana bir de Pretha’ya baktı. “Yüce Rahibe bizi

reddetti. Geçit açmayacağını söyledi. Ve sonra... başka bir varlık onun bedenini ele geçirip bize bir mesaj verdi. Bize geçidi nerede bulacağımızı ve Abriella ile benim geçidi açabileceğimizi söyledi.”

“Nasıl?” diye sordu Pretha.

Finn uzun bir an için bana baktı, yutkunurken âdemelması hareket etmişti. “Onun kanını benimkiyle karıştırarak. Şüphelerim doğru çıktı. Onun ruh eşiyim.”

Pretha ve Kane birbirlerine imalı bakışlar attılar. “Bu nasıl olabilir?” dedi Pretha nefes nefese.

“Çünkü benim sihrim onun kanındaki güce tepki veriyor. Abriella, Mab’in soyundan geliyormuş. O...”

“Bizim gerçek kraliçemiz,” diye mırıldandı Kane.

“Anlamıyorum.” Başım dönüyordu. Bir sürü farklı kelimeden bahsediyorlardı... *ruh eşi, geçit, kraliçe*... Benimse zihnim o tapınakta, benimle konuşan ölü rahibede kalmıştı. “O... şey, Mab’in kızı olduğumu söyledi ama ben onunla hiç tanışmadım. Bu hiç mantıklı değil. Annem bir ölümlüydü. Kız kardeşim de ölümlü. O iksiri içene dek ben de ölümlüydüm.”

“Asıl biz anlamadık,” dedi Finn. Gözlerinde sersemlemiş, hayranlık dolu bir ifadeyle beni izlemeye devam ediyordu. “Oberon’un tacı ona verebilmesinin bir sebebi olduğunu biliyordum.”

Kane yavaşça dizinin üstüne çöküp başını eğdi. “Kraliçem,” diye mırıldandı. “Bu bir onurdur.”

Pretha da onu izleyerek diz çöküp başını eğdi. “Sana hizmet edeceğiz.”

Bir yanım Finn'in kahkahalara boğulmasını bekliyordu ama tek dizinin üzerine çöküp elimi tutarken gözlerinde huşudan başka bir ifade yoktu. "Kraliçemiz."

Arkadaşlarımla önümde diz çökmesine anlam veremiyordum, bu yüzden çizmelerin çakıl taşlı yolda çıkardığı hışırtıları duyunca rahatladım. Başımı sesin geldiği yöne doğru çevirince Juliana'nın nefes nefese bize doğru koştuğunu gördüm.

"Bilmiyorduk," dedi, kan lekeli yüzünden yaşlar akıyordu. "Yemin ederim, bilmiyorduk. Tek istediğimiz Finn'i tahta oturtmaktı. Mab'in soyunun bittiğini sandık." Derin bir nefes aldı, ardından gözlerini kırpıştırarak diğerlerinin dizlerinin üzerine çöktüğünü fark etti. "Kraliçem," deyiverdi, hemen ardından diz çöktü. "Size hizmet etme onurunu bahşedin bana."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Ayağa kalk. Bu bir hata. Ben asla..."

Finn gözlerini kaldırıp benimle göz göze geldi ve gümüş gözlerindeki kararlı bakışlarla beni izlerken elimi sıktı. İşte o zaman, bacaklarımdan yukarı ve kollarımdan aşağı dolanan gücü hissettim. Topraktan, Mab'in bu kutsal diyarından geliyordu.

Bir anda nefesim kesildi. Ciğerlerime hava gitmiyordu, tepeden tırnağa titredim. Bütün *varlığım* enerji ve güç saçıyordu.

Gözlerimi kapatıp ayaklarımla yerden kesildiğini hissettim. Açıklığa sinen sessizliğin içinden, tüm ağaçlar *Kraliçe* diye fısıldıyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Batan güneş ufuk çizgisi boyunca uzanıyor, gökyüzünü turuncu ve kırmızıya boyuyordu. Arkamdaki çakıllı yolda çizme sesleri duyuldu ama tünediğim kayadan kıpırdamadım ya da bana bakanın kim olduğunu görmeye çalışmadım. Arkamda kimin durduğunu biliyordum. Üstelik artık onun varlığını neden her zaman hissedebildiğime dair bir açıklamam vardı.

Ruh eşi. Bu kelimeler, tıpkı bir şahinin vadide yankılanan çığlığı gibi içime yayıldı.

Bacaklarımızı açmak ve ihtiyaçlarımızı gidermek için kısa süreliğine mola vermiştik ama tekrar atıma binmek için acelem yoktu. Saatlerdir at üstündeydik. Karanlık çökmeden önce Gece Yarısı Sarayı'na varmaya çalışıyorduk ve bu sırada düşünecek bol bol vaktim olmuştu. Hem de çok.

Finn çizmelerini taşlı yolda sürüyerek yanıma geldi ve eğilip yanıma oturdu. “Nasılsın bakalım?”

Gözlerim yanıyordu. Ne zaman toparlandığımı düşünsem bütün dünyam alt üst oluyordu; ama o anda hissettiğim kendine acıma duygusunu hissetmeye hiç hakkım yoktu aslında. “Benden nasıl olur da nefret etmezsin?”

Finn büyük eliyle nazikçe çenemi tutup beni çevirerek onunla yüz yüze gelmemi sağladı. “Senden neden nefret edecekmişim?”

Sertçe yutkundum. “Finn, sen krallığına hükmetmek için yetiştirildin. Hayatın boyunca tahtı almaya hazırlandın. Şimdiyse birdenbire tahta benim oturmam gerektiğini öğrendin. Bunu nasıl bu kadar kolay kabullendin?”

Finn’in yüzündeki ifade yumuşadı, yanağını okşadı. Gözlerindeki ifade ve dokunuşu şefkat doluydu. “Ben krallığıma *hizmet etmek* için yetiştirildim. Halkımı korumak ve onların refahını sağlamak için ne gerekiyorsa onu yapmaya hazırdım. Eskiden bunu yapmanın en iyi yolunun tahta oturmak olduğunu sanırdım ama sonra olanlar oldu ve...” Finn omuz silkti, ardından gözlerini indirip dudaklarıma baktı. “Sebastian’ın tahta geçmesini çoktan kabullenmiştim, bunu unutma. Aniden işler değişti çünkü artık sen varsın ve bu sarayın tam da ihtiyacı olan şeysin. O dağda önünde diz çöküp Staraelia halkına onların kraliçesi olduğunu gösterirken bunu anlamıştım. Aldığım her nefeste daha da iyi anlıyorum.”

“Mab’in kayıp torunuyum diye mi?”

“O işin formalite kısmı, bu sayede tahta oturabileceksin. Ama bu sarayın sana ihtiyacı olmasının tek nedeni damarlarında akan kan değil.” Elini yüzümden çekip göğsüme koydu. “Sana kalbindeki şey sayesinde ihtiyaçları var.”

“Finn...” Altdudağımı ısırdım, çok fazla şey söylemek istemiyordum. Kadim bir tür sihir, hayatlarımızı ve güçlerimizi birleştirmişti ama bu ruh eşi meselesinin ona olan hislerimi nasıl etkilediğini anlamıyordum. Şimdilik bu hisleri

kendime saklasam daha iyi olacaktı. “Korkuyorum. Kraliçe olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Kendini kapana kısılmış hissediyorsan üzgünüm. Kendini...”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım, bana bahşedilen bu lütf karşısında bir küfür gibi gelen bu kelimeleri silmek istiyordum. Önümde diz çöküp bana kraliçe dedikleri anda aklımdan geçen tek düşünce *nihayet* olmuştu. *Nihayet* bir fark yaratabilirdim. *Nihayet* insanlara yardım edecek gücüm vardı.

Hayatım boyunca peşimi bırakmayan sorunun cevabıydı o, *kraliçe*.

“Kapana kısılmış gibi değil. Korkuyorum çünkü doğru olanı yapmak istiyorum. Korkuyorum çünkü tek istediğim, kendilerini kurtaramayan zayıfları kurtarmak ve şimdi...” Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. “Başarısız olmak istemiyorum.”

“Ben her zaman yanında olacağım,” dedi Finn, her kelimede dudakları kulağıma değiyordu. “Senin yanında olmak, hayatım boyunca sahip olacağım en büyük onurdur.”

*

“Yeraltı Diyarı’na gitmeden bunu başarmanın bir yolu olmalı,” diye tersledi Sebastian. Su yeşili gözleri öfkeyle alev almıştı.

“Mab vârisini görmek istiyor, içine düştüğümüz bu karmaşayı düzeltmenin bir yolunu bulmalıyız,” diye tekrar açıkladı Finn başını ovarak. “Gitmek zorundayız.”

Ormanda kısa bir mola verdikten sonra atlarımızı doğruca Gece Yarısı Sarayı'na sürmüştük. Orada da bir saatten daha az kalmıştık, sözde yeni kan bağım ve Yeraltı Diyarı'na gitme planlarımız arkadaşlarım arasında tam bir kaos ortamı yaratmıştı. Bunu en kötü karşılayan ise Sebastian olmuştu. Tynan, Kane, Misha, Pretha, Finn, Juliana, Riaan, Sebastian ve ben toplantı odasındaki uzun masanın etrafında toplanmıştık. Ay Divanı'nın haritası önümüzde açık duruyordu. Finn ile beni geçide götürmenin en iyi yolunu planlamaya çalışıyorduk ama Sebastian sürekli konuyu değiştirerek bizi bu plandan vazgeçirmeye çalışıyordu.

"O halde onunla gideceğim," dedi Sebastian. "Biz bağlıyız ve bağ sayesinde onu koruyabilirim."

"Bu planın sorunu şu ki..." dedi Misha. "Sen Deaglan'ın, yani Mab'in oğlunu öldüren can düşmanının soyundan geliyorsun. Mab'in birilerini layık görmemesinden endişeleniyorsak, seni göndermek kulağa biraz riskli geliyor."

"Yanımda Finn'i götürmem söylendi," diye ekledim alçak sesle.

Sebastian için kolay değil, dedi Misha zihnimde. Seni Yeraltı Diyarı'na gönderme planından daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da Finn'in senin ruh eşin olması fikridir.

Neden? diye sordum. Bakışlarımı masanın öbür tarafına, arkadaşımın oturduğu yere çevirdim.

Ruh eşi olmak hayat boyu süren bir bağdır. Bildiğimiz bağın aksine, sadece ölüm onu bitirebilir. Sebastian kısıkanıyor, gerçi sen de ben de biliyoruz ki ruh eşi olduğunuz gerçeği onun

nefretini yöneltebileceği en kolay yer. Diğer gerçeğe yüzleşmek onun için daha zor olmalı.

Peki neymiş o?

Finn'e olan hislerinin, aranızdaki bu tanrıların bahsettiği kader bağıyla bir ilgisi yok.

Kane masanın üzerine eğilip haritayı düzeltti. "İşte buraya gidiyoruz," diyerek, koca parmağıyla Gulyabani Dağları'nın kuzeyine daireler çizdi. "Sögüt Ana'nın olduğu yer burası." Parmağıyla haritada yıldızla işaretlediği yere dokundu, ardından oraya da daireler çizdi. "Kutsal ağacın etrafındaki bu bölgeye de Sessiz Tepe deniyor."

"Sessiz Tepe de nedir?" diye sordum.

"Sihrin olmadığı bir yer," dedi Finn. "O bölgeye gittiğimizde bağ etkisini kaybedecek, güçlerin de öyle."

"Ama eğer güç hayat demekse..." dedim.

Finn başını salladı. "Orada bunun canımızı yakacağı kadar uzun bir süre kalmayacağız, tabii hayati bir tehlike atlarmazsak. Doğada kraliçenin lanetine en çok benzeyen yer orası ama *bütün* sihirli yaratıkları etkisi altına alıyor. Bu yüzden o bölgede kimse yaşamıyor. Peri halkı avlanmaya ya da kısa süreliğine dinlenmeye gidiyor ama kimse orada yaşamak istemiyor."

"Orada bir geçit olduğunu hiç duymadım," dedi Sebastian.

"Yeraltı Diyarı'na açılan geçitlerin nerede oldukları konusunda bilgili misindir?" diye tersledi onu Kane.

Finn arkadaşına bir bakış attı, onun yüzündeki sert ifadeyi görünce Kane ister istemez sakinleşti. "Belki yeni bir

geçittir, sadece Abriella içindir.” Omuz silkti. “Ya da belki başından beri oradadır ve Sessiz Tepe bu yüzden vardır.”

Sebastian kaşlarını çatı. “Bu bir tuzak olabilir.”

Finn başını salladı. “Bu benim de aklıma geldi. Ama eğer Abriella, Mab’in soyundan geliyorsa ve Yüce Kraliçe gerçekten onu ziyaret etmemizi istiyorsa, oraya yaklaştığımızda geçit Abriella’ya seslenir. Eğer o çekimi hissetmezse doğruca geri döneriz. Bana güven.”

“Geri dönüp ne yapacağız?” diye sordum. Bunun doğru bir hamle olup olmadığını bilmek için sihirli bir *çekime* güvenme fikri hiç hoşuma gitmiyordu. “Peki ya hiçbir şey hissetmezsem? Buraya dönünce tam olarak ne yapacağız?”

“Bir sonraki rahibenin tapınaktaki Yüce Rahibe yemini etmesini bekleyeceğiz,” dedi Finn. “Bu sırada ise yıkılmış krallığımızla Sebastian’ın annesinin güçlü krallığı karşı karşıya gelecek.”

“O savaşı kaybederiz,” dedi Kane.

Finn başını salladı. “Ama onurumuzla ölürüz.”

Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda ise Sebastian’la göz göze geldim. “Bir çözüm bulmak için tek şansımız bu,” dedim ona. “Krallığı yok ettik, sen ve ben. Bir şeyler yapmalıyız.”

“Gulyabanilerden yardım isteyip dağlarda gidebildiğimiz kadar derinlere gideceğiz,” dedi Kane. Ardından haritada gitmemiz gereken yerin güneyindeki bir yeri işaret etti. “Sonra da yürüyerek ilerleriz. Bu kadar kuzeyde ve bu yükseklikte hava soğuk olur, bu yüzden de ona göre hazırlanmalıyız.

Özellikle de yolculuğumuzun kendimizi ısıtmak için büyü kullanamayacağımız kısmında.”

“Peki ya Yeraltı Diyarı’na varınca?” diye sordu Sebastian. “Orada nasıl güvende olacak?”

“Tanrıların merhametiyle,” diye mırıldandı Jalek.

Dudağımı ısırđım. Bu yolculuk beni dehşete düşürmeliydi ama olanların etkisinden hâlâ çıkamamıştım. “Nasıl bir yer peki?”

“Juliana,” dedi Finn. “Bu soruyu sen yanıtlamak ister misin? Annen, Yüce Rahibe tacını takmak için oraya gitmişti. Sana orası hakkında ne anlattı?”

“Neyle karşılaşacağınızı anlatamam,” dedi Juliana. “Yeraltı Diyarı değışkendir. Oraya giden kişiye göre değışir. Ama oraya gidip dönen herkes geçit ve Yüce Kraliçe arasında upuzun mesafeler kat etmeleri gerektiğinden bahseder. Zorlu topraklar ve yorucu bir yolculuk. Amaç niyetinizi ve dayanıklılığınızı ölçmek. Kraliçe pes edenlere kendini göstermez. Yanınızda su ve erzak götürmeli, hayatınızın zihnen en yorucu yolculuğuna hazır olmalısınız.”

“Orada bekleyen canavarlara karşı tetikte olun,” dedi Mishah. “Bizim dünyamızdan sürgün edilen, vahşî ve kana susamış yaratıklar. Tek istedikleri ruhunuzu çalıp onunla sonsuza dek oynamak.”

Sebastian sandalyesini gıcırdatarak geri çekti. Öfkeyle odadan çıktığı sırada, herkes sessizce onu izledi.

“Ben onunla konuşurum,” dedim alçak sesle.

“Saygısızlık etmek istemem, kraliçem,” dedi Kane. “Ama ondan izin almaya ihtiyacınız yok.”

Ona gergin bir gülümseme gönderip başımı sallayarak odadan çıktım. Sebastian kütüphanenin dışındaki terastaydı, karanlık gökyüzüne bakıyordu.

“Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlattılar mı?” diye sordu, arkasını bile dönmeden benim geldiğimi hissetmişti. “Kaç kişinin Mab’le konuşmaya gidip bir daha dönmediğini de anlattılar mı? Çünkü orada, masallardaki canavarlardan fazlası olacak. Kraliçe ona layık olmayan birinin zamanını harcadığına karar verirse, o kişinin geçidi bir daha bulamayacağından emin olur. Bulsalar da döndüklerinde eski hallerinden eser kalmaz. Bunları kimse anlatmadı mı?”

“Sebastian...” Öne doğru bir adım attım. Tam sırtına dokunacakken arkasını döndü ve birdenbire kendimi onun göğsüne bakarken buldum. Düşündüğümünden daha yakında duruyordu, nefesim kesildi. Ona bu kadar yakın durduğumda böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Sebastian’a bu kadar yakın dururken onun beni bırakmasını hiç dilememiştim. “Başka şansım yok,” derken yüzünü görmek için boynumu uzatarak ona baktım. “Annenin elinde bir masum canın daha ölmesine izin vermeyeceğim. Ben varken olmaz.”

“Yeraltı Diyarı’na gitmeni istemiyorum,” diye fısıldadı alnını alnıma değdirerek. “Öfkeni ve bana güvenmemeni anlıyorum, bunu hak ettim. İlişkimizle ilgili kafanın karışık olduğunu da anlıyorum ama bunun için kendini feda etmeni kabullenemem. Finn’in sana dokunmasına izin verdiği için seni affedebilirim ama bunun için kendini feda etmeni affedemem. O yerin ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun.”

“Yani sen biliyor musun?” diye sordum.

Yüzünden bir ifade geçti ve çenesini inatla sıktı. “Eğer dönmezsen, yani Mab hayatta kalmaya layık olmadığına karar verirse, bunu kabullenemem.”

Geriye çekildim. Bir mesafe koymaya ihtiyacım vardı. Kalkanlarım olsa bile onun bu kadar yakınında durduğumda duyguları benimkiyle karışıp her şeyi sorgulamama sebep oluyordu. “Sebastian, ben oraya gidiyorum.”

Gözlerini sıkıca kapattı.

Yutkundum, içimden bir ses bunun konuşmanın kolay kısmı olduğunu söylüyordu. “Dinle, aramızdaki bu bağı bozmanın bir yolu varsa bunu ben gitmeden yapmalıyız.”

Gözlerini irice açtı. “Olmaz.”

“Bash,” diye fısıldadım. “Sen ve ben asla birlikte olmayacağız. Bu yolculukta başıma ne gelirse gelsin. Sonsuza dek mutlu olmayacağız. Hiçbir zaman böyle bir şansımız olmayacaktı.”

“Denemedin bile. Bunca zaman hep *onun* yanında oldun.”

Evet. Ait olduğum yerde. “Bir önemi olmazdı,” dedim.

Sebastian başını iki yana salladı. “Bunu yapamam. Hem dehşet verici bir süreç hem de sana bu acıyı tekrar yaşatamam. Yalnızca, elimizde ihtiyacımız olan malzemeler olmadığı için de değil. Bunu yapmayacağım çünkü yapamam. Seni seviyorum ve zihnimde, elimizden geleni yaptığımıza dair bir şüphe kalmasını istemiyorum.”

“Beni korumak istediğin onca şey... esaret, işkence ve acı dolu ölümler var ya? Ben de seni onlardan korumak istiyoy-

rum. Önümüzdeki birkaç gün başıma gelebileceklerin acısını senin de çekmeni istemiyorum.”

“Hepsi bu mu?” diye sordu. Sert bakışlarla başını yana eğdi. “Yoksa tek istediğin, ben bunu bilmeden onunla birlikte olabilmek mi? O seni öperken ve sana dokunurken, benim içten içe mahvolduğumu hissetmeden bunun tadını çıkarmak mı istersin?”

Sesindeki acıyı duyunca Finn’le şelalenin altındayken yaşadıklarımı, bağ sayesinde Sebastian’ın hislerini de yaşadığımı sanki dünmüş gibi hatırladım. Kalp acısını. Hissettiği ihaneti.

“Bash,” diye fısıldadım. “Benden vazgeç. Lütfen.”

“Sükunet Sarayı’ndaki gecemizi unuttun mu? Benden sır sakladığın için seni bırakmamam, sana sarılmam için bana yalvarmıştın. Sana olan aşkımın bana oynadığın oyunlara dayanacak kadar güçlü olmadığından o kadar emindin ki. Bense sana öyle olduğuna dair söz verdim. İşte şimdi sözümü tutuyorum.”

Gözlerimi sıkıca kapatıp hatırladım.

Seni hak etmeyen benim ama seni bırakamayacak kadar bencil biriyim ben.

Beni bırakma. Bana sarılmana ihtiyacım var.

“Bu öncedendi. Artık çok şey değişti.”

Çenesindeki kaslar oynadı. “Senin için neler feda ettim bilemezsin. Üstelik daha da fazlasını feda etmeye hazırım.” Öne çıkarak yumruk yaptığı elini açtı ve avucunu göğsüme öyle sert bastırdı ki, kalbimin tekdüze atışını onun da hissedebildiğine emindim. “Seni *hissediyorum*. Beni ne kadar

engellemeye çalışırsan çalış, hissediyorum işte. Ona âşık olduğunu hissedebiliyorum.”

“O halde bağı boz.” Onu incitmeye gönlüm elvermiyordu, her ne kadar hata etmiş ve canımı yakmış olsa da. “Beni bırak artık... ikimizin de iyiliği için.”

Sebastian başını olumsuzca salladı. “Benden çok şey istiyorsun.”

“Bundan kurtulmak istediğimi bile bile bana bağlı mı kalacaksın yani? Başka birine âşık olduğumu bile bile? Finn’e karşı olan hislerimi bile bile?”

Sebastian irkildi. “Evet.” Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Sen benimsin, Abriella. Seni önce ben buldum.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“İlk ne zaman şüphelendin?” diye sordum ona, Gulyabani Dağları’nın buz gibi kuzey eteklerinde yaya olarak ilerliyorduk.

Kane önümüzden giderek bize öncülük ediyor, gelebilecek tehlikelere karşı yolu izliyordu. Tynan arkadan gelirken Dara ve Luna da yolumuza çıkan ağaçların arasına dalıp çıkıyor, kendilerince bela arıyorlardı. Güneş doğduğundan, Finn’in gulyabanisi hepimizi buraya getirdiğinden beri yürüyorduk.

Finn merakla kaşlarını kaldırdı.

“Ruh eşi olduğumuzu,” dedim. “Mab’le aramda bir tür bağ olduğunu?”

Finn başını salladı, ardından aklındaki cevabı vermekten vazgeçip omuz silkti. “Bazı belirtiler vardı ama ben pek dikkat etmedim.”

“Ne gibi?”

Finn derin bir nefes verdi. “Yanımda olman gücünü alevlendirdiğinde bunun suçunu taht ile aramdaki bağa atmak kolaydı. Sonrasında, periye dönüştükten sonra bile tahtın gücü sende kalmaya devam etti. Bu kez de gücünün alev-

lenmesinin sebebinin, tahta geçen kişinin halktan ve diyardan güç alması olduğunu düşündüm.” Ensesini kaşdı. “Başka belirtiler de vardı, engin gücün ve onun benim gücüne olan bağlantısı gibi. Başından beri bana karşı hissettiğin bu bağ...” Bakışlarını indirip çizmelerine baktı ve gülümsedi. “Bilmeliydim.”

Başımı salladım. “Hiç mantıklı değil. Bir ölümlü nasıl olur da yüce peri kraliçesinin vârisi olabilir? Doğuştan peri olmam gerekmez mi?”

“Bu sorunun cevabı bende değil,” dedi alçak sesle. “Ama bu, sorulara cevap olmaktansa daha çok soru getirdi bize. Babamın Nasiğli olmamana rağmen tacını sana vermeyi nasıl başardığını asla çözemedik. Sihir bu şekilde işlemiyor.”

İrkildim. “O halde başından beri bundan şüpheleniyordun.”

Başını salladı. “Hayır. Hem de hiç.”

“Ama dedin ki...”

“Sihrin ne yaptığına ya da ne olması gerektiğine çok fazla takılmam. Sihir birçok farklı kaynaktan gelebilir. Her şeyden önce yaşamdan gelir ama aynı zamanda gelenek, sevgi ve *değişimden* de gelir. Sihirli bir olayın sırf daha önce olmadı diye hiç olmayacağını ima etmek, sihrin bütün özüne ve ilkelerine aykırı. Ne de olsa sihir, kuralları yıkmaya olasıdır. Değişime giden yolu açar. Bence biz bu yüzden, sihrin bu tacı bir sebepten ötürü bir ölümlüye vermesini kabullendik. Halbuki tacı alelade bir ölümlüye vermemiş.” Yüzümü ellerinin arasına alıp başparmağıyla yanağımı okşadı. “Mab’in vârisine vermiş.”

Artık önümüzde bir bataklık uzanıyordu. Çocuklar bu sabahki yolculuğumuzun bir saatini Küf Bataklığı'nı nasıl geçeceğimizi tartışarak geçirmişti. Etrafından dolanırsak saatler kaybederdik, bataklıktan geçerse de çamurda yaşayan yaratıklara yem olabilirdik.

En sonunda aciliyet baskın çıktı ve eninde sonunda bataklıktan geçmeye karar verdik. Bu yüzden de yürümek için en sığ olan kısmı aradık. Tynan suyun üzerine sihirle geçici bir köprü kurdu, Kane ise yakınımıza gelmeyi aklından geçiren yaratıkları uzak tutmak için tiz sesli bir gürültü çıkardı.

Kulağa güzel bir plan gibi geliyordu ama Kane'in önümüzde uzanan bataklığa bakışını görünce onun bundan pişman olup olmadığını merak ettim.

"Finn," dedi Kane, boğuk sesi bir uyarı gibiydi. "Şimdilik geride kalın."

Finn duraksadı. Ardından yanıma geldi ve kolunu belime doladı.

Kane kılıcını çekip çamurlu suyun kenarından bir şey aldı. Bize doğru koştu ve kılıcını uzatıp Finn'e sudan çıkardığı şeyi gösterdi.

Kılıcın üstünde kırmızı bir taş yığını vardı... Hayır, gri ve siyahlardı. Dışı kırmızıydı. Boya ya da... kan olmalıydı.

Yanımda duran Finn gerildi ve eliyle belimi daha sıkı tuttu. Finn'in kurtları, Kane'in yanına gelip onun getirdiği şeyi kokladı ve havlayarak geri çekildiler.

Belki de hayvan kalıntılarıydı. Bir kurt ya da çakalın kapıldığı talihsiz bir orman hayvanı olabilirdi ama etrafımdaki ciddi yüz ifadelerine bakılırsa bundan daha fazlasıydı.

Tynan su kıyısının aşağısında bir yere doğru koşup eğilerek suyu incelemeye başladı. Bu uzaklıktan bile onun yaratıcı küfürler sıraladığını duyabiliyordum. “Gitmeliyiz,” dedi doğrularak.

“Emin misin?” diye sordu Finn.

“Keşke olmasaydım,” derken koşarak yanımıza geldi. Sanırım onu ilk kez bu kadar heyecanlı görüyordum.

Patikada koşarak geldiğimiz yoldan geri döndü, bu kez o öne geçerken Kane arkamızda kalmıştı.

“Herkes neden bu kadar korkuyor?” diye sordum.

“Kızıl Sis,” dedi Kane arkamızdan.

Finn elimi tutup hızla patikadan uzaklaştırdı. Ağaçlardaki yapraklar titriyor, rüzgâr artarak yaklaşan fırtınayı haber veriyordu.

Tynan sağımızdaki ağaçların arasına daldı. Onun peşinden giden Finn beni de yanında sürükleyerek yorgun bacaklarımın beni götürebileceğinden çok daha hızlı ilerlememi sağladı.

“Kızıl ne?” diye sordum ama ya etrafımızda uğuldayan rüzgârdan beni duymamıştı ya da şu anda kaçmaya odaklandığı için buna cevap verecek durumda değildi.

“Buraya!” diye bağırdı Tynan, bize el sallayarak dağın eteklerinde gözden kayboldu.

Rüzgâr uğulduyordu. Arkamı dönünce oradaki yapraklarda kırmızı bir tabaka gördüm. Finn beni ayağa kaldırıp Tynan’a, yani dağın eteğindeki küçük mağaraya doğru itti. Kane de onu izledi.

Finn uğuldayan rüzgârı bastırarak, “Eğilin!” diye bağırdı.

Dara'yla Luna kıvrılarak içeri girdi ve hepimiz yere eğilirken alçak sesle uludular.

Dışarıda yaratıklar çığlık atıyor ve kaçacak delik arıyordu.

"Bu da nedir?" diye sordum. Bir yaratığın yaklaştığını hissediyordum. Ölümcül ve aşırı yakınımızda olan bir yaratığın.

"Kızıl Sis sihirli, şekilsiz bir yaratıktır," dedi Finn kulağıma. "Her yerden çıkabilen ölümcül bir sis."

"Yaratık içinden geçtiği herhangi bir hayvanın kanını emebilir," dedi Tynan. "Kan emdikçe de güçlenir ve kuvvetlenir."

Tüylerim diken diken oldu. Burada geçirdiğim günler boyunca istemediğim kadar korkunç yaratık görmemiş olsaydım buna inanasım gelmezdi. "Peşimize düşmeyeceğini nereden biliyoruz?"

"Nadir bulunurlar," dedi Finn. "Yalnızca nemli bataklıklarda hayatta kalabilirler. Yaratık geçip gittiğinde patıkaya dönebiliriz ama etrafından dolanmamız gerekir. O yönden gitmek riskliydi. Böyle olacağını tahmin etmeliydim."

"Benim de aklıma gelmedi, Finn," dedi Kane. "Kızıl Sis'i beş yüz yıldır gören olmadı. Nasıl aklına gelebilirdi ki?"

"Beş yüz yıl önce ne olmuştu?" diye sordum.

"Nasıgli kralı ve kraliçesi Büyük Peri Savaşı'nın ilk Siğli saldırısı esnasında öldürüldü," diye anlattı Kane. "Divana öyle bir karmaşa hâkimdi ki taht haftalarca boş kaldı."

"Kızıl Sis ölmeye yüz tutmuş topraklarda yetişir." Finn omzuma bir öpücük kondurdu. "Zamanımız daralıyor."

*

“Geceyi geçirmek için kamp kurmalıyız,” dedi Kane gökyüzünü izleyerek. “Burası da kamp kurmaya gayet uygun.”

Bataklık yüzünden yolu uzattığımız için bugün düşündüğümüzden saatlerce daha uzun bir süre yürümek zorunda kalmıştık. Bacaklarım yokuş inmekten sızlıyor ve omuzlarım çantamı taşımaktan ağrıyordu. Gerçi bunu itiraf etmeye utansam da benim çantam diğerlerinin ancak üçte biri kadardı. Bütün bunlar çözüldüğünde ve Arya’nın Ay Divanı’nı yok etmeye çalışmasına engel olmak dışında bir şeyler yapabilecek duruma geldiğimde ilk önceliğim kas yapmak olacaktı. İster kraliçe olayım ister çiftçi isterse de ikisinin ortası. Finn ile arkadaşlarının hiç bitmeyen gücünü ve direncini ben de kazanmak istiyordum.

Bu sırada biraz dinlenmeye de hayır demezdim doğrusu. Ekibim her ne kadar geceleri seyahat etmek konusunda oldukça becerikli olsa da bugün dağlarda gerçek tehlikeler olduğunu anlayacak kadar yorulum duymuştum.

Finn etrafı tarayıp başını salladı. “Olur.”

“Ben ateş yakarım,” dedi Kane. “Ağaçlarda pusu kuran tehlikeleri uzak tutar.”

Ona bir bakış atınca sırtıp, “Ne oldu?” diye sordu.

O ağaçlarda ne olduğunu düşünmek dahi istemiyordum ama bunu itiraf edersem Kane benimle alay ederdi. Bu yüzden ağzımı kapalı tuttum. “Odun toplamana yardım edeyim,” derken ormana doğru döndüm.

Finn kolumu tuttu. “Otur. Biz gideriz.”

Zayıflığımın bu kadar ortada olmasından nefret ediyordum. “Yardım edebilirim.”

“Bitkin görünüyorsun, eğer şimdi dinlenmezsen yarın seni yavaşlatırsın.”

Haksız sayılmazdı. Ayrıca ormanda malzeme toplamayı seçtim, onunla tartışacak enerjim bile yoktu.

“Yükünüzü bırakın,” dedi Tynan. “Ben Abriella’nın yanında kalıp yataklarımızı hazırlarım.”

Hepimiz onun söylediğini yaptık, yüklerini bıraktıkları için en az benim kadar rahatlamış görünüyorlardı. Kane ve Finn ormana giderken Tynan kampı kurmaya koyuldu, çalışırken örgülü saçları yüzüne düşüyordu.

“Hiç yıldızların altında uyudun mu?” diye sordu, ardından sırtarak birinin yatağı yerine geçecek ince bir şilteyi yere serdi.

“Birçok kez.” Anıları hatırlayarak gülümsedim. “Annem geceleri olan berrak gökyüzünü her şeyden çok severdi.” Neden böyle hissetmiş olabileceğini hatırlayınca gülümsemem soldu. Babamı sevdiğini biliyordum ama şimdi düşündüğümde, onun Oberon’u unutamadığı açıktı. Geceye bu kadar hayran olmasının başka bir açıklaması olamazdı. Tabii, Ay Divanı’yla olan bağımı bir şekilde biliyorsa durum farklıydı. Yani eğer onun da bir bağı yoksa.

Tynan bir an için dikkatli bakışlarla beni izledikten sonra dikkatini yatağına verdi. “Benimki de öyle,” dedi alçak sesle. “Asi Periler için dışarıda uyumak beklenmedik değildir ama asiller genelde daha incelikli odaları tercih eder.” Başını salladı. “Ama annem öyle değildi. Bizi saraydan çıkarıp ayda en az iki kez ormana götürürdü. Altımızda çam iğneleri

ve başımızın üstünde de yıldızlardan başka bir şey olmadan uyumamız için bize rahat olmamızı söylerdi.”

“Craig Kalesi’nde mi büyüdü?” diye sordum, Tynan’ın geçmişi hakkında çok fazla şey bilmediğimi fark ettim. Hep çok sessizdi.

Tynan başını salladı. “Pretha benim kuzenim. Annelerimiz kardeşti.”

“Burada işler yatışınca birlikte Asi Peri Diyarı’na geri mi döneceksiniz, yoksa Finn’in yanında mı kalacaksınız?”

Tynan sanki çok beklenmedik bir soru sormuşum gibi gözlerini irice açtı ama sonra başını salladı ve diğer yatakları açmaya koyuldu. “Asıl plan için Finn’e danışmalısın ama Misha’nın geri dönmenden memnun olacağını biliyorum ve evimi özledim.”

Finn ağaçların arasından çıktı. Kollarında kalın dal parçaları taşıyordu, Kane de yanındaydı. Finn’in planlarını daha önce hiç düşünmemiştim. Sanırım hep onun Gölgeleer Tahtı’na çıkacağını varsaymışım. Şimdiyse herkes tahta benim çıkacağımı düşünüyordu. Her ne kadar tahta çıkma düşüncesi tüylerimi diken diken etse de bir noktada asıl doğru olan buymuş ve yapbozun parçaları yerine oturmuş gibi geliyordu. Ama bunu arkadaşlarım yanımda olmadan yapmayı hayal bile edemezdim. Etmek istemezdim.

“Peki ya Pretha? Seninle eve mi dönecek?” diye sordum Tynan’a.

“Asi Peri bölgesini artık evi olarak gördüğünden emin değilim. Pretha, Gece Yarısı Sarayı’nda Vexius’a âşık oldu,” dedi Tynan. “Lark’ı, Staraelia’nın tatlı su havuzlarında doğurdu. O, bu topraklarda değişti.”

"Nasıl değişti peki?" diye sordum.

Finn kollarındaki dalları yere bırakıp bir kahkaha attı. "Dikbaşlı genç bir gelinden sevgi dolu ve ilgili bir anneye dönüştü," dediğinde Tynan da başını sallayarak ona katıldı. "Tahta geçince kendi danışmanlarını seçebileceksin," diye ekledi Finn. "Pretha'yı seçmeni öneririm. Bundan onur duyardı, hem bana kalırsa Ay Divanı'nda kalmaktan da memnuniyet duyardı."

"Peki ya sen?" diye sordum Finn'e. "Senin planın nedir?"

Tynan boğazını temizledi, Kane ile birlikte izin isteyip ormana çekildiler.

Finn bir an için benimle göz göze geldi, ardından uzun bir süre sessiz kalıp kamp ateşini yakmakla oyalandı. "Bu kraliçeme bağlı," diye cevapladı en sonunda, gözlerini ateşten ayırmıyordu. "Ama ruh eşin olarak en iyi şekilde hizmet edip seni koruyacaksam yanında olmam daha iyi olur."

"Peki ya kraliçe olmazsam?" diye sordum. "Mab'in önerdiği çözüm yolu tahta geçmemi içermiyorsa ne olacak?"

"Bunun ihtimal dahilinde olduğunu sanmıyorum. Sen Mab'in vârisisin. Sen vaat edilen çocuksun."

"Bence hâlâ mümkün. Bütün bu olup bitenden sonra, Sebastian'ın tahta çıkabileceği ihtimalini kenara atmayalım."

Finn iki parmağını dal ve çalı çırpı yığına doğrulttuğunda çalılar alev aldı. Ateş çatırdayarak yanarken Finn onun etrafından dolanıp önümde durdu. "Yanında olacağım," derken büyük eliyle yüzümü tuttu. "Yeter ki bana izin ver. Nerede olursan ol."

Finn ilk nöbeti almıştı. Her ne kadar uyuyakalmış olsam da Kane'in nöbet sırası geldiğinde ve Finn onu uyandırıp kendi yatmaya hazırlandığında onun yaptıklarının fazlasıyla farkındaydım. Sessiz adımlarını, çizmelerini çıkarma sesini ve kıyafetlerinin hışırtısını duyuyordum.

Nerede uyuyacağımızı kararlaştırmamıştık ama nedense o yerde yanıma uzanınca buna çok şaşırmadım. Tapınakta ruh eşim olduğunu öğrendiği andan beri, bana olabildiğince yakın olma içgüdüsüne karşı koymaktan vazgeçmişti. Bat-taniyenin altına girerek arkadan bana sarıldı. Geceliğimden içeri sızan, beni dört bir yandan sarıp sarmalayan sıcaklığını hissedebiliyordum. Kolunu belime doladığında iç çekerek onun olduğu tarafa doğru yayıldım.

Çok iyi hissediyordum. Burada çok *güvendedim*, hem de ormandaki tüm o canavarlara rağmen.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. Belime doladığı elini bir anlığına sıktı ve boynuma, kulağımın tam arkasına bir öpücük kondurdu. “Uykuna geri dön. Yarın önümüzde uzun bir gün var.”

“Biliyorum. Zihnim dönüp duruyor.”

Elini gömleğimin içine koyup nazikçe karnımı okşadı. Gözlerimi kapatıp onun sıcak parmak uçlarına ve karnımda çizdiği yumuşak sekiz şekline odaklandım. Sonsuzluk işareti. Bağlı değildik belki ama ruh bağı sonsuza dek bizi birbirimize bağlayacaktı. Her şey karmaşık ve bunaltıcı olsa da en azından bu beni biraz olsun rahatlatıyordu.

“Aramızdaki bağdan bahset biraz,” dedim. “Biriyle ruh eşi olmak ne anlama geliyor?”

"Mab'in soyu bittiğinde kaybettiğimizi sandığımız başka bir şey daha. Önceki haliyle, bu kavram Nasıgli hükümdarı ile başka bir peri arasındaki bağı gösterirdi. Bu peri çoğunlukla kraliçenin iç mabedinden biri olurdu. Mab'in soyundan gelen her hükümdar bir başkasıyla, genelde de gerçekten güçlü biriyle ruh eşi olurdu. Ruh bağı, hükümdarın bağlı olduğu eşinden güç almasını sağlayan bir ilişkidir."

"Sadece Mab'in soyunun mu?"

Yanımda kıpırdandı, beni daha da yakına çekmek ister gibiydi. "Evet. Hepimiz sarayların ilk oluştuğu dönemde, bunun Mab'in tacı ona geçirmeden önce kızını korumak için yaptığı bir büyü olduğundan şüpheleniyorduk. Ama neden başka bir yerde görmediğimizi bilmiyoruz. Hükümdarların benden gelen soyunda böyle bir şey yoktu. Olsaydı bile, hiçbirisi ruh eşlerini bulamadı."

"Peki ruh eşi bağı nedir? Bildiğimiz bağ gibi bir şey mi?"

Başını olumsuzca salladı. "Ruh eşlerinin arasında empati bağı yok ya da birbirlerinin nerede olduğunu bilmiyorlar. Yalnızca bir eşin sihriyle diğerinin sihri arasında tek taraflı bir bağdan ibaret."

"Bu yüzden hastalandın," dedim alçak sesle. Kollarında yan dönüp onunla yüz yüze geldim. "Seni hastalandıran benim."

"Sadece çok fazla güç kullandığında. O zaman bile, eğer doğru düzgün eğitim görseydin bu kadarını kullanmana gerek kalmazdı. Gittikçe geliyorsun, gelişmeye de devam edeceksin. Bana bir şey olmaz."

"Canını yakmak istemiyorum."

"Yakmıyorsun. Gün geçtikçe iyiye gidiyorsun. Sana gücü-

nü çok etkili kullanmayı öğretebilirim, öyle ki benimkinden almana gerek bile kalmaz.”

“Peki ya alırsam?” diye sordum.

“Bana bir şey olmaz. Ben bu yüzden varım.”

Bunu duyunca nedense irkildim.

“Gölge kraliçesinin eşi olmak muhteşem bir onur. Atam Kral Kairyn, bilinen son ruh eşiydi ama sonra eşi Kraliçe Ree suikasta kurban gitti.”

“Nasıl yani, Mab’in soyundan gelmiyor musun?”

Dudakları kıvrıldı, uzaktan da olsa akraba olup olmadığını kastettiğimi anlamıştı. “Hayır. Kraliçenin soyunun bittiği düşünülünce Kairyn, Kraliçe Ree’nin yerine tahta geçti.”

“Ruh eşiydiler ama evlenmediler mi?”

“Hayır ama efsaneye göre onu diğer bütün kocalarından daha çok seviyormuş.”

Gözlerimi fal taşı gibi açtım. “O halde neden onunla evlenmemiş?”

Finn hafifçe kıkırdadı. “Evlenmemiş işte. Kraliçeler ruh eşleriyle evlenmezdi. Bunun çok tehlikeli olduğu düşünülürdü. Ruh eşinin amacı kraliçeyi korumaktır. Ruh eşi ona gücünü ve sihrini verir. Eğer karı koca olsalardı, kraliçe onu tehlikeye atmak istemeyebilirdi.”

“Bütün kraliçeler ruh eşleriyle ilişki yaşad mı?”

Finn yutkundu. “Ruh bağı çifti birbirine yakınlaştırır. Aralarındaki çekim ve daha derin hisler bu sayede kolayca ortaya çıkar ama anlatılan hikâyelere göre, platonik sevgi bağları da en az romantik bağlar kadar yaygın olabilir.”

“Kraliçenin ruh eşiyle bağ kurması yasak mı?”

Finn uzun bir süre sessiz kalınca bunu sorduğuma pişman oldum. Belki onun bana karşı olan hisleri konusunda yanılmışımdı. Belki de şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlasını istemiyordu. Nihayet konuştuğunda, sesi rüzgâr kadar yumuşaktı. “Kraliçe ve ruh eşi arasındaki güç yalnızca tek bir kanaldan akar. Eğer bağ kursalardı tamamen birleşirlerdi ve güç her iki kanaldan da akardı. Sırf bu yüzden olsa bile, bu daha önce hiç yapılmadı; yapıldıysa da hiç duymadım. Kraliçeler ruh eşlerinin onların gücünü çekmesini istemezdi.”

“Peki ya kraliçe bunu isteseydi?” diye sordum.

“Her şey gibi bu da kraliçenin kendi kararı olurdu.” Elleri belime doğru inip beni sıktı. “Söz konusu kraliçe sensen, ruh eşi hizmetkârının seninle bağ kurmaktan onur duyacağını söyleyebilirim.”

İhtiyatlı kelimeleri kalbimi kırıyordu. Sebastian’la bağ kurma kararımın Finn’in canını ne kadar yakacağını hiç fark etmemiştim. İkisinin de ihaneti beni o kadar derinden yaralamıştı ki bunu durup düşünmemiştim bile. “Sebastian’a beni bırakması gerektiğini söyledim.” Derin bir nefes aldım. “Şimdilik direniyor ama onun ikimize bir şans tanıyacağıma inanmasını kabullenemem. Sana karşı hislerim varken olmaz.” Gözlerimi kapattım. “Ruh bağı beni etkiliyor gibi göründüğümün farkındayım ama dahası var. Uzun zamandır bundan çok daha fazlası vardı ve tek istediğim... artık bunu keşfetme şansımız olsun istiyorum. Bağ aramıza girmeden.”

Finn’in dudakları yeniden boynumu buldu ve derin nefesler aldı. Ellerini kalçamdan belime kaydırıp parmaklarıyla göğüslerimin altını okşadı. “Eğer sana bir şey söylersem,

bu gece hatta yarın bunun hakkında bir karar vermeyeceğine söz verir misin?”

“Neymiş o?” diye sordum, yıldız ışığında onun yüzüne bakarak.

Başparmağıyla altdudağımı okşadı. “Geçidin öte yanında, Yeraltı Diyarı’nın derinliklerinde Yeni Yaşam Şelalesi akar. Bütün hatalarını, bütün pişmanlıklarını temizleyecek kadar berrak bir şelale. Eğer istersen, başkalarıyla kurduğun bağları bozabilecek bir şelaledir. Yalnızca bu şelalede bağı bozmak sadece senin seçimin olabilir.”

Yani Sebastian’ı aramızda hissetmeden Finn’le birlikte olabilirdim. Sebastian’la arama bu kadar keskin kalkanlar koymama gerek kalmazdı. Beyaz bir sayfa açabilirdim. “Yani şelaleden Sebastian’la olan bağımı bozmasını mı isteyeceğim?”

Finn yutkundu. “Tabii eğer istersen.”

“O halde sen ve ben...”

Finn başını ağır ağır salladı. “Tabii eğer istersen,” diye tekrarladı.

Tabii ki istiyordum. Yine de bir an duraksayıp eğer Finn’e karşı duygularım olmasaydı ne yapardım diye düşündüm. “Hayatım boyunca yalnızlık peşimi hiç bırakmamışken bu bağdan nasıl olup da bu kadar nefret edebildiğime şaşıyorum. Sürekli birbirimizin farkında olmanın beni rahatlatması gerekiyordu. Ama bu yeni bedene kendim olarak, yalnız başıma alışmaya hiç vaktim olmadı. Buna ihtiyacım var.”

“Buna sahip olmanı ne kadar istiyorum bilemezsin.” Ellerini saçlarıma geçirip başımı avucunun içine aldı, beni sert-

çe öptükten sonra bedenimi göğsüne yasladı. “Uyu, prenses. Böyle kararları bu akşam vermemiz gerekmiyor.”

*

Lark yine rüyama girmişti. Gümüş rengi gözlerini ve havada uçuşan siyah saçlarını görmek beni gülümsetti.

“Uzun zaman oldu,” dedim. Tıpkı zayıf bir göz yanılması gibi bir görünüp bir kaybolduğu için gözlerimi kısarak ona baktım.

“Tahtı Yeraltı Diyarı’na giderek alamazsın.” Tiz sesi bu akşam kulağa daha farklı geliyordu. Yorgundu.

“Bunu neden anlatıyorsun?” diye sordum. Ne de olsa Lark beni uykumda ziyaret ettiğinde onun söylediklerine kulak kabartmam gerektiğini artık öğrenmiştim.

“Sular yükseldiğinde, beyaz gözlü canavara ihtiyacın var. Ondan saklanma. Sakın pes etme.”

Lark’ın görüntüsü yine kayboldu. Kaşlarımı çatıp anlamaya çalıştım. “Bana gösterebilir misin?” diye sordum. “Bu canavara neden ihtiyacım var, anlat bana.”

Lark soldu ve kendimi birdenbire uyuyan çocuklarla dolu bir odaya tepeden bakarken buldum. Burası şehir merkezindeki revir binasını andırıyordu ama başka bir yerdi. Canavarın uyuyan çocuklarla ilgisi neydi ki?

“Lark?” diye seslendim.

“Çok bitkinim,” dedi. Bu kez sadece gözlerini görebiliyordum, sadece o kadardı. “Artık uyuma vaktim geldi.”

“Yani sen... olamaz.” Boğazıma bir yumru oturdu. Gözle-

rimde biriken yaşları göndermek için öksürdüm. “Ama sen yarı Asi Peri’sin, hastalık seni nasıl etkiledi?”

“Canavar seni derinlere çekene dek pes etme, prenses.”

Lark yok oldu, bense irkilerek nefes nefese bir halde uykumdan uyandım.

Kampta çıt yoktu, yakında şafak sökecekti. Finn yanımda sakince nefes alarak uyuyordu, kolunu belime dolamıştı.

Beyaz gözlü canavar. Bu da ne demekti? Yoksa bir tür metafor muydu? Ama hissettiğim korku kafa karışıklığının önüne geçiyordu. Lark’ı Bitmeyen Uyku’ya kaybedemezdik. Pretha mahvolurdu.

Finn’i uyandırıp gördüğüm rüyayı anlatabilirdim ama onun da dinlenmesi gerekiyordu. Hepimiz dinlenmeliydik. Eğer Lark da uyuyan çocuklardan biri oluyorsa, o tahta birini oturtmak için her zamankinden daha sıkı mücadele etmemiz gerekiyordu.

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir saat daha rahatsızca uyuduktan sonra, gün doğumuyla birlikte ağaçların arasından sızan ilk ışıklarla uyandım. Kane ve Tynan kora dönen ateşimizin öbür tarafındaki yataklarında uyuyordu. Finn bu sabah yatağımızdan erkenden kalkmıştı, muhtemelen şimdiden kurtlarıyla birlikte ağaçların arasında dolaşıp kahvaltı bulmaya çıkmıştı.

Diğerlerini uyandırmamak için sessizce hareket ederek pelerinimi üzerime giydim. Çizmelerimi ayağıma geçirdim ve bağcıklarını bağlamaya tenezzül bile etmeden ağaçlara doğru ilerledim. Ardından aceleyle ihtiyacımı giderip dün gece gördüğüm nehre gittim.

Bir an önce duş almaya ihtiyacım vardı ama şimdilik yüzümü ve ellerimi yıkamakla idare edecektim. Sendeleyerek yürüdüm, sert toprakta uyuduktan sonra biraz sersemlemiş gibiydim. Jas eskiden nerede olsa uyuyabileceğimi söyleyip bana takılırdı ama Peri Diyarı'nda geçirdiğim günler beni yumuşatmıştı. Ya da belki uyuyamamamın asıl nedeni bir yatakta yatmamak değil, yanımda uyuyan sımsıcak ve sağlam bedene karşı koymaktı.

Nehir tahmin ettiğimden daha ufaktı ama akarsu her şe-

kilde bir nimetti. Nehrin kenarında diz çöküp suya bir an için ellerimi değdirdim ve yüzüme sıçrattım.

Arkamda bir yaprak hışırtısı duyunca gülümsedim. Finn'in çok geçmeden beni bulacağını biliyordum.

"Günaydın," diye seslendim. Ayağa kalkmadan olduğum yerde arkamı döndüm ama gelen Finn değildi.

Mavi pelerinli ve beyaz saçlı bir kadın elini uzatıp bana doğru bir ışık topu fırlattı. Gücüme uzandım, ne geldiğinden emin bile olmadan bir kalkan koyup onu engelledim.

Ayağa fırlayıp belimde asılı olan hançere uzandım. Kadının göğsüne nişan alıp hançeri ona fırlattım. Hançer hedefi bulamadan kadın onu tuttu ve yere fırlattı. Ardından avucunu açıp kaşlarını çatarak akan kana baktı.

"Seni ölümlü pislik," derken üzerime yürümeye başlamıştı.

Dizlerimin üzerine düştüm ve ilk darbesini dirseğimle engelledim. Kadın üzerime yürüdüğünde bacağımı onun üstünden ve altından geçirip ayağını yerden kestim. Kadın beline uzandı ama kınındaki hançere dokunmasına izin vermeden çizmeli ayağımla kolunu yana kıvırdım.

Gücüme uzandım. Beni yenmesine fırsat vermeden onu hapsetmek istiyordum. Bunu kolayca yapabilirdim ama tereddütte kalmıştım. *Finn. Finn'i riske atamam.* Bunun yerine ağırlığımı kolunun üzerine koydum.

"Seni kim gönderdi?" diye sordum kadının buz gibi mavi gözlerinin içine bakarak. Bana tükürerek karşılık verince çizmemi bileğine bastırdım. "Ne istiyorsun?"

Bakışları omzumun üzerindeki bir şeye takıldı ve sırtı

bir gülümsemeye dönüştü. Neye baktığını görmek için başımı çevirdim ama fazla yavaş davranmıştım. Daha ne olduğunu anlamadan biri boynuma bir iğne batırdı.

Çığlık atarak yeri boyladım, boynumu tutup zehir kanım da bir ateş gibi yanarken inledim.

Şıngayı tutan erkeğin buğulu beyaz gözleri vardı, bileğimi sertçe tuttu ve omuzlarım ağrıyana dek kollarımı arkaya bastırdı. Damarlarımda dolaşan acı o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki onunla mücadele edemiyordum.

Mavi pelerinli kadın ayağa fırlayıp bana baktı. “Seni canlı getirmemizi istediği için şanslısın,” diye tısladı. Sağlam eliyle pelerininin üzerindeki yaprakları ve toprağı silip kanlı elini göğsüne bastırdı. “Diğerleri nerede?” diye sordu beni tutan erkeğe.

“Onlarla ilgileniyoruz. Gidelim.” Ağaçların arasından bir ıslık sesi duyuldu ve beni tutan erkek kaşlarını çatarak oraya doğru baktı. “Acele edin. Burada...”

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan uluma sesleri sabah havasını yardı ve iki devasa kurt ağaçların arasından çıkarak üzerimize doğru gelmeye başladı. Dara ve Luna. Biri beni tutan erkeğin kolunu ısırp onu geri itti, diğeryse kadına saldırarak onu tekrar orman toprağına düşürdü ve dişlerini boynuna geçirdi. Kadın çığlık attı ama kurt sadece onun yüzüne doğru hırlamakla yetindi.

Kendimi doğrulttum. Hançerimi çıkardığım sırada, siyah giyinmiş adamlar ağaçların arasından üzerime doğru gelmeye başladı. Dara’yla Luna uludu ve onların arkasından koşturdu, adamların bana yaklaşmasına izin vermediler.

Sonra aniden havada ardı ardına oklar uçuştı ve siyahlı adamların ikisi vuruldu.

Üçüncü adam üzerime yürüdü, elim hançerin kınındayken tereddüt ettim. Onun bana yaklaşmasını bekledikten sonra hançerimi pelerinin altından çıkarıp göğsüne sapladım. Adam yere düştü. Başımı kaldırdığım anda, başka bir okun onun arkasındaki erkeği vurduğunu gördüm.

Akıntının iki yanı da cesetlerle doluydu. Kurtlar bedenlerin üzerinden ve yanından geçerek dolaşıyor, dişlerini gösterip başka bir tehdit gelmesine karşın etrafı inceliyordu.

Ağaçların arasından bir çıtırtı duyuldu ve siyah bir parıltı daha görüldü. Finn önümde belirip nefes nefese bir halde beni inceledi. “İyi misin?”

Başımı sallayıp kaşlarımı çattım. “Bana iğne yaptılar.”

Finn’in gözleri parladı ve burnundan soluyarak etrafımızda yatan beş cesedi inceledi. “Arya.”

“Ona ne şüphe,” diye fısıldadım. “Beni canlı istediğini söylediler.”

Finn yarı çıldırmış haldeydi. Tıpkı kurtları gibi gözü seğiriyordu, diken üstündeydi. “Onu kendi ellerimle öldüreceğim.”

“Tynan ve Kane iyi mi?”

Finn başını salladı. “Pusu kurmuşlar ama bizimkiler onları ele geçirmeyi başarmış.”

Başlarına ok yiyen üç saldırgana baktım.

“Kadınla mücadele ettiğini duydum. Sana iğne yapmalarına fırsat vermeden sihrini kullanmak aklına gelmedi mi?”

Yutkundum ve gözlerimi toprağa çevirdim. Finn bu sorunun cevabını zaten biliyordu.

“Prenses,” diye hırladı. “Sihri kullanmak yerine ellerinle saldırmanın sebebinin benim için endişelenmiş olman olduğunu söyleme sakın.”

“Tabii ki senin için endişelendim,” diye çıkıştım. “Neden sadece kendi hayatımı kurtarmak için senin hayatını tehlikeye atayım ki?”

“Bana bir şey olmazdı. Hem zaten beni de yakaladılar. Tahminimce Tynan ve Kane’i de. Bu ekip senin gücüne karşı duramazdı.”

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Finn haklıydı.

“Düşündüğünden daha güçlüyüm, Abriella. Hem gücünü doğru bir şekilde kullanmayı öğrendiğinde bırak daha fazla güç çekmeyi, benden güç almana bile gerek kalmayacak.”

Yutkunarak başımı salladım. “Biliyorum.”

“Öyle mi?” Gözlerini kısıp beni inceledi. “Bir dahaki sefere tereddüt etmeyeceğine söz ver. Hayatın tehlikeye girerse, o güzel saçlarının tek bir teline bile zarar gelirse güçlerini kullanıp benden istediğin kadar sihir çekeceksin. Anlaşıldı mı?”

Ona, o keskin bakışlı gümüş gözlerinin içine baktım. “Bu o kadar kolay değil.”

Finn tek kaşını kaldırdı. “Sana acımamı mı istiyorsun, prenses?”

“Pislik olma.” Kaşlarımı çattım, Finn ise sırtarak karşılık verdi.

Kollarını belime dolayıp beni göğsüne doğru çekti. “Tanrılar aşkına, beni korkuttun.”

Kollarında erirken sarsılmaya başladım. “Tek başıma buraya gelmemeliydim. Özür dilerim.”

Finn başımın tepesine bir öpücük kondurdu. “Tuttum seni.” Sırtımı sıvazlayarak geri çekildi. O da bu olay sonrasında en az benim kadar sarsılmıştı, avucunu açıp bana uzatınca elini tutmadan edemedim. El ele tutuşarak kamp alanına yürüdük. Kampa vardığımızda bizi siyahlar içerisindeki birkaç erkeğin cesedi karşıladı. Hepsinin karınları deşilmiş, boğazları kesilmişti. Alternatif senaryo düşünmek istemediğim kadar korkunç olmasaydı, önümdeki bu katliam benim için dehşet verici olurdu. Kraliçe beni yakalamayı başarsaydı neler olacağını hayal dahi etmek istemiyordum. Daha da kötüsü, buradaki cesetler arkadaşlarıma da ait olabilirdi.

Kampta hayatta kalmış olan kişiler ise öfkeyle duran Kane ve sessizce somurtan Tynan’dı.

“Özür dilerim,” dedi Finn. “Bir an için kalktım çünkü Dara tuhaf davranıyordu. Dikkatimi dağıtmak için onu kamptan uzağa çekmiş olmalılar.”

“Nereden çıktılar anlamadım,” dedi Kane. “Geldiklerini duymadık, at seslerini de.”

“Gulyabaniler olabilir mi?” diye sordum.

Kane başını salladı. “Hiçbir gulyabani bu bölgeye birini taşımak istemez. Hem hepsini bir anda getirmek için birden fazla gulyabani gerekirdi.”

“Muhtemelen kraliçe onları gizlemiştir,” dedi Finn. “Artık çok güçlendi, bu dağların altından çıkardığı ateş cevherlerini saymıyorum bile.”

Kane, Finn'e doğru döndü. "Hepimizi öldürmeye hazırlardı."

Ben hariç hepinizi, diye düşündüm ama bunu sesli söylemedim. Nedensizce utanıyordum, hayatım arkadaşlarımı yine tehlikeye atmıştı.

"Neyse ki onlardan daha iyiyiz," dedi Finn.

Tynan onunla göz göze gelip ellerini yumruk yaptı. "Bugünkü planımızı gözden geçirsek iyi olur."

Baktığı yere bakınca Kane'in karnını tuttuğunu fark ettim. Parmaklarının arasından kan akıyordu.

Hızla yanına koştum, o ise Tynan'a bir bakış atmakla yetindi. "Ben iyiyim."

Finn kaşlarını çattı. "Neden iyileşmedi?"

"Çünkü bizi o lanet iğnelerle vurdular," dedi Tynan.

"Seni eve götürmeliyiz," dedi Finn. "Seni biz iyileştiremeyiz ve zehir yüzünden de kendini iyileştirmen imkânsız. Burada güvende değilsin."

"Dün Kızıl Sis'i sen de gördün," dedi Kane. "Zamanımız daralıyor. Saray adına feda edilemeyecek kadar özel biri değilim."

Finn gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Haklısın," dedim. "Sana katılıyorum, yani en azından zamanın daraldığı konusunda. Ama huysuz da olsan senden hoşlanıyorum ve kendini gereksiz yere feda etmezsen çok memnun olurum."

Kane'in dudakları yamuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben kolay kolay ölmem."

"Tynan ve Kane geri dönmeli," derken aynı tarafta oldu-

ğumuzdan emin olmak için Finn'le göz göze geldim. Bana belli belirsiz başını sallayarak karşılık verdi. "Sadece ikimiz olursak kimseye fark ettirmeden ilerleyebiliriz. Böylece siz de güvenli bir yere gidip zehri vücudunuzdan atmayı beklersiniz."

"Saçma sapan konuşma," diye homurdandı Kane.

"Abriella'ya katılıyorum," dedi Finn. "Yaran hiç iyi görünmüyor, Kane. Bizi yavaşlatmanı istemem, normalde yavaşlattığından daha çok yavaşlatmanı yani."

Kane ona doğru hareket etti, Finn ise sadece göz kırptı.

Tynan'a döndüm. "Ona yardım eder misin?"

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi Kane.

"Tabii ki yoktur, dostum," dedi Tynan. Kane'in koluna hafifçe vurup bana dönerek başını salladı. "İkiniz buradan gitseniz iyi olur. Dün gece konuştuğumuz alternatif yoldan gidin. Nereden geldiler ya da bizi nerede bulacaklarını nasıl bildiler bilmiyorum ama bu hiç hoşuma gitmedi."

"Katılıyorum." Finn başını gökyüzüne çevirdiğinde üstümüzde daireler çizen şahini gördü. "Misha sizinle nerede buluşacağını biliyor ama ne olur ne olmaz diye Storm da peşinizden gelecek."

"Onun şahini mi?" diye sordum.

Finn başını sallayıp acımasızca sıırttı. "Sürekli yalan söylemesi bazen işe yarıyor."

"Dikkat edin," dedim arkadaşlarıma. "Döndüğümde sizi tekrar göreceğime güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Finn çoktan çantasını hazırlamaya başlamıştı. "Acele et, prenses. Önümüzde uzun bir yol var."

Kalın kar taneleri yüzümün sağ tarafını ıslatıyordu. Önümdeki yolu görebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyordu. “Yaklaştık mı?” diye sordum. Hissettiğim çekim gittikçe güçleniyordu ama oraya yaklaştığımızda tam olarak ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, her adımda gittikçe yaklaşıyor olduğumuzdu.

Finn gözleriyle etrafı tarayarak başını salladı. “Sanırım evet. Belki birkaç saat daha yürümemiz gerekir ama sonra Ana Söğüt’e varacağız. Yanılmıyorsam dağların oldukça derinine indik, artık Sessiz Tepe’ye varmış olmalıyız.” Bana su matarasını uzattı.

Tek görebildiğim arkamızda ve önümüzde uzanan taşlı yoldu. Tynan ve Kane’le yollarımız ayrıldığından beri tek değişen şey havaydı. Etrafımız o kadar soğumuştur ki artık çizmelerimin içindeki ayak parmaklarımı ya da yüzümün rüzgârda kalan sağ tarafını hissetmiyordum. “Nasıl anladın?” diye sordum Finn’e. Zehirli şırıngalar yüzünden, sihrin olmadığı bölgeye gelip gelmediğimizi anlamak için güçlerimizi kullanamazdık.

Finn matarayı elimden alıp tekrar çantasına taktı. Ardından, “Sebastian’ı hissedebiliyor musun?” diye sordu. “Zehir aranızdaki bağı etkilemez ama Sessiz Tepe etkiler.”

“Ah.” Bunu hiç düşünmemiştim. Zihnimden hiç ayrılmayan o bağı uzandım. “Gitmiş.” Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Artık bütün duygularım bana aitti, bu o kadar rahatlatıcıydı ki.

“Onu hiç hissedemiyor musun?” diye sordu Finn yanıma gelerek. “Ona uzanıp denesen bile mi?”

Zihnimde aramıza ördüğüm duvarın öbür tarafına uzandım ama sonra ona başımı olumsuzca sallayarak karşılık verdim. “İşe yaramıyor.”

Finn yüzümü inceledi. “Güzel.” Bir dakika bile kaybetmeden dudaklarıma yapışıp sıcak, ısrarcı ve sabırsız bir şekilde öptü beni.

İçimdeki her şey eridi ve tıpkı topraktan çıkıp uzun bir kışın ardından güneş gören çiçekler gibi hayata döndü. Midedeki binlerce kelebek Finn’in sıcak dokunuşuyla kanatlarını açmıştı.

Dudaklarını dudaklarıma değdiren Finn parmaklarını saçlarıma geçirip başımı arkaya attı. İnleyerek gömleğini avucumun içine alıp ona yaklaşmaya çalıştım.

Sonunda geri çekildiğinde gümüş gözleri yarı kapalıydı ve bakışları arzuyla buğulanmıştı. “Bütün yol boyunca bunu yapmak için bekledim.”

Gülümsememi zor tuttum. “Ah, benimle gelmenin asıl sebebi bu demek.”

Parmağıyla burnuma dokundu. “Kane aramızdaki gerginlik hakkında o kadar çok şikâyet etmeye başlamıştı ki gerçeği bilmesem, sırf bu gece yalnız kalabilelim diye kendini bilerek bıçakladığını düşünürdüm.”

Yoldan yürümeye devam etti. Birkaç saniye boyunca dalgın bir şekilde onun sırtını izlerken söyledikleri zihnimde yankılandı. *Bu gece yalnız kalabilelim diye.*

Yalnız.

“Güneş yakında batacak,” dedi yüzünü bana dönmeden. “Uyuyacak sıcak bir yer bulsak iyi olur.”

“Doğru,” diye mırıldandım ayaklarımı tekrar harekete geçmeye zorlayarak. İki dakika öncesine kadar, bir kamp yeri bulursak mutluluktan havalara uçar ve *sıcaklığa* benzer ne karşımıza çıkarsa sesli bir şekilde sevinirdim. Şimdiyse, baştan aşağı gergin bir enerjiyle dolmuştum.

Dün gece ormandayken ve Juliana’nın evinde kalırken birlikte uyumuştuk. Şu anki durum çok da farklı sayılmazdı.

Ama farklıydı işte.

Burada yalnızdık ve Sebastian’la olan bağım burada hissedilmiyordu. Tamamen farklıydı.

Finn yürümeyi bırakıp bir ıslık çalarak kurtlarını çağırdı. Kurtlar sahiplerinin yanına geri döndü ve Finn yolun kenarındaki çalılara dalınca da onun peşinden gittiler. “Bu taraftan,” dedi Finn, başını sallayıp onu takip etmemi işaret etti.

Uzun dakikalar boyunca çalıların arasından zar zor yürüdük ve sonunda bir mağara ağzına vardık. Kurtlar önden gitti, ardından mağaranın girişine dönüp oturdular. Aldıkları mutlu ve kesik kesik soluklarla başlarını kaldırıp Finn’e baktılar.

“İşte başlıyoruz,” dedi Finn, başını eğip içeri bakarken kurtların kulaklarının arkasını okşadı. “Bu güzel olacak.”

“Burada mı uyumak istiyorsun?” Yüzümü buruşturdum. “Burada ne yaşadığını bilmiyoruz.”

Finn kıkırdadı. “Abriella, Mab’in vârisi, sahte kralın katili ve gölge sarayının müstakbel kraliçesi ufak bir mağaradan korkuyor.”

“Korkmuyorum. Ben sadece... önlem alıyorum.” Omuzlarımı geri attım. “Sence bir tane bile canavar burada yuva yapmamış mıdır? Şu anda burada değilse bile, bu onun daha sonra dönmeyeceği anlamına gelmez.”

Finn bakışlarını üzerimde gezdirerek, “Seni güvende tutacağıma söz veriyorum,” dedi nazikçe.

Karnımın derinliklerinde bir titreşim başladı. Gözleri bana bambaşka bir söz veriyordu. Beni yalnızca korumaktan daha heyecanlı bir şeydi bu. “Önden buyur,” dedim.

Bir kahkaha daha atıp başını eğerek içeri girdi. Peşinden gittim, bir yandan da karanlıkta görme becerim için tanrılara şükrediyordum.

Mağaranın girişi yerin altında olsa da duvarları o kadar yüksekti ki içerilere doğru ilerlerken başımı eğmeme bile gerek yoktu. Bu gece bir yaratığın evini çaldığımıza dair bir iz görmeyi bekledim ama hiçbir şey bulamadım.

Finn çantasını bıraktı ve eğilerek yatağını serdi. Ardından benim yatağımı da aldı ve onu sığabileceği tek yere koydu, kendi yatağının hemen yanına.

“Ateş yakmak güvenli olur mu?” diye sordum titreyerek.

Finn üstümüzdeki kayalara bakarak başını iki yana salladı. “Burada olmaz. Kireçtaşları doğrudan bu kadar ısı alırsa genişler, sonrasında da kayalar çatlayıp düşebilir.” Girişe doğru başını salladı. “Eğer hemen dışarıda kurarsam ateş mağaranın içini ısıtır.”

“Ama sabah olmadan sönüp gider,” dedim yoğun kar tanelerinin yağmasını izlerken.

“Seni ısıtırım,” dedi Finn.

Midem bir takla attı ama ben ona cevap vermeye fırsat bile bulamadan Finn mağaradan ayrılıp ateş için çalı çırpı toplamaya koyuldu.

Sırılsıklam elbiselerimi çıkarıp yerine kuru ve temiz kıyafetler giydim. İşim bittiğinde ayak parmaklarımı yeniden hissedebiliyordum ve mağaranın girişinde bir ateş çıtırdıyordu.

Finn mağara ağzının kenarında durup ateşe ve onun ötesinde esen rüzgâra baktı.

“Ağacın çok ıslak olmamasına şaşırdım,” dedim. Sıcaklığın şimdiden mağaranın içine dolduğunu hissedebiliyordum.

“Gaz lambası yağı,” dedi Finn. “Ateş yakmakta tıpkı bir sihir gibi, onun üstüne yoktur.” Dudağının kenarında minik bir gülümseme belirdi.

“Neden gülümsüyorsun öyle?” diye sorarken harekete geçip onun yanına gittim. Ardından bir anlığına duraksadım. İçimden ona arkasından sarılmak, yanaklarımı sırtına bastırıp gücünü hissetmek geliyordu. Ama bunun yerine yürüyerek onun yanına geldim ve ellerimi kendime sakladım.

Anlaşılan Finn dokunmaktan benim kadar çekinmiyordu. Aniden dönüp beni kollarına almıştı. Bir iç çektim ve bedenim tamamen rahatladı. Buraya uyuyordum. Birbirimize uyuyorduk, hem de birçok açıdan. Ama bunu keşfetmemize imkân yoktu.

Başımı çenesinin altına yerleştirip sırtımı okşadı. “Bu hediye gibi geldi,” dedi sertçe.

Geri çekilip bakışlarımı kaldırarak ona baktım. “Neymiş o hediye?”

“Burada bir gece.” Yüzümü inceledikten sonra başparmağıyla çenemi okşadı. “Seninle bir gece. Seni paylaşmadığım bir gece.”

Finn başını eğip dudaklarını bana değdirdi. Daha önceki öpücükleri düşünürsek, bu pek de etkileyici sayılmazdı. Masumane bile denebilirdi. Dost canlısıydı. Ama bunun ardından gelecekleri hatırlayınca kalbim küt küt atmaya başlamıştı. “Bir hediye,” diye tekrarladı Finn.

Titredim. Güneş batıyordu ve parmaklarım burada durduğumuz birkaç dakika yüzünden hissizleşmişti.

“Hadi.” Finn soğuk ellerimi sıcak ellerinin arasına alıp beni içeri götürdü.

Yatağıma oturarak kollarımı dizlerime doladım. Finn de üzerindeki nemli kıyafetleri çıkarıp yatağa uzandı. “Nedersin?” diye sorarken kolunu sanki bedenime dolayacakmış gibi uzattı.

Bu kez daha çok titredim, dişlerim birbirine çarpıyordu. “Bunu reddetmek çılgınlık olurdu,” dedim ama ikimizi de kandıramazdım. Onun bana sarılmasını istememin soğukla bir ilgisi olmadığını biliyorduk.

Yan yana uzandık, Finn battaniyeleri üzerimize çekip kolunu karnıma koydu ve sırtımı göğsüne doğru çekti. Sıcaklığını hissettiğimde kaslarım gevşeyip rahatladı.

“Yeraltı Diyarı’na gittiğim için mutlu olacağımı hiç düşünmezdim,” dedi Finn hırıltılı bir sesle, başparmağıyla kar-

nımı okşadı. “Ama yalnız kaldığımız için... minnettarım. O olmadan. Burada bana aitmişsin gibi davranabilirim.”

Kalbim tekledi. Diğer tarafa dönerek onun yüzünü görmeye çalıştım. “Ben de bana aitmişsin gibi davranabilir miyim?” diye sordum.

Başını salladı. “Ben her zaman seninim. Bunu hiçbir şey değiştiremez.”

Bunları duyunca ve onun bu sözcükleri ne kadar kolay söylediğini fark edince midem takla atmıştı. “Belki de ikimizin de *öyleymiş* gibi yapmasına gerek yoktur.”

Finn bir iç çekti. “Dışarıdayken o hep aramıza giriyordu,” dedi. “Onu ne kadar engellesen de araya bir kalkan koysan da o seni istemsizce hissediyor. Sen de onu hissediyorsun. Ama burada...” Gözlerini kapattı. “Burada sadece biz varız. Sadece bu gece için olsa bile.”

“Sadece bu gece değil,” diye fısıldayarak elimi kaldırdım. Yanağı parmak uçlarımin altında kadife gibi kayıyordu. “Yeni Yaşam Şelalesi’ne gitmek istiyorum. Bunun üstüne düşünmemi istediğini biliyorum ama düşünecek pek fazla bir şey yok. Sebastian’la bağ kurmakla hata ettim ve o bozmayı istemediği için, hazır fırsatım varken bağı ben bozmak istiyorum.” Parmaklarımı buklelerinde gezdirdim. “Bunu kendim için yapmak istiyorum, seni istiyorum ve zamanı gelince özgür olmak istiyorum. Sadece kendim için değil, *bizim* için.”

Yüzümü her detayıyla inceledi, gözleri mağaranın duvarlarından yansıyan ateşin ışığıyla parlıyordu. Başparmağının ucunu altdudağıma değdirerek hırıltılı bir nefes aldı. “Seni

hak edecek hiçbir şey yapmamışken nasıl burada benimle birlikte olabilirsin?”

“Bence sevginin hak ettiklerimizle ilgisi yok. Kalbimizi açmamızı sağlıyor, bir yargıya varmamızı değil. Ama Finnian, eğer seni yargılamaya kalksaydım senin bunu... ve daha fazlasını hak ettiğini düşünürdüm. Halk, baban kral olduğu için senin izinden gitmiyor. Sen, sen olduğun için izinden gidiyorlar. Onlar senin arkadaşların, üstelik onlara bir fayda sağladığın için de değil. Onlar arkadaşın çünkü senin yanında olmanın onları daha iyi yaptığını ve hayatlarını yaşanılır hale getirdiğini biliyorlar.”

“Korkunç hatalar yaptım, Abriella.”

“Hepimiz yaptık,” diye fısıldadım. “Ama hataların da senin bir parçan ve doğrusunu istersen, onları pek umursadığım söylenemez. Ben sana olduğun gibi âşığım. Bunun bağ kurmayla hiçbir ilgisi yok.” Altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve cesaretimi toplamaya çalıştım. “Aramızda ne tür bir bağ varsa, bu tanıştığımız ilk gece sana karşı bir çekim hissetmemen neden oldu. Fakat ben sana kişiliğin ve yaptığın seçimler sayesinde âşık oldum.”

Gözlerini kapatıp alnını alnıma bastırarak kesik kesik nefesler aldı. “Ben de seni seviyorum. Seni ne kadar sevdiğimi sana göstermek istiyorum.”

“O halde beni neden öpmüyorsun?” diye sordum. Cümlemi bitirmeye fırsat bulamadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni yere yatırıp kalçalarıyla bacaklarımı hapsedene kadar kıpırdandı.

Öpücüğü bir damga gibiydi, cildimi Sebastian’la olan ba-

ğımı gösteren dövmeden daha kalıcı bir şekilde damgalıyordu. Dilinin her dokunuşu kaslarımdaki gerginliği birer birer açıyor, bir an için bile olsa rahatlamamı sağlıyordu.

Finn öpücüğü kesse de fazla uzağa gitmedi. Dudağı dudığıma o kadar yakındı ki gülümsemesini hissedebiliyordum. "Tadının tıpkı kokun gibi olduğunu söylemiş miydim?"

Kahkaha attım. "Bugün yaşadığımız şeylerden sonra bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Kiraz ve ay ışığı gibi."

"O gece beni öpmedin," derken ellerimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. "Duştayken."

"Hayır, öpmedim."

"Neden peki? Beni öpmeni istedim."

"Çünkü öpüşünü her şeyden çok istedim." Sesi boğuk çıkıyordu. "Tanıştığımız ilk geceden beri benden hoşlandığını biliyordum. İlaçlar ve hoşlanma sırasında, bana teklif ettiğin şeyi alıp lehime kullanmak hiç de zor olmazdı ama bana bunu zihninin berrakken sormanı istedim. Ayrıca seni öptüğüm ilk anın taçla bir ilgisinin olmasını istemedim. Halbuki öyle olması gerekiyordu. Bu yüzden seni öpmedim. Sadece bilmen gerekiyor, bunu yapmayı çok istedim."

"Boynumu öptün ama."

Yüzünde yavaş yavaş muzip bir gülümseme belirdi. "Ben bir aziz değilim, prenses. Tadına bakmak istedim."

Sıcak arzuyu karnımın derinliklerinde hissettiğimde gömleğinin kenarını tutup çektim ve başının üstünden geçirerek çıkardım. Ardından ellerimle güçlü göğsünü, kuvvetli sırtını ve pantolonunun belindeki yumuşak teni karış

karış keşfetmeye koyuldum. “Sanırım ben de senin tadına bakmak istediğimi söylemiştim,” dedim. Sonsuza dek tenine kazınan beş köşeli yıldız dövmesinin bulunduğunu bildiğim belkemiğini okşuyordum.

Finn kıkırdayarak ağırlığını bileklerine verdi ve başını indirerek bana baktı. “Güven bana, bu öyle kolay kolay unutabileceğim bir şey değil.” Saçımdan bir tutamı iki parmağı arasına alıp gülümseyerek parmaklarında oynattı. “Bu saç kesimi...”

“Aşırı gülünç,” dedim.

“Sevimli diyecektim.”

“Evet, işte aşktan gözü dönen her kadının duymak isteyeceği sözler. *Sevimli*.”

Finn güldü. “Kesinlikle başka özelliklerin de var,” diye mırıldandı. “Bir liste yapmamı ister misin?”

“Dikbaşı, karamsar, *sıkıcı*,” diye saydım. Şaka yapıyordum, bu yüzden rahat bir sesle söylemişim ama gerçek hislerime dair çok şey belli oluyordu.

“Göz kamaştırıcı, güçlü, dayanıklı, *nefes kesici*,” dedi.

Altdudağımı ısırarak altında kıpırdandım ve yukarı uzanıp tıpkı onun bana yaptığı gibi saçlarıyla oynamaya başladım.

Gözlerini kısarak başını indirdi, beni izliyordu. “Duştaki o gece... seni yatağa taşıırken ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

Başımı olumsuzca salladım. Duş dışında o geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordum. “Dediğine göre, yanımda kalmanı söylemiştim sana.”

Başını salladı. “Söyledin. Sonrasında, sana karanlık ve yıldızlı bir gece kadar güvende hissettirdiğimi söyledin.”

Yanaklarım ısındı. “Anlaşılan epey zavallıca davranmışım.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, anlamıyorsun. Duymak istediğim her şeyi söylüyordun. İlaçların, yaptığın itiraflarla bir ilgisi olmadığına inanmayı o kadar çok istiyordum ki resmen acınası haldeydim.”

“Ama bu doğruydı,” diye fısıldadım. “Senden her zaman güç aldım.”

“Ruh bağından dolayı.”

Başımı iki yana salladım. “Sadece sihir anlamında değil. Bana olan inancından güç aldım. Arkadaşlığımızdan. Bu, sihirle ilgisi olmayan bir güç.”

Finn’in gümüş gözleri beni yakıyordu. “Benim için de aynısı geçerli. Böylesini hissedebileceğimi hiç düşünmezdim.” Yutkundum. “Hissetmek isteyeceğimi sanmazdım.”

Onun altında titredim.

“Üşüdün mü?”

Başımı olumsuzca salladım. “Artık üşümüyorum.”

“Ben de öyle.” Başparmağıyla dudağımı okşadı. Onun şaşkın, hayranlık dolu bakışlarından gözlerimi alamıyordum. Bu güzel, güçlü ve kibar erkek nasıl olur da burada benimle olduğu için minnettar olabilirdi?

Tek elinden destek alarak doğruldu. Ardından yavaşça gömleğimin düğmelerini açmaya koyuldu, göğüslerimi ortaya çıkardığında başını eğdi. Hava soğuktu ama sertleşmiş

meme ucuma dokunan dili sımsıcaktı. Sırtımı sert zemin-den kaldırdım ve ısıyla arzu kanımda birleşirken inledim.

“Nasıgli sarayında benim yatağında uyuduğunu bilmek nasıl bir histi, hiç fikrin var mı? Defalarca kez hayal ettiğim yerde olduğunu görmek? Seni tekrar orada görebilmeyi, kollarıma alıp birlikte yıldızların altında uyumayı iple çekiyorum.” Boynumu öptü, bedenimi ona yaklaştırıp göğsüne değen çıplak göğüslerimin hissinin keyfini çıkardım. Bacaklarımın arasında daha çok baskı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Elimi sırtında gezdirerek, “Finn,” dedim nefes nefese. “Seni seviyorum.” Bunu tekrar tekrar söylemek istiyordum. Ta ki o kalbinde hissedene, buna inanana ve sevmeye layık olduğuna ikna olana dek.

“Ben de seni.”

“Yanımızda...” Dudağımı ısırdım. “Şehir merkezine döndüğümüzde hamileliği önlemek için alabileceğimiz bir şifalı su var mı?”

“Evet.” Dudaklarını hafifçe dudağıma değdirdi. “Ama bu gece bir şey yapmak zorunda değiliz. Önümüzde koca bir hayat var, biz...”

“Lütfen?” Altında kıpırdandım, dizlerimi kalçalarının iki yanına koyarak onu bacaklarımın arasına girmeye teşvik ettim. Aramızdaki kıyafetlere rağmen onu hissettiğimde ise hırıldadım. “Beklemek istemiyorum.”

Karanlıkta başını eğerek bana gülümsedi. “Ben de öyle,” dedi. “Ama beklerim. Yeni Yaşam Şelalesi’nde yüzmeyi gerçekten düşünüyorsan bolca vaktimiz olacak. Ayrıca bolca da fırsatımız...”

Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime doğru çektim. Gülümseyerek beni öptü ve elleriyle karnımı, kalçalarımı ve göğüslerimi ağır ağır keşfetmeye koyuldu. Başparmağını meme uçlarımda gezdirdi.

Kalçalarımı kaldırdım ve ona sürtünerek bedenimin hareketiyle nereye varmak istediğimi anlatmaya çalıştım. Ama Finn aceleye gelmiyordu. Yavaş yavaş boynumu, köprücük kemiğimi öptü. Omuzlarıma ve göğüs kıvrımlarıma öpücükler kondurarak karnıma doğru ilerledi. Dilini karnımdan aşağı kaydırıp göbek deliğimin tam altındaki hassas deriyi emdi. Ona inleyerek karşılık verdim.

Finn bacaklarımı biraz daha açıp yüzünü bacak arama indirdi. "Seni buradan öpmeme izin ver." Ağzını açtı ve dilini kıyafetlerimin üstünden bana değdirdi.

Nefesim kesilmişti. Büyük elleriyle kalçalarımı okşadı, ardından parmaklarını pantolonuma geçirip çıkardı. Daha kendimi toparlamaya fırsat bile bulamadan ağzıyla yeniden işe koyuldu. Koca ellerini kalçalarımın iç kısmına koyup bacaklarımı açarak dilini tenimin en hassas yerinde hareket ettirdi. Ağzıyla benimle alay ediyor ve ben ne yaptığımı unutup inleyene kadar benden bir şeyler talep ediyordu.

Her yanımda sıcak, canlı ve muhtaçtı. Saçını çektim. Onun daha yakınımda olmasını ama aynı zamanda da bundan daha fazlasını istiyordum. Ondan istiyordum, daha fazla Finn ve daha fazla bu gece. Finn olduğu yerden kıpırdamıyordu. Ben hiç olmadığım kadar yükseklerde uçmaya başlayana dek vücuduma tapındı ve bana aşkıyla arzusunu mırıldandı.

Uçmaktan ve düşmekten biraz bile korkmuyordum çün-

kü onun beni tutacağını biliyordum. Birbirimizi tutacağımızı biliyordum.

Öpücükleriyle birlikte bedenimde yeniden yukarı çıkmaya başlayınca yavaş yavaş kendime geldim. Dudakları yine beni bulduğunda nefes nefese ve tatmin olmuş haldeydim ama durmadım. Ellerimi Finn'in kalçalarına koydum ve pantolonunu aşağı indirdim.

Tatmin olmuş bir şekilde dudaklarıma doğru hırladı ve kalan kıyafetlerini de çıkarmama yardım etti. Nihayet tekrar üzerime yerleştğinde kalçalarımı oynatarak onu içime girmeye teşvik ettim. Ancak Finn bunun yerine dirseklerinin üzerinde yükselip yüzümü inceledi. "Bir daha böyle hissedeceğimi sanmıyordum." Başını eğerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Hissedebileceğimden emin değildim." Doğrularak bakışlarını indirdi ve bana baktı. "Halkım için mücadele ediyordum ama buna yaşıyordum denemezdi. Ta ki sen geçitten geçene dek. Ta ki gözlerimin içine bakıp beni dansa kaldırına dek. O andan beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Umarım bir daha asla öyle olmaz."

Bacaklarımı sırtına yerleştirip onu aşağı çektim. "Seni seviyorum, Finn." Bacaklarımı sıkıştırdım ve onu bulup yavaşça içime doğru yönlendirdim.

Finn'in nefesi kesildi ve bir anlığına gözlerini kapattı. Aramızdaki bağı hissetmenin keyfini çıkardım. Burada geleceğe dair şüpheye ya da korkuya yer yoktu. Umuttan başka hiçbir şeye yer yoktu. Aşk dışındaki hiçbir şeye... aşkı o kadar çok hissediyordum ki birlikte hareket ederken gözlerimi kapatıp bunun tadını çıkardım.

“Abriella,” dedi Finn nefes nefese. “Abriella, gözlerini aç.”

Söylediğini yapınca etrafımızın yıldız ışığıyla kaplandığını gördüm. Mağaranın içi sanki karanlık gökyüzüne dönüşmüş gibi parlak ve ısıltı ışıltı. Sanki dışarıda feci bir fırtına kopmuyormuş gibi. “Çok güzel,” diye mırıldandım ama çok geçmeden yıldızlardan ayrılıp Finn’in gözlerine takıldım.

Finn elini bedenimde, kalçalarımda gezdirerek sıktı ve tekrardan içime, daha derine girdi. “Göz kamaştırıcı,” dedi ama o da yıldızlara bakmıyordu. Hayatımızın en tehlikeli gününden önce, dağların ortasındaki bir yerde birbirimize kenetlenmiştik. Sadece birbirimize sahiptik, bu da bize fazlasıyla yetiyordu.

*

“Yıldızlar gitmiş,” diye fısıldadım sonrasında. Battaniye’nin altında kıvrılmış, yan dönmüş halde birbirimize bakıyorduk. O kadar uzun zamandır bu şekilde duruyorduk ki etrafımızdaki yıldızların ne zaman yok olduğundan emin değildim.

Finn arkaya yuvarlandı. Titrek ışıktaki mağara tavanından akıyormuş gibi gözüken kaya oluşumlarını incelediği sırada ben de onu izledim. “Sanırım sadece biz sevişirken ortaya çıktılar.” Sırıttı. “Bu ağızından çıkan en kibirli cümle olabilir.”

Burnumdan bir nefes vererek güldüm. “Ama burada sihir yok ki,” dedim. “Nereden geldi peki?”

Beni yanına doğru çekip gülümsedi. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. “Bana kalırsa bu yer hakkında yanılmı-

şız. Burada sihir tamamen yok olmuyor. Sadece daha farklı... ve bizden uzakta.”

“Bazen farklılık iyidir,” diye fısıldadım.

“Buna katıldığımı itiraf etmeliyim.” Dudaklarını alnıma bastırıp kokumu içine çekti. “Artık uyusak iyi olur.”

Rüyamda Lark’ı gördüğümü hatırlayınca nefesim kesildi. Finn’e bu sabah rüyayı anlatmaya niyetlenmişim ama kam-pa olan saldırı ve Kane’in yaralanması derken tamamen aklımdan çıkmıştı. “Lark dün gece rüyama girdi.”

“Öyle mi?”

“Beyaz gözlü bir canavarın beni kurtaracağını söyledi.” Başımı salladım, tam hatırlayamıyordum. “Belki de metafor yapmıştır. Beyaz gözlü canavar ne anlama geliyor olabilir?”

Finn mırıldandı. “Emin değilim. Onun böyle düşündüğünü pek sanmıyorum.”

“Belki de düşünmüyordur. Ama rüyanın beni endişelendiren kısmı bu değildi. Çok yorulduğunu söyledi ve konuşmamızı bitirmeden solarak yok oldu. Bence...”

“Ne demek istiyorsun, o Bitmeyen Uyku’ya mı yakalandı?” diye sordu Finn.

Ona sıkıca sarıldım. “Umarım yakalanmamıştır.”

“Pretha buna bir ihtimal gözüyle bakmaya bile dayanamıyor. Bu yüzden Lark’ı, Craige Kalesi’nde bıraktı. Nasıgli çocuğu olmak bu aralar epey tehlikeli, bu yüzden de Lark’ın Asi Peri kanına odaklanmak istedi.”

“Yarın Mab’i göreceğiz,” dedim. “Şu anda onun için yapabileceğimiz en iyi şey bu.”

Bir an için gerildi ama sonra rahatladı. “Bence de. Kolay olmayacak biliyorum ama onun ihtiyacımız olan cevapları vereceğine inanıyorum. Uzun süredir hiç bu kadar umutlu hissetmemiştim.”

“Peki neden şimdi?” diye sordum. “Asık suratlı Finn’in kalbini umutla dolduran şey nedir böyle?”

Alnıma bir öpücük daha kondurdu. “Artık *sen* varsın, prenses.”

“Şu lakaptan vazgeçmedin mi?” Gülümsedim. “Şimdiye dek anlarsın sanmıştım. Ben prenses falan değilim. Hiç olmadım.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı saçlarımı okşayarak. Dudaklarını şakaklarıma değdirip belli belirsiz bir öpücük kondurdu, sıcak dokunuşu kıyıya vuran yaz dalgaları gibi ferahlatıcıydı. “Gerçekte öyle olmadığını biliyorum. Sanırım seni ilk gördüğüm andan beri bunu biliyordum. Sen prenses falan değilsin. Sen benim kraliçemsin.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Geçit tam da olması gereken yerdeydi: Gulyabani Dağları'nın en kuzeydeki tepesinde, Söğüt Ana'nın köklerinin altındaki mağarada.

Bu sabah bir saatten az sürede buraya tırmanıp girişi bulmuştuk. Yalnızca otuz saniyede ise avuçlarımıza bıçak dayayarak kanlarımızı karıştırıp kapıyı açtık. Titreyerek bu ışık huzmesinin öbür tarafında bizi bekleyen çamurlu karanlığa baktım.

Bu sabah o kadar huzurlu ve umutlu uyanmıştım ki... Finn kollarını bana dolamıştı. Hatta şu ana kadar, korkmak aklıma bile gelmemişti. Bilinmez bir diyara adım atıp tehlikeli yaratıklarla karşılaşacağımızı, yargılanacağımızı ve eğer sınavı geçemezsek sonsuza dek burada kapana kısılacığımızı unutmuştum.

Finn'e bakmaya dayanamıyordum. Bana eğer bütün bunlar kötü giderse neleri kaybedeceğimi hatırlatıyordu. Bunun yerine, gözümün önüne uyuyan çocukları getirip parlak hal-kanın içinden geçtim ve karanlığa adım attım.

Finn peşimden gelip yanımda durdu. Yeraltı Diyarı sis ve gölgelerle doluydu. Normal şartlar altında böyle bir yerde

kendimi evimde gibi hissedirdim. Etraf saklanacak ve kimseye görünmeden gizlenecek köşelerle doluydu ama vücudumdaki her yer buraya ait olmadığımı haykırıyordu. Geçit arkamızdaki bir ışık huzmesinden ibaretti. Benliğimin her yanı arkamı dönmek, geçidin orada olduğundan ve geri dönebileceğimizden emin olmak istiyordu ama aniden aklıma Juliana'nın söyledikleri gelmişti. Eğer Mab dayanıklı olabileceğimi kanıtlamamı istiyorsa, o halde öyle olurdum. Kendimi zorlayıp öne çıktım.

Finn elini uzatıp avucunu açtı, bir an için bunu reddetmeyi düşündüm. Bizi izleyen her kim ya da her neyse, zayıflığımı ortaya koymaya hazır değildim. Ama hem burada hem de diğer her yerde, birlikteyken daha güçlüydük. Bu yüzden de onun elini tuttum ve Finn bir defa elimi sertçe sıktıktan sonra yürümeye başladık.

Yer çatırdıyor, gökyüzü uluyordu. Toprak iki yanımızda kıpırdıyor ve yerinden oynayarak tepcikler oluşturuyordu. Tepciklerin arasında bir yol ortaya çıkmıştı.

“Sanırım buradan gitmemiz gerekiyor,” dedi Finn alçak sesle.

Bu kez ben onun elini sıktım ve ortaya çıkan yeni vadide sessizce yürümeye başladık. Attığımız her adımda geçidin ışığı gittikçe soluyordu ama arkamıza bakmaya cesaret edemedik. Hatta bundan bahsetmedik bile. Bu garip tüneldeki tek ses, rüzgârdan ve yürürken çizmelerimizin altında oynayan kayalardan geliyordu.

“Buraya daha önce gelmiştim,” diye fısıldadım. Rüzgâr sözcükleri taşıyıp kafamızın üstünde yuvarlaklar çizdi ve üç

kere yankılandıktan sonra gittikçe solarak sustu. "Annem beni sahile götürdüğü zaman. Buraya gelmiştik."

Finn elimi daha sıkı tuttu. "Tanıdın mı? Burası sana tanıdık mı geldi?"

"Buraya hiç benzemiyordu ama her nedense *tanıdık* geliyor. Daha önce buraya geldiğime eminim." Mab ise... annemin konuştuğunu hatırladığım o kadın mıydı? Beni korkutan kadın?

Zaman ağır çekimde ilerliyordu sanki ama yine de ben bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım. Bazen tırmanıyorduk. Bazen iniyorduk. Bazen toprak o kadar düz ve aynı oluyordu ki bu tekdüzeliğin beni öldüreceğini sanıyordum.

Diğerlerinin bizi uyardığı canavarlardan hiç iz yoktu. Sadece bitmek bilmeyen, kasvetli bir yıkım vardı.

Bitmek bilmeyen bir döngüde çok uzun zamandır yürümemize ve içgüdülerimin bana dosdoğru geçide koşmayı söylemesine rağmen bunu yapmadık. Bu sırada bütün o çocukları, Lark'ı, eğer devam etmezsek hapse girecek ya da esir düşecek olan bütün o masum insanları düşündüm.

Tam kilometrelerce yürüyüp hiçbir yere varmadığımızdan emin olmuştum ki iki yanımızda yükselen kayalar sisin ardında kayboldu ve önümüze karanlık, kasvetli bir orman çıktı.

Sis ağaçların arasında dolanıp köklere sarılıyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu Finn.

Başımı sallayıp devam ettim. "Eğer ben Mab'in soyun-

dansam, bu Jas'ın da onun soyundan olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordum. Zihnimi bu doğal olmayan yerden uzaklaştırmak için bir sohbet açmaya çalışıyordum.

"Hiç emin değilim," dedi Finn. "Eğer Mab'in kanı annen ya da babandan geliyorsa, sanırım öyle."

Dudaklarım titredi. "Mordeus onu esir düşürüp bu diyara karşı dehşet verici duygular beslemesine neden olmadan önce, Jas yüce bir peri kraliçesinin soyundan geldiğimizi duysa mutluluktan havalara uçardı."

"Hem de en büyük Peri Kraliçesi'nin," dedi Finn. "Özür dilerim. Mordeus kardeşinin canını yaktığı ve onun bizden korkmasına neden olduğu için üzgünüm."

Sertçe yutkundum. "Ben de öyle. Ama umuyorum ki... umuyorum ki bir gün onu tekrar görebilirim. Bir şekilde."

"Bundan eminim. Sana kendini büyülemeyi öğretiriz ya da bir rahibeden yapmasını isteriz." Elim sıkıldı. "Senin için bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Uzun süredir başka kimsem yoktu." Bakışlarımı ayaklarıma çevirip adım üstüne adım attım. Kız kardeşim için yaptığım her fedakârlık beni bu ana getirmişti sanki. Bunun için hazırlanıyordum ve bundan sonra ne olursa olsun, bu krallığı kurtarmak için elimden geleni yapacaktım.

"Bana Jas'tan bahset," dedi Finn. Önüme doğru adım atarken belindeki hançeri kınından çıkarıp yolumuza çıkan otları temizledi. "Nasıl biridir?"

Gülümsedim. "O harikadır. Etrafındaki herkese mutluluk verir. Ben onu bildim bileli hikâyelere bayılır. O bebekken -her ne kadar biz onun anlamadığını sanıyor olsak da- ve

annem de bana sihirli Peri Diyarı'nı anlatırken Jas kucağıma kıvrılıp otururdu. Sanırım annemin sesini ve hikâyeler anlatırken takındığı o tonu seviyordu."

Finn'in etrafta hep bir tehdit arayan bakışları bir anlığına vüzümde oyalandı. "Sence annen dünyamız için oynayacağın rolü biliyor muydu?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. Eğer haklıysam ve buraya daha önce gelmişsem -yani eğer annem beni Yeraltı Diyarı'na götürmüşse- o halde mutlaka bir şeyler biliyor olmalıydı.

Sisten yapılmış bir şahin yüzümüze doğru uçu. Başımı geri attım ama adımlarımı yavaşlatmaya cesaret edemedim. Finn elimi sıktı.

"Bunların hepsi gerçek mi?" diye sordum.

"Gerçekten ne anladığına bağlı," dedi. "Sadece aşağı bakma yeter."

Sırf böyle söylediği için aşağı baktım. Ayaklarımıza dola-
nan sisin iki yanında yerin çöktüğünü ve hiçliğe doğru giden
devasa bir düşüşü ortaya çıkardığını görüyordum. Adımla-
rım yavaşladı.

"Yukarı bak, prenses," dedi Finn beni nazikçe çekerek.

Yürüdük ve yürüdük. Bacaklarımız yanana, buraya geldi-
ğimize pişman olana dek yürüdük.

Sis ve gölgeler çekilip dağlar etrafımızda yeniden oluşun-
ca kendimi yüzüncü defa toparladım. Ta ki kendimizi şeyin
ortasında bulana dek... "Burası bir taht odası," diye fısılda-
dım. Önümüzde uzanan taş kürsüyü ve ağaç köklerinden
yapılmış budaklı ağacı inceledim.

“Kraliçe Mab,” dedi Finn. Başını ne gökyüzünü ne de bir duvarı andıran tavana doğru çevirdi. “Ben Oberon’un oğlu Prens Finnian, bu da Mab’in torunu Abriella. O, Nasıgli tacının gücünü elinde tutan kişi, ben de onun ruh eşiyim. Krallığına hizmet edebilmek için sana danışmaya geldik.”

Taht boştu ama hemen sonra etrafını siyah alevler kapladı ve titreyen alevlerin içinden ela gözlü bir kadın çıktı. Saçları kor ateşin rengindeydi; beline kadar uzanıyor, o tuhaf siyah alevlerin içinden ve dışından bir dans gibi hareket ederek geçiyordu.

Buraya daha önce geldim. Bu siyah alevleri gördüm.

On sekizinci yaş gününde, dedi Mab, kelimeleri kulağımı acıtiyordu. Gerçek benliğine dönüşecek. Sakın önlemeye çalışmayın.

Yanımda duran Finn diz çöktü. Buna o kadar şaşırmıştım ki Finn elimi çekene dek onu takip etmek aklıma gelmedi.

“Kalkın,” dedi Mab dudaklarını oynatmadan. Sesini kulaklarımla değil, zihnimdeki bir yankıyla duyuyordum. “Genelde ziyaretçim olmaz. Yakına gelin de yüzünüzü görebileyim.”

Finn ile birlikte yavaşça kalkıp tahta iki adım yaklaştık.

Mab’in etrafındaki siyah alevler çekildi. Teninin ne kadar solgun olduğunu ancak şimdi görebiliyordum, rengi neredeyse griydi ve dudakları kan kırmızısıydı. Başını yana eğerek Finn’e hüznle gülümsedi. “Gözlerin babana çekmiş ama çöl kumlarını andıran bu tenini annenden almışsın. Büyükanne ve büyükbabanın, babanın yanında hükmetmesi için seçtiği kişi o değildi.”

Finn yutkundu ama gerginliğini buradan bile hissedebiliordum. “Öyle olsa bile iyi bir kraliçeydi,” dedi.

“Genç ölmesi yazık olmuş.” Mab’in yüzündeki gülümsemeye bu cümledeki bütün dürüstlüğü alıp götürdüğünde tek bir şey kesin olarak belli oldu. Halkı için en iyisini istiyor olabilirdi, sarayını kurtarmamıza yardım edebilecek tek kişi olabilirdi ama hayalimdeki o iyi niyetli ata profiline uymadığı kesindi. Çocukken ondan korkmakta haklıydım.

Elini sıkarak Finn’i nefes almaya, kraliçenin onu oyuna getirmesine göz yummamaya teşvik ettim.

“Aynı torunuma benziyorsun,” dedi Mab, o parlak kırmızı dudaklarında beliren zalim bir gülümsemeyle birlikte bana döndü.

“Bana Mab’in torunu olduğum söylendi. Bu doğru mu? Ben senin torununun soyundan mı geliyorum?”

“Evet. Çok sevilen Kraliçe Ree. Bütün çocukları ve çocuklarının çocukları Siğli Sarayı tarafından katledildi. Soyunun tamamen tükenmesine göz yummadan tacını çocuğuna geçiremeyeceğini biliyordu. Böylece sağ kalan tek çocuğunu ölümlüye dönüştürdü ve onu güvende olması için insan diyarına gönderdi. Böylece nesiller sonra, sarayın en çok ihtiyaç duyduğu anda bize dönecek, halkımı ve topraklarımızı tamamen yok olmaktan kurtaracaktın.”

“Senin soyunun bittiğini sanmıştık,” dedi Finn. “Bunu kimse bize söylemedi.”

“Kehanetler vardı,” dedi Mab. “Yoksa duymadınız mı? Yabancı biri izlenimi veren, güneş ve gölgeyi dengeleyip savaşı bitirecek olan kraliçenin fısıltıları kulağınıza gelmedi mi?”

Derin bir nefes aldım. “Kraliçe mi?” Tahtı ele geçirme planlarını haklı çıkarmak için Sebastian’ın bana anlattığı kehanetti bu. Ama o, bu kişinin bir kraliçe yerine bir kral olacağına inanıyordu.

Mab o güzel ama ürkütücü gülümsemesini gösterdi. “Benim soyumda gerçek güç kadınlardadır. Tabii ki bir kraliçeden bahsediyorum. Annen on sekiz yaşına gelince sana her şeyi anlatacaktı, kanındaki bastırılmış sihir seni özgür kılıp dönüştürecekti.” Kahkaha benzeri tuhaf bir ses çıkardı. “Eğer Arya’nın oğluyla bağ kurmasaydın, Yaşam İksiri’ne de ihtiyacın olmayacaktı. Acı dolu bir ölüme gerek kalmadan damarlarındaki kan bunun gereğini yapacaktı.”

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum. Annem bir ölümlüydü. O da senin kanındansa, neden on sekiz yaşına girdiğinde periye dönüşmedi?”

“Çünkü vakti gelmemişti,” dedi Mab. “Ne o ne de ondan önce gelenler için henüz vakit gelmemişti. Onlar seçilmiş olan değildi. Onlar *sen* değildi. Böylece onu peri kılan sihir bastırıldı, tıpkı sende ve kız kardeşinde olduğu gibi.”

Söyledikleri sanki hep bir parçamış gibi kemiklerime işliyordu. “Annem bunu biliyordu.”

“Seni kurtardığı gece, Oberon da bunu biliyordu,” dedi Mab. “Annene karşı duyduğu çekimin sebebi buydu, gerçi o zamanlar kendisi de bunun farkında değildi. Ölümlü diyarında geçirdiği uzun geceden sonra eve dönmeyi başardığında, annenin de onunla gelmesini istedi. Annen bunu reddetti çünkü oynaması gerektiği rolün farkındaydı. Yeni yüce gölge kraliçesinin annesi olacağını biliyordu. Oberon’un diyarının

sana, onun annene olduğundan daha çok ihtiyacı vardı. Sen ölüm döşeğindeyken Oberon da nihayet bu gerçeği anladı.”

Finn bakışlarını çizmelerinin altındaki toprağa çevirip başını salladı. “Divanı korumak için yapmış.” Sesindeki rahatlamayı duyuyordum, babasıyla ilgili olan bu gerçeği öğrenmeye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum.

“Kraliçe Arya araya girmeseydi bundan daha çok vakti olurdu.”

“Arya... senin vârisin olduğumu biliyor muydu?” diye sordum.

“Tanrılar adına, hayır. Seni gizleyen güç, *Deaglan*’ın soyundan gelen birinin fark edemeyeceği kadar güçlüydü. Kraliçenin kâhini, Kral Oberon’un insan sevgilisinin kızının onun sonunu getireceğini ve kraliçenin kalbini kendi hançeriyle sökeceğini söyledi. Böylece Arya, zalim ruhlarını geçitten gönderip yangın çıkardı. Sen tam kapıya koşarken evin yıkılması için bir tuzak kurdular. Ama sen önce kız kardeşini kurtarmayı tercih ettin ve onu kendi canından öne koyduğün için de planladıkları en kötü göçük olduğunda orada değildin. Sen kız kardeşini kurtardığın için, Oberon da tahmin ettiğinden yıllar önce tacı sana devrederek seni kurtarmayı başardı.”

Kalbim küt küt atıyordu. Zihnimdeki çarkları geri çevirdim ve çoktan anladığımı sandığım yapbozun parçalarını yeniden birleştirdim.

“Gölgeler Tahtı’na oturmayı başardığında anlarsın sanmıştım,” dedi Mab. Benimkine çok benzeyen ela gözlerindeki delici bakışlar içime işliyordu. Sanki içimi görebiliyor,

geçmişime bakabiliyordu. “Taht senindi. Sende kalabilirdi. Gerçi ölümlü olarak hükmetmen biraz... sorunlu olurdu.”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyordum. Neden bana söylemedin?”

“Alacakaranlık’ta kalanlar, yaşayanlarla onlar buraya biz-zat gelmediği sürece doğrudan iletişim kuramaz. Şimdi buradasın çünkü Yüce Rahibe seni buradan uzak tutmasına rağmen diğer rahibeler güçlerini birleştirip sana bir mesaj gönderdi.”

“Nasıgı Sarayı ölüyor,” dedim. “Oynayacak bir rolüm olduğunu söylüyorsun ama tacım olmadan tahta oturamam. Sebastian da tahtın gücü olmadan tahta oturamaz. Birini tahta nasıl oturturuz, lütfen bunu söyle bize.”

Bu kez ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. Ağzındaki simsiyah dişler ve dişlerinin ardındaki sonsuz boşluk ortaya çıkmıştı. “Sebastian kendini feda ederse tacı sana devredebilir, çocuğum.”

Kraliçenin tahtının altındaki titreyen alevlerin arasında yılanlar sürünüyordu. Yılanların tıslaması kulağa tıpkı bir uyarı, tik-tak yapan bir saat gibi geliyordu.

“Tek yolu bu olamaz,” dedim.

“Hangi soruyu cevaplamak istediğine göre değişir,” dedi Mab. “Gölgeler Tahtı’na birini nasıl oturtacağını mı bilmek istiyorsun, yoksa krallığı nasıl kurtaracağını mı bilmek istiyorsun?”

Finn’le göz göze gelince gözlerindeki hüsrân dolu bakışları gördüm.

"Sarayını kurtarmamıza yardım et," diye karşı çıktı bana. "Buraya bunun için geldik."

Yılanlar dişlerini göstererek üzerimize atladı, şimdi daha yüksek sesle tıslıyorlardı. "Gölge sarayını kurtarmak için taç, güç ve tahttan fazlasına ihtiyacın olacak," dedi Mab. "Kraliçe Arya çok güçlendi. Saraylar arasındaki dengeyi sağlamalısın. Bu çözüm fedakârlık yapmanı gerektirir."

Finn'in yüzü soldu. "Abriella'nın sakın..."

"Kendini feda etmesini mi? Hayır." Mab başını yana eğdi. "Ama isteseydi bunu yapardı. Bunu anlıyor musun? Sana olan aşkı buna engel olmaya yetmezdi. Eğer Arya'nın oğlunun, Nasıgli'nin ihtiyacı olan hükümdar olduğuna inanıyor olsaydı şu anda çoktan benim yanımda olurdu." Mab dilini şaklattı. "Aptal kız."

"Lütfen bize yardım et," diye fısıldadım. Sesim sanki çığlık çığığa bağıryormuşum gibi hırıltılı çıkıyordu. "Çocuklar ölüyor. Saray ölüyor."

"Evet çünkü Kraliçe Arya çok fazla güç barındırıyor. Prens Ronan bu fedakârlığı yapmaya razı olsa bile, annesi gücüne güç katmaya devam ederdi ve değerli sarayım yine yok olurdu. Bunun halledilmesi gerek."

"Çözümün Arya'yı öldürmek mi?" diye hırladı Finn. "Bunu nasıl yapacağız peki? Çok iyi korunuyor, çok iyi gizleniyor ve gerçekten çok güçlü."

"Gün geçtikçe güçleniyor," diye katıldı Mab. "Güneş Divanı çok fazla güç kazandı. Eğer güç dengesizliği devam ederse kazanmaya da devam edecek."

"Sırf tahta geçmek için Sebastian'dan kendisini feda etme-

sini beklememi istiyorsun, öte yandan Arya'yı öldürmezsek bunun bile yetmeyeceğini söylüyorsun.”

“Evet, kızım. Aynı zamanda kraliçeyi de öldürmelisin. Onu sadece sen öldürebilirsin.”

“Peki ya öldüremezsem?” Tanımadığım bu atama baktım. “Ben özel biri değilim. Sıradan bir kızım ve...”

“Kız kardeşini kurtarmak için tanımadığı bir diyara atılacak kadar derinden seven bir kızsın,” dedi Mab. Uzun, yavaş bir nefes aldı ve beni inceledi. “Ben de bir zamanlar oğlunu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazır bir anneydim. Bizi hükmetmeye uygun kılan *sevgimizdir* çocuğum. Fakat aynı zamanda bizi zalim de kılar. Beni krallığı lanetlemeye, seni de sevgilini kandırıp Siğli Sarayı'nda hırsızlık yapmaya iten şey sevgiydi. İçindeki karanlığı sakın kaybetme. İzin ver ışığa hizmet etsin.”

İçimden avazım çıktığı kadar *çığlık atmak* geliyordu. Burada kadar bize zaten bildiğimiz şeyleri söylemesi için mi gelmiştik? Sebastian'ın bunu isteyerek yapsa bile, eğer böyle bir işe kalkışırsa kendimi asla affetmeyeceğim bir şey yapmaya ikna etmesini söylesin diye mi?

“Ama...” dedi uzun bir duraksamanın ardından. “Bağlı olduğun eşinin ölümsüzlüğünü feda edip kraliçe Arya'yı öldürmenin bir yolunu bulmayı kaldıramıyorsan, bunun başka bir yolu daha var.”

Kalbim geçide benden önce gitmek istermiş gibi küt küt atmaya başladı. “Nasıl?”

“Gölgeler Tahtı'nı yarattığımda tacı zaten takıyordum, ben de tahtın gücünü ruh eşime bağladım.”

Finn bir adım öne çıkarak önüme geçti. “Eşinize mi?”

“Taht, ruh bağıyla bağlı bir çifti tek kişi olarak görür, tabii diğer bağları Buz Nehri’ndeki sihirle somut hale getirilmişse.”

“Olamaz,” dedi Finn nefes nefese. Güzel yüzü hayalet gibi bembeyaz kesilmişti.

Bir Finn’e bir de Mab’e baktım, neden bahsettiklerini anlamamıştım.

“Buz Nehri bağı güçlendirmekle kalmaz. Hayatlarınızı da birbirine bağlar. Yani Sebastian’ın başına bir şey gelecek olursa... mesela ölecek olursa...”

“O zaman ben de ölürüm,” diye fısıldadım.

“Evet. Bu kutsal suları birlikte geçer ve bağınızı bir daha bozulamayacak şekilde güçlendirmeyi seçerseniz; hayatlarınız da geri dönüşü olmayacak şekilde birbirine bağlanır ve senle tacı takan erkek aynı tahta oturabilir... birlikte ama asla ayrı değil. Böylece taht ve tahtın gücünü iki kişi taşır ama asla tamamen bölünmezler. Prens Ronan’ın taşıdığı Sıgli kanını benim kanımla birlikte tahta çıkarmak, saraylar arasındaki dengeleri de sağlar.”

Yerimden kıpırdamadım ama sanki biri beni üç adım geriye itmişti.

Mab bakışlarını Finn’e çevirdi. “Onun ruh eşi olarak, o hangi yolu seçerse seçsin eşine destek olacağına inanıyorum. Yaptığı seçimleri yerine getirmek için gereken gücü ona bahşedeceğine güveniyorum.”

Finn omuzlarını dikleştirdi ve çenesini gerdi. “Tabii ki. Bundan onur duyarım.” Arkasını döndüğünde, Isabel’in kollarında öldüğünü anlattığı zamandan beri görmediğim bir

boşluk görmüştüm bakışlarında. Bütün hayatı boyunca tahtı almak için hazırlanmıştı, şimdiyse onu Sebastian'a vermek zorunda kalacaktı. Daha kötüsü, beni de kaybedecekti.

Parmaklarımla hafifçe bileğine dokundum. "Finn."

"Gitmeliyiz."

"Sen gidebilirsin," dedi Mab başını sallayarak. "Torunumla biraz konuşmak istiyorum."

Finn daha bir şey bile yapamadan Mab elini salladı ve onu yok etti.

Nefesimi tuttum.

"Seninle işim bittiğinde onu geri getireceğim."

"Neye ihtiyacım var?" diye sordum. Hâlâ söylediği her şeyi sindirmek için uğraşıyor, geleceğimin neye benzeyeceğini kestirmeye çalışıyordum. Artık bu krallığa arkamı dönemezdim.

"Ahlaklı olmaya ihtiyacın var." Başını yana eğip gözlerini kıstı. "Ya da... vardı desek daha doğru. Hızla değişiyorsun. Belki de artık, aradığın cevabı çoktan bulduğun gerçeğini umursamıyorsundur."

"Bana bilmece sorma. Sarayı nasıl kurtaracağımı söyle yeter."

"Sarayı kurtarmak, gerçekten de en çok istediğin şey bu mu? Zalim ölümlü dünyasında kısa bir insan ömrü yaşamaktan daha mı çok istiyorsun bunu?"

Bu soru kulağa önemli geliyordu. Aynı anda hem ağır hem de hassas bir soruydu. "En çok sarayı kurtarmayı istiyorum."

Kraliçe bir kez başını salladı. Kaderimin büyük bir kısmına az önce karar vermiş gibi kesin bir edası vardı. “Hükmetmeye hazır değilsin.”

Öfkeyle çılgılık atmamak için dudağımı ısırđım. “Sarayı kurtarmak için ne gerekiyorsa onu yapacağım.”

“Ama içindeki karanlığı kabullenmezsen başarısız olursun. Neden reddediyorsun bunu?”

“Neyi reddediyorum?”

“Gölge benliğini.”

Nefesimi tuttum. *Gölge benliğim*. Zihnimde bazı görüntüler belirdi. Ateşin etrafındaki orkların deşilmiş cesetleri. Alevlerin ardında parlayan kanlı hançer. Komodinimin üzerinde duran Juliana’nın saç buklesi.

“Bu pusuda bekleyen bir silah, sense onu kullanmayı reddediyorsun. Sevgi dolu Abriella. Özverili Abriella. Şefkatli, görev bilir Abriella. Ama senin başka bir yanın daha var. Gölge yanın. Bu gölge yanının *gücü* var. Tek yapman gereken, kişiliğinin orada yokmuş gibi davrandığın parçalarını kabul etmeye hazır olmak. Karanlığı kabullenirsen, o da uyanır ve sana hizmet eder.”

“Ona ihtiyacım yok.”

“Evet, elbette ki var.” Mab gülümsedi. “Kötücül taraflarını içinde barındırıyor. Kıskanç ve öfkeli tarafını. Bir kez olsun istediğın şeyleri gidip alacak olan o bencil tarafını.” Başını yana eğip içimden geçenleri görebiliyormuş gibi gözlerini kıstı. Dudakları kıvrıldı ama keyiflendi mi, yoksa tiksindi mi anlayamadım. “Ama unutma, ruh eşinle bağ kurabilmek için Prens Ronan’ı feda etmeyi düşünüyorsan, saraylar ara-

sındaki dengeleri kurmanın başka bir yolunu bulmalısın. Kraliçeyi öldür ya da arkana yaslanıp onun gölge divanını yok etmesini izle.”

“Onu feda etmeyeceğim.” Başımı salladım. “O kadar ben-cil değilim.”

“Biliyorum,” dedi melodik bir sesle. “Kraliçe de biliyor. İşte bu yüzden, gölge benliğine ihtiyacın var. Çünkü o, bu kadar yufka yürekli olmayacaktır. O, elindeki fırsatları kullanmaktan çekinmez.”

“Ne fırsatları?”

“Oberon’un oğlu Finnian, babasından ve hatta büyükbabasından bile daha güçlü. Bu gücü kullanabilirsin. Onun sihi sana açılırsa asla güçten düşmezsın.”

“Peki ya onun hayatını tehlikeye atarsam?”

“Sevgi dolu Abriella. Özverili Abriella. Şefkatli, görev bilir Abriella,” diye tekrarladı Mab, sözlerindeki alaycı ton her halinden belli oluyordu. “Sarayın zalim Abriella’ya, kötücül Abriella’ya ihtiyacı var.”

“Beni kız kardeşimle karıştırıyorsun. Ben iyilik timsali değilim.”

“Tabii ki değilsin,” dedi kraliçe.

Finn, yok olduğu kadar hızlı şekilde yanımda belirdi. Yüzünde yüce hükümdarına bakarken takındığı hayranlık dolu ifadeden eser kalmamıştı. Onun yerini benden ayrılmaktan hiç ama hiç hoşlanmadığını ve kendini zar zor tuttuğunu açıkça belli eden sabırsız bir bakış almıştı.

“Artık gidin,” dedi kraliçe. “Canavarlar oynamaya geldi ve geçidi siz erişmeden yok etmeye bayılırlar.”

Burada kapana kısılma düşüncesi bile tüylerimi korkudan diken diken ediyordu. “Onu koruyamaz mısın?”

“Geçit diyarlar arasında gidip gelir, Yeraltı Diyarı’nın ötesine dokunamam. Gidin!” Mab yok oldu, öteki dünyadaki taht odasının duvarları yıkılmaya başladı. Finn elimi tuttu ve birlikte geldiğimiz yoldan geri döndük. Ne kadar hızlı hareket etmemiz gerektiğini bilmiyordum ama buraya gelirken bana saatlermiş gibi gelen bir zaman boyunca yürümüştük.

Finn ilerlemem için beni dürtüp, “Koş,” dedi.

Söylediğini yaptım ve elimden geldiğince hızlı şekilde topuğumun üzerinde döndüm. Attığım her adımda onun tam arkamda olduğunu hissedebiliyordum. Geçide doğru telaşla koşarken Yeraltı Diyarı bize oyunlar oynamaya başlamıştı. İki yanımızda da dağlar alçalıp yükseliyor, ayaklarımızın altındaki yer değişip duruyordu. Derinliklerden okyanuslar fışkırıyor, dalgalar bacaklarımıza tırmanıp bizi suya çekiyordu.

Durmadan yürüdük. Uzaklardaki geçidi, bizi eve çağıran parlak halkayı görmeden yavaşlamaya cesaret edemedim. Soluklanamazdım, duramazdım.

Etrafımızı kaplayan sis yağmura dönüştü. Durmaksızın yağan sağanak yanaklarımı kamçıladi, soğuğu kemiklerime işledi. Dağlar titredi. Çizmelerim sıırılsıklam olmuştu, başımı indirip bakınca suyun bileklerime kadar yükseldiğini gördüm.

Finn yutkundu ve sisin içine baktı. “Babam burada,” diye fısıldadı. “Onu hissediyorum.”

Dört bir yana baktım ama tek görebildiğim sağanak yağmur, yükselen sular ve etrafı saran kasvetli gökyüzüydü.

“Şimdi anladım,” dedi ve yavaşlayarak durdu. Benimle konuşmuyordu. Göremediğim başka biriyle konuşuyordu.

Geçitten gelen parıltı titredi, sonra da söndü.

“Finn,” dedim kolunu çekerek. Bir kerecik bile olsa anemle konuşma şansım olsaydı bunu düşünmeden kabul ederdim ama şimdi buradan çıkmalıydık.

“Lanet olsun,” diye bağırdı Finn, gözleri artık diz hizasına kadar ulaşan sulardaydı. “Koş!”

Sözünü ikiletmedim. Var gücümle geçidin sönen ışığına doğru koştum. Bacaklarıma kadar yükselen suda yeterince hızlı hareket edemiyordum. Derken yüzmeye başladım.

Finn’in arkamda olduğundan emin olmak için arkama baktım ama yine durmuştu. Yüzünü yukarı kaldırıp gözlerini sıkı sıkı kapamıştı. “Git!” Sesi kuvvetliydi ama vücudu... solup gidiyordu. Güneş ışığında dağılan bir bulut gibi.

“Sensiz olmaz. Acele et!”

“Sıkıştım. Kayalar yer değiştirdi. Kaç!”

Ona doğru yüzdüm, Finn ise bana bağlamakla yetindi. “Lanet olsun, Abriella! Fazla vaktin kalmadı.”

Arkamdaki geçit ıslıl ıslıl parlıyor, adeta beni çağırıyordu ama Finn’e arkamı dönemezdim. Dönmeyecektim. Mab’in iğneleyici sözleri zihnimde yankılandı ama onu duymazdan geldim. Kız kardeşini kurtarmak için kendini yeni bir diyarda bulan o kız, sevdiklerine arkasını dönmeyen kızdı.

Derin bir nefes alıp daldım ve Finn’in ayaklarına dolanan kayalara doğru yüzdüm. Buz gibi su güçlü bir akıntı halinde etrafımda gürüldüyordu, savrulmamak için sertçe yüzmem

gerekiyordu. Bir saniye bile zayıflık gösterirsem su beni ondan uzaklaştırırdı.

Kolumu Finn'in bacağına sardım, ardından diğer elimle de bacağına sıkıştıran kayaları uzaklaştırdım. Ne kadar da büyüklerdi. Çok ağırlardı. İki elimi birden kullandım, bir yandan da akıntıya karşı yüzüyordum. Parmaklarım uyuşmuştu ve düzgün işlemiyordu ama sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıkan taşlara karşı mücadele etmeyi sürdürdüm.

Suyun içinden ağıt gibi bir çığlık duyuldu. Ne olduğuna bakmak için gözlerimi açtığımda doğruca bana gelen ürkütücü beyaz gözler gördüm. Bu tuhaf yer ısrarımı anlayana ve Finn'in bacaklarını kısıtıran kayalar düşene dek çekmeye devam ettim.

Finn elini kolumun altından geçirip beni yüzeye doğru itti. "Git!" diye bağırdı. Beni öne doğru, yani geçide ve canavarın olduğu yere doğru itmeye başladı.

Zorlukla nefes alıp başımı salladım. "O taraftan bir şey geliyor. Geri dönmek zorundayız."

"Vaktimiz yok." Bir kolunu belime dolayıp diğer koluyla suyu itti.

"İyiyim." Serbest kalarak yanına yüzdüm. Bacaklarım ve kollarım uyuşmuştu, bütün içgüdülerim o gözlerden uzağa yüzmemizi söylüyordu. Gözlere değil ışığı gittikçe solan geçide doğru yüzmek için kendimi zorladım.

"Neredeyse geldik," dedi Finn.

Aniden bacağımda keskin bir acı hissettim ve dibe batmaya başladım.

Derinlere, derinlere. Ta ki kulaklarımda bir baskı hissetmeye ve ciğerlerim yanmaya başlayana dek.

Derinlere.

Beni ele geçiren yaratığı göremiyordum ama bacağımı kısırdığı dişlere bakılırsa gerçekten devasa olmalıydı. Kayaların etrafından dolanıp akıntıda yüzerek bizi yeraltındaki bir mağaraya getirdi. El yordamıyla yeterince sivri bir kaya bulup yaratığın ürkütücü beyaz gözüne saplayıverdim.

Yaratık beni bırakınca vakit kaybetmeden geldiğimiz yoldan gidip mağaradan çıktım. Finn yolun yarısında benimle buluştu ve kolunu belime dolayıp beni yüzeye doğru götürdü.

Ciğerlerime çektiğim hava beni yakmıştı. Zehir gibiydi, o kadar kötü yakıyordu ki kendimi bir nefes daha almaya zorlayamadım.

“Tuttum seni!” Finn beni kaynayan suların üstündeki bir kayalığa çıkardı. Ardından beni bir kayanın üstüne yatırıp gözlerimin içine baktı.

“Nefes al, lanet olsun!” diye bağırırken gümüş rengi gözlerinde ıstırap vardı.

Ben de dediğini yaptım. Nefes aldım. Her şeyiyle acı vericiydi. Tek istediğim tekrar suya dalıp uyumaktı. Canım çok yanıyordu.

“Tekrar!” diye emir verdi Finn.

Söylediğini bir, iki, üç kez daha yaptım. Aldığım her nefeste canım daha az yanmaya başlamıştı

İşte ancak o zaman Finn gözlerini benden ayırıp etrafa baktı.

Başım dönüyordu ama onun yaptığını yapmaya çalışıp gördüklerini görmeyi istedim. Üstümüzdeki gökyüzü karanlık değildi. Karanlık olsa görebilirdim ama bu siyahlık bir hiçlikti. Bir kara delikti.

Dalgalar kayalara vuruyordu, uzakta parlayan geçit ise...

“Nerede?” Sesim kısılmıştı. Ağzımdan çıkan sesler anlaşılır kelimelerden çok boğulma seslerini andırıyordu ama Finn’in bir açıklamaya ihtiyacı yoktu.

“Gitmiş,” diye fısıldadı. “Geçit kapandı.” Bakışlarını indirip bacağıma baktı ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

Bacağımdaki derin, kanlı kesiği görmeden önce acısını hiç hissetmedim. Hissizlik ve adrenalin acıyı bastırmıştı. Şimdiyse ağrıyor, yanıyor ve sızlıyordu. O kadar çok kan vardı ki.

Burada öleceğim.

The first of these is the fact that the
 government has been unable to raise the
 necessary funds to meet its obligations.
 This is due to a number of factors, including
 the high cost of borrowing and the low
 level of tax revenue. The second factor is
 the increasing demand for social services,
 which has placed a heavy burden on the
 government's budget. The third factor is the
 growing unemployment rate, which has led to
 a decrease in consumer spending and a
 corresponding decline in tax revenue. The
 government has attempted to address these
 issues by implementing various measures, such
 as increasing taxes and reducing government
 spending. However, these measures have not
 been sufficient to bring the budget back
 into balance. The government is now facing
 a serious financial crisis, and it is clear
 that it will need to take more drastic
 action to avoid defaulting on its debt.

1972-1973

3-14-68 (100) 1-152

— 198 —

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1990

1. *Pharmaceutical industry*

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Sular yükseldiğinde, beyaz gözlü canavara ihtiyacın var. Ondan saklanma.

Beni neredeyse boğan canavar... Lark'ın kehanetinde gördüğü canavar mıydı?

Canavar seni derinlere çekene dek pes etme, Prenses.

“Sanırım bir yolu daha var,” diye fısıldayıp karanlıkta Finn'in eline uzandım. “Beyaz gözlü canavar yolu biliyor. Yüzeyin çok derinlerinde bir geçit daha olmalı, başka bir yol olmalı.”

Finn'in gözleri karanlıkta parlıyordu. “Bunu sana Mab mi söyledi?”

“Lark,” dedim alçak sesle. “Rüyama girdiğinde.”

Finn derin bir nefes alıp tekrar bacağıma baktı. “Bu halde yüzebilir misin?”

Başımı iki yana salladım. “Bensiz git.”

“Hayatta olmaz,” diye hırladı.

“Seni yavaşlatmaktan başka bir işe yaramam. Mağaranın ne kadar derine indiğini ya da ne kadar uzağa yüzmen gerektiğini bilmiyorum. Beni de sürüklersen yetişemezsin.”

Finn ceketini çıkarıp yırtarak uzun bir kumaş parçası elde

etti. “Ya yüzersin ya da seni sürüklerim, seçeneklerin bunlar,” dedi kumaş parçasıyla bacağımı sararak. Sıkı sıkı sar-mıştı, hatta bana acı veriyordu ama en azından artık yaradan kan ak-mıyordu.

Etrafımızdaki kayalar sarsılıp kırılmaya başladı, dünya başımıza yıkılıyordu sanki.

“Koş!” diye bağırdım. “Beni kaybetsen de yüzmeyi asla bırakma.” Onu suya doğru ittim.

Hemen sonra Finn’in alev dolu bakışlarıyla göz göze gel-dim. Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Sakin yanımdayken öleyim deme, prenses. O geçidi birlikte bulacağız ve öbür taraftan çıkacağız. Anlaşıldı mı?”

Etrafımızdaki kayalar tekrar sarsıldı ve kırıklardan su sız-maya başladı. “Finn...”

“Anlaşıldı mı dedim?”

Ben onaylayana kadar yerinden kıpırdamayacaktı, bu yüzden başımı salladım.

“Güzel. Hadi gidelim.”

Ayağa kalkarak beni de ayağa kaldırdı. Ardından derin bir nefes alıp suya daldı. Arkasından ben de daldım ama bu bir buz tabakasına dalmaktan farksızdı. Sert soğuk bütün duyularımı kapatmıştı. Tenimin her yanına milyonlarca küçük, donmuş iğne batıyormuş gibi hissediyordum, bütün içgüdülerim bana yüzeye çıkmamı söylüyordu.

Bunu düşünmeye fırsat bulamadan Finn beni çekmeye başladı ve tekrar mağaranın karanlık ağzına doğru yüzmeye başladı. O ölümcül beyaz gözlere ve o devasa dişlere doğru.

Hissiz parmaklarımla hançerimi tuttum ve daha hızlı yüzererek aslında olmayan enerjimi kullanmaya çalıştım.

Finn elinde hançeriyle bulanık sulara yolumuzu bularak o beyaz gözleri aradı. Önümüzde karanlıktan başka bir şey yoktu. Aslında karanlık değildi, gökyüzü gibi bir boşluktan ibaretti sanki. Finn elimi tutup bir yeri işaret etti, sola dönünce arkasından yüzdüm. Derken gittiği yeri ben de gördüm. Bir kayalık ve su yüzeyi daha vardı, mağaradan hava geliyordu. Yüzeye çıktığımızda aynı anda nefesimizi tuttuk.

Finn gözlerindeki suları silerek etrafa baktı. "Hangi yön yukarısı anlayamıyorum bile," diye mırıldandı.

"Derinlere. Lark daha derinlere inmemizi söyledi." Dişlerim titriyordu. Suda kalabilmek için gücümün son kırınlarını kullanıyordum. Bir yandan midem bulanırken diğer yandan da kalbim kesik kesik atmaya başlamıştı. "Başaramazsam, denemeye devam edeceğine söz ver."

Finn bana bir bakış attı, yine kasvetli gölge prensine dönüşmüştü. "Bana ölmeyeceğine dair söz verdikten yalnızca bir dakika sonra bunu söylediğini duymamış gibi yapacağım."

Gülmeye çalıştım ama dışarıya daha çok inleme gibi bir ses çıktı.

"Hazır mısın?" diye sordu Finn. Onun sesi de boğuk çıkıyordu. Sular etrafımızda dalgalanmaya başlamıştı.

"Bir şey geliyor," dedim.

"Yüz, daha hızlı yüz." Bu emri reddetmeye cüret edemedim.

Birlikte derinlere dalıp yüzmeye başladık. Finn'in içgü-

düleriyle bize yol göstermesine izin verdim. Çünkü haklıydı. Burası epey kafa karıştırıyordu.

Bacaklarımı buz küplerinden farksızdı, kollarım ölü gibi ağırdı ve ciğerlerim patlayacakmış gibiydi. Bir an için bile onun özgüveninden şüphe edersem, yanlış yöne doğru yüzdüğümüze dair en ufak bir hisse kapılırsam pes edecektim.

Tekrar yüzeye çıktığımızda su mağaranın girişine o kadar yakındı ki ağzımız ve burnumuzla nefes almak için zar zor yer bulmuştuk. İşkence gibiydi. Kayaların birleştiğini, üzerimize gelip havayı bitirdiğini hissedebiliyordum. Sırtımdaki, bacaklarımdaki ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Derken tekrar dibe battım. Bu kez keskin bir acı ya da bacağıma yapışan bir canavar yoktu. Yalnızca beni aşağı, aşağı, aşağı, *aşağı* çeken küçük, görünmez eller vardı.

Ciğerlerime hava çekmeye hazırlanırken Finn'in yüzü bulanık sularda önümde belirip beni kollarımdan tuttu ve yüzeye çıkardı. Bir nefes aldıktan sonra ise tekrar dalmamı söyledi.

Tekrar ve tekrar. Daldık ve yüzdük, yüzeye çıktık ve nefes aldık. Dal ve yüz, yüzeye çık ve nefes al.

Artık yüzemeyeceğimi düşündüğümde bile yüzmeye devam ettim. Mağaranın daha karanlık hale gelemeyeceğinden, daha derine yüzemeyeceğimden emin olduğum anda soluk ve titrek bir ışık gördüm.

Bedenim durmam, Finn'i bırakıp dibe batmam için bana bağıırıyordu. Dibe batarsam sıcak eller bana kucak açardı.

Finn elimi tutup sertçe çekti. *Durma. Sakın pes edeyim deme.*

Onun kararlılığı içime işlediğinde suya sert tekmeler savurup o ışık tüneline doğru yüzmeye başladım.

Işık göz kamaştırıcı bir şekilde her yerdeydi ve her tarafımıza yayılıyordu. Finn ellerimi ellerinin arasına alıp beni hızla yukarı çektiğinde yüzeyi aniden yarıp geçtik. Artık karşımızda güneş, temiz hava ve ağaçlarda şarkı söyleyen kuşların sesi vardı.

“Neredeyse geldik, prenses.” Finn beni suyun yüzeyinden karaya doğru çekerken elimi asla bırakmıyordu. Su sonunda sığlaşmaya başladığında ellerimizin ve dizlerimizin üstünde sürünerek kendimizi kıyıya attık.

Öksürmeye başladım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu, suyun altında geçen havasız dakikaları telafi etmeye çalışıyormuş gibiydi. Ardından yere yığılarak sırtüstü döndüm ve güneş ışığının ıslak vücudumun üstüne yayılmasına izin verdim.

Finn bana doğru döndü. “Bacağın iyi mi? Yürüyebilir misin?”

Yırtık pantolonumu düzelterip bacağıma bakınca yara izinin yok olduğunu görüp şaşırdım. “Gitmiş.”

Finn gözlerini irice açarak bacağıma inceledi. “Ağrın yok mu?”

“Ben... iyiyim.”

“Ayağım sıkıştığında geçitten ben olmadan geçmeliydin.” Finn’in çenesi gergindi, gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Asla.”

Hareket ettiğini bile göremeden üzerime çıktı ve dudağıma yapıştı. Bu dün geceki nazik öpücüklere benzemiyordu. Zaten birçok başka duyguyla dolup taşan bu öpücükte neza-

kete yer yoktu. Sertçe dudaklarıma bastırıldığı dudaklarındaki öfkeyi, dehşeti, hissettiği derin rahatlamayı ve diğer her şeyi hissediyordum.

Hepsini aldım. Finn'in her şeyini aldım. Parmaklarımı saçlarına geçirip var gücümle onun öpücüğüne karşılık verdim. Her şeyimle.

Şu anda ölmüş olmalıydım. Üç kez ölmüş olmalıydım. Hâlâ nefes alıyor olmam bu hayattaki en büyük lütuftu. Finn'in yanımda olması, beni öpmesi bir lütuftu.

Finn dudaklarını benden ayırıp uzaklaştı ama gömleğini avucumun içine alıp onu kendime doğru çektim ve dudaklarını yeniden kendime bastırdım. Yaptığım tercihler hakkında tartışmak istemiyordum, şu anda değil. Tek istediğim onun dudaklarına ve vücudunun mükemmel ağırlığına odaklanmaktı. Ona elimden geldiğince yakın olmalıydım.

Finn'in dudaklarından bir hırıltı koptu ve pes ederek bana istediğimi verdi.

Elleri kalçamda, ıslak gömleğimin üzerinde gezindi. Büyük elleriyle göğüslerimi avuçlayarak başparmağıyla ıslak kumaşın içinden görünen meme uçlarımı okşadı.

İnleyerek dudağına, öpücüğüne karşılık verdim ve altına eğildim.

“Brie,” diye mırıldandı dudağıma karşı.

“Lütfen.”

Dudaklarından dökülen boğuk ses kalbimi kırıyor ve onu yakında tutmak için hissettiğim çılgın hissi yoğunlaştırıyordu. İçgüdüsel olarak dizlerimi kaldırıp onun bacakları arasına yerleşmesini kolaylaştırdım. Elimi Finn'in sırtına ge-

çirip gömleğini çektim ve çıkardım. Eller ve dudakların ani rüzgârıyla birlikte bunu kendi gömleğim izledi.

Şu anda kim ya da ne olduğumu bile bilmiyordum. Arzu-
dan ibarettim. Bir ihtiyaçtım. Geçitten geçmek için mücade-
le ederken hissettiğim bütün çaresizlikle onu öptüm. Sanki
yine yüzeye çıkmaya çalışıyordum ama hava yerine *ona* ih-
tiyacım vardı.

Araladığı dudaklarını boynumda gezdirdi, elleri sertçe
aşağı yukarı geziniyordu. Pantolonumu belimden aşağı çe-
kip kenara attıktan sonra tekrar üzerime çıktı. Dişlerini gö-
ğüslerimde gezdirerek dilini sızlayan uçlara dokundurdu.

Kıyafetlerimizle oynadım. Ellerimin teninde olduğunu
hissetmek, beni rahatlatan ısını duymak istiyordum.

“Brie.” Aniden bileğimi yakalayıp ellerimi başımın üzeri-
ne sabitledi. Ama başını kaldırıp gözlerimin içine baktığın-
da, dün gece gördüğüm nezaketten eser yoktu. Başını eğip
gözbebeklerindeki saf bir arzuyla bana baktı. Arzunun yanı
sıra acı da vardı.

“Sana ihtiyacım var.” Altında kalçalarımı oynattım.

Gözlerini üzerimden ayırmayarak içime girdi. Hissetti-
ğim arzu ve rahatlamayla nefesim kesilirken eşit derecede
verip alan bir ritim tutturduk.

Ellerini kollarımdan yukarı kaydırıp avuçlarını ellerime
bastırdı ve parmaklarımız birleşti. Zevk duygusu yükseldi ve
esnedi. Aramıza yayıldı ve her yanıma işgal ederek başka bir
yer kalmayana dek beni doldurdu. Dudakları beni etkisi altı-
na aldı ve zirvemiz aynı anda ortaya çıktı. Zirvenin etkisiyle
sarsıldım, onun dudağını ısırduğымda ağzıma kan tadı geldi.

Finn başını kaldırdığında nefes nefese kalmıştı. Gözleri

buğuluydu, dudağı ısırđığım yerden şişmiş ve çatlamıştı. Ellerimi bırakıp başparmağıyla çenemi okşadı, gözlerini birkaç kez yüzümde dolaştırarak beni inceledi.

Sonra birdenbire gözlerindeki ateş söndü. Aramızdaki bağın üzerine bir sünger çektiğini, alnını nazikçe alnıma dokundurduğunda bile benden uzaklaştığını görebiliyordum. “Özür dilerim. Böyle olmasına izin vermemeliydim.”

Şu anda ciddi miydi? İkimizin de istediğı bir şey için özür mü diliyordu? Çılgınlıktan başım dönmüyor olsaydı buna sesli bir şekilde gülerdim.

Finn üzerimden inip bana kıyafetlerimi verdi. Gümleğini, pantolonumu ve çizmelerimi çıkardığını bile hatırlamıyordum. Kıyafetleri aldım ve Finn gümleğiyle pantolonunu üzerine geçirirken onunla birlikte giyindim.

Sanki aramıza buzdan bir duvar örölmüş gibiydi.

“Bacağım nasıl iyileşti?” diye sordum. Tek istediğim bana tekrar bakmasıydı.

“Yeraltı Diyarı’ndayken insanı öldürenin kendi zihni olduğu söylenir. Bunun yaraların gerçek olmadığı anlamına geldiğini sanmazdım.” Benden yana bakmak yerine gümleğinin düğmelerine odaklandı. Anlaşılan bu yolculukta aldığımız yaralardan bazıları oldukça gerçektir. “Gitmeliyiz.”

Bir dakika önce içten içe yanan bedenim bu kez buz kesmişti. Kafam karışmıştı ve kendimi reddedilmiş hissediyordum. Kendimi onun peşinden gitmeye zorladım. “Şu anda neler oluyor?”

Arkasını dönmeden başını salladı. “Saraya dönmeliyiz.”

Dudağımı ısırdım. “Tahta geçme ihtimalini yok ettiğim için özür dilerim. Her şeyi mahvettiğim için özür dilerim.

Halkını kurtarmanın tek yolu krallığı bana ve nefret ettiğin kardeşine vermek. Özür dilerim...”

Finn hızla bana doğru döndü, gözleri parlıyordu ve çenesini sıkıyordu. “Bu yüzden mi kızgınlım sanıyorsun?” Başını gökyüzüne çevirip başını iki yana salladıktan sonra, “Gitmeliyiz,” diye tekrarladı.

Yutkundum. Kendimi hayal kırıklığına uğramış ve reddedilmiş ama aslında bu iki duyguyu hissetmeye de hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Bütün bu duyguları bastırıp etrafa bakındım. “Neredeyiz biz?”

Finn başını yana çevirdi. “Sen söyle, prenses.”

“Bilmiyorum. Nereden bil...” Ama sonra hissettim. Gücüm vızıldıyordu, kanımdan enerji akıyordu. “Hâlâ Siğli topraklarımızda ama sihrim yok. Hâlâ Sessiz Tepede olmalıyız.”

Finn başını salladı.

“Ama neresindeyiz?”

Bir nefes vererek güldü. “Hiçbir fikrim yok. Yeraltı Diyarı’nı sık sık ziyaret ettiğim söylenemez.”

Yürümeye başladı. Kıyıda uzaklaşırken akşamüstü güneşi sağımızdan batıyordu. *Güney*. Tek yapabildiğimiz güneşe doğru gitmekti.

*

Saatlerce sessizlik içinde yürüdük. Sonunda sihrim geri döndüğünde bir mola verebildik.

Buz gibi dağ suyundan içerken *İşte buradasın*, dedi Mishan’ın sesi zihnimde. *Seni kaybettiğimizi sandık, prenses.*

Başardık ama nerede olduğumuzdan emin değilim. Sebas-

tian'a bizi bulmasını ve her neredeyse buraya gelecek bir gulyabani bulmasını söyleyebilir misin? Acilen eve dönmeliyiz.

Söyledim bile.

Ayağa kalktığımda Finn kaşını kaldırmış halde bana bakıyordu. "Misha'yla plan mı yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Sebastian bir gulyabaniyle yanımıza geliyor."

"Aman ne güzel. Tam da görmek istediğim kişi," diye mırıldandı etrafımdan dolanarak.

"Ne kadar huysuzsun."

Homurdandı. "Kusura bakma."

"Neden bahsediyorsun?"

Finn omuz silkti. "Görev, şeref, fedakârlık. Her zamanki şeyler işte." Sanırım şaka yapmaya çalışıyordu ama sesi o kadar sert çıkmıştı ki söyledikleri kulağa komik gelmiyordu.

"Ne kadar asil bir prens," diye fısıldadım. Üstelik ciddiydim de. Sebastian ve Finn'in arasında çok fark vardı, Sebastian tahtı isterken Finn'in tek istediği halkına yardım etmektir. Zihnimde onun daha iyi bir kral olacağına dair hiç şüphe yoktu ama bu seçim bana ait değildi.

Finn ofladı. "Pek sayılmaz, sorun da bu ya zaten."

"Bu da ne demek?"

Derenin kenarına çömeldi. "Ben bencil bir piçim, Abriella. Ama sanırım bunu zaten konuştuk."

"Bana kızgınsın." Kaşlarımı çattım. "Bunun benim tercihim olmadığını biliyorsun. Sebastian'la bağlı kalmanın bir bahanesini aramıyordum sonuçta. Beni böyle suçlayan adil..."

Doğrularak döndü ve benimle göz göze geldi. "Hâlâ an-

lamıyorsun, değil mi? Sana kızgın olmamın tek nedeni beni kurtarmak için kendi lanet hayatını tehlikeye atman. İlk açılan geçitten geçip beni geride bırakmalıydın, ayrıca ormanda pusuya düştüğünde güçlerini kullanman gerekiyordu. Sırf beni korumakla meşgul olduğun için kraliçeye yakalanabilir ve da Yeraltı Diyarı'nda esir kalabilirdin."

"Aynısını sen de yapmışken bunu bana nasıl söylersin? Bacağım yaralandığında beni bırakmak istemedin."

"*Senin* bu dünyaya verecek çok şeyin var. Bir amacın var, bu sarayın sana ihtiyacı var. Ben sadece..."

"Sadece sevdiğim adamsın. Sana benim ihtiyacım var, Finn. Bu sarayın da öyle. Tahta oturmasan bile bu doğru." Kollarımı iki yana düşürerek serbest bıraktım. "Sırf onun bize önerdiği çözüm yolundan hoşlanmadın diye her şeyden vazgeçmene izin vermeyeceğim."

"Beğenmemekten fazlası var, Abriella. Yemek odasında seni öpmesinden *hoşlanmıyorum*. Eline geçen her fırsatta sana dokunmasından *hoşlanmıyorum*. Ama hayatını onunla geçirmene şahit olmak tamamen başka bir şey. Bu beni mahveder ve o lanet tahtla da hiçbir ilgisi olmaz."

"Gerçekte onunla olmak istemiyorum ki. Bağlı oluruz ve yan yana hükmederiz ama bu *sana* olan hislerimi değiştirmez."

"Peki beni burada nereye sığdırıyorsun? Sevgilin miyim? Metresin mi? Sebastian seni yatağıma aldığımda sana nasıl hissettirdiğimi bilerek yaşayabilecek mi? Peki ya bir vâris yapma vakti gelince ne olacak? Bunun için beygirin olmamı ister misin yoksa bu onuru Sebastian'a bahşetmeyi mi tercih edersin?"

Karnım sanki o bana yumruk atmış gibi kasıldı. “Adil davranmıyorsun.”

Finn lanet okudu. “Davranmadığımı biliyorum. Bunların hiçbirisi senin suçun değil, bunu biliyorum.” Başını tepemizde yükselen ağaçlara çevirdi, benekli gölgeler güzel yüzüne düşüyordu. “Vexius öldükten sonra, Pretha’nın neden Craige Kalesi’ne dönmediğini anlamamıştım. Sevdiği kadının metresi olabilirdi ama o zavallı ve yalnız bir insan olmayı seçti.” Yutkununca âdemelması oynadı. “Şimdi onu anlıyorum.”

Kalbimi kırıyordu. “Durumu nasıl düzeltebileceğimi söyle bana.”

Gözlerini kapattı. “Abriella, ben senin ruh eşinim, sen de benim kraliçemsin. Seni korumam için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Sana hizmet edeceğim. Ama sen başkasıyla bir hayat kurarken senin sevgilin olamam. Ölene dek onun bağına sahip olacağını bilerek senin tek bir yanınla yetinemem.”

Ona uzanıp koluna dokundum. Bundan nefret ediyordum. Lark bana kraliçe olabileceğimi söylediğinde, ona diğer insanlar eksik yaşarken çok fazla şeye sahip olmak istemediğimi söylemiştim.

Ne güzel işte. Çünkü her şeyi kaybedeceksin.

Dönüşümünden uyanıp Sebastian’ın bana ihanet ettiğini öğrendikten sonra her şeyimi kaybettiğimi sanmıştım. Ne kadar da yanılmışım.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. “Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Finn başını kaldırdı, gümüş gözlerindeki düşmeyen göz yaşları içimi yakıyordu. “Söylenecek bir şey yok.”

Sebastian yanındaki gulyabaniyle geldiğinde, Finn ve ben birbirimize baktık.

Sebastian etrafı kokladığında gözlerini indirdi ve çenesi seğirdi. *Birlikte olduğumuzu anladı.*

Şu anda bunun hakkında endişelenemezdim. Finn'le tanıştığımdan beri ilk defa, gölge prensten uzaklaşıp Sebastian'la el ele tutuştuğuma memnun oldum.

Birkaç saniye sonra kendimizi Nasıgli sarayında bulduk. Pretha'yla Kane telaşla yanımıza koştu ve üstümüze her yönden sorular geldi.

"İyi misiniz?"

"Kraliçe ne dedi?"

"Bir çözüm yolu var mı?"

"Geçide ne oldu?"

"İyileşmişsin," dedim. Kane'e bakarken gülümsemeyi başardım.

"Evet. Eskisinden daha iyiyim." Beni süzdü, hemen ardından prensine baktı.

Bu minik çaplı iyi habere çaresizce tutundum. Bugün öğrendiklerimizden sonra buna ihtiyacım vardı. Ama sonra Pretha'nın yüzünü gördüm ve bütün olumlu tavrım yok oldu. "Lark nasıl?" diye sordum alçak sesle.

"İki haftadır uyanmadı," diye fısıldadı ama bir şey söylemesine gerek yoktu. Gerçeği yorgun gözlerinde, o bitkin yüzünde görebiliyordum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Bir haber aldığınızı söyleyin," dedi Pretha. Omuzlarını geriye atıp başını tıpkı yüzlerce kez bunu yaptığını hayal ettiğim şekilde kaldırdı. "Bir planımız olduğunu söyleyin."

“Var.” Hafifçe elini sıktım.

“Ne oldu?” diye sordu Kane. “Neler öğrendiniz? Tahtı düzeltebilir miyiz?”

Finn kısaca başını salladı ve benimle göz göze gelmekten kaçındı. “Bir yolu var. Abriella’nın sıcak bir banyo ve yemeğe ihtiyacı var. Tekrar bir araya gelmeden önce Sebastian ile konuşmalı.”

Kane ofladı. “Bu kadar mı? Başka bir şey anlatmayacak mısın?”

Pretha bir ona bir bana baktı, yüzünde endişeli ve gergin bir ifade vardı.

“Bana ihtiyacınız olursa odamda olacağım,” dedi Finn. Ardından ortadan kayboldu.

Az önce durduğu yere bakmaya dayanamadım. Onun yokluğunda göğsümü dolduran yalnızlığı düşünmeye dayanamadım.

*

Sıcak bir banyo ve güzel bir yemeğe ihtiyacım olduğu doğrudu. Ancak o iki işi de hallettikten sonra Gece Yarısı Sarayı’nın koridorlarında dolaşırken, tek yaptığımın kaçınılmazı ertelemek olduğunu biliyordum. Finn ortadan kaybolduğunda bir yanım bacağımdaki sargıyı çıkarıp öğrendiklerimizi herkese anlatmak istiyordu. Ama Finn haklıydı. Önce Sebastian’la konuşmalıydım. Bundan sonra olacaklar tamamen Arya’nın oğluna bağlıydı.

Sebastian’ı odasında buldum. Çıtırdayarak yanan şömi-

nenin önünde oturmuş alevleri izliyordu, içinde kehribar rengi sıvı olan bir kadeh parmaklarından sarkıyordu.

Uzun bir süre onu izledim. Geldiğimi fark etmiş miydi ya da fark ettiyse bile bunu umursamış mıydı bilmiyordum. Yüzüne baktığımda hem Elora'dayken yıllar önce âşık olduğum büyücü çırağını hem de babasının tacını ele geçirmek için sevdiği kadına ihanet eden kurnaz prensi görüyordum.

Fark ettiğim üzere, o ikisi birdendi. Ne biri ne de diğeri-di, aynı anda ikisi birdendi. Böyle olamayacağını düşünerek yanılmıştım.

"Merhaba, Abriella," dedi yüzünü bana dönmeden. "Umarım yolculuğun güzel geçmiştir."

Finn ile aramdaki değişimi hissetmiş olmasından nefret ediyordum. Sebastian seviştığımız gece bizi hissetmemiş olabilirdi ama artık anladığı kesindi. Belki bu yüzden bizi dağlardan aldığından beri gözlerimin içine bakmamıştı. Belki de bu yüzden odanın içine doğru adım atsam da bana bakmıyordu.

"Eve dönmek... güzel," dedim beceriksizce.

Gözlerini kapatıp burnunu sıktı. "Ev. Ne garip bir kelime. Burası gerçekten birinin evi mi? Finn burada büyümedi, tanrılar biliyor ki babamın da ziyaret etmem için beni buraya çağırdığı söylenemez. Sen de..." Şimdiyse bakışlarını bana çevirdi. "Bir zamanlar sana bir ev kurmamı beklerdin. Burası evimiz olacaktı. Sanırım artık bunu istemiyorsun."

Sertçe yutkundum. Ona ne yapmamız gerektiğini anlatmadan *bizim* hakkımızda bir konuşma daha yapmaya dayanamazdım. "Mab'i görmeye gittik."

Başını yana eğerek boynunu gerdi. “Dur tahmin edeyim. Ölmem gerektiğini mi söyledi? Tacı sana vermek için kendimi mi feda edeyim? Kendi torununun tahta geçmesi için Arya’nın oğlunun erken yaşta kendini feda etmesini isterdim eminim.”

“Bu mümkün olamaz.”

Bakışlarını kaldırıp bana baktığında gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. İçimden bir ses, tek derdi borcunu ödemek olan ve kız kardeşini güvende tutmaktan başka bir şey istemeyen o yalnız kızın sesi, işte tam da *bu* yanımda onu rahatlatmak için elimden geleni yapmak istiyordu. Ama yapamazdım. Bu ikimiz için de adil olmazdı.

“Haklıydık,” dedim. Buna bir cevap vermeyeceği belli olunca devam ettim. “Bitmeyen Uyku ölmeye yüz tutmuş bir sarayın belirtisi ve tahta kimse oturmadığı sürece, daha çok çocuk bundan etkilenecek. Hastalık yayılacak ve Ar... yani annen güç kazanmaya devam edecek, ta ki bu saray tamamen yok olana dek.”

“Yani Mab zaten bildiğiniz şeyleri söyledi,” dedi boğuk bir sesle.

“Ayrıca kraliçenin çok güçlendiğini ve eğer onun hayatına son vermezsek, Gölgeler Tahtı’nda Siğli gücüne ihtiyacımız olacağını söyledi. Dengeleri tekrar kurmanın tek yolu bu. Mab, onun soyu ve Gloriana’nın gücü birleşip tahta geçerse bunun diyarı kurtarabileceğini söyledi.”

Sebastian sertçe yutkundu. “Bunların olmasını hiç istemedim.” Ayağa kalkarak kadehini boşalttı ve köşedeki bara giderek yeniden doldurdu.

“Bir çözüm yolu var. Kendimizi feda etmemiz gerekmeden bir yol.”

“Annemi öldürmek mi?” diye sordu. “Sanırım bunu yapmanızı istiyorsun. Hatırlatmak gibi olmasın ama mesajlarına ya da mektuplarıma cevap vermiyor. Onun nerede olduğunu ben de ancak senin kadar biliyorum.”

Tanıdığım o çocuk gitmişti. Karşımdaki çocuk bütün umudunu kaybetmiş haldeydi ve ben bunu görmeye dayanamıyordum. “Annenin öldürülemeyeceğini varsayıyoruz, en azından böyle aşırı güçlü olduğu sürece olamaz.”

“O halde ne yapmalıyız?” diye sordu ensesini okşayarak.

Derin bir nefes aldım. “Sen ve ben tahta birlikte geçebiliriz. Taç ve tacın gücü birlikte hükmeder. Çünkü biz bağlıyız. Çünkü bu açıdan biriz. Tek yapmamız gereken şey, Buz Nehri’ne gitmek. Oraya birlikte gidersek nehrin suyu bağımızı kalıcı hale getirip hayatlarımızı birbirine bağlayacak.” Yutkundum. “Sonra da yan yana hükmedebiliriz.”

Bardağını olduğu yerde bırakarak bana doğru döndü. “Peki bu plan hakkında sen ne düşünüyorsun?”

Gözlerindeki umut pırıltısı göğsüme bir hançer saplanmış gibi hissettiriyordu. “Sebastian, romantik olarak seninle birlikte olamam. Bunu aştık artık, zorlamak ikimiz için de adil olmaz.”

Kaşlarını çattı. “Tabii. Çünkü bana karşı dürüst olmayı çok umursuyorsun.”

“Bu senden ve benden daha büyük bir olay.” Ben ne diyeceğimi düşünürken o güzel gözlerini yüzümden ayırmadı, cevap almak için tekrar tekrar yüzüme bakıyordu. “Binlerce

masumu ölmekten ve Arya'nın kölesi olmaktan kurtarmak için bunu yapmalıyız.”

“Annemin planlarından haberim olmadığını anlamalısın. Nasıgli sarayının bu şekilde acı çekmesini hiç istemedim.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Sebastian yaklaşıp bana bir adım attı. “Yani bana bağlı mı olacaksın? Yanımda tahta geçecek misin?” Elim tuttu. “Bir zamanlar nefret beslediğin halk için bunu yapar mısın?”

Onun beni hâlâ anlamadığından emin olunca sabrımı toplamak için bir nefes aldım. “Tabii ki yaparım. Bu halk...” Gözümün önüne anılar geldi. Finn ve çetesinin lanet olduğu yıllarca boyunca yaptıkları, Misha'nın bölgesindeki Nasıgli yerleşkesinde yaşayan halk, uykuya dalan çocuklar ve Staraelia'da tanıştığım dost canlısı yüzler. “Geri kafalı ve hatalıydım. Bu halk çok acı çekti. En azından onları koruyan bir hükümdarı hak ediyorlar.”

“Kendimi kanıtlamak için elimden geleni yapardım,” dedi Sebastian. “Seni geri kazanmak için her şeyi yapardım. Sana nihayet sahip oldum, geleceğimiz nihayet yerine oturdu ama sen başka bir erkeğe âşıksın.”

“Ona âşık olmak istemedim.” Sertçe yutkundum. Canım çok yanıyordu. Kalbim dört bir yandan darbe yiyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Toplantı odasına girdiğimde havada sihir vardı. Juliana köşede oturmuştu ama yerden birkaç metre havada süzülen ayakları ve yanlarında dümdüz duran kollarıyla, belli ki burada kendi isteğiyle bulunmuyordu.

Yanımda Sebastian'la ilerlerken Finn kısa bir an boyunca bana baktı. İkimiz masanın başındaki yerlerimize geçerken o da bakışlarını hızlıca Juliana'ya odakladı.

“Belli ki güvenlikle ilgili sorunlarımız var,” dedi ardından. Bir zamanlar kraliçe olup yanında hükmetmesi beklenen kadından gözlerini bir an bile ayırmadan odadakilere sesleniyordu. “İçimizden biri Kraliçe Arya için casusluk yaptı. Çocukların başkente ne zaman götürüldüğünü ve Abriella'nın onların yanında olduğunu biliyordu. Juliana'nın da bundan haberi vardı çünkü o gün onunla iletişim halindeydim.”

Juliana başını iki yana salladı. “Sence masum Nasıgli çocukları öldürmek ister miyim, Finn? Kendi başkentime pusula kuracağımı mı sandın?”

Finn onu duymazdan gelip sözlerine devam etti. “Sonrasında geçide gittiğimiz kampta saldırıya uğradık. *Birileri* kraliçeye nerede olduğumuzu anlatmış olmalı.”

“O cadiya neden yardım etmek isteyeyim ki?” diye hırladı Juliana. O güzel porselen yanaklarından yaşlar aktı. “Ben senin tarafındayım.”

“Orada olduğumuzu *sen* biliyordun.”

Juliana başını salladı. “Sana âşıkken canını yakmayı neden isteyeyim ki?” diye fısıldadı. “Sana hep âşıktım, hislerime hiçbir zaman karşılık vermeyeceğini bilsem dahi, ne yaptıysam tahtta hak ettiğin yeri almana yardım etmek için yaptım.”

Finn çenesini sıktı ama yüzünde az öncekinden daha sert bir ifade vardı. Bakışları gümüş buz parçaları gibiydi. “Masumiyetini kanıtlamak istiyorsan Misha için kalkanlarını indir. Onun zihnini okumasına izin ver.”

“Kalkanı tamamen kaldırdığından emin olmanın bir yolu yok,” diye uyardı Misha. “Juliana’nın eğitimi düşünülürse, bana kolayca bir şeyleri parça parça gösterebilir. Onu Kraliçe Arya’ya bağlayan herhangi bir düşünce görmesem bile bu onun masumiyetini kanıtlamaz.”

“Finn, sana yemin ederim,” diye yalvardı Juliana. “Abriella’nın gerçekte kim olduğunu bilmiyorduk. Mab, vârisi olduğuna dair bütün işaretleri saklamıştı. Bilmemizin hiçbir yolu yoktu. Annem eğer bilseydi, sizin için geçidi açardı.”

Finn kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesinde kaykıldı. “Kalkanlarını kaldır. Arkadaşımdın zihnine girmesine izin ver.”

Misha uzun ve kesik bir nefes aldı. “Barghest saldırısından o sorumlu,” dedi soğuk bir sesle. “O ve Yüce Rahibe güçleri-

birleştirek ölüm köpeğini Abriella'nın peşine takmışlar. "Sen ölürse tacın Finn'e geçeceğini düşünmüşler."

Finn'in yüzünde ölçülü bir ifade vardı ama gözlerinden geçen üzüntüyü görebiliyordum. Bunların onun başına gelmesinden nefret ediyordum. Juliana'dan hoşlanmıyordum ama o hayatı boyunca Finn'in arkadaşı olmuştu. Finn onu umursuyordu ve zaten yeterince çok kayıp vermişken onu da kaybetmek canını yakmış olmalıydı.

"Sen," diye hırladı yüzüne doğru. "Canavarı *sen* mi gönderdin?"

Juliana'nın gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Abriella diyarımıza geldiği anda annem onu hissetti. Yüce Rahibe sana hizmet ediyordu, Finn. Yeminini yerine getiriyordu. Başından beri sana sadıktı, Mab'e ettiği yemin hayatına mal olsa da aslında sana iyilik yaptığını düşünüyordu."

Finn'in gözleri öfkeyle parlıyordu. Yumruk yaptığı elini defalarca açıp kapadı, öfkesini çaresizce kontrol etmeye çalışıyordu. "Peki ya Sluagh? O yangın?" diye sordu çenesini sıkarak.

"Annem aynanın gücüne erişebiliyordu," diye fısıldadı Juliana. "Brie'yi oraya çekti ve gerisini Sluagh halletti. Sen yapmak zorunda kalma diye, bunu senin için yapmak istedik. Sen her zaman sevgiyi görevden ileriye koydun, bedelini de ağır ödedin. Bedelini hepimiz ödedik."

"Bana bedellerden bahsetme," diye hırladı Finn.

"Başkentteki saldırı ya da geçide giderken yolunuzu kesen çeteye bir ilgim yoktu. Öbür tarafta kaldığını bile bile geçidi asla kapatmazdım."

Hepimiz Misha'ya dönüp bunun doğru olup olmadığını söylemesini bekledik.

Misha uzun bir an boyunca Juliana'ya baktı ve sonra başını salladı. "Anladığım kadarıyla doğruyu söylüyor ama bu konuda hiçbir güvence veremem."

"Gördün mü?" diye fısıldadı Juliana. "Artık beni serbest bırak. Ben halkımı seviyorum. Size yardım etmek istiyorum."

Finn uzun uzun ona baktı. İçinden geçen fırtınalı düşünceler odaya doluyordu.

Çenemi kaldırdım ve elimden geldiğince kraliçelere yakışan bir sesle konuşarak, "Olmaz," dedim. Böylece Finn'i bunu söyleme derdinden kurtarmıştım. "Tahtı kurtarana dek onu kilit altında tutun. Bu kadar yaklaşmışken kraliçenin bizi bulması riskini alamayız."

Misha büyük kızıl gözlerini bana çevirdi. "Yani karar verildi mi? Tahta birlikte geçmek için Buz Nehri'ne gidecek misiniz?"

"Gideceğiz," dedi Sebastian. Bakışlarını Misha'dan Finn'e çevirdi. "Ama bağlı olduğum eşimi başka bir adamla paylaşmaya hiç niyetim yok. Yani saraydan gidip kendinize yaşayacak başka bir yer bulsanız daha iyi olur."

Finn'in yüzünde kanımı donduran buz gibi bir gülümseme belirdi. "Oldu bil."

Pretha'nın endişeli bakışları odada gezinerek Misha'dan Kanée ve ondan da Finn'e geçip en son benim üzerimde durdu. "Lütfen acele edin," dedi.

Ona bakarken Finn'in yüzündeki ifade biraz yumuşamıştı

ama o sırada Pretha sandalyesini geriye çekip koşarak odadan çıktı.

“Şafak söktüğünde gideceğiz,” dedi Sebastian. “Bununla baş edebilecek misin?”

Başımı salladım. Beklemenin anlamı yoktu.

Kane boğazını temizledi. “Finn, sen de gitsen iyi olur. Başları belaya girmesin.”

Finn irkildi. “Benim yerime sen git, Kane. Böylesi herkes için daha kolay olur.” Ayağa kalktı, gözlerini bir an için bana çevirip yeniden yere baktı.

Sızlayan kalbimi mengene gibi sıkkan yumruk ciğerlerimdeki nefesi kesiyordu, başım dönmeye başlamıştı.

“Riaan da bize katılacak,” dedi Sebastian. “Altın Ordu’yu buradaki herkesten daha iyi tanıyor ve Nasıgli birliklerinin Gulyabani Dağları’nı onlara karşı korumasına yardım etti. Nehre doğru giden yolda birliklerden kaçınmamıza yardım eder.”

“Güzel,” dedi Finn. Kapıya doğru bir adım atıp aniden durarak bana döndü. Göz göze geldik. Sızlayan kalbimle o mağarada onun kollarında yatmanın nasıl bir his olduğunu, ne kadar mutlu olduğumu ve geleceğimizi konuşurken ne kadar umutlu olduğumu hatırladım. “Güvende olun, kraliçem,” dedi alçak sesle. “Ve iyi olun. Siz dönmeden ben gitmiş olurum.”

Ben ona yanıt vermeye fırsat bulamadan yürüyüp gitti, kalbimdeki mengeneyi de yanında götürdü. Rahatlarım sanmıştım ama ciğerlerime ne kadar hava çekersem çekeyim, içim hâlâ bomboştu.

Uyuyamıyordum. Zihnimi uykuya dalacak kadar rahatlatamıyordum.

Karanlık koridorlarda amaçsızca dolanıp kendimi Finn'in kapısının önünde buldum. Onu bir kez daha görmeden gidemezdim, bu yüzden benden gitmemi isteyeceğini bile bile içeri girdim.

Yatağında uzanmış, yıldızlı karanlık gökyüzüne bakıyordu.

İzin falan istemedim. Yatakta yanına uzanıp ona son bir kez daha yakın olmak istedim.

“İyi misin?” diye sordu bana bakmadan. Sesi hırıltılı çıkıyordu.

“Pek sayılmaz,” diye fısıldadım. “Ama üzgün olduğumu söylemek istedim. Bütün bunlar için. Canını yakmaktan nefret ediyorum.” Onun uzunca nefes bir alıp aniden yuvarlanarak uzaklaştığını fark ettim, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp oturdu.

Yüzünü ellerinin arasına alırken, “Pişman değilim,” dedi. Parmaklarının arasından bana baktı. “Seni sevmekten pişman değilim, her ne kadar seni onunla görmek beni paramparça etse de. Sen halkımın hak ettiği kraliçe, Mab'in bize bahsettiği mucizesin. Tek istediğim...”

“Ne?” Ona uzanıp parmaklarımı sırtında gezdirdim. Ona dokunmak harika bir histi, dokunuşumu hissedince titredi. “Ne olursa.”

“Bence rahibeden beni düşüncelerinden silmesini istemelisin.”

Elim yanımış gibi hızlıca geri çekildim. “Neden? Neden böyle bir şey istiyorsun?”

Avuçlarını bastırıp gözlerini kapattı. “Çünkü mutlu olmayı istiyorum. Güzel bir hayatın olmamasının sebebi olmak istemiyorum. Bir zamanlar ona âşıktın.”

“Ama gerçekten değildim. Önemli değildi.”

Ellerini dizlerine koyup sertçe yutkundu. “Bir yanın hâlâ onu önemsiyor. Eğer onu sevebilirsen ve seni mutlu edebilirse, benim hakkımda bir anlığına bile düşünüp ondan uzak kalmanı istemem.”

“Finn, bunu yapamam.” Derin bir nefes alarak başımı salladım. “Bu kadar mı pişmansın?”

“Hayır.” Vücudunu bana döndürürken yanaklarından yaşlar damlasa da gülümsedi. “Seni sevmek, bir lütuf olan aşkını hissetmek... başıma gelen en güzel şey. Artık benim olamayacağın için bundan pişman olmak... Karanlığa gömülmeden önce son bir defa yıldızlara bakmaktan pişman olmaktır.”

Kalbime sapladığı hançer yaramı deşiyordu. “O halde seni sevdiğim gibi başkasını sevmemi isteme benden. Ayrıca seni unutmamı söylemeye kalkma sakın.” Yatakta hareket edip yanına gittim ve gözyaşlarını sildim. “Olacakları bilseydim bile seni sevmeyi seçerdim. Sana sahip olamayacağımı bile bile seni sevmeyi seçerdim. Yarın da yine seni sevmeyi seçeceğim. Seni sevmeyi bırakmaktansa nefes almayı bırakmayı tercih ederim.”

Finn başını çevirdi ve dudaklarını avucuma bastırarak, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Bunu hak etmiyorum.”

“Ediyorsun. Ama başka seçim şansım yok, öyle değil mi?”

Finn başını salladı, yanağından bir gözyaşı süzüldü. “Mab seni bu yüzden seçti,” diye mırıldandı. “Çünkü masumların acı çekmesine göz yummak yerine acıyı kendi üzerine alacağını biliyordu. Halkımın ihtiyacı olan şeyin tam da bu olduğunu bilmesem ondan nefret ederdim.”

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp doğrularak yanına oturdum. Finn kolunu omzuma attı ve başını başıma yasladı. “Farkı bir dünyada, farklı bir hayatta birlikte olabilirdik,” diye fısıldadım. “Hükmedecek bir krallık, kurtarılacak insanlar yok. Sadece sen ve ben, bir de birlikte süreceğimiz basit hayat var.”

“Ama biz bu dünyada, bu hayattayız.” Alnıma bir öpücük kondurdu, nedense bu bir veda gibi hissettiriyordu. “Bu yüzden bunu rüyalara saklasam daha iyi olur.”

*

Sebastian ile dağlarda yürüyüş yaparken hissettiğim donuk hissin ne soğuk havayla ilgisi vardı ne de batan güneşle. Kalbinden geçeni daha büyük bir amaç için feda etmek tam olarak böyle bir histi işte. Kalbimi feda etmek, onu bodrum katında bir yerlere kilitlemek gibiydi. Onun güvende olacağını bilirdin ama bu kez de hayatınla olan tüm bağı kesilirdi.

Yürürken Sebastian’ın meraklı bakışlarını üzerimde hissediyordum ama dönüp nedenini soracak enerjim yoktu. Tek yapabildiğim önümdeki göreve odaklanmak, bir ayağımı diğerinin önüne koymak ve attığım her adımla Finn’siz

geleceğe yaklaştığımı düşünmekti. Kalbimin kilit altında kaldığı ve sadece görev bilincinin hâkim olduğu bir geleceğe.

Bir gulyabani bizi Gulyabani Dağları'nda götürebileceği yere kadar götürdü ve yolun geri kalanını yaya giderek Buz Nehri'ne ulaşmamız için bizi bıraktı. Gece çökmeden önce saraya varmalıydık, ardından bağı güçlendirmek için suda yüzüp kamp kuracaktık. Yarın ise saraya dönüp birlikte tahata oturacaktık.

Kane yolu gösterdi. Görünüşe göre dağların bu bölgesinde, Staraelia'nın batısında ve geçide ulaşmak için gitmemiz gereken yoldan daha güneyde kalan bir yerde büyümüştü. Bana birkaç kelimedenden başka laf etmemişti. Onun da Finn için endişelendiğini biliyordum. Muhtemelen hem endişeleniyordu hem de korumaya yemin ettiği prenze karşı olan göreviyle, kurtarmaya çalıştığı sarayın arasında kalmıştı. Bunun hakkında konuşmadığı için memnundum. Tam anlamıyla nasıl hissettiğini biliyordum ve eğer ağzını açacak olursa ağlamaya başlardım.

Arkamızda duran Riaan gözcülük yapıyor, Kraliçe Aryanın Altın Ordusu'na dair bir iz arıyordu.

"Bize bir şans tanıyacağına söz vermeni istiyorum," dedi Sebastian uzun sessizliği bozarak.

Bakışlarımı ona çevirdim. Şu anda bunu yapamazdım.

Kane kayarak durdu ve arkasını döndü. "Şu anda bana şaka mı yapıyorsun, velet?"

Sebastian ona kötü bir bakış attı. "Sen buna karışma."

Başımı salladım. "Bash, lütfen yapma."

“Sadece bana söz vermeni...” Sebastian durdu ve bir okun sıyırdığı kolunu tuttu.

“Ağaçların arasında!” diye bağırdı Riaan. Kane saldırganlara doğru koşarken yakınımıza geldi.

Sihir havada vızıldarken Riaan bizi yanına toplayıp bedeniyle bir kalkan yaptı.

“Zehirli ok,” diye homurdandı Sebastian. “Abriella, aşağı eğil.”

Ama artık çok geçti. Daha ben onun sözlerini duyamadan bir ok beni vurdu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bizi Gulyabani Dağları'nın derinliklerinde, dağın eteklerine kazınmış bir kaleye götürdüler. Oraya adım attığımız anda ise hiçbir açıklama yapmadan ve bilgi vermeden bizi karanlık bir hücreye attılar. Bilincim bir açılıyor bir kapanıyordu, verdikleri zehir bedenimi zayıf düşürmüştü.

Bu zehir, benim üzerimde daha önce kullandıkları zehirden farklıydı. Bu kez her şeyi kapatıyordu, yalnızca sihrimi değil kaslarımı kontrol edebilme yetimi bile. Nefes alabiliyordum ama onu bile iyi yapamıyordum ve ciğerlerime çekmeyi başardığım her nefeste çaresizce bir sonrakini almayı bekliyordum. Bu ölmeden ölmek gibiydi. Bu bir kâbustu.

Sebastian bu dar, karanlık hücrede yanımdaydı. Aynı zehri ona da vermiş olmalılardı. Ne zaman bağırmaya çalışsa kelimeler boğuk çıkıyordu. Eğer ben de ağzımı açıp konuşmaya çalışsam sesim böyle çıkardı.

Enerjimi çılgılık atarak harcamadım. Nefes alacak kadar bile enerjim yokken bunu yapamıyordum.

Uykuya dalan Lark'ı düşündüm. Yas tutan Pretha'yı düşündüm.

Finn'in iyi kalbini, sonsuz fedakârlığını ve krallığını kurtarmayı ne kadar çok istediğini düşündüm.

Riaan hücrenin bir köşesinde dikilmiş, başının arkasını taşa dayamıştı ama Kane'den hiç iz yoktu. Kaçmayı başardığını umdum. O ve Finn'in bizi almaya geldiğini umdum.

Ama neredeydik böyle?

Bizim için ne planlamışlardı?

Ayrıca neden Riaan'ı da almışlardı? Ondan ne istiyorlardı?

Bilincim yavaş yavaş kapanmaya başlayınca bunu memnuniyetle karşıladım. Gittikçe aşağı, daha aşağı düştüm ve işe yaramaz bedenimden uzaklaştım.

"Uyandırın onları." Sert bir kadın sesi tam rahat bir uykuya dalacağım sırada beni uyandırdı. Riaan çizmesiyle beni dürttü ve ben gözlerimi açtığımda da Sebastian'ı tekmeledi.

"Brie," dedi Sebastian hırıltılı bir sesle.

Başımı kaldırınc Kraliçe Arya'nın küçük hapishanemizin kapısında durduğunu gördüm. Omuzlarına dökülen güzel sarı saçları yüzündeki zalim, kötücül gülümsemeyle bir tezat oluşturuyordu. Çok yaşlı olamayacak kadar genç görünüyordu ama onu olduğundan daha yaşlı gösteren zalimliği gözlerinden okunuyordu.

"Anne." Sebastian boğularak öne sendeledi. Bunu nasıl başardığını merak ettim. Ben doğrulmaktan bile acizdim.

Arya'nın elinde bir ışık parladı ve Sebastian'ı hücrenin duvarına doğru fırlattı. "Oğlum gelmiş," dedi kraliçe. "Kral olmaya çalıştı ama başarısız oldu. Yalnızca bir aptal, gereken gücü ele geçirmeden Gölge Tahtı'na oturmaya çalışırdı."

Sebastian'ın ağzından, "Bilmiyordum," der gibi bir kelime çıktı.

"Ama aslında neyi kaybettin?" diye sordu kraliçe başını yana eğerek. "Ölüme yüz tutmuş bir sarayın kralı olmak gerçek bir zafer sayılır mı? Nasıgli pisliklere hükmetmek?"

Sebastian elini göğsüne bastırdı. “Ben de Nasiğliyim, anne.”

“Kesinlikle.” Kraliçe tiksinererek burnundan soludu ve çenesini kaldırarak oğluna baktı. “Bana bir türlü sadık kalmaman, tıpkı onlar gibi olduğunu kanıtladı.” Sebastian’ın gözlelerinden acı dolu bakışlar geçti ama annesi onları ne gördü ne de umursadı. “Genç olabilirsin ama o kadar da aptal değilsin. Tahta geçme hakkını kaybettin çünkü o *kızın*, babanın gücüne sahip olmasına göz yumdun.”

“Ben asla...”

“Ona Yaşam İksiri verdin. Sihir hayattır, oğlum. Bunu biliyorsun.”

Sebastian’ın yüzünün yarısı öfkeyle kasıldı, diğer yarısı ise ifadesiz kaldı. “Ne yapsaydım yani? Ölmesine izin mi verseydim?”

“Evet. En başından beri planımız buydu. O kız, senin ve babanın tahtının arasına girdi.” Kraliçe başını iki yana salladı. “Onun izini sürdüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? İki sene boyunca onu hâlâ arıyormuş numarası yaptın. Anladım mı sanıyordun?” Gözlerinde safir taşı gibi olan sert bakışlarla oğluna baktı. “Sihrim güçten düşmüş olabilir ama halkım sadıktır. Kızı bulduğunu biliyordum, bana yalan söylediğini anlayınca seni sınamak istedim.”

“Ne yani, bu bir... sınav mıydı?”

“Evet ve sen bunu geçemedin.”

Yüzündeki öfke o kadar zalimdi ki Sebastian’a acıdım. Annesinin kötü seçimler yaptığını, kötü kalpli olduğunu ve kendisini kandırdığını biliyordu ama yine de onu sevmiştii. Karşılığında ise bunu almıştı.

“Ama teşekkür etsem yeridir,” dedi kraliçe. “Zor bir kararı vermeyi çok kolay hale getirdin ve kazanması zor bir savaşı kazanmama yardım ettin.”

“Sarayları birleştirmeye ne oldu?” diye sordu Sebastian. Sözleri artık daha açıktı, sanki zehir kanında yavaş yavaş azalıyordu. “Vaat edilen çocuğa ne oldu? Taht benim doğuştan hakkımdı, iki sarayın birden kralı olacaktım?”

Kraliçenin gözleri parladı ve etrafında altın rengi bir ışık belirdi. “Tacımı öylece sana vereceğimi mi sandın? Bütün o yaptıklarından, senin için yaptığım bunca fedakârlıktan sonra uzanıp öylece ölür müyüm sandın?” Başını iki yana salladı. “Bana yalan söylediğin ilk anda, bu bir ihtimal dahilinde olmaktan çıktı. Yalancı, entrikacı babandan bir farkın yok.”

“Hâlâ senin oğlunum.”

“İçinde taşıdığın, babandan kalan o parça yüzünden senden nefret etmeden yüzüne bile bakamıyorum. Neden sürekli sensiz seyahat ediyorum sanıyorsun? Seni neden sürekli uzağa gönderiyorum sanıyorsun?”

Ayağa kalkmak istiyordum. Sebastian’ın elini tutmak istiyordum. Ama zehir beni Sebastian’dan daha çok etkilemiş olmalıydı çünkü bunu yapamadım. İsmi bile fısıldayamadım.

“Bize ne yapacaksın?” Sebastian gücünün son damlasını da harcamış gibi duvara yaslandı.

“Yakında bir doz daha vereceğiz. Bu zehir önceden kullandığımız sihir önleyici zehirden çok daha güçlü. Düzenli olarak vermeye devam edersem, ben istemediğim sürece sihrini hiç kullanamayacaksın.” Elllerinde titrek bir ışık parlıyordu, o kadar çok güç emmişti ki kendisini kontrol edemi-

yordu. “Endişelenme. Seni öldürmeyeceğim. İkinizi de canlı istiyorum. Biriniz diğerinden önce ölürse tacın ve tahtın gücü birleşebilir. Hâlâ ikinizden daha güçlüyüm. Öyle olsa bile daha güçlü olurdum ama bu çirkin işi uzatmanın bir anlamı yok.”

“Bizi bu hücrede bırakmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu Sebastian.

Bir köşede sesini çıkarmadan duran Riaan’ı izledim.

“Tabii ki hayır!” Kraliçe gözlerini fal taşı gibi açtı, narin elini sanki korkmuş gibi göğsüne bastırdı. “Sizin için çok rahat odalar hazırladık.”

Taş zeminde yuvarlanan paslı tekerleklerin gıcirtısı ve tıkırtısı duyuldu, ortaya dik duran demir bir lahit çıkmıştı. Bana Elora’nın hükümdarlarının lahitlerini hatırlatıyordu.

“Bu lahitler vücudunuza düzenli aralıklarla bu muhteşem formülden bir doz veren bir sistemle donatıldı.” Gülümsedi. “Ay Divanı düştüğünde sizinle ne yapacağıma karar vereceğim. Ya da belki sizi burada bırakırım. Hatıra toplamaktan hoşlanan bir insanım.”

“Ne anlamı var?” diye sordu Sebastian. “Oraya hükmedemeyeceksen diyarın yarısını neden yok edesin ki?”

“Hükmedemeyeceksem mi?” Arya’nın yüzünde ağır ve kötücül bir gülümseme oluştu. “Tanrılar bu kıtayı ortadan ikiye böldüğünde bir söz verdiler. Nasıl yapıldıysa o şekilde de geri alınabilir. Mab’in kanı dağlara dökülünce Buz Nehri ortaya çıktı. Damarlarından dökülen son damla, diyarı iki saraya ayıran o tetikleyici oldu. Mab’in kanı diyarı ikiye ayırdı ve tekrar birleştiren de o olacak.”

“Hayır,” dedi Sebastian nefes nefese, bana doğru dönmüştü.

“Hayır, hayır,” dedi Arya. “Onun kanı değil. Görüyorsun ya, eğer sarayları bir araya getirmek için Abriella’nın kanını kullanırsam o öldüğü anda güç değişecek. Diyarın gücü ve ayrıca onun taşıdığı güç. Kızın *hayatta* olması gerek. Obe-ron’un tahtını yok etmeliyim. Gücü, tacı ve tahtı parçalara ayırmalıyım, yoksa yeni krallığın kontrolü yanlış kişiye geçebilir. Ama aynı zamanda Mab’in soyundan gelen birinin kanını akıtmalıyım. Bu en başta nasıl yapıldıysa o şekilde geri alınabilir.”

Hayır. Lütfen olmaz.

Kraliçe gülümseyip parmaklarını şıklattı. Gördüklerim karşısında o kadar dehşete düşmüştüm ki sonunda çığlık atmayı başardım.

“Abriella,” diye bağırdı kız kardeşim, hücrelerinden dışarı elini uzatıyordu.

Kraliçe, Jasalyn’i saçlarından tutarak, “Hayır,” dedi. “Buraya ablanla hasret gidermeye gelmedin.”

“Eğer gölge perileri yok etme niyetindeysen, neden topraklarını ele geçirmek istiyorsun?” diye sordu Sebastian. “Bunun anlamı nedir?”

“Ateş cevherleri,” dedim hırıltılı bir sesle.

Kraliçe ben akıllı bir öğrenciymişim gibi gülümsedi. “Kız anladı.” Ardından bakışlarını Sebastian’a çevirdi ve yüzü hissizleşti. Bir an için, onun yüzünde gerçek pişmanlığın izlerini gördüğümü sandım. “Elveda, oğlum.”

Bir ışık patlaması eşliğinde gözden kayboldu, kız kardeşimi de yanında götürdü.

Uzun, acı dolu bir an boyunca Sebastian az önce annesinin durduğu yere baktı. Riaan ise bu küçücük hücrenin köşesinden onu izledi.

"Riaan?" Sebastian kısık, ölümcül bir sesle arkadaşına döndü. "Ona Abriella'dan bahsettin. Bunca zamandır biliyordun."

Riaan yok olup hücrenin dışında tekrar belirdi. Böyle bir gücü olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bizi Kaleden uzaklaştırmayı nasıl başardığını anlamıştım. Bizi buraya nasıl getirdiklerini de. "Başka seçeneğim yoktu. O benim kraliçem, üstelik yakında *her şeyin* kraliçesi olacak. Tam da şu anda, Buz Nehri'nin üstüne kurulu bir kalenin içinde oturuyoruz. Yerimiz sarayların tam ortasında bulunuyor. Böylece Nasıgli Sarayı tamamen öldüğünde ve sarayın gücünün son kırıntıları da Kraliçe Arya'nın tarafına geçtiğinde, kraliçem Mab'in kanıyla iki tarafı da birleştirip bir bütün haline getirecek."

"Yarısı hırs ve güç uğruna yok olan bir krallık nasıl bütün olabilir ki?" diye sordu Sebastian.

Riaan birdenbire hücrenin içinde belirip Sebastian'ın çok yakınına geldi. Onun koluna bir iğne sapladığında Sebastian olduğu yerde sendeledi. "Böylesi daha iyi," diye mırıldandı Riaan. "Bu küçük konuşma için zihninin açık olmasını istedi ama artık dinlenebilirsin."

"Arkadaşım olman gerekiyordu," dedi Sebastian, sesi her kelimede zayıflıyordu.

Riaan'ın dudağı düz, öfkeli bir çizgi halini aldı. "Senin de *kral* olman gerekiyordu. Bunu her şeyden çok önemsemen gerekiyordu. Bunun yerine sen *onu* kurtardın." Titreyen parmağını sallayarak beni gösterdi. "Bunun olacağını bilmeliydin. Hiçbir şeyi tehlikeye atmamalıydın. Aptalca davrandın. Şimdiyse işe yaramaz bir taç takan bir aptalsın." Dudağını bükerek son kez arkadaşına baktı ve gözden kayboldu.

Sebastian duvara tutunup yere yığıldı ve gözlerini kapadı.

Ona doğru uzandım. Ona biraz olsun umut vermeyi umuyordum ama tek parmağımı bile oynatmayı başaramadım.

*

Bir mezarın içindeydim.

Hayatımda ilk defa, karanlık dostum değildi.

Kıpırdayamıyordum.

Zar zor nefes alıyordum.

Tek dayanağım rüyalardı.

*

Zamanın bir anlamı yoktu. Anne rahmindeki bir çocuktum. Ölüm döşeğinde yaşlı bir kadındım. İçinde küften başka bir şey olmayan bir kabuktum.

Günler mi geçmişti? Yoksa yıllar mı?

Zamanın geçişini iğne yeniden vurulduğunda, yani zehirden yeni bir doz verildiğinde çıkan mekanik vızıltıyla ölçmeye çalıştım. Ta ki uyanmayana dek. Uyanamayana dek. Bilinçaltımda kaybolmuştum. Demir bir tabutta kilitli olan bedenimde esir kalmıştım.

Buna Araf uykusu bile denemezdi. Sadece hiçlik vardı. Korku vardı. Ama o gizli kişiliğim, yani gölge benliğim zihnimin bir köşesinde kedi gibi kıvrılıyor, bu zindanın köşelerine sinsice sokuluyor ve onu serbest bırakmam için ağlıyordu.

Mab gücü olmadan da gölge benliğini kullanabilmişti, benimki ise bunu reddediyordu.

Ona ulaşmaya çalıştım ama ıskaladım. Beni kurtarması için yalvardım, o ise yüzüme bakıp gülmekle yetindi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Kullan onu, Abriella. Gölge benliğini uyandır. Onu serbest bırak.

Bu tanıdığım bir sestir. Duymak için Yeraltı Diyarı'na gittiğim ses.

Onda güç var, diyordu ses. Sakın korkma.

"Yapamam." Karanlığın içine doğru boğuk bir sesle konuştum ama bunu söylerken bile gücüme ulaşmaya çalışıyor, ortaya çıkmaları için gölgelere yalvarıyordum.

Karanlığı kabullen, uyandır onu. Bırak sana hizmet etsin.

Hayatımın büyük bir kısmı boyunca en iyi halim olmaya özen göstermiştim. Önce kız kardeşim, sonra da henüz tam olarak anlayamadığım bu diyar için. Dokuz yıl önce, babam öldükten ve hayatım kurtulduktan, annem Jas'la beni ölümlü diyarında kendi başımızın çaresine bakmamız için bıraktıktan sonra ne yas ne de kin tutmaya vaktim olmamıştı. Böylece hepsini içime atmak zorunda kaldım. Kız kardeşimi korumaya çalışırken bütün bencil isteklerim ve ihtiyaçlarım geri plana atıldı.

Asla Jas gibi iyi biri olmamıştım. Zalim ruhluydum ve körelmişim, tıpkı çocukluk evimin kömürleşmiş kalıntıları

gibi. Ama İsa'nın iyi kalpli ruhu, tatlılığı ve neşesi... uğruna mücadele etmeye değerdi. Ben de yıllar boyunca mücadele ettim. Bu iyiliği korumak için uyku, sağlığı ve hatta hayatımı feda ettim.

Sevgi dolu Abriella. Özverili Abriella. Şefkatli, görev bilir Abriella.

Mab benim bir iyilik timsali olduğumu kastetmemişti. Gücümün, bundan daha fazlası oluşumdan geldiğini kastediyordu. Öfkemden ve acılarımdan. Karamsarlığımdan ve yanmış kenarlarımdan.

Annem, yedi yıl boyunca güvende kalmamız için hayatını feda ederek bizi korumaya çalışıyordu ama öyle olsa bile, *bizi terk etmişti.*

Sebastian beni kandırıp bağ kurmaya ikna ettiğinde Nasıg Sarayı'nın iyiliği için olduğuna inandığı şeyi yaptığını sanıyordu ama öyle olsa bilse, *ölümlü hayatımı çalmıştı.*

Peki ya Finn... Finn, mutlu olmayı ve içine düştüğümüz bu kargaşadan bağımsız bir aşk yaşamayı hak ediyordu. Finn bile kendi kalbini korumak için beni terk etmeye karar vermişti. Onu o kadar seviyordum ki yanımda olmasını istediğimi, zaten çok fazla kayıp yaşadığımı ve yanımdayken hissettiğim mutluluğu feda etmek istemediğimi söyleyip aldığı bu karara karşı çıkamamıştım.

Ben yalnızca olan biteni anlayan kız değildim. Ben daha iyisini isteyen kızdım.

İçimdeki öfke ve acı, kanımdaki zehirden bile daha çok acı vermeye başlayana, bedenimden daha büyük ve gölgelerden daha karanlık hale gelene kadar gözler önüne serildi.

Gölge benliğim parmak uçlarını kor olmuş kalbimin kenarında gezdirip sırttı. Yıllarca sessiz kalmıştım. Yıllarca başına ablalık yapmak için kendi acımı bir kenara itmiştim.

Bu yanımda diğeri kadar önemli.

"Git," diye fısıldadım ama gölge benliğim olduğu yerde kaldı.

Mab'in demir odadan bile gölge benliğine ulaşabildiğini anlatan efsaneler yanıştı. En azından, onu yanış anlamışlardı. Diğeri bütün sihirler gibi, gölgenin de bu mezardan kaçmak için güce ihtiyacı vardı. Hareket etmek ve emirlerimi yerine getirmek için güce ihtiyacı vardı.

şu zehir yüzünden sihrim artık yoktu. Üstü neredeyse tamamen örtülmüştü. Neredeyse.

Sihir hayattır. Kraliçe beni öldürmeyi göze alamaz.

Sihrimin nefes almama, kalbimin atmasına yetecek kadar bir parçası kalmıştı. O parçayı kullanıp Finn ile aramdaki bağı uzandım. Bundan sağ çıkabileceğine, çok fazla almadan ondan güç çekebileceğime güvenmeliydim.

Finn'in gücü içine dolarken gölge benliğim genişledi.

Ardından, gölge benliğime dönüştüm.

Yavaşça öne doğru bir adım atıp hiçbir şey olmamış gibi mezarın demir parmaklıklarından çıkıp gittim. Biraz gerinip gülümsedim. Gölge benliğimin derinliklerinde, uzun zamandır göz ardı edilen karanlık ve zalim bir yanımda beni bekliyordu.

İki mezara birden zehir pompalayan tüpleri bulup çekerek bedenime ve Sebastian'a durmadan enjekte edilen zehir akışını kestim. Sonra da kraliçeyi bulmaya gittim.

*

Bu kalenin koridorları geceleri sessizdi ama boş değildi. Arya yatak odasına giden yola adım başı muhafız koymuştu. Her yandan o kadar parlak bir ışık geliyordu ki, kraliçenin muhafızları gözlerini korumak için miğfer takıyordu.

Sessizce kıkırdayan gölge benliğim duvarın en alt tarafından sürünerek ilerledi, muhafızların keskin peri gözleri bile onu göremezdi. Ağır adımlarla kraliçenin kapısına ilerledim. Kapının iki yanında duran ve hemen içeride bekleyen muhafızların yanından geçip gittim.

Öfke içimde kaynıyor, bu yabancı benliğimi besliyordu. Hançerlerini kınlarından çıkarıp hepsinin göğsüne saplamak için kendimi zor tutuyordum.

İçimdeki o kızgın, öfkeli yanıma rahatlatıcı sözcükler fısıldadım. Ona sabırlı olursa kraliçenin kalbini çıkarabileceğini, isterse kraliçenin kendisine de sahip olabileceğine söz verdim.

Kraliçenin dairesinde gittikçe derinlere indim. Başka bir kapının altından geçtikten sonra kendimi Arya'nın parıltılı bir yatakta uyuduğu odada buldum. Yumuşacık beyaz yorganların üzerinde yatıyordu, güzel sarı saçları yastığa yayılmıştı. İşte o zaman tam yanında, avucunun içinde duran demir ve elmastan yapılmış hançeri gördüm.

Hançeri görünce gülümsedim ve Arya'nın parmaklarını yavaşça kabzadan ayırdım. *Bir. İki. Üç.*

Gözlerini hızla açtı ve hançeri elimden koparıp kalbime sapladı. Kahkaha attım, yok oldum ve yatağın diğer ucunda tekrar belirdim. Geçirdiği şok etkisinden fırsat bularak hançeri yeniden elinden aldım. Ardından göğsüne, o çürümüş zalim kalbinin tam ortasına sapladım.

O kadar gürültülü bir çığlık attı ki kulaklarımı acıttı, sesi

mezarımın içinden bile duyulmuştu. Gölge benliğim sende-
di, geri çekilecek gibi oldu ama sakinleşmek için derin bir
nefes alıp onu daha sıkı tuttum. *Daha işimiz bitmedi.*

Kraliçenin attığı korkunç çığlığı duyan muhafızlar oda-
ya doluştu. İçlerinden birinin boğazına elimi dolayarak onu
durdurdum, muhafız beni görünce gözlerini fal taşı gibi açtı.
Onun şu anda gördüklerini hayal etmek çok hoşuma gidi-
yordu. Ne de olsa, ışığın hâkim olduğu bu odada ben göl-
geden oluşan bir kadındım. Gülümsedim ve ağır adımlarla
diğerinin yanına gittim, bu sırada da kalçalarımı oynatarak
intikamımın sessiz temposuna eşlik ettim.

Muhafız belinde asılı olan kılıcı çıkardı ama bir darbe
indirmesine fırsat vermeden kılıcı elinden aldım. Ardından
kendi kılıcıyla boğazını kestim, bu esnada arkasındaki mu-
hafıza bir gülümseme göndermeyi de ihmal etmedim.

Hançeri hızlıca kullandım. Gölge benliğim onların kan-
larında oynamak, Nasıgli Sarayı'na getirdikleri bütün acılar
yüzünden bu adamlara işkence etmek istiyordu. Onu bastı-
p hepsini teker teker katlettim.

Belki şimdiden çok zayıf düştüğüm içindi ama ilk defa,
Finn'le aramdaki ruh bağıni elimle koymuş gibi hissedebi-
liyordum. Gücünün içime aktığını hissettim... yudum yu-
dum değildi, bu defa bitmeyen bir nehir gibi akıyordu. Gölge
benliğim mezarlarımıza doğru yol alırken bu akıntıya odak-
landım.

Benliğim önce Sebastian'ı serbest bıraktı, hançeriyle onu
içeride tutan kilidi kırdı ve ardından benimkine geçti.

Gölgem bir kamçı hızında kayboldu ve anında kendi be-

denime döndüm. Hücremin içi ışıkla dolarken mezarımın kapağı açıldı.

Sendeleyerek yürüdüm ve doğruca yere düştüm. Yan tarafa baktığımda Sebastian'ın ayaklandığını gördüm. Günlerce o karanlık hücrede kilitli kaldıktan sonra, gözlerini kısarak etraftaki acı verici derecede olan parlak ışığa bakıyordu.

Kraliçenin zehri bedenimi ağırlaştırmıştı, böylece gözlerimi kapatıp iki nefes boyunca ruh bağına odaklandım ve Finn'in gücünün içime dolduğunu hissettim.

Lütfen iyi ol, Finn. Lütfen çok fazla almama izin verme.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Sebastian yanımda duruyordu. Gözlerini kocaman açıp bana döndü. "Onu öldürdün. Kraliçe..." Gözlerini kırıştırdı, o anda yüzünden binlerce farklı duygu geçiyordu. Eninde sonunda geriye kalanlar ise rahatlama ve hayal kırıklığı oldu. "Öldü mü?"

"Sen nasıl... gücü sana mı geçti?" diye sordum.

"Evet. Onu hissedebiliyorum." Kaşlarını çatıp yutkundu. "İki tacı birden takmak çok... ikisi asla birlikte olmamalı."

"Sen iyi misin?" diye sordum

"Gitmeliyiz," diyerek cevap verdi.

Başımı salladım. "Jasalyn."

Sebastian gözlerini kapatıp, "Bul onu," dedi. "Ben gidip Riaan'ı bulmalıyım."

Söylediğini yapıp yanından ayrıldım çünkü başka bir şansım yoktu. Jasalyn olmadan bu yerden ayrılmayacaktım. Sendeleyerek merdivenlere doğru koştum, zayıf ve sersemlemiştim ama kararlıydım. Ellerim ve dizlerimin üzerinde sürünerek mazgallara doğru ilerledim.

Karanlıkta kız kardeşimi gördüm, iskelenin sonunda duran bir direğe bağlanmıştı. Bacaklarında ve kollarında bulunan kesiklerden aşağıdaki, çok aşağıdaki buz gibi nehre kan akıyordu.

"Jas," dedim nefes nefese.

Dönüp bana bakmadı. Çok yorgun, çok bitkindi. Göğsünün yavaş iniş çıkışlarını gördüğümde hâlâ nefes aldığını anladım.

Sendeleyerek ona doğru gittim ve bedenini direğe bağlayan ipi tuttum. Bulanık bakışlarım ve sakar parmaklarımla düğümleri zorlanarak çözebiliyordum.

"Abriella," dedi boğuk bir sesle. "Gitmelisin. Koşmalısın."

Başımı salladım. "Sensiz gitmem."

Son düğümü de çözdükten sonra Jas kollarıma yığıldı ve iskelede sendeledi.

Zehir yüzünden hâlâ zayıftım. Finn'in güçleri içimde aksa da kaslarım uzun süre o mezarda kaldığım için işe yaramıyordu. Ne kadar sürmüştü, aylar mı? Haftalar mı?

Yoksa günler mi olmuştu?

Kendi başıma zar zor ayakta durabiliyordum, Jas'ın zayıf bedeninin ağırlığı beni düşürmek üzereydi. Onun ağırlığının altında aşağıdaki nehre doğru sendeledim.

Jas, ben dengemi kaybetmeden doğruldu ve birlikte sendeleyerek iskeleden aşağı indik.

Elimi uzattım ve onun son bir adım atıp güvenli çatıya çıkmasına yardımcı oldum ama sonra bacağımın arkasına saplanan keskin, yakıcı bir ağrı beni durdurdu. Riaan'ın hançerinin bacağıma saplandığını, başımı eğip onu içimden

çıkarana ve geride beyaz mızrak gibi bir acı kalana kadar anlamamıştım.

Yere düştüm.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordu Riaan.

Jas bir çığlık attı, Riaan onu bileğinden tutup sallanan iskeleden kendine doğru çekti. Ben Jas’ın o ölümcül düşüşten kurtulmasına sevinmeye fırsat bile bulamadan Riaan koca elini kardeşimin boynuna dolamıştı.

“Bırak onu,” diye yalvardım. Acı yüzünden sözcükleri zar zor buluyor ve zayıflığım yüzünden zorlukla konuşabiliyordum.

“Uğruna savaştığımız her şeyi yok etmene izin veremem.”

“Ne için savaştın?” diye sordum. “Hangi kraliçe için? Nasıllılara karşı dayanılmaz bir nefret duyduğunuz için mi? Kendinizi onlardan *daha iyi* sandığınız için mi?” Dudaklarımdan dökülen kelimelerle birlikte enerjimin son kırıntıları da yok oldu. “Kraliçe öldü. Kaybettin.”

“Sebastian’a Sigli tacını bana vermesini söyle, ben de kardeşinin hayatını bağışlayayım. Bunu yapar. Senin için bunu yapar.”

“Abriella,” dedi kardeşim nefes nefese, Riaan kollarını onun boynuna dolamıştı.

Dayan, Finn, diye düşündüm ve onun gücünden son bir damla daha çektim. Ardından sendeleyerek doğruldum ve elimi bacağımdaki kanayan yaraya bastırdım.

“O altın tacı bana ver, Abriella,” dedi Riaan alçak sesle. “İkimiz de istediğimize sahip olabiliriz. Ben altın tahta otururum, sen de Gölge Tahtı’na. Sebastian taçlardan feragat

ettikten sonra kız kardeşini iyileştireceğime ve yaşamana izin vereceğime söz veriyorum.”

Yaşamama izin verecekti ama beni özgür bırakmayacaktı. Beni tekrar o mezara kilitleyecekti. Bu kez kaçmamı engellemenin bir yolunu da bulacaktı. Altın tacı alacak ve Nasiğli tacını takmama izin verse bile o tahta oturmama engel olacaktı. Sahip olduğum güç başkasına geçmesin diye beni esir alacaktı, böylece Nasiğli Divanı güçten düşmeye devam edecekti. Ta ki tamamen ölene dek.

“Lütfen. Benim tek umursadığım şey Jas.” Yalan sözcükler dudaklarımdan dökülürken bunun bir zamanlar doğru olduğunu fark ettim. Bir zamanlar tek umursadığım şey Jas’tı. Bir masumdan daha fazlasını kurtaracak gücümün olduğuna inanmıyordum. Ama o hançeri Mordeus’un kalbine sapladığımda, bir zamanlar olduğum insan kız çoktan yok olmuştu. Sebastian’la bağ kurmadan çok önce, bundan daha fazlası haline gelmiştim. Yaşam İksiri’ni içmeden çok önceydi.

Jas yanaklarından büyük yaşlar dökülürken başını iki yana salladı. “Bunu yapma.” Sesi zayıf çıkıyordu. O kadar zayıftı ki kanımı donduruyordu. “Ona güvenemezsin.”

Riaan elini Jas’ın boynuna doladı. “Bu kadar yeter.”

Kız kardeşimi bırakmadan bana saldırdı ve elini boynumdan asılı olan ateş cevherine sardı ama o kolyeyi çekip çıkarmaya fırsat bulamadan Sebastian hançerini Riaan’ın sırtına geçirdi.

Riaan nefes nefese önce kolyemi, sonra da kız kardeşimi bıraktı. Gözlerini kocaman açmıştı, dudaklarını hareket ettirerek başını eğdi ve göğsüne kadar saplanan hançere baktı.

Sebastian arkasından gelerek ona yaklaştı, yere yığılmadan önce bedenini kollarıyla yakaladı. “Bana karşı bir kardeş gibiydin,” dedi kulağına doğru. “Geçirdiğim yalnız ve zor yıllar boyunca tek arkadaşım sendin.”

Jas sendeleyerek yanıma geldi, elini bacağımdaki yara-ya bastırınca parmakları kanımla kıpkırmızı oldu. “Brie...” diye fısıldadı. Birlikte yere yığıldık, ikimizin de ayakta kalacak gücü kalmamıştı.

“Arya’nın... krallığı...” diye kekeledi Riaan, çenesinden kanlar akıyordu.

Sebastian dudağını büzdü. “Onun krallığı, hatta bütün diyar ikiniz olmadan çok daha iyi bir yer olur.” Bunu dedikten sonra hançerini Riaan’ın boynuna dayadı ve böylece onun hayatını, acısını dindirdi.

Gördüğüm son şey, Riaan’ın bedeninden ayrılan kafasıydı. Hissettiğim son şey ise Sebastian’ın beni ve Jas’ı kollarına almasıydı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda hava karanlıktı, yanımda uyuyan Finn'in anında farkına vardım. Uyurken aldığı sakin nefesleri ve bedeninden yayılan sıcaklığı hissetmiştim.

Yan dönünce tepedeki gökyüzünde parlayan yıldızları gördüm. Staraelia'daki kır evinin çatı katı terasındaydık. Burası, Mab'in vârisi olduğumu öğrenmeden önce Finn'in bana hediye ettiği dağ eviydi. Birisi iyileştiğim sırada yıldızların altında uyuyabilmem için buraya bir yatak getirmişti. Sevgilimin, ruh eşimin, gücüme güç katan perinin yanında uyumuş ve iyileşmiştim.

Yataktan kalkıp Jas'ı ya da onun nerede olduğunu bilen birini bulmalıydım. Sebastian'la bir plan yapmalıydım. Ama bu yataktan kalkmak istemiyordum. Bu ana elimden geldiği kadar çok tutunmak istiyordum. Yeniden burada, yıldızların altında ve Finn'in kollarında olacağımı hiç düşünmemiştim. O küçücük tabutun içinde geçirdiğim en güçlü, en olumlu anlarda bile; en büyük umudum yalnızca onun yüzünü tekrar görebilmekti.

Yanımda uyuyan Finn kıpırdandı. Başımı çevirip ona bakınca onun uyanmış halde beni izlediğini fark ettim. "Nasılsın?" diye sordu.

“İyiym,” dedim. “Senin sayende.”

“Ve Sebastian sayesinde. Seni bana getirdi.”

“Ama sen...” Sertçe yutkundum ama bu içimde yükselen duyguları yatıştırmaya yetmiyordu. “Senin gücünü almam gerekti.”

Vücutlarımızın ortasında duran elimi tutup göğsüne, tam da kalbinin olduğu yere bastırdı. “Her yere baktık. On gündür kayıptın. Ne senden ne de Sebastian’dan hiçbir iz bulamadık. Arya dağlardaki kalesini gizlemek için gücünün sonuna kadar kullandı. Gözümüzün önünde bile olsa göremezdik. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. Onun yerinde olsaydım nasıl hissederdim hayal bile edemiyordum. Etmek istediğimi de sanmıyordum.

“Birdenbire gücümü çektiğini hissettiğim zaman, neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.”

“Canını yaktım mı?”

Başını salladı. “Hayır. Benden çok fazla güç çektin ama verebileceğimin çok daha azıydı. Tek umursadığım, bunun hayatta olduğun anlamına gelmesiydi. Kısa süre sonra kalkanlar ortadan kalktı. Sen kraliçeyi öldürdüğün anda yok oldular, adamlarım da seni ve Sebastian’ı bulup eve getirdi.”

Eve. Evet, burada Finn’in yanındayken kendimi evimde gibi hissettiğim kesindi ama acaba kendi annesi onu kurban etmeye çalıştıktan ve en yakın arkadaşını öldürmek zorunda kaldıktan sonra Sebastian’a da burası bir ev gibi geliyor muydu?

“Gölge benliğini kullandın.” Finn yanağımı okşadı. “Onu kontrol edebildiğini bilmiyordum.”

“Edemiyordum,” diye itiraf ettim. “Beni korkuttuğu sürece de edemeyecektim.”

“Artık ondan korkmuyor musun?”

Başımı salladım. “O mezarın içinde günler geçirdikten sonra benliğimin en karanlık tarafıyla yüzleşmek daha kolaydı. Canım yandı ve ihanete uğradım. Yıllar boyunca içimdeki öfke birikti. Eskiden zalim, hayal kırıklığına uğramış ve öfkeli yanımdan nefret ederdim. Ama ben buyum. Asla Jas gibi neşeli ve etrafa gülücük saçan bir kız olamayacağım. Bunu kabullendiğimde, içimdeki bu karanlık, zalim yanı da barındırdığımı kabullendiğimde, işte o zaman gölge benliğimi kontrol edebildim.”

“O gözlerin bana yine baktığını görmek çok güzel.” Hırıltılı bir nefes aldı. “Bensiz gitmene izin vermemeliydim. Orada olup seni korumalıydim.”

“Arya öldü,” dedim ama kendim bile buna inanmakta güçlük çekiyordum. “Artık yok. Bize bir şey yapamaz.”

Finn başını salladı, gözlerini yüzümden bir saniye bile ayırmıyordu.

“Bu saray işini çözmemiz gerektiğini biliyorum, geleceğin nasıl şekilleneceğini çözmeliyiz.”

Finn derin bir nefes verdi. “Önemli olan artık güvende olman. Gerisini bir şekilde çözeriz.” Bir kolunu bana dolayıp diğerini de altıma koydu ve yüzünü göğsüme gömdü. Bütün vücudu titriyordu. “Seni kaybedemem.”

Parmaklarımla saçlarını okşadım. “Artık yanımdayım. Sakın benden vazgeçme.”

“Asla.” Finn göğüskemiğime, tam kalbimin üstüne sert bir öpücük kondururken yutkundu. “Sebastian’a çok şey borçluyuz. Kraliçeyi öldürdüğünde Altın Saray’ın gücü ona geçti. Onun yanında bunu da hissettiğinde, bir yanım Güneş Divanı’na gidip tahtı ele geçirmesini bekliyordu. Sebastian’ı hafife almışım.”

“Ne yapacak peki?”

“Her zaman istediği gibi iki saraya birden hükmedecek,” dedi Finn alçak sesle. “Tabii sen de onun yanında olacaksın.”

“Bu nasıl işe yarayacak peki?”

Finn başını salladı. “Tam olarak bilmiyoruz ama Juliana rahibeleri topladı ve şu anda bunun üzerinde çalışıyorlar. Herkes ilk adımın ikinizi de güvenli şekilde Buz Nehri’ne götürüp bağınızı somut hale getirmek olduğu konusunda hemfikir. Ardından da birlikte Gölge Tahtı’na oturabilirsiniz. Bu kez yanınızda koca bir birlik göndereceğiz.”

“Ama kraliçe öldü. Peşimizde başkalarının da mı olduğunu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Önüme dökülen bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırıp beni inceledi. “Seni tekrar kaybetmeyi riske atamam. İzin ver de en azından tahta geçene dek seni güvende tutayım. Bunu izleyen günlerde de aynı şekilde. İzin ver, bunu yapayım.”

“Keşke daha farklı bir yolu olsaydı,” dedim, Finn ise gözlerini sıkıca kapattı.

“Öncesinde yanılmışım,” dedi. “Yüzyıllardır yaşadığım bu hayattan bir ders çıkardıysam, o da umudun her zaman bir yeri olduğudur. Her zaman. Şu anda elimde kesin bir cevap

çok ama birlikte olmanın bir yolunu bulmaktan asla vazgeçmeyeceğime dair sana söz veriyorum.”

Gözlerimi kapattım. *Asla vazgeçmeyeceğim*. Bu kelimeleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamam için o karanlık mezarda sıkışıp kalmam yetmişti. “Bunu hâlâ istiyor musun?”

“Hem de her şeyimle istiyorum. Son nefesimizi alsak da.”

“Finn,” diye fısıldadım. “Ama ya asla...”

“Asla olmazsa mı?” Çenemi, yanaklarımı ve dudaklarımın kenarını öptü. “Abriella, bu asla olmazsa bile, yine de içinde seni barındıran bir dünyada yaşayabileceğim. Her dakikasının keyfini çıkaracağımdan emin olabilirsin. Asla benim olmasan dahi ben her zaman senin olacağım. Böylesi bir aşk, umut etmeye değer.”

“Güzel,” dedim yanaklarımdan yaşlar akarken. “Çünkü bunu sen olmadan yapmak istemiyorum.”

“Tabii ki.” Sıkıca belimi tuttu. “Benim için bu en büyük onurdur.”

“Her nedense, bütün bunların anahtarı olduğuma, bir kraliçe olmaya layık olduğuma hâlâ tam olarak inanmıyorum.”

“Öylesin, buna hiç şüphem yok. Şimdiden birçok perinin hayatını kurtardın. Çocuklar uyanmaya başladı. Güç dengesi yavaş yavaş yerine oturuyor.”

“Peki ya Lark?” diye fısıldadım.

Gülümsedi. “Seni soruyordu. Bir haftadır buradasın, bilincin bir açılıp bir kapanıyor. Yavaş yavaş iyileşiyorsun. Son birkaç günde sihrinin sağlığı yerine geldi, yalnızca bedeninin değil.”

“Peki ya Jas?”

Başparmağıyla yanağımı okşadı ve derin bir nefes verdi. “O da iyileşiyor ama onunki yavaş bir süreç. Tek yapabildiğimiz onun uykusunu almasına müsaade etmek. Ölümlü bedeni bu kadar sihirli şifaya dayanamaz.”

“Nerede peki?”

“Gece Yarısı Sarayı’nda. İstersen seni onun yanına götürebilirim.”

“Lütfen?”

Göğsümdeki tanıdık sızıyı hissedince bakışlarımı kapı aralığına çevirdim ve orada duran Sebastian’ı gördüm. Gözlerindeki hüznü bakışlarla önündeki manzarayı izliyordu.

“Seni kontrol etmek istedim,” dedi sertçe. “Sonra konuşabiliriz.”

Finn başını salladı. “İkinizin plan yapması gerek. Ben Kane’le buluşup dağlara yapacağımız yolculuğun son aşamasını konuşurum. Sabaha hazır olur musunuz?”

Sebastian ile aynı anda başımızı salladık ama tereddütte kaldığımı hissedebiliyordum. Onu kim suçlayabilirdi? Son-
suza dek başkasına âşık olan bir kadınla bağlı kalacaktı. Fedakârlık yapan sadece Finn ve ben değildik.

“Birazdan yanımda bir gulyabaniyle dönerim ve kız kardeşini ziyarete gideriz,” dedi Finn. Başımın üstünü öptü, ardından çatıdaki yatağımızdan indi.

Onun arkasından baktıktan sonra dikkatimi Sebastian’a verdim. Beyazımsı sarı saçlarını ensesinde toplamıştı ve üzerinde siyah şık bir gömlek vardı, sanki bütün gün boyunca

toplantılara katılmış gibiydi. “Teşekkürler,” dedim. “İyileşmem için beni Finn’in yanına getirdiğin için teşekkürler.”

Gözlerini kocaman açtı. “Sana teşekkür etmesi gereken benim. Beni o mezardan kurtardın. Orada öleceğimi sandım.”

“Yaptıklarını hafife alma. İşlerin böyle yürümesini istemediğini ikimiz de biliyoruz.”

Aramızda uzun bir sessizlik oldu ama bu dile getirmedğimiz hislerle dolu olan, yoğun bir sessizlikti. Bağımıza bir kalkan koymadım. Bunun yerine ona açıldım ve o bana açıldığında tüm hislerini kucakladım. Hissettiği keder, kalp kırıklığı ve yalnızlık daha umut verici bir hisle boyanmıştı. Rahatlama ve...

“Minnettar hissediyorsun,” diye fısıldadım.

“Seni koruyacağıma dair söz verdim,” dedi ellerini ceplerine koyarak. “Bunda ciddi dim.”

“Annenin gücü artık sana geçti. Sağ tahtının gücünü sen taşıyorsun. Ama orada değilsin. Neden?”

Sebastian başını eğdi. “Hiçbir zaman yalnızca kral olmak istemedim, Brie. Ben *büyük* bir kral olmak istedim. Savaşları bitirip masumları kurtarabilecek bir kral. Fark yaratan bir kral. Bunu istememi sen sağladın, ölümlü diyarında geçirdiğimiz zamanlardan beri bu fikri aklıma yerleştiren kişi sendin. Oradaki sistemlerin ne kadar bozuk olduğundan, her şeyin zayıfların ve fakirlerin aleyhine olduğundan bahsederdin hep. Şu anda Altın Saray’a gidip annemin tahtına oturursam kral olurum ama gölge sarayı bütün bu olaylar başladığından beri bir arpa boyu yol alamamış olur, tahtta

bir hükümdar olmadan zayıf düşer. Halkın için bundan daha iyisini istiyorum. İster inan ister inanma, bunu gerçekten istiyorum.”

“Sana inanıyorum, Bash,” diye fısıldadım. “Bunların hiçbirini beni şaşırtmadı.”

Bağımız sayesinde, kalkanı koyduğu anda bunu hissettim. Söylediklerim, ona olan inancım... canını öfkemden daha çok yakıyordu.

“Buz Nehri’ne gidip yeniden deneriz,” diye fısıldadım. “Sonra da geri kalanını çözeriz.”

“İstediğinin bu olduğundan emin misin?”

Gözlerimi kaçırdım. “Bir keresinde büyük kralların fedakârlık yaptığını söylemiştim. Halkı için doğru olanı yapmak uğruna kendi isteklerinden vazgeçebilirler. Aynı şey kraliçeler için de geçerlidir.”

“Yani bunların hepsini geri alabilseydin, gücünden vazgeçip Elora’da kız kardeşinle birlikte ölümlü bir yaşam sürebilseydin... seni benimle bağ kurmaya ve iksiri içmeye ikna etmek için yaptıklarımı geri alabilseydin, bunu yapar mıydın?”

“Geçmişe takılıp kalmanın anlamı yok. Artık olan olmuş.”

Doğru yolu bulmak için yıldızları inceliyormuş gibi bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Cevabını bilmeliyim.”

Başımı iki yana salladım, yalnızca birkaç hafta önce buna ne kadar farklı bir cevap vereceğimi fark ettiğimde şaşkınlığıma hâkim olamadım. “Hayatımın bir önemi olsun istiyorum, burada bir fark yaratabilirim. Buradaki halka hizmet

etmek, benim için yalnızca bir görev olmaktan çıktı. Hayatımın en büyük onuru haline geldi.”

Sebastian bir kez daha benimle göz göze gelip başını salladı. “Anlıyorum.”

*

Jas, Gece Yarısı Sarayı’ndaki lüks misafir odasında uyuyordu. Düzenli ama kesik kesik nefesler alıyordu, yüzü solgundu. İyileşmekten çok ölmeye yaklaşmış gibi görünüyordu.

Bir yanımda Finn, diğer yanımda Sebastian’la başımı eğerek kardeşime baktım ve gözyaşlarıma hâkim olmaya çalıştım.

“Onu kurtarmalıyız,” diye fısıldarken Finn’le göz göze geldim, o ise kafasını sallayarak yanıt verdi.

Öbür yanımda duran Sebastian boğazını temizledi. Gözlerinde yaşlarla kardeşimin elini tutup başparmağıyla okşadı. “Kurtaracağız,” diye fısıldadı, ben de ona nedensizce inandım.

*

Finn, dağlara giderken peşimizden koca bir birlik gönderceğini söylerken abartmamıştı. Orada olduğumuzu belli etmeme planımız da böylece suya düştü. Bunun yerine tüm dünyaya burada olduğumuzu duyurmaya karar verdik. *Sıkıyorsa peşimizden gelin.*

Kimse gelmedi ve nehri hemen hemen sorunsuz gitmeyi başardık. Kane nehrin devasa bir mağara aracılığıyla toprağın altından geçtiği yerden gitmeyi önermişti, diğerleri de bu yolun bizim için en az külfetli güzergâh olacağı konusunda hemfikir di.

Mağaranın ağzına doğru yol alırken Sebastian durdu ve diğerlerine baktı. “Bunu yalnız yapabilir miyiz, lütfen?”

Finn’in yüzündeki ifade düştü, ikimize bakarak başını salladı. “Kane ve Jalek önden gidip içerinin güvende olduğundan emin olacak. Her şeyin güvenli olduğundan emin olduktan sonra sizi içeri göndeririz. Bize ihtiyacınız olursa bağırın yeter.”

“Teşekkürler,” dedi Sebastian alçak sesle.

Kalbim ağrıyordu. Finn’e birkaç saniyeden daha uzun süre bakamıyordum. Yapılması gereken doğru hareket buydu. Bütün sarayın kaderi bizim omuzlarımızdaydı ve şimdiye dek kaybettiklerimizi düşündüğümüzde, bu fedakârlığımız neydi ki? Önemsizdi. Hem... benim umudum vardı. Bugün bir yolunu bulamamış olabilirdik ama sihir bir ihtimal gelecekte buna da, bize de bir yer açabilirdi. *Sihir demek değişim demektir*, demişti Finn. *Olasılık demektir*.

Kane ile Jalek dönüp bir tehlike olmadığına dair işaret verince Sebastian elimi tuttu ve beni mağaraya götürdü.

“Tereddütte mi kaldın yoksa?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Görevimin farkındayım.” Sonra bana gülmüsed i. “Sadece seninle bir an olsun yalnız kalmak istemiş tim.”

“Pekâlâ.”

Bana döndü ve elimi ellerinin arasına aldı. Bu hareketi,

bağı kurmak için yeminlerimizi ettiğimiz gece söylediklerini hatırlatıyordu bana. Ne tesadüftü ki bugün de o bağı kalıcı hale getirecektik. “Sen benim asla olamayacağım kadar iyi kalplisin,” dedi, “Ve bu tacı daha çok hak ediyorsun.”

“Yapma.” İrkildim. “Böyle söyleme.”

“Bunların hepsi benim suçum. Bizi bu duruma sokan benim. Bir yolunu bulmalıydım. Ben...” Yutkundum. “Sana çok şey borçluyum. Sen... sen bana sevgiyi ve arkadaşlığı öğrettin. Gerçek sevgiyi ve arkadaşlığı. Teşekkür ederim...” Başını kaldırıp mağaranın tavanına bakarak tavandan sarkan sarkıtları inceledi. Ya da belki de görmüyordu. Belki de aklından bizim anılarımızı geçiriyordu. Hem iyi hem de kötü anları, neşeli ve acı dolu anları. “Harika bir kraliçe olacaksın. Bunda bir payım olacağı için gurur duyuyorum. Ayrıca özür dilerim.” Sertçe yutkundu ve gözlerini sıkıca kapattı. “Sır sakladığım ve canını yaktığım için üzgünüm. Bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

Kalbim sıkıştı. Çünkü Sebastian’ın hislerini duyabiliyordum. Onun samimiyetini, ne demek istediğini anlamamı ve bana olan sevgisine inanmamı ne kadar istediğini anlıyordum. “Sebastian, önemli değil. Bunu yapmak istiyorum.” Nehre doğru bir adım attım, o da beni takip etti.

“Bana baktıklarında onu görecekler,” dedi Sebastian. “Nasıgli halkı bana baktığında Kraliçe Arya’yı görecek. Onlar da daha iyisini hak ediyor.”

“Buna layık olduğunu kanıtlayacağız,” diye söz verdim. Bağımız sayesinde hissettiğim kederle midem kasıldı.

Sebastian elimi sıkıca tuttu. O kadar sıkı tutmuştu ki, eğer ondan bana geçen duyguları bu kadar güçlü hissetmiyor olsaydım canım yanardı. Bana uzanıp parmak uçlarıyla boynuma dokundu ve elbisemin altındaki yeşil ateş cevherini çıkardı. “Bir yanım bunu yok edeceğini düşünmüştü.”

Onun değişken ruh halini anlamakta zorlanıyordum ama yine de başımı sallayarak karşılık verdim. İlk günlerde, öfkem beni için için kemirirken bu kolyeyi yok etmediğime şaşırmıştım. “Nedense ona ihtiyacım olacağını anlamıştım. Beni güçlendiriyor, değil mi?”

Derin bir nefes alarak iç çekti. “Ateş cevheri olsaydı güçlendirirdi ama değil. Gücün tamamen kendinden geliyor.” Yüzünde nazik bir gülümseme belirdi. “Mab’in soyu, Gloriana’nın soyundan her zaman daha güçlüydü. Bu annemi deli ederdi. Ateş cevherlerini toplayıp Nasıglıların gücünü çalmaya bu yüzden kafayı takmıştı.”

“Ateş cevheri değilse ne peki?”

“Farklı bir cevher.” Ani bir hareketle kolyeyi boynumdan koparıp zinciri kırdı. “Annem hayatını ateş cevherlerini bulmaya adanmıştı ama elinden geldiğince çok cevher toplamaya çabaladığı sırada, hizmetkârları bu dağların altında başka bir cevher buldu. Ateş cevherlerinden bile daha nadir bir cevher... Mab, Gulyabani Dağları’nda öldüğünde tanrılar yapılan haksızlığı gördü ve bu zalim dünyada sevgi dolu bir anneyi kaybetmenin kederini yaşadı. Mab’i hayata döndürdüler, sonra da ona sihir ve ölümsüzlük ya da ona ait olacak bir divanda ölümlü bir hayat sürme hakkı tanıdılar.”

“O da onları kandırıp ikisine birden sahip oldu,” dedim. “Finn ve Kane hikâyeyi anlatmıştı. Bütün bunların ateş cevheriyle ne ilgisi var?”

Sebastian bakışlarını elindeki cevherden aldı. “Bu bir ateş cevheri değil. Bir kantaşı.”

Başımı iki yana salladım. “Mab kantaşlarını yok etmişti.”

“Mab açıkgözlüydü ama tanrılar ondan daha açıkgözlüydü. Geriye kalan kantaşlarını dağın derinliklerine gömüp onun güçlerinden gizlediler. Annem tanrıların, Mab’ın bütün taşları yok etmesine izin vereceğine hiçbir zaman inanmadı ve yıllar boyunca Nasıgli esirlerini kutsal taşları aramak için kullandı. Bunu başardıklarını öğrenmesine fırsat vermeden cevheri bulup sakladım.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

Cevheri iki elinin avucunda tutarak alçak sesli bir büyü fısıldadı ve ellerini açtı. Şimdi avucunda bir cevher yerine, yayılan bir sıvı vardı. Cıva gibi sallanıyordu ve fırtınalı denizleri hatırlatan gri-mavi karışımı bir rengi vardı. “Bunca zamandır seni tekrar ölümlüye dönüştürüp tacı devretmene yarayan tek maddeyi yanında taşıdığını söylemeye çalışıyorum. Şimdi bile, kantaşının kutsal suyundan içip yeniden insan olabilirsin. Ama eğer bunu yaparsan dönüşü olmaz. Bir daha asla peri olamazsın.”

Daha birkaç hafta önce, tek yapmak istediğim tekrar insan olabilmektir. Bu güçten kurtulmak ve yeniden Jas’la birlikte Elora’da yaşamak için her şeyi yapardım. Ama şimdi... “Neden bunu daha önce söylemedin?” diye sordum. “Yanına gelip annenin kamplarını dağıtmanı istediğim o gece söyleyebilirdin.”

“Çünkü ben bencil bir piçim ve sana sahip olmayı, gücüne sahip olmaktan çok daha fazla istiyordum.” Sertçe yutkundu. “Sence söylemeli miydim?”

Eğer bilseydim bu fırsatı kullanırdım. “İyi ki söylemedin. Burada yapacak işlerim var. Bu sarayın bana ihtiyacı var. Benim de...” Finn’i sevmek için ölümlü bir hayattan fazlasına sahip olmaya, bu divana yardım etmek içinse bu güce ihtiyacım vardı.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Sebastian, ardından elimi tuttu. Ne yapmak istediğini anlamaya bile fırsat bulamadan, elini kaldırıp avucundaki sıvıyı dudaklarına götürdü. İçeride ani bir ışık patlaması oldu. Önümden ve içimden saf güç aktı. Damarlarımda bir güç, sihir ve *yaşam* patlaması hissettim. Sarayın gücü damarlarıma akarken olduğum yerde iki büküm oldum.

Sebastian yere yığıldı, bense dizlerimin üstüne düştüm. “Bash? Sen ne yaptın?”

Finn aceleyle mağaraya koştu ve yanımda diz çöktü. “Sorun nedir, ne oldu?”

Uzun bir süre boyunca dehşetle yerde hareketsiz kalan Sebastian’a baktık, gözyaşlarım onun üstüne akmaya başladı. “Yapma, Bash. Böyle bitemez.”

Korkudan titremeye başlamıştım. Buna rağmen derin bir nefes aldım ve bıraktım, her şeye rağmen *umut* ettim. Sihirle dolu bu dünyada, Sebastian’ın hayatının böyle biteceğine inanmayacaktım.

Finn derin bir nefes alıp şaşkınlıkla bana baktı. “Taç,” diye fısıldadı.

Suya eğilip yansımama bakınca, Yıldızıışığı Tacı'nın başımın üzerinde parladığını gördüm. Tacın sembolü olan güneş ve ay dövmesi yeniden bileğimde belirmişti.

Sen ne yaptın, Sebastian?

"Fedakârlık," diye fısıldadı Sebastian, yüzünü acıyla buruşturarak yan döndü. "İyi bir kralın fedakârlık yapması gerektiğini söyledin. Bense her zaman harika bir kral olmak istedim."

Aniden gelen rahatlamaıyla kendimi kuş kadar hafif hissettim. Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Bir şeyin yok."

"O... ölümlü olmuş," dedi Finn, başını sallayarak kardeşine baktı. "Nasıl..."

"Kantaşları," diye fısıldadım. "Arya onları arıyordu ama sonunda tutsakları bir tane bulduğunda, Sebastian herkes-ten önce kantaşını almış."

"Yok olduğunu sanmıştık." Finn uzun, zorlu bir nefes aldı. "Arya'nın tacı nerede?"

"Hâlâ bende," dedi Sebastian. Hırıltılı bir şekilde öksürdü. "Canımın bu kadar yanacağını düşünmemiştim."

Öyle mi? Ben bunu hissetmemiş...

Elbisemi çekip Sebastian'la bağımı simgeleyen dövmeye baktım ama orada yoktu. "Bağ."

"Ölümsüz olunca kazandığın sihir sayesinde, ölümlü hayatın bitse bile bağ bozulmadı ama benim ölümsüz hayatım sona erdiğinde sihir buna dayanamadı," dedi Sebastian. Ardından dirseklerine dayanarak dizlerini birleştirip oturdu.

Ölümlü. "Bu durumda peri sarayına nasıl hükmedecek-

sin?” diye sordum başımı sallayarak. “Savunmasız durumdasın.”

“Kimseye söylemeyiz,” dedi Finn. “Güvenebileceğimiz bir rahibe bulana dek, Juliana peri gibi gözükmesi için ona büyü yapabilir. Gerisini bir şekilde hallederiz.” Finn bir kolunu bana dolayarak sıkıca sarıldı, gözleri hâlâ Sebastian’daydı. “Teşekkür ederim, kardeşim. Bu fedakârlığını unutmayacağım.”

Yarı güler yarı ağlar bir ses çıkardım, içimde yoğun bir rahatlık ve keder hissi vardı. Mab, Sebastian’ın ölmesi gerektiğini söylememişti. Hayatını feda etmesi gerektiğini söylemişti, o da etmişti. Ölümsüz hayatını feda etmişti. Bu diyarın iyiliği için. Ama içten içe, bunu benim için yaptığını biliyordum.

“Bana oyun oynadığın için seni affediyorum, Ronan Sebastian. Gerçekten de bu diyarın ihtiyacı olan bir hükümdar oldun.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Gece Yarısı Sarayı'ndan dönüşte yaptığımız yolculuğu hatırlamıyordum. Herkes yakınımda duruyordu. Beni, bu tacı güvende tutmak için. Ama bütün yolculuk hayal meyal geçmişti, sonra kendimi etrafım en yakın arkadaşlarımla çevrilmiş halde taht odasında buldum. Gölgele Tahtı önümde duruyordu. Kız kardeşim, taht odasının ortasındaydı.

Ölümlüken dahi zayıf ve talihsizleri güçlü ve zalim insanların elinden kurtaracak bir güce sahip olmanın hayalini kurduğum doğrudur. Ama kız kardeşimi güvende tutmak, her zaman bu hayalin önüne geçmişti.

Gözlerim Jas'ı gördüğü anda, onun için her şeyi tehlikeye atmanın neden bu kadar kolay olduğunu hatırladım. O, dünyadaki en büyük güzellikleri temsil ediyordu. Uğruna mücadele edilecek güzellikleri.

"Abriella..." dedi kollarıma koşarak.

"Bir şeyin yok." Onu kollarımın arasına aldım ve sanki yok olabilirmiş gibi sıkı sıkı sardım.

Bana sıkıca sarıldı, ben de ona sarıldım.

“Anlatacak çok şey var,” dedim alçak sesle. “Açıklayacak çok şey var.”

“Önemli değil,” dedi ve kısa buklelerimden birini çekerken gülümsedi. “İyi hikâyeleri severim, bilirsin.”

“Yakında,” diye söz verdim.

“Gölgeler Tahtı seni bekliyor, Abriella,” dedi Pretha. “Ait olduğun yer burası.”

Hırıltılı bir nefes alıp tahta doğru bir adım attım. Bir ayağımı ötekinin önüne atarak yürüdüm. Zor anlarda hep böyle yapardım; bir sonraki adımı atar, bir sonraki doğru tercihi yapardım.

Lark birdenbire önüme fırladı ve siyah, ipeksi saçlarını oynatarak yüzünü bana çevirdi. “Bekle!”

Küçük kâhinin kehanetini açıklamasını beklerken odadaki herkes nefesini tuttu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Sana söylemiştim,” dedi. “Söylemedim mi?”

Kahkaha attım, yanaklarımdan yaşlar dökülürken başımı salladım. “Söyledin. Bana söylemiştin.” Bir adım daha atınca kendimi kürsüde buldum. Mordeus’u öldürdüğüm noktada duruyordum.

Tereddüt ettim. Ama sonra Finn yanımda belirdi ve elini uzatıp kürsüye çıkmama yardım etti. Her zaman bana yardım ediyor, her zaman gücüyle bana destek oluyordu.

“Hadi gel, prenses,” diye kulağıma fısıldadı. “Sana yeni bir lakap bulalım.”

Döndüm ve ikinci defa Gölgeler Tahtı’na oturdum. Sırtım

taşa dokunduğu anda gücüm uğuldayarak bunu onayladı. Bu gecenin tahtıydı, uyumsuzların ve kaybolmuşların tahtıydı. Bu taht, karanlığa göğüs gerip yıldızları bulan herkese aitti. Bu benim tahtımdı ve beni bekliyordu.

Finn ise seçtiğim kral, bana verilen ve birlikte olmak için mücadele ettiğim eşim olarak yanımda duruyordu. Kalbimin istediği ești. Sebastian'ın fedakârlığı sayesinde ikinci bir şans elde etmiştik. Finn'in elini tutarken, anlatamayacağım kadar çok güç içimden akıp gitti. Gecenin gücü, gölgelerin gücü, parlayan yıldızların gücü. Bu bir isim koyamayacak kadar yoğun ama bana *umut* gibi hissettiriyordu.

*

Kutlamalar sarayda, şehir merkezinde ve divanda tüm hızıyla devam ediyordu. Havadaki o enerjiyi, yirmi seneden uzun süredir kimsenin oturmadığı tahta dönen gücün elektliğini herkes hissedebiliyordu.

Muhtemelen Altın Saray'ın kraliçelerinin öldüğüne dair bir fikri yoktu. Müstakbel krallarının da Nasıgli Sarayı ile işbirliği yapan bir ölümlü olduğundan bihaber oldukları ise kesindi. Yüzyıllar süren nefret ve önyargıyı bir gecede yok edemezsiniz. Ben bile upuzun hayatım boyunca bunu başarabileceğimden emin değildim. Ama bu sorunla yarın ilgilenecektim. Bu gece Sebastian, Güneş Divanı'ndaki müttefiklerini toplamıştı ve Ay Divanı'nda bu krallığı kurtarıp barış dolu bir geleceğe sahip olmayı kutluyorduk.

Finn omzuma bir öpücük kondurdu. “Kraliçem nasılmış?” diye sordu.

Arkaya uzanıp elini tuttum ve sıktım. “Hâlâ şaşkınım,” derken gerçeği gizlemekle uğraşmadım. Onun için bunu saklamama gerek yoktu. “Ama iyiyim. Biz iyi olacağız.”

Finn kollarını belime doladı ve sırtımı göğsüne yasladı. “Seninle gurur duyuyorum. Ayrıca sana hizmet etmekten gurur duyuyorum.”

Kollarında dönüp gözlerinin içine baktım. “Bana hizmet etmek mi?”

“Tabii ki. Ben senin ruh eşin ve hizmetkârınım. Bunun için doğdum.”

“Güç sadece tek taraflı aktığı için, değil mi?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. “Ama eğer bağ kurarsak...”

Yanağımı okşadı. “Senden bir şey istemiyorum. İstemediğin bir bağdan yeni kurtuldun. Bu noktada, şu anda sahip olduğumdan fazlasına ihtiyacım yok.”

“Finn, seninle tanıştığım ilk andan beri bana güç verdin sen. Arkadaşım olarak, öğretmenim olarak ve ruh eşim olarak. Yakında, bunun iki taraflı olmasını isteyeceğim. Senin de benden güç almanı istiyorum. Tıpkı benim senden aldığım gibi.”

Alnını alnıma yasladı. “Kraliçem nasıl isterse,” dedi, nefes nefeseydi. “O halde bu benim için büyük bir onur olur ama işi aceleye getirmeye gerek yok.”

Böylece birbirimize sarıldık ve dans etmeye başladık. Bir şarkı diğerine karışıyor, Sebastian’ın yaptıklarına karşı hissettiğim keder ve minnettarlık ise göğsümü kabartıyordu.

Bakışlarımı kaldırıp kirpiklerimin üstünden Finn'e bakınca onun gülümsediğini gördüm. "Ne düşünüyorsun böyle?" diye sordum.

"Tanıştığım en muhteşem yaratık olduğunu düşünüyorum." Yüzünü göğsüme gömdü, gülümsemesini hissedebiliyordum. "Haklı olmanın ne kadar iyi bir his olduğunu düşünüyorum."

"Ne konuda haklısın?" diye sordum.

"Bu diyarın ihtiyacı olan kraliçe olman konusunda."

SONSÖZ

“Abriella, muhteşem görünüyorsun,” dedi Jas parlak bakışlarıyla beni süzerek.

Bana sorulursa, asıl muhteşem görünen oydu. Peri Diyarı’nda geçirdiği son altı ay ona iyi gelmişti. Yüzüne renk gelmiş, gözleri sağlıklı bakışlarla parlar olmuştu. Hâlâ gölge görünce yerinden sıçırıyor ve perilere kolay kolay güvenmiyordu ama iyileşiyordu.

Aradan geçen aylar boyunca zorluklara göğüs geren toprakların kraliçesi olmak hakkında çok şey öğrenmiştim. Halkın, içlerindeki en kibar ve en bilge olanların bile değişim karşısında zorlandığını öğrenmiştim. Bahsi geçen bu halkın sana karşı koydukları değişimleri senin seve seve üstlendiğini öğrenmiştim.

En önemlisi, kız kardeşim yanımdayken en mutlu ve en iyi halimi yansıtabildiğimi öğrenmiştim.

“Bunun fazla kaçmayacağına emin misin?” diye sorarken başımı eğip Jas’ın benim için yaptığı siyah deri elbiseye baktım. Doğrusu biraz... *kötücüldü*. Ama hoşuma gitmişti. Uzun kollu ama straplezdi. Eteğinin iki yandan yırtmacı ol-

duğu için gerekirse koşabilirdim, ne giyersem giyeyim hiç utanmadan istediğim bir özellikti bu. Gerçi bu aralar sık sık koştuğum söylenemezdi. Çoğunlukla oturuyordum. Toplantı üstüne toplantı oluyordu. Diyarın uzak köşelerinden uzanan içler acısı hikâyeleri ve bazen de ayrıcalıklı kişilerin kulağa gülünç gelen mızızlanmalarını dinliyordum. Bu işte tam olarak her şey vardı ama büyük bir kısmını yanımdan ayrılmayan Finn ile birlikte, güvenli taht odasından yapıyordum.

“Gayet eminim,” dedi Jas.

Pretha başını sallayarak ona katıldı. “Finn bunun seni ne kadar güzel gösterdiğini görünce bayılacak.”

Gülümseyerek omzumun üzerinden aynaya baktım ve elbisenin arkasını inceledim. Bütün bu toplantıların ve tahtta oturmaların antrenmanlarımın önüne geçmesine müsaade etmemiştim. Artık her zamankinden daha hızlı, daha güçlüydüm ve antrenmanın her saniyesine bayılıyordum. Sonunda bir sonuç alabilmek hoşuma gitmiyor değildi ama yine de Finn’in her iki şekilde de ellerine hâkim olamayacağını biliyordum.

“Gergin misin?” diye sordu Pretha.

Başımı iki yana salladım. “Hiç değilim.”

Bu gece, Finn ile bağ törenimizi tamamlayacaktık. Bir gün evlenecektik de ama şimdilik sadece bağ kurarak bu gücü iki yönlü de paylaşabilecektik. Bunu ne kadar önemseydiğimi ona sık sık söylemiştim. Ama gerçek şuydu ki, sevdiğim erkekle aramda böyle bir bağ olmasını istiyordum.

“Bunu en son yaptığımda, yanlış yerlerde arayış içerisin-

deydim,” dedim Jas’a. “Ölüm Perisi beni fena halde korkutmuştu ve Sebastian’la bağ kurmayı sadece o beni koruyabilsin diye istedim. Bunun bir sorun olmayacağını düşündüm çünkü onu seviyordum ama bu bir hataydı ve bence ikimiz de bunun farkındaydık.”

“Fikrini değiştirmek için çok geç değil,” dedi Misha sanki bu oda ona aitmiş gibi yatak odama girerek.

Tahta geçişimi kutladıktan sonra Asi Peri Diyarı’ndaki evine dönmüştü ama sık sık ziyarete geliyordu. Bazen eğer beni sık sık görmezse, Pretha’nın en yakın arkadaşım olarak onun yerini alacağından endişelendiğini düşünüyordum hatta.

“Neden geldin?” diye sordum. “Halka açık bir tören yapmıyoruz.”

Elimi göğsüne koydu. “Onun yerine beni seçmeye karar verirsin diye geldim.”

Burnumdan soluyarak kahkaha attım. “Belki bir dahaki sefere, Misha.”

“Denediğim için beni suçlayamazsın.” Elimı bırakarak iki yanağımı birden öptü. “Göz kamaştırıcı olmuşsun. Finn çok şanslı bir erkek.”

“Şanslı olan benim,” dedim sırtarak.

Kapıdan başını gösterme sırası Kané’deydi. “Burada parti mi var?” diye sorarak içeri girdi. Beni görünce olduğu yerde donup kaldı. “Cennetteki ve cehennemdeki tanrılar, şu elbiseye bir bakın.”

Yanaklarım kızardı. “Teşekkür ederim.”

Kane, Jas'a bakarak onda görmeye alışık olmadığım yakışıklı bir gülümseme takındı. "Bir dahakine bana da bir şeyler diyeceksin, değil mi?"

Pretha homurdandı. "Kız senin terzin değil, bunu biliyorsun değil mi?"

"Sorun değil," dedi Jas, ister istemez göğsümün kabardığını hissettim. Kız kardeşimin bu diyarda kendine bir yer edindiğini görmek güzeldi. "Yapacak bir işim olmuş olur."

Jas ve Pretha benimle ilgilenmeyi bitirdiğinde nihayet Finn ortaya çıktı. Gözünü üzerimden alamıyordu. Gözlerinde aç, arzulu, sevgi dolu ve minnettar bakışlar vardı.

"Siyah derinin en sevdiğim renk olduğunu nereden bildin?" diye sorarken koluma girip beni kendine doğru çekti.

"Şey, ben..." Herkesin bize baktığını fark edince kimse bizi göremesin ya da duyamasın diye ikimizi bir gölge kozasının içine hapsettim. "Yanlış hatırlamıyorsam..." dedim onunla baş başa kaldığımızda. "Ne giyersem giyeyim onun en sevdiğin olacağını söylemiştin."

Yüzünde yamuk bir gülümseme belirdi. "Doğru, bunu unutmuşum." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Ruh eşimle ilgili düşündüğüm bütün arzu dolu düşünceleri kendi zihninde hissetmek istediğine emin misin?"

"*Bir gün daha beklemek istemiyorum*'un tam olarak neresi seni endişelendiriyor?"

Yüzü yumuşadı. "Beni anla lütfen, Abriella. Benim için zor bir durum."

"Nasıl yani?" diye sordum.

“Uyanmaktan korkuyorum.”

Sözlerine karşılık eriyordum. “Beni yumuşak gösterme, belalı kraliçe imajımı zedeliyorsun.”

“Asla,” derken göz kırptı. “Beni seviyor musun?”

“Seni seviyorum,” dedim hiç tereddüt etmeden. “Sen beni seviyor musun?”

“Seni seviyorum,” dedi. “Benimle bağ kurmak istemesen bile seni severdim.”

“Ben de,” diye fısıldadım. “Sonsuza dek.”

Bana sıkı sıkı sarıldı. Bizi saran küçük koza yok oldu ve kendimizi dağ evimizin çatı katı terasında bulduk. Gökteki yıldızlar o kadar parlaktı ki gözlerim doldu.

“Bir yıldız seç,” diye kulağıma fısıldadı Finn. “Dilek tut.”

Parmaklarımı parmaklarına doladım ve tahta geçtiğimden beri her gece dilediğim dilekleri diledim. Bir kraliçenin dilemekten vazgeçmemesi gereken dilekleri.

Barış diledim. Sarayımdaki, bütün bu diyardaki perilerin böyle bir aşka sahip olmasını ve bu hisleri tatmasını diledim.

TEŞEKKÜRLER

Herkesten önce, bu iki kitaplık serinin ilk kitabı *İçi Boş Yeminler*'i okuyan ve bu diyarda geçen başka hikâyeler yazmam için heyecanla bana ulaşan herkese teşekkür ederim. Heyecanınıza ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsiniz. Her tatlı söz, yorum, coşku ve heyecan için teşekkür ederim. Uzun süredir yanımda olan ama genç yetişkin ya da fantastik okumamalarına rağmen *İçi Boş Yeminler*'i okuyup kariyerimdeki bu yeni dönüm noktasında bana destek olan bütün aşk romanı okurlarıma da teşekkür ederim. Destekleriniz için minnettarım!

2020 yılını atlatmama yardımcı olan herkese ne kadar teşekkür etsem az. Bu kitabı (ve iki kitabı daha), pandemi ve pandeminin getirdiği zorluklarla uğraşırken yazmak birçok açıdan zordu. Uzaktan eğitim görürken annelerinin bütün ilgisini isteyen ama buna rağmen harika iş çıkaran çocuklarıma ve bir gün daha süper anne rolünü oynayabileceğimi hiç sanmadığımı söyleyip bol bol sinir krizi geçirsem de beni sabırla dinleyen eşime teşekkür ederim. Ayrıca kız kardeşlerime ve arkadaşlarıma, her şeyi yanlış yapıyormuş gibi hissetsem de bana anlayışlı davrandıkları, desteklerini eksik etmedikleri ve arka çıktıkları için teşekkür ederim. Her ne

kadar buna işin iyi yanından bakarsak bakalım 2020 zor bir yıldır ve ben sevdiğim insanlar sayesinde hayatta kaldım.

Bu ve birçok farklı projenin en zor dönemlerinde bana destek olan arkadaşlarıma teşekkür ederim. En iyi arkadaşım ve beyin fırtınası eşim Mira Lynn Kelly, sana bir Toyota Corolla borçluyum. (Pekâlâ, ikimiz de senin çok daha iyisini hak ettiğini biliyoruz.) Write All the Words Slack grubundaki bütün yazarlara, zorlandığımda beni dinledikleri ve çalışırken bana eşlik ettikleri için teşekkür ederim. Ayrıca konu CrossFit, çocuklarımız, *cheesecake* ya da kahvaltı olsa bile, düşüncelerimi işten uzaklaştırmaya çabalayanlara teşekkür ederim. Beni gülümsetmeyi hep başardınız. Kişisel peri danışmanım ve perilerle ilgili her şeyi seven dostum Emily Miller'a, bu kez de destekleri için teşekkür ederim. Umarım sen de bir gün bir kitap yazarsın ve dünyaya o güzel zihninde yatan sihri gösterirsin.

Hem arkadaşlarım hem de asistanlarım olan Lisa Kuhne ve Tina Allen'a teşekkür ederim. Tina, yıllar geçtikte yakınladığımız için minnettarım. Sen harika birisin. Lisa, sana ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun için teşekkürler.

Aileme teşekkür ederim. Geniş bir ailem olduğu için şanslıyım ve onları her şeyden çok seviyorum. Bu kitabı adadığım kardeşim Aaron'a ayrıca teşekkür ederim. Harita çizimin sayesinde ikinci kitabı yeni bir ışıktaki gördüm. Annem her zaman beni dinler ve kendimi iyi hissetmem için bana ne söylemesi gerektiğini bilir, kardeşlerim de hiçbir zaman desteklerini esirgemez. Keşke herkesin böyle harika bir ailesi olsa.

Menajerim Dan Mandel'e, en başından beri bu kitap için heyecanlı olduğu ve geçtiğimiz sene içinde atlattığım zorluklar boyunca bana yardım ettiği için teşekkür ederim. Senin takımında olmak harika!

Clarion Books ekibine, bu kitabı bugün olduğu hale getirdikleri için teşekkür ederim. Editörlerim Lily Kessinger ve Gabriella Abbate'ye düzeltileri ve bu kitabın farklı taslaklarında bana yardım ettikleri için teşekkür ederim. Son olarak Emilia Rhodes, Helen Seachrist, Emily Andrukaitis, Catherine San Juan, Tara Shanahan, Taylor McBroom, Kimberly Sorrell, Colby Lawrence, Tommy Harron, Jill Lazer, Melissa Cicchitelli, Emma Grant, Erika West, Maxine Bartow ve Samantha Hoback'e teşekkür ederim. Her şey için minnettarım!